

Cảm Lạnh Mùa Hè

Contents

Cảm Lạnh Mùa Hè	1
1. Chương 1: Đối Với Việc Ra Đi, Anh Thật Cố Chấp	1
2. Chương 2: Tôi Chỉ Còn Lại Một Vòng Khói Cô Đơn	4
3. Chương 3: Những Hồi Ức Đó Đã Qua Rồi	14
4. Chương 4: Người Đó Đã Xa Tôi Thêm Chút Nữa	21
5. Chương 5: Là Ai Không Phá Vỡ Được Lời Nguyên	31
6. Chương 6: Vì Yêu, Chúng Ta Không Cần Phải Nói Lời Xin Lỗi	64
7. Chương 7: Thời Thanh Xuân Đã Sớm Qua Đi Mà Không Đợi Chúng Ta Trưởng Thành	78
8. Chương 8: Vì Sao Anh Còn Không Rời Khỏi Ký Ức Của Tôi?	83
9. Chương 9: Dừng Cô Đơn Lấp Đầy Khoảng Trống Của Cuộc Sống	97
10. Chương 10: Cánh Hoa Rụng Cuối Cùng Cũng Thành Bùn	111
11. Chương 11: Tôi Tin Thượng Đế Vừa Mới Qua Đây	124
12. Chương 12: Tay Trái Ngọt Ngào, Tay Phải Hạnh Phúc	132

Cảm Lạnh Mùa Hè

Giới thiệu

Em cho rằng tình yêu của em không phải là dành cho anh. Em cho rằng rời xa anh, nước mắt em sẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-lanh-mua-he>

1. Chương 1: Đối Với Việc Ra Đi, Anh Thật Cố Chấp

Tôi muốn nói, trong thế giới của mỗi người, tình yêu rất cuộc không vượt qua được khoảng cách, mà khoảng cách rất cuộc lại không vượt qua được hiện thực. Thật bất hạnh, tôi chính là một minh chứng sống.

Cho đến khi Y Dương biến mất khỏi cuộc sống của tôi, tôi mới nhận ra sức sống của mình đang cạn dần vì sự ra đi của anh ấy.

Trước lễ tốt nghiệp mấy ngày, toàn trường như ngập trong nước mắt, tôi cũng bị ảnh hưởng bởi không khí xung quanh, nước mắt lẫn dài. Bốn năm đại học cuối cùng cũng kết thúc.

Buổi tối hôm đó, tôi tạm thời quên đi Y Dương, bịt tai nhắm mắt cuộn mình trong chiếc chăn ấm áp của Mỹ Tuệ, ôm chặt con thỏ bông đã bị hỏng một mắt, nhất định không ngồi dậy. Mỹ Tuệ khều khều khiến tôi nhột nhột, thiếu chút nữa là ngã lăn xuống đất. Cũng may, cô ấy kịp ôm tôi lại.

Đúng lúc đó, điện thoại bên gối kêu vang, màn hình nhấp nháy sáng cả một góc phòng ngủ.

“Y Thần, anh đang đứng dưới ký túc xá của em, có thể xuống gặp anh không?” Giọng Y Dương rất trầm, khiến tôi nghe xong mà muốn khóc. Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại, bây giờ đã là mười một giờ đêm.

“Có việc gì vậy? Đợi ngày mai nói không được à?” Tôi hỏi.

Đầu máy bên kia rất lâu không lên tiếng, xem ra chuyện có vẻ rất nghiêm trọng. Nhớ đến nụ cười hút hồn của Y Dương, không gì có thể ngăn cản tôi gặp anh.

Hành lang rất yên tĩnh, chỉ nghe tiếng đôi dép chuột Mickey của tôi gõ xuống nền đá hoa lộp cộp. Bầu trời đêm hôm nay đầy mây đen, không nhìn thấy ánh trăng tươi đẹp, chỉ có bóng dáng của Y Dương thấp thoáng di chuyển trước cổng ký túc xá. Tôi rón rén lại gần, từ phía sau đưa tay bịt mắt anh ấy. Anh nhẹ gỡ tay tôi xuống, sau đó cười một mình nhìn tôi.

“Có chuyện gì vậy? Sao muộn thế này rồi mà còn muốn gặp em?” Tôi kéo tay anh ấy đi đến chỗ bồn hoa trước tòa nhà ký túc xá rồi cùng ngồi xuống. Anh ấy vẫn yên lặng, không trả lời, lấy từ túi áo ra một bao thuốc, vỏ bao còn chưa bóc, sau đó anh đưa tay tìm khắp người, cuối cùng móc được chiếc bật lửa từ túi quần. Tôi nhìn vẻ mặt nặng nề của anh, lòng hồ nghi, dường như có chuyện gì đó rất nghiêm trọng đã xảy ra. Anh cúi đầu, lặng lẽ hút thuốc. Vòng khói xanh nhạt bay lơ lửng, giống như vòng sáng của ánh trăng ló ra đằng sau đám mây, vừa ấm đậm vừa lạnh lẽo.

Tôi dùng chân kẹp một hòn sỏi, xoay tròn vẽ từng vòng tròn trên cát, dấu vết trên cát rất rõ, rất sâu, từng vòng, từng vòng.

Anh ấy nhìn xa xăm, đột nhiên thở dài. Tiếng thở dài của anh ấy đối với tôi có một ý vị sâu xa. Bầu không khí như đông cứng, ngột ngạt, giống như đã bị rút hết oxy. Tôi giật lấy điều thuốc cháy còn một nửa kẹp giữa tay anh, vút xuống đất, sau đó dùng chân di di. Đốm sáng của tàn thuốc lập tức biến mất trong đêm tối.

Lúc này, anh không kiềm chế được nữa, quay sang chuẩn bị nói với tôi điều gì đó. Tôi nín thở, một dự cảm xấu trào lên trong tim, đột nhiên nhớ đến một câu nói, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh cũng không được, hướng hồ anh ấy không phải là người tàn nhẫn như vậy. Không hiểu sao tôi sợ linh cảm của mình là đúng. Tôi nhìn lên, thấy nước mắt anh ấy rơi xuống, có vẻ như anh ấy cũng không hay biết điều đó.

Rất lâu sau, anh ấy lên tiếng: “Y Thần, ngày mai anh phải đi Bắc Kinh rồi. Công ty anh thực tập trước đây đã đồng ý nhận anh vào làm việc tại tổng công ty”. Anh ấy ngừng lại một lát, tôi lại chỉ có thể cảm nhận dường như anh ấy đã lấy hết oxy trong không khí, làm cho tôi nghẹt thở. “Hướng hồ, đó là một doanh nghiệp khá lớn, em cũng biết, Bắc Kinh phát triển thế nào. Cho nên anh không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này.” Anh ấy dùng tay vuốt khuôn mặt vẻ mệt mỏi, sau đó thở nhẹ, kết thúc toàn bộ câu chuyện.

Lúc nói ra những lời này, anh ấy nhìn lên bầu trời đêm tối sẫm, giọng rất buồn, tôi có thể cảm nhận được nỗi đau ẩn giấu trong đó. Nhưng mỗi từ trong câu nói của anh ấy như hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm thuốc độc đâm sâu vào trái tim tôi. Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ ngấm độc mà chết.

“Y Thần, anh không biết phải làm thế nào với quan hệ của chúng ta. Anh muốn phát triển sự nghiệp vững vàng rồi mới xây dựng gia đình. Cho nên... hay là ... chúng ta chia tay nhé?”

Chia tay? Hai từ này đột nhiên khiến toàn thân tôi run rẩy. Hình như anh ấy còn đưa ra hàng nghìn hàng vạn lý do chúng tôi nên chia tay, nhưng tôi không có tâm trạng để nghe nữa.

“Đủ rồi!” Tôi bật đứng dậy, cắt ngang lời anh ta. Tôi kìm nén cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng khiến tôi rùng mình. Tôi nhìn anh ta trừng trừng, thậm chí còn cảm thấy người đàn ông trước mặt mình có chút độc ác. Anh ta không còn yêu tôi, không muốn ở cạnh tôi nữa, nói chia tay mà không cần quan tâm tới cảm nhận của tôi.

Đúng thế, tôi không cần anh ta cảm thông và thương hại, không bao giờ!

Trên thế giới này, mỗi giây mỗi khắc đều có vô vàn tình yêu chết đi với muôn ngàn lý do. Trong đó lý do khoảng cách chiếm tỷ lệ lớn nhất, cũng là lý do phổ biến nhất.

Bầu trời đêm rộng lớn lóe lên ánh chớp, trượt qua khuôn mặt trắng bệch của Y Dương. Tôi không muốn nghĩ tiếp gì nữa, cứ thế cầm đầu cầm cổ chạy. Trên thực tế, lý trí, danh từ đã chiến thắng tất cả. Bồn hoa trước ký túc xá chỉ còn lại một mình anh ta, người đàn ông ngọt ngào trong hồi ức của tôi.

Sét rạch ngang bầu trời, lóe sáng trên hành lang từng đợt, kèm theo tiếng sấm chói tai. Âm thanh đó như đánh thẳng vào tôi không thương tiếc. Nước mắt không ngừng rơi, nhưng tôi vẫn ngoan cố tỏ vẻ kiên cường.

Phòng ngủ tối om, mọi người đều đã ngủ say, tôi mò mẫm tìm về giường mình, ôm lấy con thỏ chột mắt. Trời bắt đầu đổ mưa, gió thổi làm rèm cửa bay bay. Bên dưới tòa nhà ký túc xá, bóng người quen thuộc vẫn đứng yên tại đó, tôi tìm di động, gửi tin nhắn cho Y Dương.

“Con thỏ không có tình yêu, tôi không cần.”

Nhắn xong, tôi ném con thỏ và anh chàng đã ở bên tôi ba năm từ tầng năm ký túc xá xuống đất. Bất kể nó sống chết hay chết, bị thương hay tàn phế, từ nay về sau, tôi và Y Dương không còn liên quan. Tôi sạc điện thoại, quay về giường trùm chăn, lặng lẽ khóc một mình.

Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng nếm qua mùi vị của thất tình. Lần này Y Dương thật là độc ác. Mưa rơi ngoài trời, còn nước mắt tôi rơi trên chăn, đều là từng giọt tí tách, tí tách.

Cả đêm tôi không hề chợp mắt, chỉ để nhớ lại những điểm tốt của anh ta. Sau đó tôi mới phát hiện ra mình thật ngốc nghếch, tại sao mình bị anh ta vứt bỏ mà tôi lại không hận anh ta, có lẽ là không hận nổi.

Sáng sớm, tôi có cảm giác chiếc chăn ấm sũng nước, chiếc gối thì như có thể vắt ra nước. Mấy người ở cùng phòng với tôi, ai ai cũng mắt tròn mắt dẹt, giống như phát hiện ra UFO (UFO là chữ viết tắt của Unidentified Flying Object trong tiếng Anh, tức là “vật thể bay không xác định”). Tôi bị những ánh mắt hiếu kỳ vây chặt, muốn thoát thân cũng chẳng có khe hở nào có thể chui lọt.

Hôm nay phòng tôi có hai người chuyển đi, tất cả mọi người trong phòng đều đi tiễn họ, chỉ có mình tôi không đi. Bởi vì tôi biết người hôm nay phải đi không chỉ có hai bọn họ, mà còn có cả Y Dương mà tôi yêu sâu sắc.

Tôi lặng lẽ đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài qua lớp kính. Đoàn người dưới lầu lác đác rời đi khiến tôi thấy lòng mình trống trải.

Y Dương nhất định sẽ xuất hiện, tôi nhìn chăm chăm vào những bóng người dưới lầu, cảm giác mình như tên trộm đang nhìn trộm người ta. Nhưng Y Dương mới là một tên trộm, anh ta đã lấy đi tất cả tình yêu và kỷ niệm của tôi.

Tôi nhớ, hồi mới theo đuổi tôi, anh ta hoàn toàn khác, khi ấy anh ta leo đèo bám đuôi tôi cả ngày chỉ để hỏi:

“Y Thần, em ăn sáng chưa? Anh mua bánh trứng đào cho em ăn nhé!”

“Y Thần, trời lạnh đấy, em nhớ mặc thêm áo trước khi ra khỏi nhà nhé!”

...

Tôi bị anh ta từng bước thu phục như vậy, nhưng cũng chẳng ngờ được rằng, tình yêu suốt ba năm qua cuối cùng chỉ là đường ai nấy đi. Nghĩ mãi, mắt tôi đột nhiên mờ nước. Trời đất mơ hồ, suy nghĩ mơ hồ, bao nhiêu hy vọng với người ấy cũng mơ hồ nốt.

Từ bốn giờ sáng đến giờ, tôi đều nhìn như vậy, chỉ sợ lơ là một chút là Y Dương sẽ đi qua tôi mà tôi không hay biết. Nhìn như vậy cả ngày khiến mắt tôi đau nhức, tự nhiên nước mắt chảy ra. Nhắc đi động để trên bàn lên, tôi không kìm được bèn mở máy. Lời chào quen thuộc xuất hiện khiến nước mắt thi nhau rơi xuống đầy màn hình điện thoại: “Chúc Y Thần ngày ngày đều khỏe rằng”, tôi cứ đọc đi đọc lại hàng chữ ấy, lại không kèm chế được mà nhớ đến anh ấy. Lời chào này là anh ấy cài cho tôi lúc mới mua điện thoại, từ đó đến giờ, tôi chưa từng đổi một lần nào.

Chín giờ mười hai phút sáng, sân vận động xuất hiện hình bóng mà tôi vĩnh viễn không thể nào quên được. Anh ấy kéo theo một chiếc va li to màu đen, dưới ánh mặt trời, cái bóng cao to kéo dài trên đường đất. Trước khi đi qua cổng trường, anh ấy còn quay lại nhìn về phía cửa sổ phòng tôi, tôi chắc chắn thế. Chỉ là tôi đứng yên sau bức rèm cửa, cứ nhìn theo anh ấy không chút e dè, nhưng anh ấy lại không hề biết.

Y Dương đúng là đồ keo kiệt, ngay cả lời chào tạm biệt cũng chưa nói mà đã nhấn tâm bỏ đi!

Nhìn bóng anh ấy đang dần rời xa, tôi chỉ muốn một bước vượt qua cả trăm bậc thang chạy xuống đuổi theo. Đúng, tôi vẫn muốn nắm lấy hy vọng cuối cùng, không muốn sau này phải hối hận vì ngày hôm nay đã không cố gắng cứu vãn. Tôi chạy xuống dưới lầu, như con thiêu thân lao vào lửa. Tôi đã chậm hơn anh rồi. Không thấy bóng dáng anh đâu, chúng tôi đã chia tay như vậy. Anh chàng ấy đã đặt tôi vào sự đã rồi, thực sự là sắp xếp rất tài. Cuộc sống phồn hoa ở Bắc Kinh thật sự quan trọng hơn tôi sao? Tôi không thể trả lời, đành tự hỏi mình hết lần này đến lần khác.

Tôi ngồi xuống trước bồn hoa, chỗ mà Y Dương mới ngồi tối hôm qua. Nhớ lại người con trai thanh tú đó, từng chút, từng chút một. Dưới chân vẫn là mẫu thuốc lá hôm qua chính chân tôi đi lên dập lửa, chỉ có điều nó đã bị nước mưa làm cho biến dạng. Tôi cố gắng nhặt nó lên nhưng nó cứ bám chặt trong bùn đất, không chịu rời ra. Đồ cứng đầu, người mau lên “thiên đường” mà gặp lại chủ cũ đi!

Tôi bọc đầu thuốc lá đầy bùn đất vào khăn giấy, dứt khoát ném vào thùng rác, sau đó ngán ngẩm bước lên cầu thang.

Sau khi Y Dương rời đi, trong trường trở nên trống vắng lạ thường. Trải qua mấy ngày hồn lìa khỏi xác, tôi là người cuối cùng dọn ra khỏi ký túc xá. Chuyển ra khỏi trường nhưng tôi không chuyển về nhà mà thuê một phòng bên ngoài để ở.

Hứa Y Nam, anh trai tôi mới kết hôn. Nghĩ chuyển về nhà, cả ngày sẽ phải ra đụng chạm vào với chị dâu mới, tôi cũng ngại. Huống hồ tính cách tôi hiếu động, luôn tay luôn chân, không chịu được sự bó buộc.

Đối với việc tôi thuê nhà sống ở ngoài, bố mẹ tôi không nói gì nhiều, con gái lớn rồi, chỉ cần không xảy ra chuyện động trời thì có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Ai bảo tôi có phúc, có được hai bậc sinh thành tuyệt vời như thế.

Sau khi chuyển khỏi ký túc xá của trường, tôi tự cho phép mình “biến mất”, không tin nhắn, không gọi điện, ngay cả địa chỉ chỗ tôi ở cũng chỉ có một mình cô bạn Mỹ Tuệ biết. Chuyển ra khỏi trường đã lâu, tôi vẫn chưa có ý định đi tìm việc.

Tôi vẫn ngày ngày nhớ đến Y Dương, khiến ký ức được bồi đắp từ ngày ngày qua ngày khác. Tôi phát hiện tinh thần mình ngày càng sa sút, cả ngày chẳng có việc gì ngoài việc đứng ngây người trước cửa sổ nhìn lên bầu trời, thật không biết phải làm thế nào để vượt qua những ngày sắp tới đây, giống như linh hồn đã thoát khỏi thể xác, chu du khắp bốn phương. Tôi nghĩ không ra, sau khi phần hồn rời khỏi cơ thể thì sẽ phải tiếp tục sống như thế nào trên thế giới này. Y Dương nói lời chia tay dễ dàng làm sao, chỉ hai chữ ngắn gọn mà khiến tôi cả nửa tháng nay giống như linh hồn lang thang, không có nơi quay về.

Tháng Sáu âm đậm, tôi rơi nước mắt không biết bao nhiêu lần.

2. Chương 2: Tôi Chỉ Còn Lại Một Vòng Khói Cô Đơn

Tôi cho rằng nhờ rẽ bỏ công anh khỏi đất, cây sẽ chết, nhưng không ngờ rằng nước lại có thể giúp nó tái sinh. Thượng Đế rất tài tình, mỗi sinh mệnh đều có hai con đường sống, không đi đường này, thì có thể đi đường khác. Vì vậy, không có Y Dương, tôi vẫn có thể có một khởi đầu mới.

Có một câu nói rất đúng “sống không bằng chết”, những ký ức đó thực sự đang khiến tôi sống không bằng chết. Sáng sớm hôm nay, mặt trời còn chưa lên cao, tôi đã nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi nhìn lên đồng hồ trên đầu giường, còn chưa tới sáu giờ. Cho là ảo giác, tôi lại kéo chăn trùm kín đầu, ngủ tiếp. Vừa mới thiêu thiêu tiếp tục giấc mơ còn đang dang dở thì lại nghe tiếng gõ càng lúc càng rõ.

Tôi miễn cưỡng mắt nhắm mắt mở chui ra khỏi giường, ra mở cửa. Mỹ Tuệ bước vào phòng trước, tôi theo sau.

“Gọi di động cho cậu cũng không được, gọi máy bàn cũng không được. Cái đồ điên này, cậu định chơi trò mất tích đấy à?” Cô ấy như một bà già lắm điều, miệng không ngừng cằn nhằn.

Nha đầu này không biết sáng sớm đã trúng phải gió gì, vô duyên vô cớ diện nguyên cả bộ đồng phục công sở, biến thành một cô nhân viên công chức.

Tôi bỏ dép, leo lên giường ngủ tiếp, mặc kệ Mỹ Tuệ.

Đột nhiên âm thanh chói tai khiến tôi phải vội vã ngồi bật dậy như một thây ma đội mồ. Điên rồi, nha đầu này chắc chắn là điên rồi! Sao tự nhiên lại mang đồng hồ báo thức áp vào tai tôi? Đôi tai đáng thương, thính giác đáng thương của tôi! Giống như có vô số con chim khách không ngừng lượn vòng quanh tai, đứng thế, tôi chắc chắn chúng là chim khách chứ không phải là những con quạ.

Cô ấy ngồi ghé lên giường, bắt đầu lay người tôi. May mà tôi không phải hàng mã, nếu không bị lắc như vậy thì đã tiêu đời sớm rồi. Giữa chừng (đường) chết yểu không nói, ngay cả có chết cũng rất khó coi. Người biết mình sắp chết nhưng lại không thể nói lời trăng trối đều có cái đáng vẽ như thế.

Tôi cúi gằm mặt, còn đáng vẽ thì rất khổ sở, rầu rĩ, đôi mắt cứ dúi cả lại hết như mắt con mèo đang ngái ngủ. Thực sự, bởi vì những ngày gần đây tôi đã quen việc cứ ngủ cho tới khi không ngủ nổi nữa mà tự tỉnh dậy, ham ngủ đến mức có ai cho tiền tôi cũng không màng. Tôi cho rằng cuộc sống của tôi hàng ngày chỉ còn mỗi việc ngủ, nhất định phải ngủ, bởi vì chỉ có như vậy tôi mới có thể gặp được anh ấy trong mộng.

“Hứa Y Thần, cậu hãy nhìn cậu đi, chỉ vì cái tên khốn kiếp Y Dương ấy mà cậu biến thành thế này? Người không ra người, quỷ không ra quỷ, có đáng không?” Mỹ Tuệ đã thực sự nổi điên. Mỹ Tuệ lớn tiếng mắng tôi, còn chỉ tay vào mặt tôi. Tôi bị tiếng quát mắng sang sảng của cô ấy làm thức tỉnh, hoàn toàn tỉnh ngủ.

Chỉ cần nghĩ lại những lời nói của cô ấy tôi lại càng cảm thấy bị thương. Có đáng không? Ai cũng nói tôi không nên vì Y Dương, anh ta thật sự không xứng. Tôi lại chỉ cho rằng anh ta đáng để tôi làm như vậy.

Có lẽ, cũng có thể đáng, tôi bắt đầu không chắc chắn.

Mỹ Tuệ liên tục liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay, hình như cô ấy đang có việc bận.

“Có chuyện gì, cậu mau nói đi.” Tôi bình tĩnh lại, ngồi dựa vào đầu giường, lấy ra một điều thuốc lá Trung Nam Hải. Thấy cái gạt tàn đang đặt trên cửa sổ bên vẩy thẳng tàn thuốc xuống nền nhà. Thực sự tôi không nghiện thuốc lá, nếu không phải là vì suy nghĩ quá nhiều về tên Y Dương xấu xa đó, tôi đã không hút thuốc. Cho dù cả thế giới đều nói thuốc lá có hại cho sức khỏe thì tôi vẫn không thể bỏ được. Không biết từ khi nào tôi đã gọi Y Dương là “đồ khốn”. Lẽ nào là vì tôi hận anh ta?

Mỹ Tuệ nhìn tôi mà bất lực, một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Hôm nay tớ đi nộp hồ sơ phỏng vấn ở một công ty, đây là một cơ hội tốt, cậu mau đi cùng với tớ.” Tốt nghiệp lâu như vậy rồi, Mỹ Tuệ cũng như tôi, chưa tìm được công việc ưng ý, nhưng cô ấy không ở nhà “tu dưỡng” quá lâu như tôi. Nhìn xem, thân hình cô ấy đang lắc lư như cái cầnăng ten. Cô ấy trở lại ngữ khí bình thường, rất ôn hòa và bình tĩnh. Chỉ là câu đó không có chút nào giống như trưng cầu ý kiến của tôi. “Cậu đi cùng với tớ”, có lẽ trong câu này, cô ấy đã thay tôi đồng ý rồi.

Tôi nhanh chóng dập điều thuốc, cuộn tròn trong chăn. Công việc? Tôi chưa nghĩ đến.

Nhìn thấy tôi như vậy, Mỹ Tuệ kiên quyết lôi tôi ra khỏi chiếc chăn ấm, tôi không kịp có bất cứ hành động phản kháng nhỏ nhoi nào. Cảm giác ấm áp dễ chịu đột nhiên biến mất. Trời đất, sức khỏe của cô ấy tăng lên từ lúc nào vậy? Lẽ nào ăn rau chân vịt sẽ tăng cường cơ bắp?

Tôi đang mặc chiếc váy ngủ in hình Hello Kitty, bị cô ấy cưỡng chế vào nhà vệ sinh. Ngắc đầu nhìn vào trong gương, tôi chợt phát hiện ra mình tiều tụy đi khá nhiều, lông mày mọc tràn lan, lộn xộn, ánh mắt vô

thần, còn cả tóc trên đỉnh đầu rối bời, bện xoắn vào nhau.

“He he, Hứa Y Thần mà cũng có lúc trở nên nhếch nhác thế này đây.” Tôi vừa rửa mặt vừa tự chế giễu mình, Mỹ Tuệ nghe thấy tiếng tôi lẩm bẩm trong nhà vệ sinh, cũng lẩm bẩm một mình ngoài phòng khách. Tiếng nước chảy ào ào khiến tôi không nghe rõ cô ấy nói gì, chỉ mơ hồ nghe thấy hai chữ Y Dương đó.

Đúng thế, tôi rất miễn cảm với hai từ này. Đã chia tay tên xấu xa đó khá lâu rồi, không biết hiện nay anh ta như thế nào, nhưng vẫn mong cho tình hình của anh ta tốt hơn tôi. Nói đi nói lại, tôi vẫn không thể kiềm chế mình không nghĩ tới anh ta. Đúng thế, chia tay lâu như vậy rồi, tôi vẫn không ngừng nghĩ về anh ta!

“Hứa đại tiểu thư, cậu có thể nhanh hơn giúp tớ không?” Mỹ Tuệ có chút vội vàng, kéo dài giọng như gà trống gáy nói với tôi. Âm thanh đó đúng là độc nhất vô nhị. Ai dám nói đó là tiếng của người đã từng học thanh nhạc. Tôi chỉ là nghe Mỹ Tuệ kể lại, khi còn nhỏ cô ấy đã được bà nội dạy học thanh nhạc hơn nửa năm trời. Dù sao tôi cũng chỉ là nghe cô ấy nói qua có một lần, còn chưa lần nào được nghe cô ấy kể lại rõ hơn

Lúc chúng tôi rời khỏi nhà tôi đã là hơn tám giờ, thật là ứng với câu nói đó, thanh niên nghỉ ngơi lâu sẽ biến thành chán chường. Thực sự tôi không muốn đi, nhưng tôi với Mỹ Tuệ là bạn thân bao năm, tôi không thể không đi cùng cô ấy.

Tôi đã trong tình trạng cảm cung hơn nửa tháng nay, đã lâu không nhìn ánh mặt trời, con người thực sự như đã bị gỉ ra. Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn thẳng vào mặt trời để ngăn mắt mình rơi lệ, rồi lại kiêu ngạo cúi đầu ngưỡng mộ bầu trời.

“Y Thần, trở thành “người rừng” cũng không khó lắm nhỉ? Tớ dám khẳng định nếu cậu cứ tiếp tục như thế này, nói không chừng, một hôm nào đó trang nhất các báo sẽ đưa tin: Một sinh viên trường đại học X danh tiếng vì thất tình mà tâm tư trở nên rối loạn, tinh thần bất ổn. Ha ha, khi đó cậu có thể chỉ qua một đêm mà đã trở thành người nổi tiếng.” Chưa nói xong, Mỹ Tuệ đã ôm bụng cười ngặt nghẽo. Đồ xấu xa này, càng ngày càng chẳng đứng đắn gì cả!

Thực sự, tôi chẳng thấy có chỗ nào buồn cười cả, nếu chỉ có vậy mà cũng thành chuyện cười thì những người tự tử vì tình phải nói như thế nào? Đột nhiên tôi thấy ớn lạnh dọc sống lưng. Có thể qua một đêm mà thành người nổi tiếng theo cách này cũng không tệ, quả thật không tệ chút nào.

Tôi khẽ bẹo má cô ấy, tiếp tục đi về phía trước.

Mỹ Tuệ giống như đứa trẻ phạm lỗi, vừa xoa xoa má vừa lè lưỡi biểu thị sự phản kháng.

“Cậu chưa từng nghe nói rằng có lúc lòng hiếu kỳ của con người có thể giết chết một con lừa à? Hơn nữa, trong hoàn cảnh này nếu cậu còn tiếp tục cười nữa, mọi người sẽ cho là cậu bị bệnh đấy.”

Cô ấy bắt đầu lẩm bẩm cái gì đó trong miệng mà không chú ý đến tôi.

Lại nói về cái công ty đó, nó cách phòng trọ của tôi không xa, chúng tôi đi không đến mười mấy phút đã tới nơi rồi, thậm chí còn chẳng cần phải ngồi xe buýt, vừa bảo vệ môi trường vừa tiết kiệm tiền.

Nhìn đồng hồ, vẫn còn chưa tới giờ hẹn, chúng tôi đến sớm rồi. Nhưng rồi nhìn hàng người xếp hàng đợi tới giờ, tôi mới hiểu ra chúng tôi không hề đến sớm, không đến sớm một chút nào.

Trong đội ngũ những mỹ nữ đang xếp hàng ở đây, có lẽ tôi là người bình thường nhất, bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa. Đa số bọn họ trang điểm nhẹ nhàng, rất ưa nhìn, số ít trang điểm đậm, trên mặt phủ một lớp phấn dày, thực sự khiến người khác nhìn thấy ớn.

Bởi vì lúc trước nộp hồ sơ, Mỹ Tuệ đã nhân thể nộp luôn hồ sơ của tôi. Thật là tuyệt vời! Tôi bình tĩnh xếp trong hàng dài chờ được gọi, không một chút căng thẳng. Ngược lại, Mỹ Tuệ đứng bên cạnh tôi, liên tục gãi gãi móng tay trên da tôi, cuối cùng tôi không nhịn được phải nói: “Chị ơi, sắp rách da của tôi rồi!” Lúc đấy cô ấy mới chịu ngừng tay, chấm dứt hành động ngược đãi người khác.

Tôi dựa trên một cái ghế gỗ gà ngủ gật, có lẽ ngay cả bản thân tôi cũng ngạc nhiên, tại sao vào thời khắc trọng đại như thế này mà tôi vẫn có thể ngủ được. Nhưng sự thật là tôi đã ngủ rồi, đối với những sự việc đã xảy ra và đang xảy ra, tôi đều không quan tâm.

Khoảng hơn mười giờ, tôi bị Mỹ Tuệ đánh thức, sau đó vào phỏng vấn. Bị phá hỏng giấc ngủ ngon khiến tôi khó chịu. Đám người đáng ghét này, hại tôi phải đợi lâu như thế, nếu sớm biết lịch phỏng vấn bị muộn hơn một giờ, tôi đã không đi sớm như vậy. Tôi đứng dậy, kéo váy, chỉnh lại trang phục và bước vào trong.

“Wow” Người phỏng vấn lại là mấy anh chàng trẻ tuổi. Tôi trợn mắt há mồm, ngây người ra nhìn mất một lúc mới bước được đến vị trí của mình. Có trời mới biết tại sao lúc này tôi vẫn còn có tâm trạng thường thức “trai đẹp”.

“Ah... Tôi là Hứa Y Thần... là...” Xong rồi, xong rồi, xong thật rồi! Chết mất! Làm thế nào mà tôi bỗng nhiên lại nói lấp như vậy? Lẽ nào là đang ngủ mơ? Ngủ mơ thấy nói lấp?

Mấy anh chàng giám khảo phía trên đó nhìn tôi chằm chằm (ngoại trừ đám con gái bên ngoài, ha ha) khiến tôi cảm thấy không thoải mái. Trong lúc hoảng hốt cảm giác như nước miếng đang chảy ra đầy miệng. Tôi vội vàng đưa tay chùi chùi hai bên mép nhưng lại chẳng thấy tay ướt.

Làm thế nào mà một sinh viên xuất sắc bỗng nhiên lại trở nên luống cuống mất bình tĩnh thế này? Không thể được, tuyệt đối không thể được! Anh chàng giám khảo ngồi ngoài cùng bên phải nhìn tôi cười ngượng ngáp, khiến tôi hết sức nghi ngờ, không hiểu có phải là anh ta đã cười nhiều quá nên bị liệt cơ mặt rồi không? Nói thêm, nụ cười đó thật sự suýt làm tôi ngã lăn ra đất. Khi đánh giá, anh ta lại là giám khảo cho tôi điểm cao nhất, tôi sung sướng, chỉ muốn chạy ngay lại ôm anh ta một cái.

Tóm lại, việc phỏng vấn đã diễn ra thuận lợi. Nhưng nói thực, căn bản lúc này tôi không có áp lực phải đi làm nên cũng không ôm hy vọng.

Về nhà, tôi tiếp tục sống chuỗi ngày nhàn nhã. Công ty đó có nói sau khi có kết quả phỏng vấn, ai đạt yêu cầu công ty sẽ gọi điện đến báo. Chỉ là tôi tuyệt đối không giống như Mỹ Tuệ, ngày ngày chờ đợi và hy vọng như đợi sao, trông trăng. Tất cả nên thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Buổi chiều hôm nay, tôi tỉnh dậy sau khi đã ngủ say sưa đã đời, bèn vặn volume thật lớn. Chỉ là tôi không muốn nghe lại bài hát “Hoàng hôn” mà đồ con hoang Y Dương đó thích nghe, mà là nghe bản DJ “Yêu nhiều nên tổn thương nhiều”. Trước đây anh ta thích nghe gì tôi đều cùng nghe cái đó, bây giờ nghĩ lại, tôi thấy những việc như thế chỉ có kẻ ngốc mới làm. Lẽ nào cứ có người yêu vào là bạn phải vứt bỏ hết ước mơ, sở thích của bản thân mình?

Tiếng nhạc mở quá to làm cho tai tôi bưng nhùng, tôi cũng chẳng nghe được gì, cũng chẳng biết tại sao đột nhiên tôi lại nổi hứng nhảy múa quanh phòng khách. Có lẽ nhún nhảy cũng tốt, nhún nhảy sẽ làm tôi giữ bỏ hết muộn phiền.

Nhảy múa mệt rồi, tôi đổ vật ra sofa nghỉ một chút, chợt thấy đệm ghế rung rung cùng với tiếng “ù ù” vọng lại, cầm di động lên xem, màn hình báo bảy cuộc gọi nhỡ, đều từ một số máy lạ.

Không biết ai có chuyện gì khẩn cấp? Đúng lúc tôi định bấm máy gọi lại hỏi xem người đó có chuyện gì thì số đó lại gọi đến lần nữa.

“Y Thần, là anh đây. Em có khỏe không?” Âm thanh đó quá nhỏ so với tiếng nhạc ầm ĩ trong phòng, làm ột người vốn có phản ứng chậm chạp như tôi trở tay không kịp. Tôi sợ để sót mất lời nào anh ta nói, chỉ lặng lẽ đi đến bên máy tính, tắt nhạc đi.

Y Dương, anh là đồ con hoang, anh còn mặt mũi nào mà gọi điện cho tôi. Tôi thật sự rất muốn mình có thể ngang nhiên mắng anh ta một trận thậm tệ như vậy. Nhưng những lời đó không hiểu sao đều dừng lại bên trong miệng, không có cách nào thoát ra, tất cả đều dội ngược trở lại. Chỉ là hai mắt tôi đang giống hai cái vòi nước, không ngừng chảy nước nhưng lại không phát ra tiếng nước nổ nào. Đúng, lý trí đã chiến thắng tất cả nỗi nhớ!

Y Dương không biết, đúng, cái đồ con hoang đó không nên biết tôi đang khóc.

“Anh vốn muốn gọi cho em từ lâu, nhưng, thực sự... đây là số điện thoại mới của anh, em có bất cứ chuyện gì thì hãy gọi cho anh.” Anh ta nói với tôi những lời này bằng giọng rất bình thường, cứ như từ trước tới giờ chúng tôi vẫn là bạn tốt, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cứ như chúng tôi là những người bạn thân lâu lâu hỏi thăm nhau, cứ như anh ta thay số và nhớ báo cho bạn bè biết.

Tôi cuộn tròn người trên sofa, thật sự thất vọng và bất lực. Nếu tôi là bác sĩ khoa nội, tôi thật sự muốn mổ phanh lồng ngực anh ta ra, xem rút cuộc trái tim anh ta có màu gì. Chờ đợi bao nhiêu lâu như vậy cuối cùng cũng có hồi đáp. Tôi muốn nói cho anh ta biết những ngày qua tôi đã nhớ anh ta biết bao. Nhưng không thể nào, chúng tôi đã chia tay rồi, tôi không nên nhớ anh ta, không nên nghĩ về anh ta nữa.

Tình yêu của tôi dành cho anh ta đã được chôn sâu trong trái tim tôi như vậy đó.

Trước khi gác máy Y Dương hỏi tôi một câu cuối cùng: “Anh và em, chúng ta vẫn là bạn phải không?”

Tôi nghe thấy vậy liền ngừng khóc, có đôi yêu nhau nào sau khi chia tay có thể trở thành bạn của nhau không? Y Dương đáng chết, tôi thật sự chỉ có thể hận anh đến chết.

Có câu nói, hai người yêu nhau sau khi chia tay họ không thể là bạn của nhau vì họ đã từng làm tổn thương nhau, họ cũng không thể thành kẻ thù của nhau vì họ đã từng yêu thương nhau. Cho nên họ chỉ có thể là những người lạ quen thuộc nhất.

Tôi không biết câu nói này đúng hay không nữa, chỉ là tôi vẫn còn yêu Y Dương. Tôi nguyện quên đi việc bị bỏ rơi để làm bạn với anh ta.

Cúp máy xong tôi cũng chẳng còn biết mình đang nghe gì nữa, chỉ chăm chú đọc đi đọc lại dãy số trên màn hình điện thoại.

N ngày sau khi đi phỏng vấn, công ty đó gọi điện đến cho tôi, báo rằng tôi đã trúng tuyển, cần hoàn thiện hồ sơ để đi làm. Tin này có chút nằm ngoài dự liệu của tôi, bởi vì tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ vượt qua vòng phỏng vấn.

Tôi nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Mỹ Tuệ, đầu bên kia báo máy đang bận, tôi khẽ cười, không biết có phải vì vui không nữa.

Không lâu sau nha đầu đó gọi lại cho tôi, báo tin cô ấy cũng trúng tuyển, tôi nói với Mỹ Tuệ, thật là tuyệt khi chúng tôi lại được làm việc cùng một công ty, phía đầu dây bên kia cô ấy như có chút mất kiểm soát khi mời tôi ra ngoài ăn cơm.

Chúng tôi hẹn nhau lúc bảy giờ tối ở nhà hàng đồ Tây tên Cáp Man.

Xin lỗi, tôi còn quên chưa nói, tôi là một người mắc bệnh “cao su giờ”, nói đúng hơn, tôi không phải là người không có khái niệm về thời gian, chỉ là tôi thường xuyên đến muộn một chút, không thể nói là quá nghiêm trọng được.

Tôi còn đang suy nghĩ thì điện thoại lại kêu. Lạy Chúa tôi! Là Mỹ Tuệ. Tôi nhìn đồng hồ báo thức đặt trên đầu giường, lúc này đã là bảy giờ bốn mươi phút. Mơ mộng cả chiều, giờ là lúc thức dậy rồi.

Tôi dòn sức bật dậy, sau đó giống như một con ruồi mất đầu làm loạn trong phòng. Rửa mặt, thay quần áo, tất cả hoàn thành chỉ trong năm phút, điên cuồng bắt xe đi đến chỗ hẹn.

Suốt đường đi tôi không ngừng cầu nguyện. Cầu nguyện cho Mỹ Tuệ nghìn vạn lần không giận. Thượng Đế ơi! Xin bỏ qua cho con cái lỗi nhỏ này!

Tài xế taxi nhìn tôi qua tấm gương trước mặt, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, không phải là anh ta đang nghĩ tôi là một con điên trốn ra từ bệnh viện tâm thần nào đấy chứ? Sau khi trả tiền, tôi ba chân bốn cẳng chạy biến đi.

Đến nhà hàng đã là đúng tám giờ. Còn may mà Mỹ Tuệ vẫn đợi ở đó. Tôi lập tức đi về phía bàn gần cửa sổ mà cô ấy đang ngồi.

“Cậu chạy đi đâu đấy hả?” Không cho tôi cơ hội mở miệng giải thích, Mỹ Tuệ đã hỏi ngay.

Tôi lấy ra một miếng thuốc, bắt đầu châm lửa. Cô phục vụ đứng bên đợi bọn tôi gọi món thấy tôi châm thuốc thì cứ lăm la lăm lét nhìn tôi, như thể tôi là một tên tội phạm nguy hiểm đang bị truy nã trên toàn quốc vậy. Mỹ Tuệ cũng quay sang nhìn tôi, tròn tròn mắt. Cuối cùng tôi phát hiện ra, so với cô ấy, mắt tôi vừa nhỏ vừa vô hồn.

“Xin hỏi quý khách dùng gì ạ?” Nhân viên phục vụ đặt menu lên bàn, đứng sang một bên đợi ghi vào sổ.

“Được rồi, Mỹ Tuệ bữa này tớ mời cậu, coi như là chuộc lỗi đi muộn, được không?” Tôi bỏ qua lời người phục vụ, quay sang Mỹ Tuệ cười cầu hòa.

“Cho hai suất bò bít tết chín già và một chai vang đỏ.” Mỹ Tuệ chỉ tay lên menu, sau đó quay sang dùng tay cốc đầu tôi.

Nhà hàng này vẫn giống hệt như trong hồi ức của tôi. Chỉ là sau khi tôi và Y Dương chia tay, đây là lần đầu tiên tôi quay lại dùng bữa ở chỗ này. Cảm giác rất thân thuộc, chỉ là tên Y Dương xấu xa đó, anh ta đã đến một nơi rất xa, rất xa. Giữa chúng tôi là khoảng cách mấy ngàn dặm, Y Dương không thể cùng tôi ăn bữa cơm này.

Tôi dường như đã trở thành một tên bợm rượu, từng lần từng lần, từng ly từng ly liên tiếp dốc thẳng xuống dạ dày. Rượu vang làm cổ họng tôi chất đống đến bỏng rát. Khoảnh khắc đó không thể nói lên lời. Chán cảnh ngồi nhìn tôi nốc rượu một mình, Mỹ Tuệ cũng nâng ly, cụng với tôi một cái. Nha đầu này, hôm nay không biết bị làm sao nữa, hành động thật là lạ.

Tôi nhìn đám dao đĩa trên bàn, đột nhiên mắt hoa lên.

Tỉnh dậy đã là tám giờ sáng hôm sau. Tôi ngửi thấy mùi trứng ốp la từ dưới bếp bay lên, vội vàng bò dậy. Lâu lắm không ngửi thấy mùi vị này, tôi còn tưởng đã quên mất nó rồi. Nhớ đến suất bít tết hôm qua còn chưa kịp ăn mà tiếc đứt ruột. Hơn hai trăm đồng thế là đi đứt rồi, kết quả chỉ để nhìn thấy thịt bò chứ chả được ăn miếng nào.

Bụng đói cồn cào, tôi vợ vội cái bánh mì để trên bàn nhét vào miệng.

Mỹ Tuệ cầm đôi đũa, đánh vào tay tôi nhắc nhở: “Rửa tay mau.”

Tôi xoa xoa mu bàn tay phát đỏ, trốn mắt lườm cô ấy, sau đó vào nhà vệ sinh. Tham ăn là xấu nhưng lẽ nào lại cần dùng gia pháp với tôi?

“Mỹ Tuệ, dầu gội đầu của tớ để ở đâu rồi?”

“Mỹ Tuệ, kem dưỡng da của tớ sao không thấy đâu nữa?”

“Mỹ Tuệ, cậu giặt quần áo lót cho tớ rồi à?”

...

Tôi hết lần này đến lần khác gọi Mỹ Tuệ không chút nề hà, nguyên nhân chỉ có một, cô ấy dậy từ sáu giờ sáng, thu dọn nhà tôi quá gọn gàng sạch sẽ, thậm chí khiến tôi có chút không quen. Mặc dù căn nhà gọn gàng hơn rất nhiều nhưng những vật dụng cần thiết đều đã bị cô ấy thay đổi vị trí, vấn đề là một kẻ lười động não như tôi không dễ gì để tìm ra chúng.

Quay trở lại bàn ăn, Mỹ Tuệ khen tửu lượng của tôi quả thật không tồi. Tôi không biết liêm sỉ thành thực gật đầu, lại không ngờ được sau câu khen đó của cô ấy là một cái cốc đầu đau điếng. Sự thực đã chứng minh, tôi đã bị cô ấy phun đầy sữa vào người, hỏng hết cả hình ảnh xinh đẹp, thật là quá bất công.

Mỹ Tuệ chỉ vào khuôn mặt dính đầy sữa của tôi cười một trận thả cửa, nói: “Cậu nhớ không? Hôm qua cậu cứ bám lấy anh bồi bàn, đòi anh ta đi vào phòng vệ sinh, kết quả là chưa ra tới cửa đã ngã lăn ra đất. Cậu thật không thấy xấu hổ à?”

Nghe đến đây tôi bị một phen kinh ngạc, chạy vào nhà vệ sinh lau hết sữa và vụn bánh mì dính trên mặt, sau đó lại khó chịu chạy đến trước mặt Mỹ Tuệ.

Tôi tức giận chỉ thẳng vào thủ phạm đang ngồi trước mặt, lên giọng: “Đây là mặt, sau này hãy nhìn cho kỹ trước khi phun.”

Mỹ Tuệ mặt không đổi sắc, điềm nhiên ngồi ăn bánh mì, như không thèm quan tâm tới sự tồn tại của tôi.

Đột nhiên tôi ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng chạy lại bên cạnh Mỹ Tuệ, vô cùng kích động, miệng không thể kìm được câu hỏi: “Những lời cậu vừa nói là thật chứ?”

Cô ấy liếm sạch mấy mẩu vụn bánh mì dính trên ngón tay, dáng vẻ dửng dưng như không liên quan, đáp: “Đương nhiên.”

Lúc đó trái tim tôi tan nát, giống hệt như trái bóng đang nôn nóng muốn được thử sức trong trận đấu đột nhiên bị đá bay xuống một rãnh nước. Rất bẩn, rất thối.

“Và sau đó?” Tôi kích động kéo tay Mỹ Tuệ, muốn nghe cô ấy kể tiếp chuyện xảy ra sau đó.

“Muốn biết chuyện sau đó thế nào à? Xin mời đi rửa bát đĩa trước đã.” Dáng điệu hách dịch của cô ấy thật khiến tôi cụt hứng.

Sau khi tôi hét lên “gớm” một tiếng, cũng đành nuốt giận bê chồng đĩa ra chỗ vòi nước. Đến tận khi rửa bát đĩa tôi mới phát hiện ra nha đầu đó nhân lúc tôi sơ hở đã ăn hết bánh mỳ. Lúc đó đương nhiên tôi rất hối hận, lại còn tiếc đứt ruột.

Tôi không còn lựa chọn nào khác, đành uống nốt chỗ sữa còn lại nhằm lấp đầy cái bụng trống rỗng.

“Sau đó... sau đó tớ đưa cậu về nhà.” Mỹ Tuệ vừa bấm điều khiển ti vi vừa nói mà không nhìn tôi.

Nha đầu quỷ quyệt này, tôi không muốn nghe nữa!

Vì không muốn mình chết đói, tôi đành chạy xuống siêu thị nhỏ dưới tầng trệt mua mỳ ăn liền.

“Nhớ mua giúp tớ chì kẻ mắt màu xanh lá cây nhé.” Hành lang sâu hun hút khiến câu nói của nha đầu này trở nên khó nghe. Làm thế nào mà lúc này tôi lại không thể nào cảm thấy cô ấy là người phụ nữ đẹp nhất thế giới? Ngược lại tôi chỉ cảm thấy tôi là người bất hạnh nhất thế giới.

Lúc sau, Mỹ Tuệ ngồi trên sofa ăn kem, vừa ăn vừa lúng búng hỏi tôi: “Y Dương có liên lạc với cậu không?”

Đôi đũa đang gắp mỳ đưa lên miệng dừng khựng lại giữa chừng, mỳ mới vào miệng được nửa chừng, tôi phải cố nuốt vội và nói: “Có gọi điện thoại.”

Mỹ Tuệ ôm cái gối dựa, nằm co quắp trên sofa, dáng vẻ lười biếng.

“Nói chuyện gì?” Mỹ Tuệ im lặng hồi lâu rồi mới bật ra mấy từ này, thật là không dễ dàng, hại tôi đợi đến nỗi bát mỳ nguội ngắt. Tôi không phải là lãnh đạo quốc gia gì đó, cũng chẳng phải cao niên tám mươi tuổi, nhưng tôi đã phạm phải một sai lầm chết người.

Không nói gì, tôi lại cầm củi ăn mỳ.

“Chỉ là báo cho tớ biết số điện thoại mới của anh ấy, còn nói chúng tớ vẫn là bạn.” Khi nhắc lại những lời này tôi cảm thấy sống mũi cay cay, có chút mong muốn được nghe thấy giọng nói của anh ấy. Nhiều lần tôi muốn gọi điện cho Y Dương nhưng cuối cùng không biết vì sao mong muốn đó lại bị gạt bỏ.

Cái tên khốn Y Dương này thật là biết cách làm cho người khác phải thích, tôi không thể nào vứt bỏ được, không thể bỏ qua được.

Không biết tại sao, ngoài trời bỗng đổ mưa trong khi bản tin dự báo thời tiết gửi tới điện thoại của tôi báo là hôm nay trời không mưa. Thật là, mỗi tháng thu hai tệ tiền phí của tôi mà dự báo thế à? Tháng sau nhất định tôi sẽ không tiếp tục nộp tiền ngu nữa.

Càng nói càng linh, mưa càng ngày càng to. Tôi rúc đầu trong chăn ấm, một chút cũng không muốn cử động. Dùng một câu quen thuộc để miêu tả thì là “chân tay tê liệt”.

Mỹ Tuệ nằm bên trái tôi, tư thế ngủ rất thoải mái.Đột nhiên cô ấy lăn một vòng, tiện thể cuốn hết phần chăn của tôi vào người. Thế là, tôi nằm trơ trọi trên giường, đến chăn cũng không có mà đắp.

Cũng không biết bao lâu sau, tôi nghe thấy tiếng Châu Kiệt Luân không ngừng hát Ngàn dặm xa xôi cộng thêm âm thanh rung “ừ ừ”. Mẹ của con ơi, thật là khủng khiếp! Tôi cuộn người, bịt chặt tai lại.

Mỹ Tuệ với tay lấy điện thoại, nhưng cô với hụt làm nó rơi xuống đất. Có điều, ngay cả khi điện thoại bị rơi xuống đất rồi, âm thanh chói tai đó vẫn không ngừng rền rĩ, mặc dù tiếng hát đã méo mó hơn so với trước.

Tôi lay Mỹ Tuệ đang ngủ say, cuộc điện thoại lúc này mới được kết nối.

Còn nữa, điện thoại rơi nhưng chưa hỏng hắc, nên vẫn có thể nghe được. Ngày mai tôi sẽ nghiến răng “đầu tư” cái mới, tránh ngày ba bận chạy đi chạy lại sửa nó, tốn tiền xe buýt thì chẳng nói làm gì nhưng nó còn làm mất giấc ngủ của tôi.

Tôi vừa nghĩ trong đầu như thế vừa lén nghe Mỹ Tuệ “lí nhí” trả lời điện thoại, câu cuối cùng là: “Được, tôi sẽ qua ngay”, rồi cô ấy cúp máy.

“Hứa Y Thần, nha đầu cậu gặp may nhá. Tớ phải mang hồ sơ đến công ty.” Tôi kéo chăn, cuộn tròn quanh mình sau khi cô ấy dậy.

“Nha đầu cậu” là câu cửa miệng của Mỹ Tuệ khi gọi tôi. Nó không có hàm ý gì đặc biệt, cô ấy quen gọi “yêu” như vậy, còn tôi cũng đã quen với cách gọi “yêu” ấy.

Tôi không để ý đến cô ấy, chỉ khẽ hé mắt nhìn một chút rồi mau chóng nhắm lại, tiếp tục giấc ngủ bị gián đoạn.

“Không được. Ngoài trời đang mưa!” Nha đầu này lẩm nhẩm cầu xin ông trời giải cứu người gặp nạn, sau đó còn làm hành động vãi thiên địa, quỷ thần rồi lại chui vào chăn.

Thật đen đủi, mưa không ngừng rơi xuống. Nhớ năm đó, Hồng quân trải qua cuộc trường chinh hai vạn năm nghìn dặm vượt qua bao đồng cỏ, núi tuyết không ngại. Mỹ Tuệ thì lại trắng tay cướp cái chăn tôi đang đắp, cuộn mình ngủ tiếp, thật sự cái chăn đó là của tôi.

“Tư Mỹ Tuệ, không phải cậu muốn chưa đi làm đã bị sa thải rồi đấy chứ?” Bị Mỹ Tuệ cướp chăn như vậy, tôi không còn tinh thần mà ngủ tiếp nữa.

Tôi nhảy ra khỏi giường, chạy đến mở cửa sổ, một trận gió lạnh ủa vào phòng, Mỹ Tuệ rên lên hai tiếng “hừ hừ” rồi cũng bật dậy.

Trời ạ! Công ty không gọi tôi đến, sao cậu ấy không để tôi yên thế này. Tôi tiện tay với lấy bao thuốc và chiếc bật lửa đặt trên bàn.

“Y Thần, tớ hỏi cậu, khi nào cậu mới bỏ hút thuốc?”

Tôi ngẩng đầu nhìn theo hai vòng khói vừa thở ra đang còn lơ lửng trước mặt, trả lời có hai từ: “Không bỏ!” Sau đó trợn mắt lườm Mỹ Tuệ.

Mỹ Tuệ lục lọi khắp phòng cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc ô đi mưa, lúc đi qua mặt tôi còn làm mặt xấu để tỏ thái độ trước khi rời đi.

Điện thoại di động trên đầu giường lại kêu văng lên. Tôi cho là của công ty gọi tới, bắt tôi mang hồ sơ đến nộp nên nhất định cứ nằm lì nằm trên giường mà không chịu bắt máy.

Âm thanh khó chịu đó vang lên trong năm, sáu phút liền, không còn cách nào khác, tôi đành phải nhổm dậy nhận cuộc điện thoại không mong chờ đó.

Màn hình hiển thị ba chữ Dương Xuân Hoa. Nói thẳng ra, là mẹ tôi. Hầu hết mọi người đều cho là cái tên đó rất đặc biệt, ngay cả tôi cũng nghĩ như vậy.

“Hi hi, mẹ yêu, mẹ gọi con có chuyện gì vậy?” Tôi cười đùa tí tởn chào hỏi mẹ.

“Con mà lại không nghe máy nữa chắc mẹ phải nghĩ con gái mẹ bị ai bắt cóc mất rồi. Nửa tháng qua con không gọi điện cũng không về nhà, thích được tự lập hả? Nha đầu này, tại sao con dám học cái thói đó? Mẹ nói cho con biết, lần sau nếu còn...” Mẹ không ngừng càu nhàu cằn nhằn trong điện thoại, tôi để điện thoại xa tai ra một chút.

Mẹ thấy tôi một lúc lâu không trả lời lại, hỏi thêm một câu: “Con có còn nghe không đấy?”

Tôi khẽ ho hai tiếng, chậm chậm nói: “Con đang nghe, đang nghe đây.”

“Mẹ gọi con về nhà ăn cơm tối. Mẹ đã làm món thịt kho tàu mà con thích rồi đấy.” Nói xong mẹ cúp máy luôn.

Tôi toát mồ hôi.

Sớm biết mục đích là gọi tôi về rồi hà tất còn phải cảm rằm lâu như vậy, nói thẳng ngay ra có phải tốt hơn không? Sao phải làm từ thiện cho nhà mạng di động của Trung Quốc như thế. Suy nghĩ một hồi, tôi làm

sao mà toàn nghĩ những chuyện vô bổ đầu đầu. Nhưng phải nói lại rằng mẹ tôi cúp máy với tốc độ nhanh thật, nói lâu như vậy mà lại không hỏi câu nào về tình hình gần đây của tôi.

Tôi xoay người về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài ngắm mưa rơi, nước mưa tạt bắn vào cửa sổ, từng giọt, từng giọt, tí ta tí tách.

Mưa rơi mãi thế này càng khiến người ta cảm thấy phiền muộn. Nhớ tới lúc nhỏ thường cầu có mưa, sau đó xỏ đôi ủng đi mưa mới mua, dừng cảm tiến lên bước qua vũng nước, dạn dĩ hơn hẳn những trẻ đang đi những đôi giày đẹp. Giờ nghĩ lại mới thấy hồi đó mình thật quá ngây thơ. Ngắm mưa rơi chỉ khiến lòng tôi càng thêm muộn phiền, nhớ lại càng nhiều chuyện cũ.

Mở tủ quần áo lấy ra bộ quần áo thể thao, tôi đứng ngẩn ngơ. Kể từ khi anh trai kết hôn đến nay, tôi chưa từng về lại nhà, chuyện này có khi khiến mọi người nghĩ ngờ tôi và vợ anh trai là một cặp tương khắc, chết cũng không muốn gặp nhau mất.

Nhìn thời gian hiển thị trên màn hình di động, giờ này hãy còn sớm. Hay là tôi đợi tới giờ cơm hãy quay về, về muộn thế ọ người bắt ngờ một phen.

Nói thật là, chị dâu tôi không hề có điều gì phải chê trách, chỉ là chị ấy là một điển hình của mẫu người chỉ chu mà vĩnh viễn tôi không thể chấp nhận được. Cái gì mà tắm xong thì phải treo khăn tắm ngay ngắn, gọn gàng, ăn táo xong thì phải vứt hạt vào thùng rác. Tôi cho rằng, bố tôi, mẹ tôi còn chẳng bận tâm những chuyện này thì chị ấy có gì mà phải bận tâm.

Sáu giờ đúng, tôi rời khỏi phòng trọ.

Trước khi bước ra khỏi nhà, tôi chợt nhớ ra một điều tối quan trọng. Đó là trong nhà chỉ có một chiếc ô duy nhất thì đã bị Mỹ Tuệ đã mang đi mất rồi. Tôi phải làm thế nào để xuống cổng đợi xe đây? Phản đối, kịch liệt phản đối!

Kiểm đại một cái túi nylon to che đầu, tôi giống như con chuột, lao vút qua bên kia đường. Đợi qua n lần vẫy tay, cuối cùng cũng có một chiếc xe đỗ lại.

Mỹ Tuệ, nha đầu đó đúng là biết hại người hại mình!

Suốt đường đi tôi luôn suy nghĩ, nghĩ xem về đến nhà sẽ nói những gì, à không, là câu đầu tiên sẽ nói gì. Nhưng tôi vô đầu bứt tai suy nghĩ nửa ngày trời mà cũng chẳng nghĩ được câu nào cho ra hồn.

Bước vào nhà, tôi cởi giày thay sang đôi dép đi trong nhà, sau đó vừa chạy vào bếp vừa gọi mẹ.

“Ô, Y Dương không về cùng con à?” Mẹ tôi hướng mắt về phía sau lưng tôi nhìn nhìn, sau khi không nhìn thấy Y Dương bèn cúi đầu tiếp tục làm rau chứ không phải mổ thịt chim nấu cho tôi ăn.

Chị dâu tôi đang bày bát đĩa trên bàn ăn, nhìn thấy tôi đi vào bèn mau miệng chào hỏi. Mới có mấy ngày không trở về nhà mà nhà đã thay đổi nhiều thế. Không chỉ có thêm lò vi sóng mới mà ngay cả sofa cũng đổi bộ mới luôn rồi. Tôi thầm nghĩ, tại sao lúc này mình không tự cho phép mình hưởng thụ cuộc sống cơ chứ.

Tôi đứng im đó cười cười, chẳng biết nên làm gì để phụ hai người ấy.

Đối với việc tôi và Y Dương chia tay, cả nhà tôi tất nhiên không ai biết, bởi vì tôi vốn không hề có ý định nói cho họ chuyện này. Mẹ tôi thích tên xấu xa đó như vậy, tốt nhất chuyện chia tay của chúng tôi giấu được lâu chừng nào tốt chừng đó. Xem chừng mẹ say anh ta không cần rượu, câu đầu tiên nói với con gái mới trở về là hỏi Y Dương có về cùng không, tại sao không hỏi tôi đã ăn cơm chưa. Ai bảo tôi và tên xấu xa đó cùng thích ăn thịt kho tàu chứ!

Tôi chán nản nằm ườn trên sofa cắn hạt dưa, anh trai Hứa Y Nam còn chưa về nhà, hình như vừa mới gọi điện về báo bị tắc đường. Tôi sốt ruột quá, tên tiểu tử này tùy tiện như thế bao nhiêu năm nay, giờ lấy vợ rồi mà vẫn còn tùy tiện như cũ. Trong khi tôi đang nghĩ vậy thì Hàn Cần Hiên đã ngồi xuống bên cạnh, chị ấy luôn là mẫu người nhiệt tình, nồng hậu, khiến người ta có chút không quen.

Tôi hỏi Hàn Cần Hiên: “Chị và Hứa Y Nam sống với nhau thế nào?” Tôi quen coi chị ấy là mẫu phụ nữ của gia đình.

Giải thích một chút cho dễ hiểu, Hàn Cần Hiên là sinh viên đã tốt nghiệp từ hai năm trước, cũng là đàn chị khóa trên của tôi. Cho nên khi tôi ngang ngạnh gọi thẳng tên chị dâu một cách trống không, chị ấy cũng chưa khi nào chấn chỉnh lại. Chỉ có bố mẹ tôi luôn miệng căn nhắc tôi vô lễ, không biết phân biệt thứ bậc lớn nhỏ, làm sao có thể coi chị dâu ngang hàng phải lứa với mình được.

“Ôi, Y Thần gọi như thế cũng được mà.” Nói xong, chị ấy cũng gượng cười. Xem chừng ngày hôm nay sẽ trôi qua trong ầm Ứt đây. Mẹ tôi mà biết tôi và Y Dương chia tay, chắc chắn sẽ không khách khí mà giới chân đá tôi ra khỏi cửa, bữa tối cũng khỏi được ăn luôn.

Tất cả món ăn đã được bày lên bàn, cả phòng ăn tràn ngập mùi của thức ăn, nhất là mùi thịt kho tàu. Những ngày qua tôi chỉ biết ăn có bánh bao, ăn đến mức nhìn thấy bánh bao là tôi phát buồn nôn. Phản xạ có điều kiện với những món yêu thích này giờ đây xuất hiện mạnh mẽ trong tôi.

Hứa Y Nam cũng thật là, mấy giờ rồi còn chưa thèm thò mặt về nhà. Lúc tôi đang căn nhắc câu này thì cửa bật mở, anh ấy tay kẹp cặp tài liệu, co ro như con cún đi vào nhà.

“Ôi, mới mấy ngày không gặp mà anh đã khiến em phải trở mắt ra nhìn rồi.” Nhìn thấy bộ dạng anh ấy thành ra như vậy, tôi không nhịn được phải thốt lên như thế.

“Anh cô mới lên chức đó.” Hàn Cần Hiên nghe thấy câu nói của tôi, vội trả lời thay anh ấy.

Tôi băn khoăn, không biết hai vợ chồng bọn họ đã ngầm hẹn với nhau thế nào. Nói thật, anh trai lên chức hay không tôi chẳng quan tâm, tôi chỉ quan tâm anh trai có tăng lương hay không mà thôi. Nhưng ngay cả một tên ngốc cũng biết lên chức đồng nghĩa với tăng lương.

Trên bàn ăn, tôi cúi đầu không nói gì, mắt dán vào món thịt kho tàu.

Hứa Y Nam nhìn thấy tôi chỉ dùng tay gấp trong đúng nửa phút, làm ra vẻ đàn anh dạy bảo, nói: “Y Thần, em chậm một chút cho anh nhờ. Tại sao lại tham ăn như vậy, không sợ sau này Y Dương nhìn thấy chướng mắt à?”

Đôi đũa còn kẹp chặt miếng thịt kho tàu của tôi định đưa vào bát bỗng dừng giữa chừng, mấy giọt nước mỡ trượt dọc theo đũa rơi tí tách xuống mâm. Làm thế nào mà mọi người lại biết tên Y Dương xấu xa đó không cần tôi nữa, đúng là, anh ta thật sự không cần tôi nữa.

Tôi vô cùng muốn nói với cả nhà là sau này đừng nhắc tới tên xấu xa đó nữa, chúng tôi đã đồng tâm xa cách rồi những những lời đó cứ dâng lên đến miệng rồi lại bị giữ lại, không thể thốt ra.

Không khí trên bàn ăn lúc này có chút tẻ nhạt, tôi cũng chẳng tìm được chủ đề thích hợp nào để khuấy động không khí, đành cầm cúi tiếp tục ăn cơm.

Cho dù là món ngon cũng không nên ăn quá nhiều. Có vẻ như câu nói này một chút cũng không sai. Tôi cảm giác có thể ngửi thấy mùi thịt kho tàu ở khắp nơi, cảm thấy ngán muốn chết. Thật là ăn no rồi, uống đủ rồi, tất nhiên cũng có thể như vậy mà đứng dậy nói đùa vài câu.

Tôi hiểu rất rõ rằng không được ăn quá nhiều thịt kho tàu. Nhưng không may là khi hiểu ra được thì quá muộn rồi.

Ăn uống no nê, tôi chuẩn bị quay về nhà trọ, bên ngoài mưa đã tạnh hẳn, không khí rất lạnh. Tôi là người sợ lạnh bẩm sinh nên mượn cái áo khoác của Hứa Y Nam rồi vội vã khoác lên người.

Hàn Cần Hiên dáng như tiễn khách, đưa tôi ra cửa, sau đó còn khẽ dặn tôi: “Đi cẩn thận nhé!”

Tôi nghe câu ấy của chị dâu mà không khỏi cảm thấy khách sáo, lẽ nào tôi không phải người nhà sao? Hay thật sự chị ấy coi bản thân là người ngoài. Còn nhớ hồi mới gặp, chị dâu còn dùng kính ngữ khi chào hỏi, tạm biệt với chúng tôi.

Hứa Y Nam đi cùng tôi, còn nói cái gì mà phải tiễn tôi ra cổng khu nhà. Tiểu tử này làm thế nào mà học được cách quan tâm người khác thế, tôi nghĩ đầu ông anh trai này nếu không bị cửa chèn trúng thì cũng là bị lừa đá trúng rồi, nên mới tự nhiên trở nên chu đáo ân cần thế.

Anh ấy còn dặn tôi, nếu không tìm được việc thì cũng nói với anh ấy một tiếng, hoặc là để anh ấy sắp đặt công việc cho.

Tôi trầm nghĩ, đều lớn cả rồi, ai cần anh giúp.

Lần này về nhà, tôi không nói cho gia đình biết chuyện mình đã tìm được việc, không hiểu vì sao tôi làm vậy, cũng có khi chỉ là vì lười nói. Sau khi giúp tôi gọi xe, Hứa Y Nam quay về.

“Bác tài, làm ơn lái xe chậm một chút giúp cháu ạ.” Bao nhiêu thịt kho tàu được tôi ăn vào bụng khiến bụng dạ bí bách, mỗi khi xe lắc lư là tôi lại có cảm giác dạ dày như biển lúc cuộn sóng, tôi đột nhiên cảm thấy buồn nôn. Không được nôn, không được nôn. Hứa Y Thần mi quyết không được nôn, muốn nôn đợi về nhà đã. Có bản lĩnh ăn thì phải có bản lĩnh tiêu hóa cho hết. Tôi tự răn mình như vậy.

Chó cùng dứt giậu, cuối cùng tôi cũng không thể nhịn được đến lúc về nhà, đành dừng xe, nhảy xuống vệ đường nôn thốc nôn tháo. Các chị lao công ơi, tôi thật sự không cố ý đâu, chỉ là không thể nhịn được nữa!

Mặc chiếc áo khoác vừa to vừa dày của Hứa Y Nam trên người, tôi liêu xiêu bước về nhà. Thật là ăn đến no căng, không tội nọ cũng tội kia.

Ngày mai đã phải đi làm rồi, tôi uống một viên thuốc chống nôn rồi thu dọn chăn màn định đi ngủ sớm. Đột nhiên lúc này cơ thể lại xuất hiện một cảm giác nhớ nhung không ngừng thôi thúc tôi gọi điện cho Y Dương, lần này tôi không thể bình thản, vô tư như lần trước, không chịu đựng thêm được nữa rồi.

Điện thoại kết nối mất một lúc, trái tim tôi nảy lên như muốn bật tung khỏi lồng ngực. Căng thẳng, sợ hãi.

“Anh... có bận không?” Không hiểu sao tôi lại hỏi câu này.

“Em khỏe không, còn chưa ngủ sao?” Y Dương nhận ra giọng tôi qua điện thoại, câu trả lời của anh là một câu hỏi lại. Tôi cảm thấy giọng anh có chút bất ngờ. Chúng tôi trở nên khách sáo với nhau như thế này từ bao giờ vậy, so với hồi trước cảm giác đã xa cách hơn rất nhiều. Chúng tôi không còn những phút cùng nhau yên lặng không nói gì, cũng không còn nói với nhau những lời ngọt ngào có cánh làm đối phương hạnh phúc, lại càng tránh để không đề cập đến những vấn đề liên quan tới tình cảm.

Quan hệ giữa chúng tôi đã dần dần thay đổi thành như thế này.

Y Dương nói với tôi, cuộc sống của anh ấy ở đó rất tốt, đồng nghiệp cũng rất tốt. Anh ấy đã đi thăm qua những địa danh mà chúng tôi từng nói đến như quảng trường Thiên An Môn, Cố cung, Di Hòa Viên... Anh ấy còn nói với tôi, kỳ thực những nơi đó ở ngoài còn ngoạn mục hơn, hùng vĩ hơn cả trong những bức ảnh chúng tôi từng xem. Tôi cũng nói đùa, nếu có cơ hội nhất định tôi sẽ qua đó kiểm chứng lời anh nói.

Sau khi gác máy, tôi thật sự không thể ngủ nổi, đôi mắt chăm chăm nhìn lên trần nhà, thế là lại một đêm nữa mất ngủ.

Cũng không biết tôi mệt quá mà thiếp đi từ lúc nào, chỉ nhớ trong đêm, mấy tiếng sấm bất ngờ đánh thức tôi dậy, tôi chui ra khỏi chăn tắt ngọn đèn vẫn còn đang sáng.

Lần thứ hai tỉnh giấc, ánh mặt trời đã chiếu tới giường. Tôi đưa tay dụi dụi đôi mắt sưng húp, miệng há ra ngáp một cái. Nhìn ra ngoài thấy bóng cây dương ngày càng lan rộng ra.

Đáng buồn thay tháng Sáu! Đáng hận thay tháng Sáu!

3. Chương 3: Những Hồi Ức Đó Đã Qua Rồi

Có lẽ tôi giống như hệ thống máy vi tính, khi bộ nhớ đầy thì phải xóa bỏ bớt một số tập tin rác. Đối với những hồi ức đã qua đó, không đáng nhắc lại nữa. Khi ổ cứng được xóa bớt mới có thể ghi thêm những dữ liệu mới.

Ngày đầu tiên đi làm, ngay cả một kẻ vô tâm vô tính cũng phải biết là không nên đi muộn, thực tế, tôi rơi vào trường hợp đó. Tai nạn ngoài ý muốn này tất nhiên đã khiến cho các sếp không hài lòng về tôi. Tôi cũng cảm thấy oan ức, tủi thân, không biết phải nói gì để tự an ủi mình. Đúng rồi, những việc như thế này không cần an ủi rồi cũng sẽ qua.

Mỹ Tuệ xung phong đảm nhiệm chân nhân viên kinh doanh, còn tôi nhận việc theo đúng chuyên môn của mình. Công việc thiết kế đồ họa này đối với tôi mà nói đơn giản như không. Đương nhiên nói như vậy cũng

có chút khoe khoang. Nếu như bắt Mỹ Tuệ ngồi im trong văn phòng cả ngày thì cô ấy chỉ cần động ngón tay là không biết sẽ gây ra những rắc rối gì. Còn tôi không muốn cả ngày phải phơi mặt ở ngoài đường.

Trong văn phòng nữ nhiều nam ít, chỉ có mấy nhân viên nam cả ngày bị coi như vật tế thần. Tôi nghĩ đi nghĩ lại cũng không tài nào hiểu nổi, thế giới này thiếu đàn ông đến thế hay sao?

Đúng, đàn ông trên thế giới không thiếu. Vậy sao Hứa Y Thần người còn sợ chưa dám buông tay vứt bỏ tên khốn Y Dương kia đi?

Tôi không thể trả lời.

Đi làm được mấy ngày, công việc còn chưa quen lắm, Mỹ Tuệ những ngày này cũng không biết bận việc gì mà không thấy bóng dáng đâu.

Sáng sớm, tôi vừa uống sữa vừa in bản vẽ. Bản nội quy của văn phòng có nêu rõ, trong giờ làm việc, nghiêm cấm nhân viên ăn đồ ăn vặt, ăn bữa phụ. Điều đó đương nhiên tôi biết, nhưng ai bảo mấy hôm nay trường phòng của tôi đang nghỉ phép, không xuất hiện, lúc nói những lời này, tôi đã uống xong cốc sữa nóng.

“Đây là trường phòng Hứa của chúng ta, cùng họ với chị đấy.” Chớp mắt, Lão Lý đã đứng đối diện với tôi, sau lưng còn có mấy cô nàng xinh đẹp.

Tôi đặt chiếc cốc không trong tay xuống, khẽ mỉm cười với trường phòng Hứa. Mà nói đến là đến, không thêm báo trước một câu. Lão Lý này cũng thật là, chẳng biết ăn nói gì cả, lại còn giới thiệu là sếp cùng họ với tôi nữa chứ, thật là không nể nang ai cả. Bỗng nhiên tôi cảm thấy có chút ghen tị, có lẽ vì cô Hứa ấy đẹp hơn tôi, cũng có thể vì cô Hứa ấy có chức vụ cao hơn tôi. Đại khái là lòng tôi bỗng bùng lên ngọn lửa ghen tị, may mà tôi đã kịp thời dập tắt nó. Nói thật là, tôi cũng muốn giả làm người có chút chức tước, để thử xem lãnh đạo người khác với bị người khác lãnh đạo khác nhau như thế nào?

“Làm việc cho tốt nhé. Đừng khiến tôi thất vọng.” Đúng là “điều nhân” (Có nghĩa là “người chim”, là tiếng long, xuất phát từ cách gọi mới trên mạng, chỉ những người nhân phẩm có vấn đề, keo kiệt, hay làm phiền người khác), mới gặp đã muốn dọa đuổi tôi. Người ta nói, có cánh chưa chắc đã là thiên sứ, có thể là “điều nhân”, mà có khi cô ta còn chẳng phải là “hảo điều” nữa ấy chứ.

Quay về bàn làm việc, tôi không khỏi nghĩ lại cảm giác lúc cô Hứa đó nói những lời ấy với tôi, miệng nam mô bụng bồ dao găm, thật khiến người ta phải ghét. Lẽ nào, cứ đeo kính thì là tiền sĩ hay sao?

Hơn ba giờ chiều, điện thoại đột nhiên đổ chuông, là Hứa Y Nam, ông anh này mà tìm tôi, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.

“Y Thần, em có bận gì không?” Điện thoại vọng đến tiếng ồn ào, chắc anh ấy đang đứng ở một khu phố rất náo nhiệt.

“Đang đi làm.” Tôi uể oải đáp lại.

“Ngày mai là sinh nhật của Hiên Hiên rồi, em giúp anh đi chọn một món quà nhé. Anh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có phụ nữ mới hiểu phụ nữ thích gì, nói gì thì nói em cũng có một nửa là phụ nữ mà.” Câu nói này của Hứa Y Nam tôi nghe thấy có ba chỗ sai, lưng tôi đầm mồ hôi, tức đến ối máu.

“Hứa Y Nam, anh đừng gọi kiểu buồn nôn ấy có được không? Cái gì mà Hiên Hiên, thật là buồn ối. Còn nữa, cho dù phụ nữ có thể hiểu được phụ nữ thì em cũng không thể hiểu được suy nghĩ của phụ nhân nhà anh đâu. Cuối cùng, cái gì mà một nửa là phụ nữ, lẽ nào em anh không phải là phụ nữ à?” Tôi lần lượt phản bác những chỗ sai trong câu nói đó của Hứa Y Nam. Con người mà, ai mà không muốn bảo vệ quyền lợi và hình ảnh của mình?

“Em làm ở đâu? Anh sẽ tới đón em!” Đầu dây bên kia, anh ấy yên lặng một lát, giọng nói đã dịu đi rất nhiều.

“Viễn Dương, đường Nghi Tân.” Nói xong, tôi cúp máy.

Đợi đến n phút sau, tôi trốn làm chạy xuống dưới lầu đợi ông anh đáng ghét ấy. Vừa đợi vừa nghĩ, lẽ nào tôi không giống phụ nữ, tôi bèn soi vào cửa kính tòa nhà kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, tôi thấy mình chỗ nào cũng giống phụ nữ, mà còn là một thực nữ nữa. Hứa Y Nam, cái tên xấu xa này, tính cách tôi

không tốt thì nói thẳng ra, lại còn dám bảo tôi là phụ nữ một nửa, lẽ nào tôi là ma nữ trong truyền thuyết? Đột nhiên, một anh chàng đẹp trai từ trên lầu đi xuống, tôi vội vàng che giấu sự giận dữ.

Câu nói đó của Hứa Y Nam cũng chẳng có gì nghiêm trọng lắm, thế mà hại tôi buồn rầu mất mười bảy phút.

Không lâu sau, từ xa tôi đã nhìn thấy ông anh trai lái chiếc xe Alto màu trắng không cũ cũng không mới, từ từ tiến về phía tôi.

Sau khi lên xe, tôi lại một lần nữa mang thắc mắc của mình nói lại với anh ấy, rằng tại sao xe Alto không có cách nào biến thành xe Audi. Anh ấy thần nhiên quăng lại cho tôi một câu trả lời gây sốc nặng: “Vợ anh chỉ thích ngồi xe Alto.”

Tôi đã từng gặp qua loại người không biết xấu hổ nhưng chưa từng gặp loại nào đặc biệt không biết xấu hổ như anh trai tôi thế này. Thiên hạ làm gì có người phụ nữ nào thích ngồi xe Alto mà không thích ngồi xe Audi chứ?

Anh ấy cười “hi hi” một tiếng khiến tôi có chút bực bội.

Chúng tôi đến cao ốc Vinh Thịnh, lâu lắm rồi không đi mua sắm, lúc có tâm trạng thì không có thời gian, còn lúc có thời gian thì không có tâm trạng, tóm lại, chuyện là như vậy đấy.

Tôi đi xuống khu bán đồ trang sức ở dưới tầng trệt, thấy một chiếc lắc tay gắn kim cương rất vừa ý, nhưng khi nhìn thấy giá tiền trên đó thì chưa kịp lấy ra đeo thử đã vội vàng bảo nhân viên bán hàng đặt trở lại quầy.

Xem chừng năm nay tôi làm không đủ tiền mua nó rồi, muốn trông đợi vào người khác cũng không được, vậy thì tôi chỉ còn cách cố gắng kiếm tiền thôi. Tôi gơ tay làm điệu bộ chiến thắng. Go! Go! Cố lên!

Hứa Y Nam thấy biểu hiện kỳ quái trên mặt tôi bèn kéo kéo tay áo tôi hỏi có chuyện gì. Tôi dùng tay ra hiệu ba lần, cuối cùng anh ấy cũng hiểu cái lắc đó giá chín nghìn chín trăm tám mươi đồng, anh chàng này thật là tối dạ quá đi. Tôi bắt đầu nghi ngờ chúng tôi có phải do cùng một mẹ sinh ra.

Còn chưa ra khỏi cửa, anh ấy đã như một tên bắt cóc, lôi tôi trở lại bên trong, làm tôi bị một phen choáng váng.

Tôi chán nản hỏi anh ấy bị làm sao, anh ấy nắm tay tôi lôi đi, giống như một tên trộm nói với tôi: “Đắt một chút không vấn đề gì!”

Nhân viên bán hàng cẩn thận lấy ra chiếc lắc tay đó, ước thử lên tay tôi. Thiết kế độc đáo đặt lên đôi tay trắng hồng của tôi lại càng bội phần độc đáo. Lúc này lòng tự ái của tôi dâng lên, Hứa Y Nam gõ vào đầu tôi một cái. Cho dù là không phải mua cho tôi, nhưng trước tiên cũng phải thỏa cơn nghiền cái đã, như thế cũng không được hay sao?

“Hứa Y Nam, anh không định cho em thử mỗi một chiếc này đấy chứ?” Tôi vỗ vỗ vai anh ấy, dáng vẻ như làm nũng.

“Em thế đủ rồi đấy. Đã có bạn trai có gì còn quay sang bắt vạ anh. Đợi khi em ế chồng, lúc đó anh trai đây sẽ mua cho em một cái y như thế này.” Anh ấy xoa dịu tôi qua loa như vậy, thật là bực mình quá đi. Nhưng dù sao chúng tôi cũng cùng chung sống hai mươi mấy năm qua, rõ ràng là anh em thân thiết, tôi làm sao mà oán hận anh ấy được?

“Hứa Y Nam, anh giỏi lắm, đợi đến ngày em kết hôn, nhất định em sẽ mua sợi dây đáng giá hơn đây gấp một trăm lần.” Tôi tức giận đá mạnh vào chân anh ấy rồi bỏ mặc anh ấy một mình đứng tại chỗ, rú lên như một con ác thú.

Hứa Y Nam cũng là trốn việc đến đây, sau khi đưa tôi về chỗ làm anh ấy lái xe đi luôn. Trước khi đi còn cẩn thận nhắc lại với tôi, mai là sinh nhật của Hàn Cần Hiên, bất luận có xảy ra chuyện gì cũng phải có mặt, cho dù đó là bão tuyết hay động đất, sóng thần...

Tôi nghe mà đầu óc loạn hết cả lên, gật đầu như một con ngốc, mãi tới khi chiếc xe Alto mất dạng trên đường thì mới lấy lại được tinh thần để bước lên lầu.

“Y Thần, cô về rồi, may quá, trưởng phòng tìm cô ba lần rồi đấy. Tôi nói cô cùng với Ngải Tân bàn chuyện thiết kế, biết thế rồi cô tự cân nhắc nhé.” Lão Lý nói những lời này với vẻ mặt rất nghiêm trọng, xong rồi bỏ đi luôn.

Tôi gõ cửa phòng trưởng phòng, lúc này sự sợ hãi làm tim như muốn nhảy lên tận cổ. Không biết tôi sẽ bị mắng thế nào đây, lòng bàn tay toát mồ hôi. Sau khi vào phòng, thái độ của trưởng phòng rất tốt, chỉ tôi ngồi xuống, nói rằng thái độ làm việc cũng như chất lượng công việc tôi trong thời gian qua đều rất tốt. Trái tim tôi cuối cùng cũng đã trở về lồng ngực, tôi thở phào nhẹ nhõm. Sau đó tôi thăm nghĩ, vì công việc tôi đã phải làm ngày làm đêm, đâu có dễ dàng gì. Trưởng phòng nói, tôi sẽ được tăng lương, mọi oán giận trong lòng tôi bỗng chốc tiêu tan hết, và còn cảm thấy trưởng phòng là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới này.

Tan làm, trên đường về, tôi đi qua trung tâm mua sắm, đột nhiên nhớ ra mai là sinh nhật Hàn Cần Hiên, chẳng phải tôi cũng phải tặng quà hay sao? Chết tiệt, lại phải vung tiền rồi. Có chị dâu cũng thật là phiền toái quá đi. Do dự hồi lâu, tôi quyết định mua mỹ phẩm tặng chị ấy. Tôi còn nhớ lần trước về nhà đã để ý thấy chị ấy dùng hãng này, không thể sai được.

Thật là xót ruột quá, nửa tháng lương của tôi thế là đi tong rồi!

Về đến nhà, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Người đau như vừa bị đánh, toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực. Cả ngày bôn ba như thế, kết quả là còn chưa có gì vào miệng. Tôi cứ nghĩ cứ nghĩ rồi ngủ thiếp đi.

Hôm nay là thứ bảy, được nghỉ làm, tôi xuống siêu thị dưới tầng trệt mua bao nhiêu rau xanh và hoa quả tươi. Thi thoảng làm người phụ nữ nội trợ cũng chẳng có gì là không tốt cả.

“Tất cả là ba mươi bảy đồng một”, cô nhân viên thu ngân tươi cười nói với tôi. Nhưng tôi tìm khắp túi mà không có một hào lẻ nào, thật sự là muốn hỏi cô thu ngân trước mặt “Ba mươi bảy đồng có được không?”, nhưng nhìn thấy phía sau mình hàng dài người xếp hàng đợi thanh toán, câu nói đó lên đến miệng lại bị nuốt ngược trở lại. Cô thu ngân có vẻ thiếu kiên nhẫn, ngoe ngoắc nhắc nhở: “Xin nhanh cho.” Tôi đỏ mặt, có chút xấu hổ. Cuối cùng, câu nói “đi đến trước núi ắt có đường” đúng thật, một cô phía sau đã cho tôi một hào. Tôi vội vàng thu dọn đồ, khom người, cúi đầu nói cảm ơn cô ấy. Điệu bộ hết như con chó Bun nịnh chủ.

Cô nhân viên thu ngân nhận tiền, thanh toán cho tôi, tôi cầm theo hóa đơn rồi đi ra.

Bạn nói sống trên đời này không có tiền làm sao sống được. Trước đây lúc đi siêu thị toàn là Y Dương trả tiền, cho nên tôi không bao giờ quan tâm đến giá cả. Đều tại cái đồ nghiệt chủng Y Dương ấy mà tôi rơi vào tình cảnh dở sống dở chết như ngày hôm nay.

Nếu không có một hào đó, nếu như không có ai chịu giúp đỡ như cô người lạ ấy, tôi sẽ phải làm thế nào?

Tôi nhàn nhả xách túi đồ vừa mua đi về nhà.

Lấy dưa chuột ra, cắt vài ba lát mỏng để đắp mặt.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa. Cái người này đến thật không đúng lúc, không thấy là tôi đang đắp mặt nạ hay sao? Tôi giơ hai chân khua khua dưới gầm sofa tìm dép, bước một bước một chậm rãi ra mở cửa. Tay tôi hết chần rồi lại giữ, vậy mà vẫn có hai lát dưa chuột trên trán bị rơi xuống.

“Tôi đến đây, làm gì mà gấp như đi đầu thai thế!” Nửa sau câu tôi càng nói càng nhỏ, có lẽ chữ cuối cùng người đứng ngoài cửa kia không thể nghe thấy.

Sau khi cửa mở ra, tôi thấy đứng đợi ngoài cửa là một cậu thiếu niên với dáng vẻ rất hăm hở. Dưới cằm thấy bộ râu mờ mờ, có vẻ như cậu ta đang tuổi dậy thì. Tôi bưng tỉnh nhận ra cậu nhóc này.

Cậu ta rõ ràng bị dáng vẻ của tôi dọa cho sợ hãi, theo phản xạ tự nhiên lùi về sau một bước. Thật là, kinh khủng đến thế cơ à? Tôi vội vàng gỡ những lát dưa chuột trên mặt xuống, giống như vì nó đã dọa cho cậu ta thành như thế kia.

“Xin hỏi, chị có phải là Hứa Y Thần không?” Cậu ta hỏi bằng giọng rất trầm, dáng vẻ như đã quen hơn.

“Vâng, là tôi.” Sau khi mời cậu ta vào nhà nói chuyện, tôi mới biết, cậu ta là người của Công ty nước uống tinh khiết Tứ Hải, cách đây hai ngày tôi có qua bên đó đặt hàng nước uống của họ trong vòng một năm, thật không ngờ họ cho người tới ký hợp đồng nhanh như vậy.

Nói đùa, có ai nhìn thấy tiền mà lại không hành động mau lẹ không?

Tôi nhận lấy cây bút cậu ta đưa cho, ký tên mình vào tờ hợp đồng. Thực ra tôi muốn giữ cậu ta ở lại đây một chút để xua tan cảm giác cô đơn lúc này, nhưng lại không có cách nào mở miệng, có lẽ người này không thích hợp để trò chuyện.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút cảm thấy tiếc quả dưa chuột vừa nãy. Miệng lẩm bẩm tự nhủ phải hết sức tiết kiệm, tiết kiệm. Đầu tiên sẽ không la cà đến quán Mc Donald bỏ ra mười hai nhân dân tệ để mua nước coca đóng trong cốc nhựa, khoan khoái uống hết rồi đặt chiếc cốc rỗng không lên trên mặt bàn, ngắm nhìn như đang thưởng thức một cổ vật.

Tóm lại, lãng phí cũng là phạm tội, tôi đồng ý với chính sách tiết kiệm.

Anh chàng kia đã xuống dưới lầu, đứng bên cạnh chiếc xe máy vừa cũ vừa nát, sau đó cậu ta đội mũ bảo hiểm lên đầu, gạt cần đạp cho xe nổ, đạp đến mấy cái xe mới nổ, xem chừng cái xe này đã đến hồi thanh lý. Nhìn theo bóng dáng cậu ta từ phía sau, tôi lại nhớ tới Y Dương, cũng gầy như thế, cũng cao như thế, đến cả nụ cười của cậu ta cũng giống nụ cười của Y Dương xấu xa. Tôi rất hay như vậy, nên phải cố ghìm những suy nghĩ ấy lại, không cho chúng nổi lên, cố giữ trạng thái cân bằng.

Ở nhà cả ngày trời, cảm thấy đầu óc mụ mẫm, tôi đang tính xuống dưới lầu đi dạo vài vòng trong công viên gần đó. Nhưng chưa kịp ra khỏi cửa đã đụng phải cái người đã mất tăm mất tích mười mấy hôm nay – Tư Mỹ Tuệ.

“Đại đại nhân giá lâm, chẳng hay có việc gì quan trọng vậy ạ?” Tôi nhướn lông mày, nghiêng mắt hỏi cô ấy.

“Được rồi, cậu không phải mĩa mai thế nữa, mau... phải...” Cô ấy vừa thở hổn hển vừa vỗ vỗ vào ngực. Suýt quên chưa nói, cô ấy vừa chạy như bay đến đây. Tốc độ đó có thể sánh ngang tốc độ của quán quân đường chạy marathon.

Mĩa mai? Tôi? Thôi mĩa mai và tôi có thể nào gắn liền với nhau? Tôi lắc lắc đầu, có chút không vừa ý.

“Y Thần, tối nay tớ có một buổi chiêu đãi, nói gì thì nói cậu cũng nên đi cùng tớ.” Cô ấy cười hi hi, giọng điệu vô cùng ầm áp nhưng cũng rất khách khí.

Tôi trợn mắt, lấy tay tự chỉ vào mũi mình: “Tớ? Bộ phận kinh doanh các cậu và bộ phận thiết kế bọn tớ nảy sinh quan hệ gì à?” Sau khi hỏi xong, tôi tự cảm thấy mình có chút ngốc nghếch, nghĩ gì mà lại hỏi tên “điều nhân” đó câu này chứ.

Mỹ Tuệ đặt mông lên sofa, hiện rõ là có chút lo lắng, hai mắt không tìm được hai hàng lệ chảy xuống.

“Một xu quan hệ cũng không có, là bạn bè giúp nhau, cậu đi hay không đi?” Cô ấy hỏi tôi với vẻ mặt đau khổ.

Tôi thừa nhận Mỹ Tuệ tuyệt đối không cưỡng bức quyết định của tôi. Vâng, tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, tuyệt đối không có. Nhưng căn cứ vào ngữ khí câu hỏi ấy, tôi có thể không đi được sao?

Nha đầu đó quay sang cười cười với tôi, rồi lập tức kéo tôi chạy đi. Thật không may, tôi không phải một người đàn ông, cũng không cung kính quý nhận ân sủng của nha đầu điên này ban xuống. Còn chưa kịp thay quần áo, tôi đã bị cô ấy lôi ra đến cổng.

Thành thật mà nói, tôi không thích những buổi chiêu đãi xã giao như thế này lắm, lại còn phải diễn vai nghiêm trang đạo mạo nữa chứ. Nhưng vì cuộc mưu sinh, chúng ta có lúc phải gạt sang một bên những điều chúng ta thích, chấp nhận cúi đầu làm những điều chúng ta ghét.

Đẩy cửa bước vào, tôi phát hiện hai chúng tôi đến muộn, khách đã ngồi kín quanh bàn tiệc, hai cái ghế mới được mang thêm ra. Tôi gượng gạo nở nụ cười xã giao với từng người không quen biết, nụ cười đó gượng gạo tới mức cứng ngắc.

Tôi gãi gãi đầu, dáng vẻ bối rối kiểu không biết phải làm thế nào. Đối diện với những gương mặt xa lạ trên bàn ăn, tôi đột nhiên chẳng biết nói gì, càng không biết phải xưng hô thế nào.

Đúng rồi, lúc này tập trung ăn uống là tốt nhất.

Mỹ Tuệ ngồi bên cạnh tôi, lễ phép đứng lên nâng chén kính rượu từng người một. Tôi phát hiện, nha đầu này bỗng dưng biến thành con người thành thực lễ nghi. Cung cách giao tiếp, thật khiến cho người ta cảm phục.

Lúc ngồi xuống, cô ấy ghé tai tôi thì thầm một câu: “Lát nữa, thấy tớ chịu không nổi, cậu phải thay tớ biết chưa?”

Tôi đã sớm biết ngay mà, thiên hạ không có bữa ăn nào miễn phí. Nghĩ tới lúc nha đầu đó uống say đã là sáng sớm ngày mai, toàn thân tôi bỗng nổi da gà.

Mỹ Tuệ giống như một tay lão luyện trên thương trường, ăn nói rất trơn tru. Nghe những lời khách sáo đó khiến tôi hận một nỗi trước đó đã quên không dứt hai cục bông vào tai. Tôi giống như một thánh giả đi nghe nhạc nhưng lại vào nhầm phòng, dáng vẻ rất khổ sở.

Người ngồi quanh bàn tiệc không nhiều cũng không ít, ước chừng khoảng mười một mười hai người.

“Sở trưởng Lưu, ly này kính huynh. Sau này có chuyện gì, xin nhờ được quan tâm, chiếu cố. Tiểu đệ cạn trước rồi, phần huynh xin tùy ý.” Chỉ nghe thấy người đàn ông gầy gò ngồi bên trái tôi đứng dậy chúc rượu người đàn ông phúc hậu đó. Sở trưởng? Là sở trưởng của sở nào vậy? Sở cảnh sát hay sở vệ sinh? Lúc này ngoại trừ hai danh từ đó, tôi tuyệt không thể nhớ được bất cứ danh từ nào khác. Đương nhiên từ sở vệ sinh có một số chỗ nghe không được nho nhã cho lắm.

Không lâu sau, các món ăn nhất loạt được mang ra. Nhân viên phục vụ mặc váy đồng phục đỏ, đi lại xiêu xiêu vẹo vẹo. Đương nhiên, mấy chuyện tôi vừa nói không phải là vấn đề quan trọng, tôi chỉ muốn chứng thực có đúng là trên tay cô ấy đang bê một đĩa tôm hùm hay không thôi. Lúc khăng định mắt tôi không nhìn nhầm, tôi chuyển đĩa tôm hùm đó đến trước mặt mình để tôi không phải mỗi mắt nhìn nó nữa.

Các bạn cứ bàn chuyện làm ăn của các bạn đi, đừng để ý đến tôi làm gì, bà cô đây sẽ không khách khí đâu.

Tôi sử dụng tốc độ sấm chớp, gấp một nhát ba con tôm vào bát. Số tôi đúng là sung sướng về đường ăn uống!

Y Dương, anh thật đen đủi, ai bảo anh lại chia tay bà cô đây. Giả sử chúng ta vẫn còn yêu nhau, bà cô đây nhất định sẽ vứt bỏ liêm sỉ lấy phần về cho nhà người tha hồ tận hưởng.

Vậy là tôi vừa nghe bọn họ chúc tụng nhau vừa bóc tôm ăn, thì thoảng còn nổi hứng quay sang Mỹ Tuệ nha đầu đó nâng ly. Tóm lại, tôi yên tâm ăn uống là do không biết có người để ý tới mình.

Không lâu sau, mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại, tôi liếc qua màn hình, là Hứa Y Nam. Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, hôm nay là sinh nhật Hàn Căn Hiên, thăm nghĩ, thôi xong rồi, tôi đã hứa với anh ấy là sẽ về tham dự sinh nhật vợ anh ấy. Nhưng bây giờ không còn kịp đến nữa rồi. Chuông điện thoại vẫn réo rất vang lên không ngừng, tiếng cười nói chúc tụng trên bàn tiệc át cả tiếng chuông điện thoại, lúc này chẳng có ai quan tâm là điện thoại của ai nữa. Đã sai rồi chỉ còn biết tiếp tục sai thôi, tôi đơn giản chỉ là tháo pin điện thoại ra.

Sau khi ngồi xuống tôi mới phát hiện đĩa bên cạnh tôi đựng đầy vỏ tôm, từng đống từng đống một, giống như một ngọn đồi nhỏ. Tôi không biết liêm sỉ, cúi đầu, lặng lẽ gặt đống vỏ tôm xuống đất.

Đây không gọi là không có tổ chất, mà gọi là không có triển vọng. Lẽ nào Hứa Y Thần tôi thông minh tuyệt đỉnh lại không biết là xén lông cừu không thể chỉ xén một con. Hoặc là trong mắt mọi người tôi giống như là một con mèo lười biếng, tham ăn, làm một con mèo có gì không tốt đâu. Cũng giống như cái vòng tay đó, thế giới này đâu thể thiếu mèo được.

Đột nhiên tôi có cảm giác lúc này Hứa Y Nam nhất định đang nguyên rửa tôi. Lúc định thần lại, vừa hay thấy Mỹ Tuệ nâng ly, cô ấy không uống nhiều, xem ra vẫn còn rất tỉnh táo. Tôi rất ngưỡng mộ tư lượng của cô ấy, tốt đến kinh người. Sau khi kết thúc “công việc” ăn uống, khách khứa “nhà ai người ấy về, mẹ ai người ấy tìm”. Đương nhiên, nhà tôi, có một mình tôi thôi.

Tư Mỹ Tuệ, cậu hại chết tớ rồi!

Về đến nhà tôi mang hộp phấn Oupolai (Tên một hãng mỹ phẩm nổi tiếng của Trung Quốc) treo lên cánh cửa chống trộm, ngày mai phải dậy sớm mang đi tặng mới được, tránh để lâu lại quên mất.

Sau khi mở nguồn máy điện thoại, tôi còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, điện thoại đã rung ù ù và báo: “Bạn có tin nhắn mới, mời đọc tin.”

Điện thoại báo có chín cuộc gọi nhỡ của Hứa Y Nam, cuối cùng là một tin nhắn ngắn mới gửi: “Nha đầu thối, gặp sẽ tính sổ.”

Tôi vội vàng bấm phím soạn tin nhắn lại: “Anh trai yêu quý, oan cho em.” Soạn xong, ngập ngừng một hồi rồi lại không gửi, sau đó tắt máy.

Tục ngữ dạy rất đúng, giải thích phải đợi thời cơ. Tôi sợ dùng cách này sẽ khiến Hứa Y Nam, tên đó then quá hóa giận, có thể làm tôi không có cơ hội nhìn thấy ánh dương ngày mai. Xem chừng tên tiểu tử này thật sự đang rất giận.

Được rồi, kệ anh ấy. Việc ngày mai để ngày mai giải quyết, tạm thời dẹp nó qua một bên để ngủ cho ngon cái đã. Nghỉ vậy rồi tôi úp mặt xuống gối, ngủ một mạch đến sáng hôm sau.

Gần trưa, lúc tôi về nhà, là về nhà mẹ tôi, lúc lấy chìa khóa từ túi xách ra để mở cửa tôi mới phát hiện mình quên mang chìa khóa. Tôi đành ấn chuông cửa, người ra mở cửa là chị dâu Hàn Cần Hiên.

Chị ấy tươi cười mở cửa cho tôi, sau đó còn chạy đi lấy cho tôi một cốc coca, thật là người tốt. Sinh nhật chị ấy tôi không đến dự mà còn có thể tươi cười đón tiếp tôi nồng hậu như thế này, thật là tốt tính. Có lẽ chị ấy vốn cũng không hy vọng tôi sẽ đến.

“Hàn Cần Hiên, anh em đâu?” Bất luận thế nào tôi cũng phải tìm đến “kẻ địch” trước tiên. Chị dâu vừa lau sàn nhà vừa chỉ tay vào phòng trong.

Tôi đưa tặng chị ấy quà sinh nhật, quan sát đáng vẻ tươi cười của chị ấy. Lúc này Hứa Y Nam cũng từ trong nhà đi ra. Mặt anh ấy còn giận hơn cả mặt con lừa. “Giỏi lắm, Hứa Y Thần, em nói xem, hôm qua vì sao không đến?” Anh ấy như là quần ngực ngồi xuống cạnh tôi, nhổ miếng dưa chuột đang nhai trong miệng ra, đưa đến trước miệng tôi, thật sự là kinh chết đi được. Tôi không thèm quan tâm đến mấy hành động biến thái của anh ấy, lẳng lặng ngả đầu ra sau sofa. Tôi nhớ đến một câu nói trong tiểu phẩm, đều là người một nhà, nhường nhịn nhau một chút có gì là ghê gớm.

“Hôm qua em có người bạn bị viêm ruột thừa cấp tính phải cấp cứu.” Tôi vội vàng giải thích lý do, nói trôi chảy không hề vấp vấp, Hứa Y Thần bây giờ nói dối không còn biết đỏ mặt nữa.

Đang nói đến đây thì bố tôi về. Kể từ khi vị nhân sĩ không chuyên này say mê cái quỹ gì đó, gặp ông ở nhà còn khó hơn gặp lãnh đạo cấp cao.

Tôi từ sofa bật dậy, chạy đến trước mặt ông: “Thế nào rồi bố, có kiếm được không ạ?” Thấy tôi tích cực hưởng ứng chính sách quốc gia như vậy, bố tôi liền cười ha ha.

“Nha đầu này biết quan tâm tới bố từ khi nào thế? Từ nhỏ tới lớn, có bao giờ thấy con hỏi bố những chuyện bên ngoài, không liên quan tới con đâu.” Ông nhặt tờ báo lá cải lên cuộn tròn lại.

Tôi quay sang ông làm mặt hề, rồi rời đi một cách có hiểu biết. Hứa Y Nam, giống như kẹo cao su dính chặt lấy người tôi, hồi đó hồi đây.

Tôi vội vàng vàng thu dọn mấy cái túi trên bàn uống nước, dùng tốc độ của vận động viên chạy đường dài chạy về nhà. Hứa Y Nam, tên đó chịu thiệt thòi rồi, còn chưa kịp hỏi câu nữa, tôi đã đánh bài chuẩn.

Nhắc tới Hứa Y Nam, anh chàng đó hồi nhỏ là một cậu chàng rất ngoan. Hàng ngày từ sáng sớm mẹ mang gửi anh ấy nhà trẻ, đặt anh ấy ở đâu thì cho tới tối khi mẹ đến đón về, anh ấy vẫn ở nguyên chỗ đó. Nhưng anh ấy cũng rất yêu thương tôi, có đồ ăn ngon luôn chia cho tôi một nửa, có đồ chơi đẹp, đợi tôi chơi chán, bỏ đi, anh ấy mới chơi lại. Sau khi lấy chị dâu, anh ấy không còn như thế nữa. Anh ấy tốt với chị dâu hơn tôi, ai bảo chị dâu mới là người bên anh ấy cả đời cơ chứ.

Tôi còn đang mải nghĩ thì di động đã đổ chuông, là Hàn Cần Hiên gọi đến, tôi đợi hết một hồi chuông mới nhắc máy.

“Y Thần, cảm ơn em.” Tôi có chút bối rối như “hòa thượng trượng hai không với tới đầu” (Thời cổ đại, người thường chỉ cao khoảng tám thước, giơ tay lên không quá được một trượng mà Kim Cương hòa thượng ột trượng hai cho nên người thường không thể chạm tới đầu ngài. Ý cả câu muốn chỉ những việc làm mình không đạt được). “Cảm ơn em cái gì chứ?” Lẽ nào lúc tiền tôi ra cửa chị ấy nhất được tiền? Nếu thế người phát hiện ra trước phải là tôi chứ. Tôi có chút nghi ngờ, tính là phải hỏi cho rõ.

“Món quà sinh nhật ấy.” Cuối cùng chị ấy cũng nói rõ ra khiến tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tổn mất nửa tháng lương của tôi, có thể nào không làm chị thích thú không, nếu không phải là Hứa Y Nam cứ bám riết lấy tôi, tôi cũng không đi. Kết quả, cơm chả được một miếng mà mất của tôi mấy trăm nhân dân tệ, làm tôi tiếc đứt ruột. Đúng rồi, có đi có lại, tôi sẽ đợi xem đến sinh nhật tôi Hàn Cần Hiên chị sẽ tặng tôi cái gì. Quà tặng giá trị thế, chị cứ giữ đi.

“Có thời gian thì em nhớ về nhà thường xuyên nhé, mẹ nhắc em luôn đấy.” Điện thoại vọng đến tiếng Hứa Y Nam gọi chị ấy, tôi cười thầm trong bụng rồi gác máy.

Về đến công ty tôi phải giả quyển lịch bàn đến n lần mới phát hiện, muốn đợi đến sinh nhật tôi thật cũng không dễ, ít nhất cũng cần đợi mười tháng bảy ngày nữa.

Nhìn vào con số chỉ ngày hôm nay trên quyển lịch, tim tôi tê tái. Hôm nay là ngày ba mươi tháng sáu, tháng sáu đã qua đi như vậy đấy. Y Dương anh có nhớ không? Chúng ta đã chia tay tròn một tháng rồi!

Còn nhớ ngày đầu tiên của tháng sáu, anh tặng tôi một cây kẹo mút vị chanh, cho đến giờ tôi vẫn giữ, luôn để nó trong ngăn kéo bàn.

Y Dương, em vẫn nhớ anh, tháng sáu này đối với em mà nói, thực sự rất khó khăn!

Giữ lại giọt nước mắt không người thương hại, tôi bắt đầu làm việc. Tháng sáu này, mãi mãi tôi không thể nào quên!

4. Chương 4: Người Đó Đã Xa Tôi Thêm Chút Nữa

Lúc này, tôi vẫn không tin chúng tôi đã thực sự chia tay. Không có người đàn ông nào có thể lại gần thế giới của tôi. Mỗi tình này, tôi cố chấp làm vậy. Cho dù cố chấp đến mức ngoan cố cũng không quan trọng. Quan trọng là tôi muốn thế.

Lúc tan làm, tôi gặp Mỹ Tuệ ở trước cửa thang máy. Tuy là chúng tôi cùng làm trong một công ty nhưng muốn gặp nhau cũng không hề dễ dàng.

Cô ấy mặc một chiếc váy liền thân màu hồng phấn, một dải nơ hoa bằng đăng ten vàng, chạy từ vai xuống khiến chiếc váy càng điệu đà. Cô ấy trang điểm như một công chúa, nhìn cực kỳ xinh đẹp. Tôi đứng đó muốn thán phục tài trang điểm của cô ấy nhưng lại không biết nói thế nào, nha đầu này, thật là xinh đẹp.

“Y Thần, cậu cùng mình đi gặp khách hàng. Cậu đứng ở đây đợi mình, đưa xong tài liệu này, mình quay lại ngay.” Nói rồi cô ấy đóng cửa thang máy, đi thẳng lên tầng mười hai.

Tôi ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ, ngẫm nghĩ lại những lời cô ấy vừa nói. Đúng rồi, tốc độ nói của cô ấy quá nhanh, người lại đang ngu ngơ nên tôi phản ứng chậm hơn một bước. Tôi phải đi đâu, lẽ nào bộ phận kinh doanh của cô ấy và bộ phận thiết kế của tôi lại phát sinh quan hệ? Tôi lắc lắc đầu, bước về phía cửa ra.

Tôi vốn nghĩ cứ đi về đã, lát nữa gọi điện cho nha đầu ấy giải thích một tiếng là xong, lại không ngờ đang đi áo tôi bỗng bị kẻ nào đó túm lại từ phía sau. Lại còn nghe thấy tiếng thở gấp và tiếng cười ha ha khe khẽ.

“Này, nhận lời đợi tớ, sao lại bỏ đi trước thế?” Hỏi hay nhỉ? Vừa xong tôi có nhận lời đâu. Tôi nhìn cô ấy bằng ánh mắt vô cùng bi thương rồi lại tiếp tục đi đường của mình.

“Em xin chị, những trường hợp này em không thích hợp để tham gia.” Tôi vốn cho rằng lời từ chối của tôi là hợp lý, lại không ngờ rằng câu này của mình ngay lập tức bị cô ấy phủ định.

Lúc này tôi thật sự cầu mong có thần tiên đại tỷ nào đó xuất hiện cứu tôi khỏi tay Mỹ Tuệ bởi vì cô ấy đang túm tay tôi quá chặt, quá đau.

Tôi vùng vằng cố gắng thoát ra, nhưng tất cả đều uống công vô ích. Cô ấy chỉ nói với tôi, lần này là một khách hàng, thật sự, chỉ có một khách hàng. Còn nữa, đàm phán xong hợp đồng này, cô ấy sẽ mời tôi đi ăn cơm để bù đắp. Tôi đúng là kẻ nhu nhược, mới nghe cô ấy nói có hai câu đã xuôi, chẳng phản ứng gì nữa.

Lần này, địa điểm gặp mặt là một phòng trà sang trọng, chỉ có hai tầng, bài trí theo phong cách giả cổ. Chẳng hiểu sao, cứ nghĩ tới đi gặp khách hàng để ký hợp đồng là tôi lại nghĩ tới đến nhà hàng để được đánh chén, chẳng ngờ lần này lại được đi ký hợp đồng ở phòng trà.

Không bao lâu sau, người được gọi là khách hàng đã đến. Tôi không để tâm, chỉ lơ đãng nhắm nháp tách trà của mình. Chỉ đến khi Mỹ Tuệ đá vào chân tôi một cái dưới gầm bàn, tôi mới sực tỉnh. Điều bộ của tôi khiến cho đối phương phải giật mình.

Tôi ngồi nghe họ bàn chuyện hợp đồng, nhìn vẻ bề ngoài thì có vẻ như đối phương và chúng tôi tuổi tác tương đương, vậy mà sao anh ta là giám đốc còn chúng tôi chỉ là nhân viên quèn? Thật là nhân tài không đợi tuổi, hoặc là khuôn mặt anh ta trẻ hơn tuổi thật, tôi rảnh rỗi phán đoán vu vơ như vậy.

Tôi lại chống tay lên cằm tiếp tục nhìn ra cửa sổ. Mỹ Tuệ này giờ chuyên tâm bàn bạc các điều khoản trong hợp đồng với người trước mặt, bây giờ mới quay sang giới thiệu anh chàng đó tên là Lăng Sở, là giám đốc dự án của một công ty. Còn lại những thứ cụ thể hơn tôi đều không nghe rõ.

Đột nhiên anh ta cầm ấm trà rót thêm trà ấm vào chén của tôi, ngay lập tức tôi bị đôi bàn tay vừa dài vừa trắng trẻo của anh ta thu hút. Đúng thế, tôi thực sự thích đàn ông có đôi tay xương xương như thế, bởi vì đó chính là đôi tay của Y Dương.

Tôi trọn mắt nhìn chăm chăm vào đó, rất lâu sau vẫn nhìn như thế, không thể rời mắt.

Anh ta như chiếc chìa khóa, mở toang cánh cửa tâm hồn tôi. Tôi thừa nhận đôi tay Y Dương không đẹp bằng tay anh ta. Nhưng đôi tay mãi mãi là đôi tay, không thể thay thế cho cả con người được.

Tôi có chút kích động, làm sánh nước trà ra ngoài. anh ta rất nhanh đưa cho tôi giấy ăn, sau đó ân cần hỏi han tôi có bị bỏng không.

Tôi cảm thấy hai má nóng bừng, không hiểu là vì sao.

Việc ký hợp đồng được tiến hành rất thuận lợi, may mắn thay, anh ta là một người rất nhẹ nhàng. Lúc chuẩn bị chia tay ở cửa quán trà. Tôi nghĩ là mình sẽ không còn được thấy đôi tay xương xương gầy gầy đó nữa, cũng không được nghe thấy mấy lời mà người có tên là Lăng Sở đó nói.

“Xin hỏi, hai cô có thể bớt chút thời gian ăn cùng tôi bữa cơm không?” Anh ta cười, khoe miệng lộ ra một vòng cung hoàn mỹ.

Xem chừng tôi nghĩ không sai, nhất định rồi, gặp gỡ khách hàng là phải kèm ăn uống thì mới xây dựng được quan hệ. Chỉ là khẩu vị không giống nhau thôi.

Mỹ Tuệ kín đáo kéo gấu áo tôi, xem ra là muốn trưng cầu ý kiến của tôi. Chỉ là đang lúc bị người khác để ý, tôi không biết phải trả lời thế nào cho tiện. Ngẩng đầu lên phút chốc, thấy Mỹ Tuệ đã quả quyết nhận lời rồi. Sát thủ ngàn dao này, tôi còn chưa đồng ý cơ mà.

Điểm đến là một nhà hàng cao cấp. Tôi lật giở menu, rà tay dọc theo những món ăn ghi trên đó và chọn một con tôm hùm Nam Mỹ rất đắt tiền. Lăng Sở tiên sinh, xin lỗi nhé! Ai bảo anh là giám đốc còn tôi là nhân viên.

Nhân viên phục vụ vui vui mừng mừng ghi lại món tôm hùm Nam Mỹ tôi gọi, có lẽ vì nhìn thấy giá tiền ghi ở mặt sau mà vui chẳng. Tôi lại chẳng bận tâm, tiếp tục bận rộn chọn món nữa.

Có lẽ đây là bữa ăn kỳ cục nhất mà tôi từng gặp. Trên bàn ăn Mỹ Tuệ và cái người tên là Lăng Sở đó say sưa nói chuyện, tôi chỉ ngồi một bên cổ vũ cho có phong trào, thiếu chút nữa thì dùng hết chân tay vào việc lột vỏ con tôm hùm Nam Mỹ kia.

Bàn tay của Lăng Sở đúng là rất đẹp, tôi vừa ăn vừa ngắm nó không chút e dè, đến mức cuối cùng đương sự còn không dám giơ tay ra tiếp tục gấp thức ăn nữa.

“Lăng tiên sinh, sao lại mời chúng tôi đi ăn vậy?” Tôi hỏi một câu rất gian trá. Bình thường mà nói, đàm phán hợp đồng xong rồi mới quyết định mời đi ăn tối, đều sẽ có dụng ý gì đó, cho nên đối với những hạng người như vậy, tôi cơ bản không có cảm tình gì.

Anh ta đột nhiên sững lại, dường như không biết phải trả lời thế nào.

“Lẽ nào còn có dụng ý khác?” Tôi truy hỏi thêm câu nữa, anh ta càng thể hiện sự khó xử, hợp đồng ký xong xuôi hết rồi, anh ta muốn trở mặt cũng không được nữa.

Tôi nhìn nhìn anh ta, nhin không được, bật cười hai tiếng. Không ngờ da mặt của loại người như anh ta lại mỏng đến thế. Tôi dám chắc bữa ăn hôm nay nhất định sẽ khiến vị Lăng Sở tiên sinh này khó mà quên được.

Lúc thanh toán, tôi giống như con chuột trốn con mèo, tránh rất xa. Nhưng có vẻ như vị Lăng Sở tiên sinh đó không thèm ném ánh mắt thù ghét về phía tôi.

Ra tới cửa nhà hàng, anh ta quay lại cười với tôi và hỏi: “Hứa tiểu thư, có thể cho tôi biết làm thế nào để liên lạc với cô được không?”

Tôi có chút kinh ngạc, tôi cứ ngỡ rằng anh ta sẽ vì những câu hỏi lúc nãy của tôi mà cảm thấy khó để rút lui, không hề nghĩ anh ta có thể tự tin đến mức này. Ngập ngừng một lúc lâu, để giữ thể diện, tôi đọc cho anh ta số điện thoại di động của tôi, chỉ là số sáu cuối cùng bị đọc thành số chín.

Đại giám đốc Lăng, đúng là không chịu nổi!

Trên đường về nhà, Mỹ Tuệ chỉ cười và cười, đến nỗi lông tơ trên người tôi dựng hết cả lên.

Ngay lập tức tôi quay sang cười trêu cô ấy: “Lẽ nào đang nghĩ tới anh ta?”

Mỹ Tuệ nháy mắt với tôi một cái, khôn ngoan trả lời: “Thôi đi, không nhận ra đó là một người rất thích hợp với cậu sao?”

Tôi nhìn lên bầu trời, đêm nay sao rất thưa, rất nhạt.

Tôi chỉ nói với Mỹ Tuệ: “Tôi đã có bạn trai, bạn trai tôi tên là Y Dương.” Sau đó mỉm cười một cách ngốc nghếch.

Đúng thế, bạn trai tôi tên là Y Dương!

Chớp mắt đã đến ngày nghỉ phép, tôi dự định sẽ dọn dẹp tổng thể căn phòng, cho nên chặn đệm đều mang ra ban công phơi nắng, áo đệm của sofa cũng mang ném vào máy giặt. Đúng lúc tôi đang uể oải đắm đắm lưng thì chuông cửa reo.

Tôi nhìn qua lỗ quan sát trên cửa, đang đứng ngoài cửa là một người đàn bà lớn tuổi đáng vẻ nôn nóng, nhìn mặt quen quen, chắc là người ở tầng dưới mà tôi từng gặp qua.

“Cháu chào bà! Có việc gì vậy bà?” Tôi mở cửa, chào hỏi bà ấy rất lễ phép.

“Cháu gái! Bà sống dưới tầng một, bà họ Vương, cháu cứ gọi là bà Vương cũng được.” Nói đến đó bà ấy liền nhắc tay chống nạng, bước thẳng vào nhà. Haizz...bà ấy không biết mình là khách hay sao?

“Bà Vương, có chuyện gì xin bà cứ nói ạ.” Tôi có chút nôn nóng, đi theo thúc giục một câu.

“Cháu à, đường thoát nước của khu nhà này bị tắc rồi. Ban quản lý nói chúng ta phải tự giải quyết, bà nghĩ mỗi nhà chúng ta bỏ ra một chút tiền, thuê người nạo vét là xong.” Bà ấy vừa nói vừa kéo tôi ngồi xuống, rõ ràng là địa vị chủ khách đã bị hoán đổi. Thật kỳ quặc!

Mở miệng ra là gọi “cháu gái”, dám chắc là muốn tôi quỵen tiền. Tôi đương nhiên không muốn phải mất đi món tiền này nhưng suy ngẫm hồi lâu mà vẫn không tìm ra được lời nào để từ chối cho phải phép, cuối cùng đành mở hầu bao lấy tiền đưa cho bà ấy.

Bạn thấy đấy, miệng của bà lão hơn sáu mươi tuổi này thật có uy lực sai bảo, nói hai ba câu đã khiến tôi bối rối. Lúc gần đi bà ấy còn đặc biệt tặng cho tôi một tin khiến tôi có thể ba ngày ba đêm mất ngủ.

“Cháu gái à, đường thoát nước bị tắc rồi, nước không thoát được, sửa chữa cũng không đơn giản, có thể mất từ ba đến năm ngày mới xong. Cho nên cháu nhớ kỹ cho là sau năm ngày nữa mới được xả nước đấy.”

Tôi nghe mà ngất luôn!

Không được xả nước, vậy cái chần đang ngâm dở của tôi phải làm thế nào đây?

Bà Vương đó quay đầu đi xuống lầu, vừa đi còn vừa ngoái lại dặn dò tôi: “Cháu gái à, bà xuống nhà đây, không cần tiễn bà, cháu nhớ là, vạn bất đắc dĩ thì mới được xả nước đấy nhé.”

Tôi chết đấy!

Từ khi bà Vương rời đi, tôi bắt đầu chán nản, làm gì cũng không dám dùng nước, sợ dùng xong nước không thoát được. Điều khiến tôi đau đầu nhất là làm thế nào để xử lý được cái chần bông và vỏ đệm sofa đang ngâm trong máy giặt kia.

Lúc này tôi đang ngồi trong phòng chờ sạc pin điện thoại, trong không gian tĩnh mịch bỗng nghe có tiếng chuông vọng đến. Chân tôi còn chưa kịp chạm đất thì âm thanh đó đã biến mất. Tôi thở phào nhẹ nhõm, trên thế giới này làm gì có ai xấu xa hơn tên khốn Y Dương đó. Đúng lúc tôi đang chuẩn bị xem rốt cuộc nó là cái tiếng gì thì lại phát hiện nó tắt mất rồi.

Nói đến cũng thấy lạ, gần đây cái vật này thường hay khiến tôi nổi cáu. Tôi thật sự muốn giẫm cho nó một nhát rồi tiện tay ném nó ra ngoài cửa sổ, vứt đi cho rồi. Nhưng không may là, nếu vứt nó đi thì tôi lại không có tiền sắm cái mới, cho nên đành miễn cưỡng gom nhặt mấy mảnh của nó giữ lại để dùng tiếp.

Sau khi dọn dẹp qua loa phòng ốc, tôi đi ra ngoài, như thế mới khiến cho những chuyện muộn phiền này bị tổng hết xuống địa ngục.

Lúc đi đến khu thương mại, tôi tìm được một cửa hàng sửa chữa điện thoại di động, sau khi kiểm tra thấy mình có mang theo tiền, tôi thẳng tiến vào trong cửa hàng.

Cửa hàng nhỏ, bên trong rất yên tĩnh, không có người khách nào.

“Chú à, phiền chú xem giúp cháu, sao anh chàng này thường hay bị sập nguồn thế ạ?”

Nói xong tôi đặt chiếc điện thoại đang cầm trong tay lên quầy.

Chú đó sau khi nhận lấy điện thoại, xem xét một hồi, cuối cùng quyết định tháo rời nó ra để kiểm tra. Sau đó tôi đau khổ nhìn nó cho đến khi nó được lắp lại nguyên vẹn thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nguyên nhân là ở pin, nhưng hiện tại chỗ chúng tôi không có loại pin này.” Chú ta nói, nhìn tôi một cái rồi đưa lại điện thoại trả tôi một cách thần nhiên vô cùng.

Sư phụ đúng là sư phụ, bản lĩnh nghĩ cách thật cao cường.

Tôi nói lời cảm ơn một cách chán nản, rồi từ cửa hàng đó đi sang tòa nhà bên cạnh.

Nghe nói hiện nay trong thành phố đang thịnh hành dòng điện thoại di động LG KF 750. Tôi nhin không được bèn vào trung tâm thương mại, tới gian hàng bán sản phẩm của hãng LG để xem xét. Hàng tốt giá không rẻ, hàng rẻ chất không tốt, câu nói này quả không sai chút nào, sau khi cầm cái điện thoại đó lên, tôi thật sự không muốn đặt nó xuống nữa.

Tôi lấy chiếc điện thoại di động vô cùng thảm hại từ túi xách ra gọi cho Hứa Y Nam một cuộc. Anh chàng đang tăng ca, nhưng vẫn bị mệnh lệnh của tôi triệu hồi đến. Tôi sẽ dùng chiêu sát thủ, chỉ cần không nhắc đến chuyện gọi anh ấy đến để bù thêm một vạn nữa cho tôi, anh ấy chắc chắn sẽ không thể không đến.

Quả nhiên không lâu sau, Hứa Y Nam mệt mỏi bước thấp bước cao đi đến.

Kể từ hôm tôi không tới dự sinh nhật Hàn Cần Hiên đến nay, tiểu tử này vẫn giữ vẻ không hài lòng với tôi. Từ lần gặp trước tới giờ một cuộc điện thoại cũng không gọi cho tôi, đúng là bụng dạ hẹp hòi!

Tôi đứng ở trước quầy nhưng anh ấy phải đợi tôi vẫy tay mới nhìn thấy, mới có mấy ngày không gặp mà tất cận thị của anh ấy làm sao lại càng ngày càng tăng thế nhỉ? Sau khi đến, anh ấy liền đặt chìa khóa chiếc Alto của mình vào tay tôi, dường như muốn biến tôi thành chủ sở hữu xe mới, tôi nghi ngờ phải chăng anh chàng cận thị nặng này một tháng năm lần bảy lượt vượt đèn đỏ?

“Hứa Y Thần, nói cho em biết, anh thừa biết hàng ngày đầu em nghĩ gì. Có chuyện gì thì mau nói đi, anh còn phải về tặng ca.” Anh ấy nhăn nhó khó chịu như một con khỉ, vội vàng truy hỏi tôi, kỳ lạ, lẽ nào chỉ có Hàn Cần Hiên mới được anh ấy nói năng nhẹ nhàng?

Tôi bị thái độ của anh ấy làm cho đau đầu, “Bảo anh mang tiền qua anh có mang không?” Tôi chẳng quan tâm thái độ của anh ấy, đi thẳng vào chủ đề chính.

Sau đó, anh ấy lấy một ngàn đồng từ trong túi, nhét vào tay tôi, số tiền ít ỏi này, phải cộng thêm cả tiền của tôi nữa mới đủ.

“Cô ơi, thanh toán.” Tôi không ngần ngại cầm nắm tiền đi thẳng đến quầy thu ngân trả tiền, quay lại mới thấy cái “cây gỗ du” ấy cũng đang xem chiếc điện thoại LG KF 750.

“Thế nào? Hay cũng mua cho vợ anh một chiếc đi.” Tôi nói móc anh ấy một câu. Mới mua cái lắc tay hơn chín nghìn tệ, giờ lại mua điện thoại di động nữa thì chắc học máu mất.

Anh ấy đưa tay dúi đầu thôi từ phía sau: “Thôi ngay đi cô.”

Tôi nắm chặt chiếc điện thoại nặng trình trịch trong tay rời khỏi trung tâm thương mại. Tục ngữ có câu thế này: Có vay có trả, trả rồi vay tiếp mới dễ. Nhưng đối với tiền của Hứa Y Nam, tôi còn nặng nợ như vậy không thể trả được, trả rồi có còn được gọi là anh em ruột không? Không gọi nổi. Cho nên người anh nheo mắt cười với tôi đã là quá khư rồi. Anh em mà nói nhiều đến tiền sẽ làm tổn thương tình thân.

Tôi đúng là cháy túi rồi, chẳng phải ông thầy tướng số đã từng nói tôi không có số giữ của, không giữ được tiền. Thực ra là tôi có tính bốc ngẩn cán dãi, kiếm một tiêu hai.

Hứa Y Nam vút tôi ở cửa trung tâm thương mại, vội vã quay về công ty để tặng ca. Móc móc túi quần, may mà vẫn còn đủ tiền đi xe buýt. Đứng bên đường như cái máy hút bụi mất mười mấy phút mới bắt được chuyến xe buýt số 720.

Ngày hôm nay mà không có xe thì thật không biết làm thế nào, tôi lặng lẽ thở dài.

Lúc về đến khu nhà, thấy một chiếc xe màu bạc đang tiến nhanh về phía tôi, bóp còi inh ỏi, thật là mất lịch sự, có xe cũng chẳng để làm gì. Tôi không thèm quan tâm, rẽ vào đường tắt, đi thẳng về nhà.

“Cô Hứa Y Thần!” Phía sau có tiếng ai đó gọi tên tôi, không phải tôi nghe nhầm đấy chứ? Tôi giữ chặt túi đựng điện thoại, từ từ quay người lại, nếu bị cướp ngay trước nhà chắc tôi hối hận đến chết mất.

Xa xa, một người đàn ông bước xuống từ chiếc xe màu bạc đó, đôi tay anh ta, có hóa thành tro tôi cũng nhận ra. Tôi trước tiên là trợn mắt há mồm, sau đó là kinh ngạc không thốt lên được lời nào.

Là anh ta, Lăng Sở.

“Anh...” Tôi thừa nhận mình bắt đầu lắp bắp, đừng hỏi tôi vì sao lại thế, bởi vì ngay cả tôi cũng không biết nguyên nhân. Túi điện thoại bị tôi nắm càng lúc càng chặt, cứ như có một tên cướp đang đến càng gần vậy.

“Mạo muội làm phiền cô, thật xin lỗi!”

Mạo muội làm phiền? Biết mạo muội rồi còn đến làm gì? Tôi đột nhiên nhớ đến việc cho số điện thoại sai, bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ. Không phải là anh ta đến tìm tôi tính sổ vụ đó chứ? Tôi hoài nghi nhưng không dám hỏi thẳng anh ta.

“Sao anh lại biết nhà tôi ở đây?” Tôi hỏi thẳng luôn, bỏ qua mấy lời rào đón của anh ta.

“Là tôi hỏi thăm Mỹ Tuệ...” Anh ta gãi đầu lúng túng không nói thêm gì nữa.

Mỹ Tuệ, đồ phản bội!

Chúng tôi gượng gạo đứng trước ở đó, không lâu sau anh ta quay lại xe, lấy hai chai nước khoáng mang đến. Tôi không mời anh ta vào nhà vì tôi tin thế giới này kẻ xấu nhiều hơn người tốt.

Vận dụng trí thông minh vô hạn của phụ nữ, tôi từ chối lời mời đi ăn cơm của anh ta, một mình ngهنهنگ đi lên lầu, cho dù biết rằng làm thế rất thô lỗ. Sau khi anh ta ra về, tôi không chậm trễ lấy điện thoại ra gọi điện cho nhà đầu kia.

“Nhà đầu thối, đang vật vờ ở đâu thế?” Căn bản là tôi không muốn nổi giận, để gọi một người tới nhà càng không thể nổi giận.

“Ở nhà.” Cô ấy trả lời ngắn gọn, bên cạnh vọng đến những âm thanh ồn ào.

“Sao cậu lại cho anh ta địa chỉ nhà tớ? Đúng là dẫn sói vào nhà!” Tôi mắng cô ấy một trận trời bời, đầu dây bên kia im lặng, không nói gì.

“Y Thần, tớ tưởng là anh ta chỉ hỏi chơi thôi. Xin lỗi, chị em của cậu lại nghĩ ngắn rồi.” Mỹ Tuệ lên tiếng giải thích về rất vô tội, như thể vô tình phạm lỗi và đang rất ăn năn vậy. Tôi từ nhỏ đã sợ người khác khóc, cô ấy đã hối hận thế, tôi cũng đành phải chấp nhận.

Tôi tắc lưỡi hai tiếng, chuyện này coi như cho qua.

Tôi nằm dài trên sofa chơi điện tử trên điện thoại, bỗng nhiên điện thoại rung ù ù, một loạt những con số lạ làm tôi ngỡ ngàng mất ba mươi giây. Từ khi vào làm việc ở công ty này, số điện thoại lạ đến thế nào tôi cũng đã gặp, bất kể là số cố định hay di động, trong nước hay quốc tế.

“Y Thần, tôi là Lăng Sở. Còn nhớ tôi chứ?” Tôi toát mồ hôi. Anh chàng này sao cứ ám tôi như âm hồn không siêu thoát vậy. Tôi vỗ vỗ vào đầu, sau khi cảm thấy đau mới dám khẳng định đây không phải là ác mộng mà là sự thật.

“Ôi, tôi ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.” Tôi cúp máy nhanh nhất có thể, sau đó cho số điện thoại của anh ta vào danh sách đen. Điện thoại cao cấp có khác, chức năng này thật là tiện lợi.

Tôi rất thích chiếc điện thoại mới, ngắm nghía nó suốt hai tiếng đồng hồ, sau đó mới lăn ra ngủ như con lợn chết.

Kể từ hôm bà Vương đó nhắc nhở chỉ bắt đắc dĩ mới được dùng nước, tôi đã ăn mỳ ăn liền ba ngày rồi. Trước đây, khi Y Dương nấu mỳ lúc nào cũng cho thêm một quả trứng gà, bây giờ thì trứng gì cũng chả có, chỉ có mỳ không.

Máy giặt đặt trong nhà tắm, chặn và vỏ đệm sofa ngám trong đó đã bốc mùi ảm mốc. Cho dù đã được đóng nắp cẩn thận nhưng vẫn thấy mùi. Thấy bề cá có rêu, tôi quyết định thay nước, làm xong mới nhớ tới lời dặn của bà Vương: “Đường ống thoát nước còn đang sửa chữa...”

Tôi có chút hối hận khi nhìn dòng nước chậm chậm chảy xuống cống. Tôi bịt chặt mũi đứng ngán ngơ trong nhà tắm hồi lâu. Không thể để thế này được, mùi chặn và vỏ đệm sofa ngám trong máy giặt khiến tôi không thể chịu thêm được nữa. Tôi lấy hết can đảm lôi chúng từ trong máy giặt ra.

Chỉ nghe trong đường ống nước ục ục vài tiếng sau đó tuyệt nhiên không nghe thấy gì nữa. Nước xả ra ứ lại trong nhà tắm không thoát được, tôi lấy que chọc chọc vào lỗ thoát nước nhưng không có tác dụng gì.

Tôi đau khổ cho cá ăn, vừa oán thán vừa thở dài, tôi hy vọng lũ cá cảnh có thể hiểu những lời tôi nói.

Sáng sớm hôm sau, không đợi tôi mở mắt, chuông cửa đã réo lên. Tôi cảm thấy sáng sớm đã có người đến tìm, chức chặn không phải là chuyện gì tốt lành.

Cửa mở, tôi đầu bù tóc rối xuất hiện khiến bà Vương giật nảy mình.

“Cháu chào bà, có việc gì mà bà tìm cháu sớm thế ạ?” Bà ấy vẫn có cái cảm nhọn hoắt, trông giống như nạn nhân bị bóc lột trong xã hội cũ, đôi đến gây giờ xương. Tôi ngáp một cái thật dài về uể oải.

“Cháu gái, có phải cháu xả nước xuống cống không?” Bà ấy nhìn tôi nghi ngờ, còn tôi thì bị nhìn chăm chăm nên cũng hơi run.

“Không ạ, cháu không hề xả nước.” Tôi tự tin trả lời, sau đó không nói thêm gì nữa.

Bà Vương nhìn quanh căn phòng một lượt, thiếu mỗi nước bước vào phòng xem từng góc ngách, nhìn một lúc không thấy gì lạ, bà ấy quay người đi xuống lầu. Vừa đi vừa lẩm bẩm: “Lạ thật, nước ở đâu chảy ra nhỉ?”

Tôi nghe thấy trong những lời bà Vương nói có cả tiếng nước chảy trong ống thoát nước. Thật sự, chân tướng việc này còn chưa rõ ràng, vậy mà nghi can số một là tôi đã suýt chút nữa tự thú. Tinh thần phát giác tội phạm của bà Vương quả thật là tuyệt vời, mới sáng sớm đã dậy để lên đây hỏi chuyện này.

Tôi cười khúc khích mấy tiếng rồi lại trùm chăn kín đầu ngủ tiếp.

Sửa ống thoát nước đến ngày thứ sáu, tôi thề không thể theo chủ nghĩa ăn chay được nữa. Gọi điện thoại cho Mỹ Tuệ, nha đầu đó đang ở bên công ty của Lăng Sở bàn việc làm ăn.

“Bạn thân mến, bạn cũng tới đây đi, chúng ta cùng đi ăn.” Tôi không tìm được ai để đi cùng, lại càng không tìm được lý do hợp lý để từ chối nhu cầu của dạ dày, thế nên đành đồng ý.

Tôm hùm Nam Mỹ thân yêu, ta đến đây!

Lúc gặp Lăng Sở, thấy anh ta mặc một chiếc sơ mi kẻ màu hồng nhạt, rất tươi sáng nhưng cũng rất nam tính. Mặc dù có chút xấu hổ, có chút không thích nhưng tôi vẫn mỉm cười chào hỏi anh ta. Tôi vẫn như lần trước không nén được nhìn vào đôi bàn tay của Lăng Sở, chỉ thấy dưới ánh đèn sáng, những ngón tay thon dài, nhiều hơn trước đây một vết sẹo. Anh chàng này, làm thế nào mà lại để tay có sẹo thế?

Tôi có chút xót xa cho đôi bàn tay đẹp ấy.

Mỹ Tuệ và Lăng Sở có vẻ thân thiết, giống như hai người sống cùng nhau lâu ngày vậy. Lúc ăn cơm tôi mới phát hiện ra bữa ăn này mình có chút thiệt thòi vì nhà hàng này không có món tôm hùm Nam Mỹ. Tôi chỉ cầm cái muỗng thức ăn, không quan tâm đến câu chuyện của hai người họ.

Ăn cơm xong, chúng tôi đi bộ ra bãi đậu xe. Để tránh Lăng Sở đòi đưa tôi về, tôi một mình tách ra đi trước. Không khí trong lành, tôi đi lang thang một mình trên đường. Bởi vì tôi không muốn nghe tiếng bà Vương gõ cửa, cũng không muốn ngửi mùi ẩm mốc trong nhà vệ sinh, càng không muốn một mình ở trong căn phòng tĩnh lặng có thể nghe thấy cả tiếng mình thở trong đêm.

Nhất là vào lúc này, tôi thực sự không muốn.

Đúng lúc đó Mỹ Tuệ gọi điện cho tôi, cô ấy trách tôi chưa chào tạm biệt đã bỏ đi. Tôi đứng bên đường, say sưa ngắm nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

“A...” Trong phút chốc, tôi cảm thấy cuộc sống của mình như đã chấm dứt. Tôi ngã xoài ra đất, toàn thân mềm nhũn, không thể cử động được. Lúc đó một cơn đau xé tim xé phổi dội lên khiến tôi thiếu chút nữa là ngất lịm đi. Đúng thế, tôi bị xe tông nhưng đầu óc còn có chút tỉnh táo, không lẽ tôi sẽ chết như thế này? Không thể được. Ý chí thôi thúc tôi đứng lên nhưng người tôi thì không còn chút sức lực nào.

Tôi nằm trên đất, vẫn nhìn thấy chiếc xe màu bạc, anh chàng ngồi trên xe trông như siêu nhân, nhanh chóng xuống xe chạy lại chỗ tôi.

Tôi nằm bất động trên đất, chân đang chảy máu, dưới ánh đèn xe nhìn càng đáng sợ. Lăng Sở đỡ lấy eo tôi, sau đó đặt tôi lên lưng anh ta. Tôi nhanh chóng động não nghĩ xem thế nào là tiện nhất. Nhưng sau khi gọi hai tiếng tên anh ta, tôi cảm thấy cơn đau càng lúc càng dữ dội, từng cơn từng cơn đau như xé gan xé ruột, chẳng nói được gì nữa cả.

Từ mặt đất đứng lên, Lăng Sở cõng tôi đặt vào trong xe của anh ta. Lưng anh ta rất to, vòng tay tôi lại hơi nhỏ. Tôi nghiêng rặng cổ nén tiếng khóc vì bị đập mạnh vào vai anh ta. Nhưng cú va đập đau quá khiến tôi bật khóc, nước mắt thấm ướt vai chiếc áo sơ mi kẻ sọc hồng của anh ta. Tôi đột nhiên cảm thấy mình giống phụ nữ nông thôn, thứ nhất là khóc, thứ hai là làm loạn, thứ ba là thất cố.

Anh ta im lặng, sau đó tăng tốc để đưa tôi vào bệnh viện.

Trên đường đi, anh ta không ngừng an ủi tôi, sau đó nôn nóng chờ đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, có lẽ xe đã chạy với tốc độ một trăm hai mươi kilomet trên giờ để tới bệnh viện. Mười giờ tối, bệnh viện đã vắng người, phòng làm thủ tục nhập viện không có ai trực, Lăng Sở lại công tôi đến thẳng phòng cấp cứu.

“Y Thần, chân, chân thâm tím rồi.” Lăng Sở có chút kích động, giọng nói run run. Một người đàn ông lo lắng đến kích động như anh ta lúc này tôi mới chỉ thấy có bố tôi khi tôi còn nhỏ, cũng đã mười mấy năm rồi. Hiện giờ tôi vẫn đang gục trên vai Lăng Sở, nước mắt không ngừng rơi.

Cô y tá vừa nhàn nhã uống nước vừa bấm điện thoại. Sau đó nói với thái độ không mấy hòa nhã: “Sang khu nội trú khoa ngoại nhé, bác sĩ trực ban không có ở đây.” Mặc tôi khóc chết đi sống lại, cô ta cũng chẳng buồn để ý.

Tôi đau đến mức không nói lên lời, cho nên không thể tính toán chi li với cô y tá đó được. Nếu không phải là đã sức cùng lực kiệt tôi thật sự muốn đập cho “thiên thần áo trắng” xinh đẹp này hai đập vào mặt. Thật không may, đến cuối cùng vẫn là tôi lực bất tòng tâm.

Tôi nghĩ trong cuộc sống này tôi lại lần nữa gặp phải loại “điều nhân”.

“Bác sĩ trực không gọi được à? Khoa ngoại ở đâu?” Đột nhiên tiếng nói của Lăng Sở vang lên thức tỉnh thần kinh của tôi, tôi cũng có cảm giác căng thẳng.

Theo sự chỉ dẫn của cô y tá đó, chúng tôi tìm được khu nội trú, tôi ghét chỗ này, mùi tám mươi tư vị thuốc khử trùng nồng nặc khiến tôi phải bịt chặt mũi.

“Bác sĩ, chân cô ấy... mau xem giúp.” Lăng Sở chậm chậm đặt tôi lên giường bệnh, căng thẳng nhìn bác sĩ. Tôi vẫn chưa ngừng khóc, bịt chặt miệng để tránh phát ra những tiếng hu hu, giống hệt loại người mít ướt, khổ sở, đáng thương.

Bác sĩ không nhanh không chậm ấn ấn lên xung quanh vết thương, ấn xong một cái lại dừng lại hỏi tôi có thấy đau không. Tôi ngừng khóc nói với bác sĩ chỗ đó có thấy đau một chút, chỗ này không đau, chỗ kia đau hơn một cách ngắt quãng và nức nở, sau đó tiếp tục khóc.

Tôi không biết nguyên nhân vì sao mà chân tôi bỗng nhiên không còn đau như lúc trước nữa. Chỉ là tôi đã khóc đến mê mụ, không nhớ là phải dừng lại nữa. Vị bác sĩ trung niên nhìn tôi mỉm cười, nói rất lịch sự: “Cháu à, yên tâm đi, không sao đâu.”

Tôi nghe bác sĩ nói xong thì liền cười tươi như hoa. Tiếng cười khàn khàn vang khắp phòng khiến người khác lấy làm kỳ lạ.

Bác sĩ cẩn thận bôi thuốc sát trùng lên vết thương của tôi. Tôi kêu “á” một tiếng vì xót.

Tôi bấu chặt lấy cánh tay mạnh mẽ của Lăng Sở, trên làn da trắng của anh ta xuất hiện vết đỏ không nông không sâu. Tôi nghĩ anh ta sẽ hét lên, không ngờ tôi đã sai. Anh ta chỉ quay đầu lại nhìn vào mảng bám trên tường, sau đó chớp mắt vài cái. Tôi cũng không dám kêu nữa, bởi vì sợ sẽ bị bác sĩ mắng là nhiều chuyện, nếu thế sau này chắc chắn họ sẽ không muốn chữa cho tôi nữa.

Tự tìm tự hiểu, tôi chợt cảm thấy mình là một người học rộng biết nhiều, không gì không biết, tinh thông vạn nghệ.

Sau khi bác sĩ rời đi, tôi cẩn thận xem xét vết thương. Một vết bánh xe in dài trên chân tôi, trên đó còn có một ít bùn đất, trông thật là khủng khiếp. Vết máu đã được lau đi, chỉ còn mờ mờ, nếu ánh đèn không sáng quá hoặc người bị cận thị thì có lẽ cũng không nhìn thấy.

Bác sĩ nói chân tôi không sao, không bị gãy, chỉ là vết thương ngoài da thôi. Lông mày và trán của Lăng Sở chau lại rồi giãn ra theo từng lời bác sĩ nói. Tôi thì lại chú ý tới những vết đỏ hình móng tay in trên cánh tay anh ta. Không ngờ móng tay tôi ngắn thế mà cũng để lại dấu vết rõ như vậy.

Tôi vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, nguyên nhân thì nhiều, nói cũng không hết được.

Từ biểu hiện trên mặt Lăng Sở tôi đoán anh ta đang muốn nói gì đó, nhưng cho tới tận khi ra đến cổng bệnh viện anh ta mới ngập ngừng nói một câu: “Tôi xin lỗi.”

Tôi hỏi tại sao lúc đó anh ta lại có mặt ở đó, anh ta nói chỉ là ngẫu nhiên thôi. Tôi phì cười một tiếng “hi”, thật sự không biết sau chuyện này ấn tượng của Lăng Sở về tôi là tốt hay xấu nữa. Lúc này điện thoại trong tay anh ta kêu vang, hình như là có chuyện gấp. Tôi khập khiễng vẫy một chiếc taxi ven đường, leo lên đi thẳng không quay đầu lại.

Anh ta chạy đuổi theo một đoạn rất xa, kết quả vẫn là không đuổi kịp.

Tôi uể oải nằm dài trên sofa nghỉ ngơi, tôi cảm thấy chưa bao giờ cô đơn như lúc này, thật sự chỉ muốn chạy đến bên Y Dương kể cho anh ấy nghe ngày hôm nay tôi đã đen đủi như thế nào, nói cho anh ấy nghe chân tôi đau ra sao, khoe với anh ấy tôi đã kiên cường như vậy đấy...

Hóa ra tôi đã vô thức nhớ tới Y Dương.

Tôi đột nhiên hiểu ra, khi ở một mình không hẳn đã cô đơn, lúc vô vọng nhớ tới ai đó mới thật là cô đơn.

Tôi chịu đựng cái chân đau, tập tễnh đi tìm tủ thuốc, lấy mấy viên thuốc chống viêm, uống xong leo lên giường ngủ thiếp đi.

Đây là lần gần nhất sau khi tôi và Y Dương chia tay, tôi có một giấc ngủ khoan khoái như thế, giống như là uống thuốc an thần vậy. Không nhớ có nằm mơ không nữa, chỉ nhớ lúc hai giờ chân đau quá làm tôi tỉnh dậy, sau đó thì không ngủ lại được nữa, chỉ đành ngồi nhìn vết thương dưới ánh đèn. Dưới ánh đèn vật gì cũng lung linh tươi sáng hơn, tôi nhìn thấy hộp thuốc lá trên đầu giường đã lâu không động đến. Đường như gần đây bệnh nghiện thuốc của tôi cũng nhẹ đi nhiều rồi.

Làn khói cuộn bay trong phòng, dưới ánh đèn càng mơ hồ, lằng đằng, sau đó tan biến dần đi. Có lẽ hút thuốc cũng có thể xoa dịu nỗi đau, chẳng biết đây có phải là lý do trẻ con hay không nữa.

Tôi lại nhớ tới đôi tay thanh tú của Lăng Sở, cầm điện thoại lên gọi cho anh ta. Điện thoại đang kết nối, sau tiếng tút bị tôi tắt máy. Sau này hãy gọi, tắt máy đã. Mất ngủ thì phải tìm người thức cùng, nghĩ đến tiểu tử đó cũng đang mất giấc mộng đẹp, tôi đắc ý cười cười rồi tắt máy.

Sáng ngày hôm, sau điện thoại không ngừng đổ chuông, phiền toái vô cùng.

“Chân cô còn đau nhiều không?”

“Cô thế nào rồi?”

...

Tôi không hiểu sao mình lại thấy cảm động trước những câu hỏi bình thường như thế, những sự quan tâm nhỏ nhặt như thế, có lẽ phụ nữ mới ốm dậy, ai cũng yếu mềm như thế.

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi đi làm, vừa xuống tới cổng khu nhà đã nhìn thấy chiếc xe màu bạc đang tiến vào. Thấy tôi bước ra từ hành lang, Lăng Sở vội vã chạy lại đỡ tôi.

Tôi gạt bàn tay anh ta ra, nói với giọng bình thản: “Cứ để tôi tự đi, để hàng xóm nhìn thấy dễ nảy sinh hiểu lầm.”

Lúc này, ở sân khu nhà có rất nhiều các bác, các bà, các ông, những người này cả ngày chả có việc gì làm ngoài việc tám chuyện của người khác. Nếu để bọn họ nhìn thấy Lăng Sở dìu tôi đi ra thì có lẽ không đợi tôi bước được hai bước họ đã hỏi nhau hàng loạt những câu đại loại như: “Cô ấy yêu rồi à? Anh chàng này ở đâu? Làm gì thế nhỉ?” vân vân và vân vân...

Lăng Sở đường đường chính chính trở thành lái xe riêng của tôi. Tôi chỉ là muốn mượn gió bẻ măng, thuận tiện có một chuyến xe miễn phí mà thôi. Đến trước tòa nhà trụ sở công ty tôi gặp Mỹ Tuệ. Nha đầu này hình như cũng có một đêm không ngủ nên đôi mắt thâm quầng như mắt gấu trúc.

Thấy tôi và Lăng Sở cùng đi với nhau, trước tiên cô ấy lấy tay bịt miệng để khỏi hét lên vì ngạc nhiên, sau đó trợn mắt nhìn chằm chằm vào chúng tôi. Cô ấy nghi ngờ nhìn chúng tôi như thể nhìn một đôi cầu nam nữ. Tôi gạt đôi tay Lăng Sở đang nắm tay mình ra. Làm thế nào đây, bị Mỹ Tuệ hiểu lầm rồi, cô ấy chắc chắn là đã hiểu lầm rồi, làm sao bây giờ? Tôi vừa bước lên cầu thang vừa lăm bắm như vậy.

Mỹ Tuệ kéo tay tôi lại, mặt hiện đầy vẻ nghi ngờ, cuối cùng cô ấy bật cười, tiếng cười giòn như bồng ngô nổ trong lò: “Hai vị thật là thần tốc quá.” Tiếng cười khoái trá của cô ấy tôi nghe chẳng lọt tai tí nào, ngược lại tôi chỉ thấy khó chịu.

Nha đầu này hôm nay đột nhiên bị làm sao vậy, cứ như là đã uống nhầm thuốc ấy. Phàm là người có đầu óc bình thường đều có thể nhận ra tôi và anh chàng trước mặt này không thể nào là một đôi được. Tôi đưa tay xoa đầu mình, đoán chắc não của Mỹ Tuệ nhất định là đã bị đổi bằng não lừa rồi.

Tôi không muốn giải thích bất cứ điều gì. Mỹ Tuệ và Lăng Sở vẫn đứng ngơ ngẩn trước cửa công ty. Tôi nghĩ, một lát nữa mọi chuyện trắng đen sẽ rõ ngay thôi.

Qua mấy phút, lại qua mấy phút nữa, tôi bỗng nhiên phát hiện ra điều gì đó lạ, hình như có mùi “dấm chua” bay đến mũi. Quả nhiên không lâu sau Mỹ Tuệ đi lên, trước tiên cô ấy hỏi chân tôi bị làm sao rồi sau đó vội vã đi thẳng vào phòng họp. Giờ ăn trưa tôi nhìn thấy bảng chấm công của Mỹ Tuệ sáng nay bị đánh dấu một chữ “x”, quả nhiên nha đầu này sáng nay đã đi làm muộn.

Trước giờ tan làm mấy phút, Lăng Sở gửi tin nhắn cho tôi, nói anh ta đang đợi tôi trước cổng công ty, tôi tức giận tắt nguồn điện thoại, không muốn tiếp tục dây dưa với anh ta cho thêm phiền toái. Số điện thoại của Lăng Sở đương nhiên vẫn nằm trong danh sách đen, anh ta không thể gọi điện đến cho tôi được, nhưng vậy thì sao tôi vẫn nhận được tin nhắn của anh ta nhỉ?

Mọi người trong công ty đã tan sở ra về cả rồi, tôi cho là Lăng Sở vẫn đợi mình ở dưới nên quyết định nằm bò ra bàn làm việc đánh một giấc. Lúc mở mắt ra đã là bảy rưỡi tối. Tôi vội vàng vàng đầu bù tóc rối đi xuống cầu thang, lại không ngờ là anh chàng đó si tình đến mức giờ này vẫn còn đợi. Tôi quay người định đi lên lầu, trốn anh ta, không may đúng lúc đó anh ta lại ngược mắt nhìn lên. Thấy tôi, anh ta bước đến đặt vào tay tôi ly trà sữa hiệu Ưu Lạc Mỹ, vẫn còn âm ấm, dường như mới mua vậy. Tôi đột nhiên nhớ đến lời thoại trong đoạn phim quảng cáo của Châu Kiệt Luân và Giang Ngữ Thần.

“Em là gì của anh?”

“Em là Ưu Lạc Mỹ của anh.”

“Hả? Sao em lại là Trà sữa?”

“Bởi vì như thế anh có thể đặt em trong lòng bàn tay anh.”

Nếu những lời này mà là Y Dương nói với tôi, tôi sẽ hạnh phúc đến chết mất.

“Y Thần, cô vất vả quá. Làm thêm gì mà đến tận lúc này.” Tôi cười thầm, cười tôi thông minh, cười Lăng Sở ngốc nghếch.

Chúng tôi tìm thấy một nhà hàng, tùy tiện ăn mấy món rồi anh ta đưa tôi về. Trên đường về không ai nói gì, tôi nhìn ra ngoài cửa kính xe ngắm ánh đèn đường và dòng người đi bộ. Tôi cảm thấy chúng tôi lúc này không giống một đôi bạn bình thường, cũng không giống một đôi mới yêu còn nhiều ngại ngùng, chúng tôi giống một cặp yêu nhau lâu rồi đến mức tình cảm đã trở thành bình lặng.

Tôi khẽ húc đầu vào cửa kính xe, hừ, hừ, hừ, Hứa Y Thần, làm sao mà lại có những ý nghĩ như thế. Tôi đột nhiên phát hiện, não tôi mới bị thay bằng não lừa rồi.

Xe đi tới cổng khu nhà nhưng tôi không vội lên lầu mà lấy tay rút một điều thuốc từ trong bao thuốc, vừa nhìn Lăng Sở vừa quyết định sẽ phải nói mấy câu với anh ta.

Anh ta hạ cửa kính xe xuống một nửa, lặng lẽ chờ đợi tôi.

“Anh thích tôi đúng không?” Tôi không vòng vo, hỏi thẳng Lăng Sở như vậy, không có chút ngại ngùng nào của con gái. Bởi vì tôi không muốn bắt đầu một tình yêu mới, cũng không muốn mất thời gian ột người con trai nào khác ngoài Y Dương.

Không khí đột nhiên trở nên yên lặng khác thường. Tôi gẩy tay một cái, đầu lọc điều thuốc còn lại sau khi tôi hút xong bay ra ngoài cửa xe. Đúng thế, tôi tin vào trực giác của mình.

“Ừ.” Cuối cùng Lăng Sở cũng gật đầu thừa nhận.

Lúc tôi đang định châm lửa điếu thuốc thứ hai liền bị anh ta tiện tay ngăn lại: “Hút một điếu là được rồi, hút nhiều hại sức khỏe lắm.” Anh ta nhìn tôi, chỉ thấy hai mắt anh ta như hai hồ nước trong suốt, ánh nhìn tàn mát càng góp phần tô điểm cho đôi đồng tử, khiến chúng càng thêm sống động.

Tôi có chút miễn cưỡng, sau đó bỏ bao thuốc vào túi, coi như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

“Lăng Sở, anh biết không, kỳ thực tôi đã có người yêu rồi, anh ấy tên là Y Dương.” Không biết là dây thần kinh xấu hổ bị đứt ở đâu, tôi trả lời rất đứt khoát.

Anh ta chậm chậm quay đầu đi, không nhìn tôi mà nhìn ra ngoài cửa xe, buông một câu rất sến: “Trăng đêm nay đẹp quá nhỉ?”

Tôi tùy tiện đáp lại: “Đúng thế.” Nhưng có ai biết, lúc này tôi còn bụng dạ nào mà thưởng trăng nữa chứ.

Tôi thường nghe nói con trai tốt với con gái một cách khó hiểu chỉ khi anh ta có động cơ gì đó, còn khi con trai nghe con gái nói cô ấy có bạn trai rồi thái độ của anh ta sẽ quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Lăng Sở có lẽ là kiểu người như vậy.

“Y Thần, anh thích em là chuyện của anh, anh đối xử tốt với em đó cũng là chuyện của anh. Em có thể không thích anh, em cũng có thể không cần đối tốt với anh, nhưng xin em đừng cự tuyệt tâm ý của anh, có được không?” Lăng Sở nói rất nhẹ nhàng, khiến lòng tôi cũng thấy ấm áp. Tôi không biết đây có phải là những lời nói khó nghe hay không, chỉ thấy những lời này phải để tôi nói với Y Dương mới đúng.

Khoảnh khắc đó tôi đột nhiên như bị cầm, ngồi chết lặng ở đó mà không biết nói gì mới được.

“Em có thể coi anh là một người bạn, đối xử với anh như với một người bạn, được không?” Lăng Sở nhìn gương mặt tôi qua kính chiếu hậu, trong xe rất tối nên khó có thể nhìn thấy nét mặt tôi qua gương.

Tôi im lặng hồi lâu, cuối cùng khẽ gật đầu. Tôi cảm thấy Lăng Sở nói rất đúng, anh ta đối tốt với tôi đây là chuyện của anh ta, có người tự nguyện đối tốt với mình, tôi hà cớ gì mà không chấp nhận. Tôi không ngốc, ngay từ lúc bảy tuổi tôi đã biết rằng có lợi thì phải biết tận hưởng.

Hồi ấy tôi có một con thỏ bông khá đẹp, kết quả là bị lọt vào mắt một người chị họ bên ngoại. Chị ấy lấy từ túi ra một tấm vé xem phim, đúng là bộ phim đang hot nhất, tôi đã không ngần ngại lấy con thỏ bông đổi lấy vé xem phim và háo hức đợi đến ngày đi xem. Cho đến khi đến rạp chiếu phim tôi mới biết tấm vé ấy đã hết hạn, là vé của ngày hai mươi lăm tháng trước rồi.

Tôi thật sự rất tức giận, nắm chặt tấm vé xem phim trong tay, vừa khóc vừa đá vào cánh cửa phòng chiếu hồi lâu, sau đó lấy chân giẫm nát tấm vé. Tôi thề, nếu tôi lại gặp lại chị ta, nhất định tôi sẽ cho chị ta biết tay. Có lẽ ông trời muốn tôi tích đức cho nên mười lăm năm sau tôi vẫn chưa gặp lại con người đó.

Sau khi xuống xe, tôi lẳng lặng đi vào nhà, điểm khác biệt lớn nhất giữa chúng tôi là anh ta không đẹp như tôi. Cho nên từ nay về sau tôi sẽ được hưởng một món hời đáng tin cậy.

Lăng Sở thò đầu qua cửa xe gọi hai tiếng: “Y Thần.” Tôi quay lại, anh ta nói tiếp: “Ngủ ngon.” Nhìn theo chiếc xe dần dần rời đi, tôi cười sảng khoái.

“Lăng Sở, anh biết không? Tôi có người yêu rồi, người yêu tôi tên là Y Dương.”

Mấy hôm nay Lăng Sở tự nguyện làm tài xế cho tôi. Kỳ thực, bác sĩ đã nói chân tôi không sao rồi, nhưng anh chàng này quả thực là cứng đầu, nhất định phải đưa đón tôi thì mới yên tâm. Số điện thoại của Lăng Sở đã được tôi cho ra khỏi danh sách đen, từ giờ anh ta gọi cho tôi sẽ không phải nghe điệp khúc “thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau” nữa.

Giữa chúng tôi, có lẽ đã có một bước ngoặt.

Cảm lạnh mùa hè

5. Chương 5: Là Ai Không Phá Vỡ Được Lời Nguyền

Khi anh nói lời từ biệt, anh đã khiến tôi chỉ còn lại cô đơn và cô độc, vậy mà lại có một người con trai khác nói với tôi rằng anh rất tốt. Anh ấy bắt đầu mang đến cho tôi những niềm vui và hạnh phúc vô bờ. Hóa ra,

thật sự không có lời nguyện ước ngàn đời.

Tôi và Lăng Sở đã trở nên thân thuộc hơn, kỳ thực, anh ấy thực sự là một người đáng quý. Bởi anh ấy có nhiều ưu điểm đến mức tôi không thể nhớ hết.

Cuối tuần đó, Lăng Sở gọi điện đến hẹn gặp tôi, tôi nhanh chóng nhận lời, sau đó gọi cho Mỹ Tuệ định hẹn cô ấy đi cùng. Nha đầu này gần đây không biết đang bận những gì mà bất vô âm tín.

Chính giờ sáng ngày thứ Bảy, tôi ngồi trong xe của Lăng Sở vừa nghe bài hát Có ai nói với em của Trần Sở Sinh vừa đợi Mỹ Tuệ. Bài hát rất bi thương, đột nhiên tôi cảm thấy tâm trạng của mình vô cùng rối loạn.

Có ai nói với em, anh rất yêu em, có ai đã từng khóc thầm với em trong nhật ký, có ai từng nói với em, anh rất để ý, để ý khoảng cách với thành phố này...

Tôi nghe đi nghe lại, lệ dâng đầy trong mắt. Sau khi tôi và tên khốn Y Dương chia tay đến nay, tôi không còn yếu đuối như trước đây nữa. Tôi đã từng nghĩ rằng, cả đời này tôi sẽ không rơi nước mắt vì tên xấu xa Y Dương đó nữa.

Đến cửa siêu thị, tôi tưởng mình bị hoa mắt. Mỹ Tuệ đang tay trong tay, cười cười nói nói với một anh chàng đi từ trong ra. Thế kỷ hai mươi mốt rồi nên suy nghĩ của mọi người cũng khác, nam nữ dặt tay nhau đã là chuyện bình thường, không còn quan niệm nam nữ phải thụ thụ bất thân như trước đây nữa. Tôi đưa tay lau đôi mắt bóng loáng nước, trợn mắt lên nhìn kỹ lại mới dám tin mình thực sự không nhìn nhầm.

“Mỹ Tuệ, sao tớ chưa từng nghe cậu nói cậu còn có em trai nhỉ?” Không đợi cô ấy đến gần, tôi đã không nhịn nổi tò mò mà mở miệng hỏi. Anh chàng đi cùng đó thật sự nhìn rất giống em trai cô ấy, cao cao gầy gầy, dáng vẻ rất thanh tú. Có lẽ là một cậu chàng 9x.

“Chị cả, nhìn thế nào mà thành tôi dặt em trai hả?” Nói xong, Mỹ Tuệ đưa tay quay khuôn mặt trắng nõn của anh chàng đó lại, thơm một cái. Tôi ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm, cứ đứng ngây ra nhìn, suýt chút nữa thì ngất. Nếu không phải là tôi đã kịp thời ngồi xuống thì có lẽ cũng “game over” thật rồi.

Tôi dùng hai tay bịt mắt, sau đó cười một cách không hề khách sáo với Mỹ Tuệ: “Thôi ngay đi Mỹ Tuệ, mặt cậu dày như thế này từ bao giờ vậy? Ở nơi công cộng thế này, cậu cũng nên chú ý đừng làm ảnh hưởng đến những người xung quanh chứ. Tớ còn đang là trẻ vị thành niên đây.”

Mỹ Tuệ quay qua cốc đầu tôi hai cái cảnh cáo rồi lại quay về phía anh chàng đó nói: “Miệng lưỡi cô ấy vẫn ghê gớm thế, đừng nghe cô ấy lắm nhảm.”

Tôi nhặt lấy hai viên kẹo cao su để ở phía sau xe, nhanh chóng bóc vỏ cho vào mồm, nói: “Hừm, hình như tớ đã nhìn nhận nhầm anh ấy, sau này chắc sẽ phải thân thiết, trước tiên ăn kẹo cao su cái đã, tránh “thối mồm”.”

Trong xe mọi người đều cười vui vẻ. Tôi rõ ràng cảm thấy anh chàng có tên Trần Phi Hoàn đó đồ mặt. Có lẽ trò đùa của chúng tôi với anh ta không thích hợp chăng?

“Y Thần, cậu cũng không phải nên từ giã cuộc đời độc thân đi hay sao? Còn định tưởng niệm mối tình đầu đã chết đó đến bao giờ nữa?” Mỹ Tuệ nũng nịu lấy cánh tay Trần Phi Hoàn, cười tràn đầy hạnh phúc.

Nhớ tới trước đây, Y Dương cũng từng dặt tay tôi như thế, Mỹ Tuệ lúc đó còn thèm đến nhỏ nước miếng, nhưng hiện tại không giống trước đây, giờ thì vật đổi sao dời rồi. Tôi ra sức lấy tay vỗ vỗ vào đầu, lặp lại một lần nữa: “Tớ có bạn trai rồi, bạn trai tớ là Y Dương.”

“Gớm!” Mỹ Tuệ không thèm đếm xỉa đến câu nói của tôi.

Có lẽ hiện nay cả thế giới này đều biết Hứa Y Thần đã có bạn trai, người bạn trai ấy tên gọi là Y Dương, không phải sao?

Tôi cảm thấy đi tìm một người bạn trai vào lúc này là một việc vô cùng vô bổ, nhưng cũng không biết vì sao mình lại cảm thấy nó vô vị như vậy. Tôi thích một mình mỗi ngày, tự do tự tại, khoan khoái vui vẻ.

Theo cảm nhận của tôi, vốn dĩ Mỹ Tuệ định tìm một người đàn ông trưởng thành làm chỗ dựa, nào ngờ người tính không bằng trời tính. Cái anh chàng gọi là Trần Phi Hoàn ấy nhỏ hơn Mỹ Tuệ bốn tuổi, hiện đang là biên tập viên học việc của một tòa soạn báo. Trên đường đi cậu ta rất kiêu ngạo, tôi càng thấy là

cậu ta không hợp với Mỹ Tuệ. Lúc này tôi cũng không thể nào hiểu được vì lý do gì mà một tháng qua Mỹ Tuệ lại chọn cái hũ nút [1] này làm bạn trai. Trong chuyện tình cảm đúng là không ai khuyên được ai.

[1] Ý chỉ một người rất ít nói.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến khu vui chơi. Bước vào đến cửa tôi mới phát hiện rất lâu rồi tôi không tới địa điểm quen thuộc này. Đúng thế, là từ khi Y Dương rời đi.

Âm thanh ồn ào phía trong khu vui chơi khiến tai tôi ù hết cả lên, ánh đèn nhấp nháy ở máy ảnh Audition khiến tôi thấy mờ cả mắt. Tôi bước lên máy, lắc lư theo từng bước nhảy. Trong khu vui chơi lúc này, có lẽ tôi là “đứa trẻ” lớn tuổi nhất. Tuy tuổi không còn nhỏ nữa nhưng trong lòng tôi lại có một phần trẻ con mãi mãi không biến mất. Nhớ lúc Y Dương còn ở đây, hai chúng tôi đã từng nhảy đến một trăm hai mươi nhịp một phút, vậy mà giờ đây chỉ còn lại mình tôi đơn độc chiến đấu.

Vị trí bạn nhảy nam còn bỏ trống, tôi gọi Lăng Sở lên nhảy cùng nhưng anh ấy xua tay từ chối, sau đó ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh xem tôi nhảy. Mỹ Tuệ là đồ phản bội, cũng không biết đã cùng cậu chàng kia biến đi đâu mất rồi.

Bản chất của Lăng Sở và Y Dương không giống nhau. Y Dương là mẫu người thực tế, vì sự nghiệp sẵn sàng vứt bỏ tôi, vứt bỏ cái gọi là tình yêu. Hoặc có thể anh ta vốn không cho rằng giữa chúng tôi tồn tại một tình yêu. Đúng thế, tên súc sinh đó làm sao có thể hiểu được tình yêu. Anh ta chỉ hiểu cái gì gọi là tiền bạc và lợi ích. Đột nhiên tôi tưởng tượng Y Dương trở thành một con quái thú vô cùng độc ác, giống như siêu nhân bóng đêm trong phim hoạt hình Ultraman, cho dù có bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục thì cũng chẳng ai thương tiếc.

Còn Lăng Sở lại là mẫu quan tử làm ơn không cần báo đáp, quan tử và tiểu nhân làm sao có thể so sánh với nhau được.

Suy ngẫm hồi lâu tôi mới phát hiện ra, mình mắng Y Dương như vậy chẳng qua cũng là vì nhớ anh ta quá mà thôi.

Nhảy mãi nhảy mãi, đột nhiên không còn hứng thú, những tiếng vù vù bên trong phòng game khiến đầu tôi cũng ù ù như bị “chấn động não”. Tôi lấy tay nhón lấy hơn hai mươi tẹt trong ví, Lăng Sở cùng đi với tôi.

Đến cửa thang máy, tôi lại một lần nữa nhìn về phía cái máy gấp thú bông đó, bên trong chỉ còn lại mấy con thú nhồi bông đã bị gấp đi gấp lại đến nhàu nát. Tay tôi rịn mồ hôi, nhơm nhớp, tôi nhét hai tẹt vào máy, máy bắt đầu đếm ngược thời gian chơi. Lúc còn yêu Y Dương, chúng tôi chưa từng gấp được con thú bông nào, bởi vì cái máy này giống như tay chân của đám thương gia, rất nghe lời ông chủ, rõ ràng là gấp trúng rồi, thế mà lúc kéo lên lại bị rơi. Tôi không đến mức gào khóc ầm ĩ vì không gấp được nhưng cứ đứng đó nhìn không nỡ bỏ đi. Y Dương thấy thế bèn chạy đến quầy thu ngân, muốn mua một con thú bông ở đó nhưng cô nhân viên thu ngân đã từ chối, nói rằng chỗ thú bông đó, trả giá cao thế nào cũng không bán.

Sau đó Y Dương bắt đầu dỗ dành tôi, ra đến cửa còn rủ tôi đi ăn kem tươi cao cấp hiệu Häagen – Dazs, cho dù ăn xong sẽ khiến anh ta tiền khô cháy túi. Tôi biết tất cả những cái đó đều có vẻ xa xỉ và chỉ cần Y Dương quay sang mỉm cười với tôi một cái là tôi lập tức quên hết tất cả.

Lúc bỏ tiền lần thứ chín, tôi vẫn không gấp được con thú bông nào. Lăng Sở lấy đồng hai tẹt cuối cùng của tôi. Tôi cho rằng anh ấy cũng thích chơi trò này giống tôi, nên tôi quay người một mình đi xuống cầu thang.

Bên ngoài mặt trời hơi chói mắt, bóng cây lay động, trên đường in rõ bóng những người đang qua lại. Tôi đứng dưới chân cầu thang ngắm nhìn dòng người đang đi trên đường, đột nhiên có cảm giác hài lòng.

“Y Thần, xem này.” Nói rồi, Lăng Sở đưa ra trước mặt tôi một con chó bông chẳng đẹp tí nào. Đúng thế, nó thật sự không thể nói là đẹp được, thậm chí còn là con chó bông xấu xí nhất mà tôi từng thấy. Tôi chỉ còn cách làm ra vẻ thích thú đưa tay ra nhận lấy nó, sau đó cố mỉm cười sung sướng.

“Anh làm cách nào mà có được nó?” Tôi rất hiếu kỳ, mở to mắt nhìn Lăng Sở chờ đợi. Nói thật, tôi thấy ngưỡng mộ cảm giác gấp được con thú hơn là vui vì có được con chó bông đó.

Lăng Sở chỉ cười hì hì, sau đó vỗ vỗ vai tôi nói: “Cái này, sau này sẽ chỉ cho em.”

Tôi cảm thấy hơi mất hứng, nên cũng không thêm gặng hỏi thêm nữa.

Lăng Sở cao hơn tôi khá nhiều. Tôi chỉ ước gì mình có thể cao đến 1m75, nếu được như vậy, có phải chết tôi cũng không hối tiếc. Nhưng kết quả là chỉ có thể cao đến 1m70 là dừng lại. Giờ đây tôi đã qua tuổi phát triển, xem ra cũng chẳng thể nào cao thêm được nữa.

Tôi kiễng chân, nhét con chó bông không lấy gì làm đẹp đó vào cổ Lăng Sở: “Đi thôi, ông cậu, chúng ta đi uống cà phê nào.” Lăng Sở bước lên, kéo tay tôi cùng đi khiến tôi thấy tay nhột nhột.

Quan Starbucks và Häagen – Dazs đó cũng không xa khu vui chơi này lắm. Chỉ cần xuống dưới lầu là tới, chúng tôi chạy từ quầy Häagen – Dazs đến chỗ Starbucks.

Bây giờ là gần trưa nên quán đông không đếm xuể, những tấm rèm cửa to được kéo lại gọn gàng, xếp chồng vào nhau, nhìn ra ngoài vô cùng thoáng đãng. Đây là lần đầu tiên tôi đặt chân đến chỗ này, khung cảnh xung quanh khiến tôi cảm thấy tò mò. Trước đây Y Dương luôn muốn được đưa tôi đến đây uống cà phê, anh ta nói là vì muốn tôi qua việc ném vị đắng của cà phê để thêm hiểu đạo lý làm người. Điều là người ở thế kỷ hai mươi mốt rồi, tiêu tiền là để ăn những thứ mình thích, có ai thích tự chuốc khổ vào người đâu.

Tôi chảy nước mắt nói vẫn là Häagen – Dazs ngon hơn, mà tôi cũng chẳng cần ăn Häagen – Dazs, cứ uống trà sữa vỉa hè giá bình dân thôi cũng vui rồi. Cứ như vậy nên tôi chưa một lần ném qua vị đắng của cà phê.

Sau khi cà phê được mang lên, tôi đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy chất đắng hòng, mặt tôi nhăn nhó, đáng vẻ vô cùng khổ sở. Lăng Sở gấp hai viên đường bỏ vào trong tách cà phê của tôi, khuấy một lúc lâu mà tôi vẫn còn thấy rất đắng. Hoặc có lẽ, tôi luôn cho là cà phê mãi mãi không thể ngon như Häagen – Dazs.

Tôi nhìn qua cửa sổ ngắm dòng người đi lại bên ngoài, ai ai cũng hối hả, vội vàng. Vậy tại sao tôi lại không bận như họ, như thế tôi sẽ không thừa thời gian nghĩ về tên khốn Y Dương nữa.

Lăng Sở bày trò nghịch con chó bông đó, hết cho nó ngồi rồi lại cho nó sủa. Tôi thầm nghĩ, may mà nó chỉ là con chó bông, nếu không anh ấy làm thế đã sớm bị nó cắn cho rồi.

Anh ấy dừng tay một lát, uống một ngụm cà phê rồi nói: “Y Thần, em biết không, thực sự em hạnh phúc hơn anh rất nhiều, cho nên em phải thật vui đấy.”

Tôi đang mải ngắm người đi lại ngoài đường, một lúc sau mới nhập tâm được, sau đó buột miệng kêu “ôi” một tiếng.

Đột nhiên tôi cảm thấy không khí có gì khác lạ, tôi quay đầu lại nhìn, phát hiện trong mắt anh ấy dường như đang có một màn sương mù lúc cuối thu, lạnh lạnh, âm u. Tôi không nhìn ra phía ngoài đường nữa, chỉ nhìn anh ấy, nhìn rất say sưa.

“Ha ha, bố mẹ anh đều không ở đây, anh ra ngoài làm ăn đã hơn ba năm rồi, cũng chưa từng về gặp họ.” Nói đến đây, anh khẽ thở dài, như đang có tâm sự.

Tôi chỉ biết khuấy ly cà phê cho đường sữa tan hết. Anh chàng này, tại sao tự nhiên lại đi nói những điều đó? Anh ấy ngẩng lên nhìn tôi một chút, rồi lại tiếp tục cúi đầu giải bày.

Tôi có chút buồn phiền, sao mà giảng giải mãi không chịu dừng vậy? Chuyện của anh ấy thì có liên quan gì tới tôi, có gì tôi phải ngồi đây làm thính giả trung thành chứ? Sau khi uống ngụm cà phê, tôi mới phát hiện, hóa ra loại đồ uống này cũng không khó uống như lúc trước.

Thượng Đế nhân từ đã ra tay cứu mạng, lẽ nào tôi không nắm lấy cơ hội. Là Mỹ Tuệ gọi đến, lớn tiếng như ở chỗ không người: “Nha đầu, cậu chết đắp chỗ nào vậy?”

Chết? Chữ này hơi quá rồi đấy. Tôi từ trước đến nay không hề có ý nghĩ coi thường mạng sống, ngay cả tên khốn Y Dương cũng không thể khiến tôi hy sinh bản thân.

“Đang ở Starbucks dưới lầu.” Nói xong, tôi cúp máy ngay.

Nha đầu này cứ như là quỷ hiện hồn, chưa đầy năm phút sau đã xuất hiện với anh chàng hũ nút đó.

“Hai người các cậu cũng thật biết tìm trò tiêu khiển quá nhỉ, quả nhiên là cật đuôi bọn này. Lẽ nào hai người không ăn năn, hối hận chút nào sao?” Mỹ Tuệ lại bắt đầu một bài giảng đạo cho bạn bè dài lê thê và

một khi cô ấy đã nói, tôi không thể không lắng nghe. Anh chàng hũ nút đó đưa khăn giấy cho Mỹ Tuệ lau mồ hôi.

Tôi hừm hừm hai tiếng: “Đúng thật là một đôi trời sinh.”

Mỹ Tuệ vênh váo thách thức nhìn tôi, sau đó làm ra vẻ phụng phịu của một nữ nhi bị ức hiếp cười cười với anh chàng hũ nút đó. Chẳng hiểu nha đầu này thuộc cái thể loại gì nữa, đúng là điển hình của nhóm trọng sắc khinh bạn. Nhớ lại hồi đầu, tôi và Y Dương không khi nào nghĩ cô ấy là người như thế. Đeo đi gọt lại, tôi còn ngỡ cô ấy vì dấn thân vào tình trường nên bị mê muội đến mức không phân biệt được đúng sai, phải trái nữa.

“Chúng ta đi thôi.” Lãng Sở đề nghị.

“Chúng ta chia tay nhé.” Anh chàng hũ nút cuối cùng đã mở miệng, thật khó tin. Xem chừng cậu ta mới là người sốt ruột, đang muốn mau chóng đi khỏi đây.

Ngoài cửa Starbucks, cái đôi tình nhân đang say đắm trong tình yêu ấy miệng thì làm ra vẻ thân thân thiết thiết nhưng hành động thì đã nhanh chóng bỏ mặc chúng tôi mà đi.

Lãng Sở lấy xe đưa tôi về, đầu tôi có chút mụ mị, đột nhiên cảm thấy buồn ngủ. Có lẽ gần đây nhiều việc nên mệt mỏi khiến tôi bị suy nhược chẳng?

Về đến nhà, tôi đưa túi xách cho Lãng Sở, bảo anh ấy muốn ngồi đâu thì ngồi, sau đó đi thẳng vào giường làm một giấc. Phòng khách rất yên tĩnh, chắc là anh ấy cũng chỉ ngốc nghếch ngồi đó nhìn nhìn một cô gái chẳng còn chút nữ tính nào.

Tôi ngủ rất sâu, quên luôn cả việc đang có một vị khách đặc biệt ở trong nhà. Mặc kệ, anh chàng đó cứ tự sinh tự diệt đi.

Có lẽ là vào lúc mặt trời lặn, tôi nghe thấy tiếng kẹt cửa, vừa mở ra đã bị đóng lại. Toàn thân tôi mềm nhũn, cố bò ra khỏi giường, nhưng không ngờ lúc bò dậy, không chống đỡ được nên lại bị ngã từ trên giường xuống.

Lãng Sở hai tay xách hai túi đựng đầy đồ từ phòng khách chạy vào. Nhìn thấy tôi như vậy, anh ấy thở dài một tiếng rồi nói: “Sức khỏe của em như vậy, cả ngày ăn mì ăn liền làm sao được.”

Tôi bối rối đưa tay lên day day tai, sau đó cười hi hi như một cô ngốc.

Từ phòng ngủ bước ra phòng khách tôi đã thấy hoa mắt, toàn bộ phòng khách đã được thu dọn gọn gàng ngăn nắp, khiến tôi cũng phải tự hỏi đây có phải là nhà mình không? Sao mới ngủ có một lát mà nó đã biến thành như thế này?

Lãng Sở mang thẳng hai túi đồ vào phòng bếp, tôi lấy ly nước uống một ngụm rồi nhàn nhã hỏi: “Anh muốn làm người đàn ông nội trợ à?”

Anh ấy vẫn cúi đầu vừa cần mẫn thái rau vừa đáp: “Cái đó cũng cần có cơ hội mới được.”

Tôi nghe mà suýt chút nữa bị sặc nước chết, phải vội vàng chạy vào phòng vệ sinh nôn hết ra.

Lãng Sở từ khi nào lại biến thành hài hước như vậy, anh ấy làm sao lại thành hài hước thế này? Nhìn quanh nhà lúc này có cảm giác thật là dễ chịu.

Tôi có thói quen uống trà, hút thuốc, nhưng bao thuốc không thấy đâu nữa, trên bàn chỉ có một đĩa đầy ắp hoa quả.

“Lãng Sở, thuốc lá của tôi đâu rồi?” Tôi gác chân lên thành sofa, thành quả lao động của anh ấy bị tôi tàn phá tới ba phần.

“Cái gì cơ?” Anh ta hỏi lại.

“Tiểu tử này, anh định đánh trống lảng hả? Tôi hỏi anh cất bao thuốc của tôi ở đâu rồi?” Nói xong, tay tôi không khách khí tìm đến trước mặt anh ta hạ độc thủ.

Khuôn mặt anh ta trắng trẻo, nhẵn mịn như trứng gà bóc, nếu là khuôn mặt của con gái thì chẳng nói làm gì, nhưng một thằng đàn ông có khuôn mặt như thế thì để làm cái gì cơ chứ?

Chắc hẳn anh ta bị tôi cấu véo đau lắm, vừa đưa tay xoa xoa khuôn mặt ửng đỏ vừa nói: “Y Thần, em có thật là phụ nữ không vậy, sao sống bá đạo như thế một địa chủ vậy? Thuốc lá của em anh vứt hết rồi, thấy thêm thuốc thì em ăn hoa quả thay đi.” Anh ấy nói với tôi một cách khăng khải, sôi sục nghĩa khí như vậy rồi lại cúi xuống tiếp tục thái rau.

Tôi nghĩ đa số mọi người đều nghĩ rằng “hổ không nổi giận không có nghĩa nó là con mèo ốm”, thấy tình cảnh như vậy tôi đành ngoan ngoãn lủi ra phòng khách. Tục ngữ nói, gái ngoan không so đo cái thiệt trước mắt, tôi sợ trong tay anh ấy đang có con dao thái rau, biết đâu anh ấy tức lên lại phi dao về phía tôi thì sao?

Còn nữa, vừa xong anh chàng này còn nói tôi bá đạo như địa chủ, thật sự giống thế sao? Tôi nhào đến trước gương, ngắm nghía mình hồi lâu, mắt tròn trịa, lồi ra như mắt cá chết nhưng vẫn không thấy điểm nào giống cả.

Tivi đang phát chương trình dạy nấu ăn, làm món cánh gà chiên Coca. Tôi xem một lúc thì thấy đói bụng. Cái tên ngốc Lăng Sở đó không biết đang làm những gì trong bếp mà mãi chưa ngửi thấy mùi thức ăn. Tôi lau lau nước miếng ứa ra bên mép, chà, món cánh gà chiên Coca này ngon thật, thêm quá.

“Sở ca ca, chúng ta đến khi nào mới được ăn cơm đây?” Tôi vẫn không khách khí, lười biếng nằm dài trên sofa lên tiếng hỏi vọng vào bếp, ngay cả dọn bát đĩa cũng không muốn làm. Lăng Sở có vẻ là đại nhân nên không so đo chuyện đó với tôi. Đồng hồ treo trên tường vẫn tích tắc chạy, kim phút quay vòng rồi lại quay vòng, chẳng bao lâu sau đã đến tám giờ tối.

Lăng Sở bê ra một đĩa tôm “Kỳ vĩ”, tôi nhìn thấy vậy mắt liền sáng rỡ, suýt chút nữa thì nước miếng chảy thành dòng. Tôi quay người ngồi bật dậy từ sofa, tự dặn mình phải thấp giọng, vì người phải thấp giọng xuống.

“Ném thử tay nghề của anh.” Anh ấy ngồi xuống, mở lon Coca cho tôi.

Phục vụ chu đáo như vậy tôi nghĩ chỉ có ở nhà hàng cao cấp. Nhìn con tôm hùm trước mắt, tôi quên sạch cái gì mà cánh gà tẩm Coca, người đời có câu “tri túc thường lạc” [2]. Nhớ tới Y Dương lúc trước mỗi lần anh ta cho thêm một quả trứng gà vào bát mì là tôi vui đến phát điên.

[2] Nghĩa là: biết đủ sẽ luôn vui, biết hài lòng với những gì mình có sẽ luôn thấy cuộc sống vui vẻ.

Tay tôi thoăn thoắt bóc lớp vỏ tôm, tách lấy thịt, đưa vào miệng. Nếu dùng câu “nhai như hổ, nuốt như sói” để hình dung tốc độ ăn tôm của tôi lúc này e là còn chưa đủ sinh động. Bởi vì quả thực lúc này tôi chỉ mong mình có thể mọc thêm mấy đôi tay, đôi chân nữa.

Muốn khiến đàn ông yêu mình hơn, trước tiên bạn phải thu phục cái dạ dày của anh ta, phương châm này có lẽ đang bị tôi và Lăng Sở làm cho đảo ngược.

Bàn ăn nhanh chóng được bày thêm nhiều món ăn, màu sắc, hương vị đều vô cùng hấp dẫn. Nói thật, có đánh chết, tôi cũng không nấu được những món ngon đẳng cấp như thế này, mà không đánh chết tôi, tôi càng không làm được.

Lăng Sở chống tay lên cằm, lặng yên ngồi nhìn tôi ăn.

Cuối cùng tôi cũng tạm dừng nhai nuốt, nói một câu chẳng ra khen cũng chẳng ra chê: “Hừm, thật không ngờ anh còn có ngón nghề này.”

Anh ấy chỉ cười ngượng rồi lại tiếp tục đi vào bếp, trông nồi canh đang hầm.

Nhà hàng cao cấp bậc nhất, món ăn cao cấp, phục vụ cao cấp lại còn không mất một xu có thể tìm được ở đâu khác? Tôi ăn xong bữa ăn thịnh soạn ấy lại xoa bụng, đặt mông xuống sofa rồi dính chặt vào đó. Anh ấy lại thu dọn bát đĩa, mang vào bếp cẩn thận rửa sạch. Có lúc tôi thật sự không hiểu con người ấy làm bao nhiêu việc mà không cần báo đáp, lại còn làm việc tốt một cách rất vui vẻ không hề oán than, rốt cuộc anh ấy làm thế là vì cái gì?

Chuyển hết hai mươi tư kênh tivi mà tôi không thể tìm nổi một chương trình yêu thích, tôi bèn bỏ vào phòng ngủ tìm một bức ảnh. Lăng Sở đang định uống nước, liền bị tôi cướp mất cái cốc. Tôi thề, mình tuyệt đối không phải là người thành tâm.

Bức ảnh đó là tôi chụp cùng Y Dương vào tháng mười một năm ngoái. Lúc đó ngoài trời mưa đang rơi, không to không nhỏ, mưa rơi làm cho cảnh vật được gội rửa thêm phần tươi sáng, tôi cười khá tươi, nhìn thế nào cũng không ra dáng vẻ của người sợ mưa gió.

Không hiểu vì sao tôi lại muốn đưa bức ảnh đó cho Lăng Sở xem, có lẽ là vì rất lâu rồi không có ai để tâm sự. Tôi đã nói rồi, tôi tuyệt đối không phải loại người có thành tâm. Lăng Sở xem ảnh rồi im lặng, biểu hiện trên mặt anh ấy có vẻ không tự nhiên. Một lúc lâu sau vẻ mặt anh ấy mới bình thường trở lại, nhận xét bằng giọng không nhanh không chậm: “Hai người rất xứng đôi đấy.”

Lúc đó tôi thấy vô cùng xúc động, chỉ muốn quỳ gối quy hàng, trên thế giới này tìm đâu được một người đàn ông như Y Dương chứ? Tôi lấy lại tấm ảnh, sau đó ôm chặt nó trong lòng, dường như tôi lo sợ chỉ cần mình không cẩn thận là bức ảnh đó sẽ không cánh mà bay mất.

Xứng đôi? Đúng thế, tôi và tên xấu xa Y Dương đó rất xứng đôi. Tóc tôi dài, tóc anh ta ngắn, mắt tôi to, mắt anh ta nhỏ. Lẽ nào như thế còn chưa đủ xứng đôi?

Lăng Sở gọt một quả táo, vỏ táo từng vòng từng vòng tách ra mà không hề đứt đoạn, cuối cùng anh ấy đưa quả táo gọt xong cho tôi, nói là ăn để bổ sung vitamin. Tôi trợn mắt lườm anh ấy, không nhận táo, sau đó nói với anh ấy một cách rất thô lỗ: “Anh muốn nhồi chết tôi à?”

Lăng Sở thu tay về, nhìn quả táo một hồi rồi quyết định xử lý luôn, anh ấy vừa ăn táo vừa nói: “Nếu muốn hại chết em, anh cũng chẳng cần phí sức như vậy, để em chết đói là được rồi.”

Tôi vung tay đâm vào mặt anh ấy hai cái, Lăng Sở quay mặt để tránh. Đối với người từng luyện tập qua Teakwondo như tôi mà nói, chỉ có gặp cao thủ thì mới không dễ dàng ra tay, vậy mà sao anh chàng này lại né đòn được nhỉ?

Lăng Sở cúi đầu day day huyết thái dương, cuối cùng tôi cũng không nhịn được mà nói với anh ấy một bí mật.

“Lăng Sở, anh biết không, kỳ thật tôi và cái người tên là Y Dương ấy đã chia tay nhau rồi.” Giọng nói của tôi có vẻ bi thương. Đúng thế, chia tay Y Dương cho đến tận hôm nay tôi vẫn còn buồn.

Bàn tay Lăng Sở thôi không cử động nữa, bộ dạng lúng túng như gà mắc tóc. Đúng thế, anh ấy làm sao có thể ngờ chuyện giữa tôi và Y Dương là như thế.

Im lặng mấy giây, sau đó Lăng Sở rất chân thành nói với tôi: “Y Thần, bất kể là em và anh ta có chia tay nhau hay không, anh vẫn đối xử tốt với em. Chúng ta là bạn tốt của nhau cũng được rồi.”

Tôi không nhịn được lại nói thêm một câu: “Anh ta tên là Y Dương, là Y trong cụm từ “sữa tươi Y Lợi”, Dương trong cụm từ “Dương mi thổ khí” [3] ấy.”

[3] Nghĩa là: Nở mày nở mặt.

Lăng Sở bật cười, có vẻ lúng túng không biết phải nói gì mới được. Sau đó anh ấy nhìn lên đồng hồ treo tường, dáng vẻ có chút nuối tiếc, vừa đứng dậy vừa nói: “Không còn sớm nữa, anh về đây.”

Tôi cũng nhìn lên đồng hồ, mười giờ mười lăm rồi, đúng là không còn sớm nữa. Tôi gấp hai cái rồi nhóm dậy định ra mở cửa tiễn anh ta về.

“Được rồi, không cần em tiễn đâu.” Anh ấy cầm chìa khóa xe lên, bước ra cửa. Tôi là mẫu người thật thà, bảo không cần tiễn thì tôi cũng chẳng tiễn. Anh ấy chưa bước được hai bước đã quay lại nói với tôi: “Y Thần, thức ăn anh mua, để cả trong tủ lạnh ấy.”

Tôi nhếch môi cười, đáp lại: “Biết rồi.”

Sau khi cánh cửa từ từ đóng kín lại, tôi mới bắt đầu nghĩ, lẽ nào tôi ngốc đến nỗi thức ăn để trong tủ lạnh mà cũng không nhìn thấy? Tôi nghĩ Lăng Sở nói với tôi câu này chắc chắn là vì anh ấy không biết nói gì khác nữa.

Sau khi Lăng Sở ra về, tôi bắt đầu điên cuồng lục lọi khắp nhà tìm bao thuốc lá đó, anh chàng độc ác này, rốt cuộc anh đã giấu bao thuốc của tôi ở đâu? Tôi lục lọi hết mọi chỗ, tủ bếp, tủ trà, tủ quần áo, gầm giường, gầm ghế, kể cả thùng rác cũng đổ ra tìm, nhưng vẫn không tìm thấy.

Nói thật, những lúc trong lòng cảm thấy khó chịu, tôi đều muốn hút thuốc. Không biết câu này có đúng không: “hút một điếu thuốc, một lần lên tiên.” Sau một hồi tìm kiếm phát mệt, tôi lên giường trùm chăn, đột nhiên cảm thấy có một đồ vật không to không nhỏ bên dưới người mình, cầm lên xem, hóa ra là con chó bông mà hôm nọ Lăng Sở sắp được cho tôi.

Vứt nó sang một bên, nó lăn tròn trên giường rồi rơi xuống đất. Tôi nhìn nó dưới đất, không đành lòng, bèn nhặt nó để lên đầu giường.

Sống hơn hai mươi năm, thật sự tôi cũng không biết mình là người tốt hay người xấu nữa. Kỳ thực nói tôi là người tốt thì cảm thấy tôi không giống người tốt lắm. Nói tôi là người xấu thì so với những kẻ giết người, phóng hỏa, phá gia chi tử, tôi tự thấy mình còn tốt hơn nhiều.

Có lẽ tôi bị thời gian làm cho đầu óc mụ mị, mấy ngày liền tôi bị mất ngủ, buổi sáng không dậy nổi để đi làm, bị trưởng phòng tức giận ca ột bài. Nhắm mắt lại, đầu lại nghĩ đủ thứ chuyện bát nháo, trời ạ, sao tôi lại nghĩ linh tinh gì thế này?

Cảm giác háo hức với điện thoại mới đã hết sạch sành sanh. Trong hộp tin đến chỉ có mấy tin nhắn viết vài chữ: “Dạo này khỏe không?”, lần nào cũng chính xác từng ấy chữ, lúc nhắn tin trả lời chả hiểu sao tôi luôn bị phân vân ít nhiều. Chỉ có mười một chữ số thôi nhưng sao lại có thể làm tôi nhớ đến những hồi ức của tôi và Y Dương?

Tôi giống như người buông câu bên hồ, hết lần này đến lần khác giật cần, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra cái hồ này làm gì có cá mà cần câu. Chờ đợi, chờ đợi, tôi ngủ quên mất, có lẽ vào khoảng ba giờ đêm, di động của tôi bỗng réo chuông ầm ĩ. Tôi không nhìn màn hình, quay người tiếp tục ngủ. Lúc sau di động cũng tự tắt chuông.

Nghe người ta nói, ai khi ngủ mà gặp ác mộng có nghĩa là gần đây người đó có nhiều chuyện phiền lòng, tôi nghĩ một lát, cũng có lý. Vừa xong dường như tôi cũng nằm mơ, chỉ có điều mơ gì thì tôi chẳng thể nhớ nổi.

Xem ra mơ rồi cuộc cũng chỉ là mơ thôi.

Sau khi quay người lại, mắt tôi còn chưa nhắm hẳn, điện thoại lại tiếp tục réo vang. Khỉ thật, là kẻ mất ngủ khôn kiếp nào? Tôi tỉnh lại, ấn ngay nút nhận cuộc gọi.

Đầu dây bên kia yên lặng, không nghe thấy tiếng người, tôi không ngừng hỏi lại: “A lô, a lô”, đầu bên kia vẫn yên lặng.

Tôi tức giận, lớn tiếng mắng lại đối phương: “Mẹ kiếp, nửa đêm canh ba không ngủ được nên tìm người trên chộc à?” Sau khi mắng xong một trận tôi mới đắc ý tắt máy.

Không nói đến chuyện nhà mạng được lợi, chỉ tính nửa đêm nửa hôm mà bị mắng té tát như thế cũng đủ cho anh ta rồi, tôi nhắm mắt ngủ tiếp.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cảm thấy mí mắt sưng phù, chạy đến trước gương, soi một hồi, xong rồi, hai mắt đã sưng như hai quả đào mộng nước. Nghe nói đắp khăn lạnh sẽ khá hơn chút, nhưng lúc đi lấy nước mới phát hiện nước trong bình đã hết.

Lăng Sở đáng ghét, hôm qua rốt cuộc anh đã dùng hết của nhà tôi bao nhiêu nước hả?

Tôi nhớ nước bọt, miệng ngậm chút nước lạnh buốt, bất luận là mùa hạ hay mùa thu, tôi đều dùng nước lạnh đánh răng, Lăng Sở, anh chàng đó đúng là hại chết tôi rồi.

Lúc nhổ bọt, tôi phát hiện ra trong đám bọt trắng có những vẩn đỏ, nhìn lại lần nữa, hóa ra là máu chảy từ chân răng.

Gần đây rốt cuộc là tôi bị làm sao thế nhỉ, từ sau khi Y Dương rời đi tôi có cảm giác khắp người sinh bệnh, lẽ nào là tâm lý? Nói đến Y Dương, tôi đột nhiên nhớ tới cú điện thoại đêm qua. Vội vàng chạy lại giường, kiểm tra trong danh sách cuộc gọi đến, cuộc gọi đêm qua có đầu số là 010. Ở Bắc Kinh, ngoài Y Dương tôi

đâu có quen ai khác. Sau khi vô cùng hối hận trượt người xuống giường, tôi lại một lần nữa ném con chó bông khó coi đó xuống đất. Có lẽ nó cũng biết đau đến rơi lệ, nằm trên đất, không hề động đậy.

Tôi cho rằng người lớn lên không xinh đẹp không phải là tội nhưng công ty sản xuất đồ chơi làm ra con chó bông xấu xí đó là tội nặng. Tôi lại vùi đầu vào trong chăn tự trách mình một hồi, làm sao tôi có thể mắng Y Dương nặng lời như thế được chứ. Tôi định gọi điện xin lỗi anh ấy, nhưng lại nghĩ, tốt nhất là không nói gì cả.

Ngày mai trời lại sáng, hết mưa sẽ có nắng. Tôi lẩm bẩm tự an ủi mình như vậy, hy vọng người gọi đến tối hôm đó là một người khác.

“Chết rồi, muộn mất rồi.” Đồng hồ treo tường, kim giờ đã sắp chạy đến số tám, lần này thì tôi thật rồi. Tôi ba chân bốn cẳng phi đến công ty, cũng may, mới có tám giờ năm phút.

“Y Thần, sao bây giờ cô mới tới? May mà trưởng phòng hôm nay vẫn chưa đến.” Vương Hiểu Dương đưa cho tôi một tập văn kiện, vừa nói vừa cười.

“Chưa đến?” Tôi hỏi lại, vui đến nỗi mắt nháy liên hồi.

“Đúng thế. Nhưng hôm nay cô có việc rồi. Trưởng phòng nói đến thứ ba cô phải hoàn thành hết chỗ việc này, xem chừng cô phải tăng ca rồi.” Con quạ đen Vương Hiểu Dương này dường như luôn báo hiệu chuyện đen đủi.

Tôi muốn khóc mà không có nước mắt, họ cho rằng tôi có thể hoàn thành một bản thiết kế trong ba mươi sáu giờ đồng hồ ư? Không cho tôi thời gian ăn, thời gian ngủ, thời gian làm vệ sinh cá nhân à? Tôi tức giận đập bàn một cái, mọi người trong phòng đều bị tôi làm cho giật mình.

Con hồ ly già quỷ quyệt này, rõ ràng là muốn ép tôi.

Cấp trên muôn đời là vẫn cấp trên, nhân viên quên như tôi làm sao có thể không tuân lệnh. Thời đại quần chúng làm chủ đã qua rồi, đành phải chấp nhận hiện thực thôi.

Tôi chạy đến phòng họp, nơi đây vắng lặng, không một bóng người. Đột nhiên lại muốn gọi cho Y Dương, cầm di động lên mới phát hiện nó đã hết pin. Đúng là ý trời. Tôi thở dài hai tiếng, nhào người lên bàn làm việc đánh một giấc, lúc mở mắt mới phát hiện đã đến giờ ăn cơm rồi. Hứa Y Thần, mày làm gì vậy? Trên bàn làm việc còn nguyên bản thiết kế chưa hề động tới.

Từ đây đi ra lại nhìn thấy ngôi sao chổi có tên Vương Hiểu Dương đó, thật là không gì chán hơn. Tôi gơ hai tay ôm đầu, nghìn vạn lần cầu mong kẻ chỉ biết gieo họa đó đừng nói gì với tôi, thật sự đừng có nói bất cứ gì nữa, tôi không nhịn nổi mà lẩm bẩm như thế.

Amen, lời cầu xin vô hiệu!

“Cô Hứa Y Thần, giờ ăn cơm qua lâu rồi!” Y Thần? Có? Những lời này nghe sao mà kỳ cục vậy? Vương Hiểu Dương kém tôi một tuổi nhưng mặt anh ta đã đầy nếp nhăn, nếu nói điều đó với người khác hẳn chẳng ai tin. Tiểu tử này vừa là chào hỏi vừa là báo tin, mà thông tin từ anh ta là: giờ ăn cơm qua lâu rồi và cơm cũng hết rồi.

Đứng trước bàn làm việc do dự hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định gọi cho Lăng Sở. Điện thoại kết nối lâu rồi mà không có ai nghe máy, anh đang làm gì? Tôi tưởng tượng ra những nguyên nhân khiến anh ấy không nghe máy, cuối cùng cho rằng có thể anh ấy nghĩ đây không phải số di động của tôi. Tôi cúp máy, gửi tin nhắn.

“Cháu hư lắm không nghe điện thoại của bà nội.”

Quả nhiên chưa đầy hai giây sau, Lăng Sở gọi lại. Đúng là anh ấy nhìn thấy số lạ nên không nghe máy.

Chúng tôi hẹn gặp dưới tòa nhà công ty tôi, anh ấy đến đón tôi. Từ công ty của Lăng Sở đến chỗ tôi làm không xa lắm, chỉ là lần đó cùng đi ký hợp đồng với Mỹ Tuệ mà chúng tôi có duyên tương ngộ.

Chưa đến mười phút sau, Lăng Sở lái xe tới. Tôi định đi ăn pizza ở một quán mới, kỳ thực là tôi cũng không quen ăn những đồ ấy lắm, chỉ là nghe thấy mọi người trong công ty bàn tán không ngừng về nó, đột nhiên tò mò muốn đi ăn thử.

Lăng Sở gật gù đầu, đưa tôi tới quán pizza đó. Anh ta ăn gì cũng không tính toán chi ly như tôi.

Cô nhân viên phục vụ đưa chúng tôi đến một cái bàn trống gần tường. Oa! Xinh quá! Tôi nhìn cô phục vụ ghi lại đồ chúng tôi gọi mà chảy cả nước miếng. Thế giới này có người đẹp như thế này sao, tôi cứ nhìn rồi lại nhìn đến quên cả gọi món. Lăng Sở đành kéo kéo tay áo tôi nhắc nhở: “Này, nghĩ gì vậy?”

Tôi nghĩ bụng, thiếu nữ xinh đẹp như thế này mà không nhìn, lại quay sang nhìn tôi làm gì. Tôi thu lại ánh mắt, rồi nói: “Đúng là đồ ngọc.”

Nhân viên phục vụ giới thiệu với chúng tôi những món pizza được yêu thích nhất ở đây, tôi vừa lơ đãng nghe vừa ngắm hai hàng lông mi cong dài của cô ấy. Cứ trợn mắt lên nhìn lông mi của cô ấy cũng không ổn, cô ấy bắt đầu có vẻ thiếu tự nhiên. Có lẽ cũng cảm nhận được ánh mắt chăm chú bất thường của tôi.

Kỳ thực tôi rất muốn giết chết cô phục vụ xinh đẹp đang đứng trước mặt này, cô ta là con gái chẳng sao, xinh đẹp cũng chẳng sao, chỉ là không được xinh đẹp hơn tôi. Đáng tiếc là anh chàng trước mặt tôi lại chẳng biết thưởng thức cái đẹp, có lẽ là háo sắc và tiền cũng có lúc không liên quan đến nhau chẳng?

Tôi kiểng chân nhìn theo cô nhân viên phục vụ đi vào trong, việc thiết kế đã bị tôi cho ra khỏi đầu từ lâu rồi.

“Y Thần, công việc gần đây tốt chứ?” Lăng Sở cứ làm như đã tám trăm năm nay chưa gặp tôi vậy. Nhắc đến công việc, tôi thấy bức mình, làm cái gì, đó là chuyện không nên nhắc đến lúc này.

“Vẫn tốt, chỉ hơi bận thôi.” Tôi vừa cắt pizza trong đĩa vừa thảm oán trách. Đột nhiên nhớ tới việc chảy máu răng lúc sáng bèn kể cho Lăng Sở nghe, nhưng cũng mong anh ấy không nói tôi ham sống sợ chết, ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng để tâm.

Mất một lúc Lăng Sở im lặng không nói gì, vẻ mặt nghiêm trọng của anh ấy khiến tôi phát run. “Em thấy không khỏe à? Hay là em bị thiếu vitamin?” Anh ấy đặt đĩa xuống, nhượng mắt nhìn tôi.

Tôi thầm mắng: “Nhiều chuyện, sớm biết thế này tôi đã không kể chuyện đó với anh rồi.” Tôi ngẩng đầu lườm anh ấy một cái, anh ấy hỏi: “Lườm cái gì?”

Trong quán pizza có người tổ chức sinh nhật, chuyện này với tôi mà nói, không nhìn cũng không được. Là nhị thể đồng đường hay là tam thể đồng đường [4], thật sự tôi không hiểu rõ lắm. Thợ bánh đang trổ tài làm bánh pizza, anh ta lật một cái bánh pizza vừa to vừa dày bằng cách hất chảo rất điệu nghệ. Tôi xem mà không nén được sự trầm trồ, bởi quả thực rất ấn tượng.

[4] Ý câu này muốn hỏi hai thể hệ cùng một nhà hay ba thể hệ cùng sống chung một nhà.

Thấy tôi mãi xem hồi lâu không ăn gì, Lăng Sở cũng quay đầu lại xem một chút, sau đó anh ấy gõ nhẹ vào đầu tôi, nhắc nhở: “Mau ăn đi, cái này để nguội ăn không ngon đâu.”

Tôi cầm miếng bánh đưa lên miệng, tự nhiên cảm thấy không vui. Lấy điện thoại di động ra, xem giờ, đã là hai giờ mười phút rồi, tôi lấy giấy ăn lau miệng, vội vã bước ra ngoài, lại nghĩ nếu không nhanh thì bản vẽ không thể hoàn thành kịp tiến độ.

Có một câu ngạn ngữ nói thế này, lửa cháy nóng mông mới biết lo lắng, có lẽ tôi chính là kiểu người như vậy.

Trên đường về, Lăng Sở vừa lái xe vừa hỏi tôi: “Gần đây còn hay hút thuốc nữa không?”

Tôi chỉnh lại quần áo, cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh trả lời: “Không hút, không hút.” Tuy nhiên thêm than thêm một câu: “Không hút mới là lạ.”

Lúc này đúng vào giờ cao điểm, thường hay tắc đường. Phía trước chừng một trăm mét hình như có sự cố giao thông. Tôi ngó qua cửa kính xe nhìn ngang nhìn dọc, buông miệng chữ thề không chút e ngại: “Chết tiệt, thật xúi quẩy.”

Lăng Sở trấn an tôi: “Đừng lo, để anh xuống xe xem thế nào.”

Tôi chán nản ngồi đợi trong xe, thậm chí bị tông xe còn chưa được tính là xúi quẩy, mà mới chỉ bị tắc đường thì nhảm nhò gì.

Xe cộ trước mặt đã xếp thành hàng dài, dòng xe đang ùn lại như nước bị tắc ứ. Tôi nhìn dòng người mà hận mình không thể mọc cánh để bay lên trời, làm người chim cũng tốt. Cũng không biết lúc này, cả nước xảy ra bao nhiêu sự cố giao thông, có phải là mỗi phút, mỗi giây đều có sự cố hay không? Nếu thế, đối với những sự cố đã xảy ra, tôi thể hiện sự thương tiếc, đối với những sự cố chưa xảy ra, tôi thể hiện sự cảnh cáo. Sau cùng, tốt nhất tôi nên tự nói với mình, mày lại nhiều chuyện rồi.

Lăng Sở quay lại bảo tôi phải đợi một lúc nữa đường mới thông. Tôi nhìn đồng hồ, thời gian thật sự không còn nhiều nữa, vội vã lấy túi xách ở ghế sao, đi bộ về công ty. Đường tắc, xe không đi được nhưng người vẫn lách được.

“Lăng Sở ca ca, tôi không đợi được. Ai bảo anh đường đường là giám đốc, tôi chỉ là nhân viên quen. Anh đến muộn không ai dám hỏi, tôi đến muộn có khi mất việc.” Tôi vừa chạy đi vừa lẩm bẩm nói một mình, thậm chí, vấn đề này tôi đã đặt ra từ khi mới quen anh ấy. Cho dù Lăng Sở hàng trăm hàng nghìn lần khẳng định với tôi giữa giám đốc và nhân viên không có chuyện phân biệt đẳng cấp nhưng đồ đầu đất tôi nhất quyết không chịu tin, tôi vẫn cho rằng giám đốc và nhân viên mãi mãi khác nhau.

Thực sự tôi đang nói đúng đạo lý, chẳng phải sao?

Khi tôi vừa về đến cổng tòa nhà công ty thì Lăng Sở gọi điện đến nói là đường thông rồi, tôi mồ hôi mướt mát vừa thở phào trong thang máy đi lên tầng mười chín vừa than vãn: “Thất đức quá!”, biểu cảm cứ như thể có ai đó mới mượn tôi hai mươi nghìn tệ, rồi đột nhiên người đó lại lặn ra chết vậy.

Ánh mắt của những người ra vào dưới lầu có gì đó khác lạ, họ nhìn tôi lạ lùng, tôi cũng nhìn họ với ánh mắt khác thường.

“Y Thần, có thời gian đừng quên đi khám vòm họng nhé, còn nữa...”, tôi bỏ điện thoại ra khỏi tay và cúp máy. Anh chàng này, ngày nào cũng nhắc đi nhắc lại chuyện này, còn phiền hơn cả mẹ tôi.

Tôi bận rộn trong phòng làm việc tới hai rưỡi đêm, làm việc bận đến mức cơm tối cũng chưa kịp ăn. Nghe nói no đói thất thường cũng dễ béo lên. Mà đối với việc giảm béo tôi chỉ là đợi ngày đợi thời. Dụi dụi đôi mắt mờ mờ, bên ngoài công ty tối đen như mực, chỉ còn đèn trên máy làm nóng lạnh nước uống là còn sáng, lúc quay người rót nước, đột nhiên trước mắt tôi tối sầm lại, đầu ong ong như có tiếng còi xe cảnh sát hú không ngừng. Dừng tay bấm lấy bàn, tôi dứt khoát ngồi xuống. Mắt nổ đom đóm, như thấy hoa lửa phun tứ phía. Tôi dám khẳng định với những ai chưa từng bị nổ đom đóm mắt, đom đóm mắt không phải màu vàng.

Day hai bên thái dương một lúc lâu, tôi mới cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo một chút.

Tôi thật sự hận dạ dày mình sao lại hoạt động tốt như vậy, bao nhiêu thức ăn bữa trưa đã tiêu hóa hết rồi. Tôi vỗ vỗ cái bụng đói meo, định nhanh chóng đi kiếm cái gì đó ăn tạm.

Tôi lại thử từ từ đứng lên, cảm giác không còn chóng mặt nữa. Nhìn lại bản vẽ đã hoàn thành, có một cũng đáng. Tôi đối mặt với bức tường trắng, thao thao bất tuyệt một hồi, cũng chẳng biết mình lảm nhảm như thế trong bao lâu, nói những gì càng không nhớ được. Cuối cùng tôi tắt đèn, đi về.

Đêm khuya rồi nên đường phố vừa lạnh vừa yên tĩnh, không khí có chút ẩm ướt. Hơi lạnh khiến tôi rùng mình run rẩy. Đầu óc chợt nhớ tới cái áo khoác của Hứa Y Nam treo trong tủ quần áo, còn chưa trả lại cho anh ấy. Anh chàng này quần áo để đâu cũng không biết tìm, tóm lại là cơ thể anh ấy chịu lạnh giỏi nên chẳng cần đến nó.

Tôi vừa đi trên đường vừa lắng nghe tiếng giày cao gót gõ xuống đường lộp cộp lộp cộp, càng nghe càng sợ. Tôi chỉ mong mau mau về đến nhà mình, nhưng con đường này như chạy đến vô cùng, càng đi càng xa.

Trên đường chỉ có mấy thiếu niên nhuộm tóc vàng, miệng huýt sáo, xem chừng là bọn lưu manh. Thấy vậy, tôi chỉ biết mau chóng tránh ra xa, lúc này rất muốn tập lại mấy động tác Teakwondo học mấy năm trước. Đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng xe máy khởi động, hình như bọn nhóc này định đua xe.

Ra đường vào lúc hai giờ đêm thế này xem ra không có mấy người tốt, chỉ có tôi là ngoại lệ mà thôi.

Đi đến chỗ không có đèn đường tôi càng sợ nên càng phải hát to những bài hát xưa cũ để ra vẻ ta đây can đảm.

Tôi khê thở dài, có lẽ là vì nghĩ mình đã già rồi, Hứa Y Thần đã thay đổi rồi, trước đây nha đầu này điên điên khùng khùng chẳng biết sợ là gì.

Đi đến chỗ thang máy tôi mới cho phép mình thở phào nhẹ nhõm. Dùng câu danh ngôn đã sửa lại: sống ngày nào biết ngày ấy, để an ủi bản thân. Câu danh ngôn này là của ai, tôi không nhớ nổi, có lẽ là của một ông nào đó đã qua đời từ rất lâu rồi.

Lục lại trong bếp hồi lâu, tôi tìm được một gói mì ăn liền, xem ra mức sống của tầng lớp trí thức không mấy khá giả, đến rau củ muối cũng không có mà ăn.

Tôi đột nhiên nhớ ra vẫn còn chỗ thức ăn Lãng Sở mua cho tôi để trong tủ lạnh, mở tủ ra tôi thật sự bị hoa mắt. Lúc này, tôi cũng đã biết thế nào gọi là tâm hồn hòa hợp, sở thích tương đồng, bởi vì tất cả đều là những món tôi thích ăn nhất.

Sau khi ăn uống no nê, tôi nằm ườn trên sofa, đương nhiên còn chưa kịp tắt đèn thì đã ngủ mất rồi.

Tôi ôm chăn, cuộn kín từ đầu đến chân, nằm ngủ và không quên chờ đợi cuộc gọi như đêm hôm trước, chỉ là không muốn dùng lại lời thoại hôm trước mà thôi.

Liệu tên khốn Y Dương có gọi lại cho tôi không? Tôi vô cùng mong mỏi nhìn thấy dãy số quen thuộc ấy, chỉ là tôi không muốn gọi đi, thứ nhất, tôi không thể coi thường chính mình; thứ hai, tôi sợ Y Dương cũng coi thường tôi.

Nói thực, trên thế giới này, trừ sự coi trọng của Y Dương ra, tôi không cần sự coi trọng nào khác.

Trước đây tôi thường cho rằng, chia tay chẳng có gì là ghê gớm cả. Bạn trai như là bộ quần áo mặc trên người, đôi giày đi dưới chân, hết có thể mua, cũ có thể đổi. Nhưng đến khi chia tay Y Dương, tôi mới hiểu khi đường ai nấy đi, không ai có thể tự nhiên trước mặt nhau, càng không dễ dàng nói ra câu “xin chào, tạm biệt” khi gặp nhau được.

Tôi chợt phát hiện ra những câu nói của mình gần đây thường mang tính triết lý, chưa biết chừng một ngày nào đó có thể tập hợp chúng lại làm thành một cuốn sách, lưu truyền muôn thuở.

Đồng hồ trên tường đổ ba hồi chuông, tôi hiểu ba hồi chuông đó muốn nói là: “Đã ba giờ đêm rồi, tên khốn Y Dương còn chưa gọi điện, có lẽ là sẽ không gọi đâu.”

Tôi nhắm mắt, không nghĩ gì nữa, chuyện đêm qua càng không cần nghĩ đến nữa.

Buổi sáng tỉnh dậy, tôi lại bị chảy máu chân răng. Tôi khẳng định lần này không còn là ngày mai trời lại sáng nữa, tôi bị bệnh thật rồi. Tôi đã hy vọng sau một đêm triệu chứng này sẽ biến mất, kết quả là máu chảy càng nhiều hơn, khiến tôi mất hết hy vọng.

Tôi khoác áo da đen, đi đôi giày cao gót đến công ty họp vào lúc mười một giờ. Hồ ly cái tính nhanh nhẹn thấy tôi hỏi ngay một câu: “Bản vẽ hoàn thành chưa?”

Tôi dương dương tự đắc đưa bản vẽ cho chị ta, nghĩ bụng, không ngờ lão nương tôi đây đã làm xong phải không?

Mười một giờ bốn mươi cuộc họp mới kết thúc.

Tôi lấy lý do sức khỏe không tốt, to gan đề đạt với cấp trên xin nghỉ phép năm ngày, thật không ngờ hồ ly già đó nhanh chóng đồng ý.

Oh my God!

Từ công ty đi ra, tôi chợt cảm thấy tình thân bộc phát mãnh liệt, dang cao đến vạn trượng. Tôi sờ một lượt khắp các túi quần áo, may mà còn một chút tiền để dành. Tôi không có thẻ vàng, thẻ xanh, thẻ mẫu đơn [5], trong túi xách chỉ có thẻ ra vào của nhân viên. Sau khi nghênh ngang kiêu ngạo bước vào khu mua sắm, tôi xem quần áo, dạo qua khu bán giày, không biết khu bán trang sức đi đường nào nhỉ?

[5] Những loại thẻ VIP, thẻ ưu đãi, thẻ ngân hàng quốc tế dùng để mua hàng.

“Tiểu thư! Xin hỏi cô muốn xem hàng gì? Cô nhân viên bán hàng tươi cười hỏi tôi.

Tôi lại sờ túi, ước tính tất cả chỉ còn mấy trăm tệ, thấy thật khó xử. Lần trước còn rêu rao với Hứa Y Nam rằng lúc tôi kết hôn sẽ mua cái lắc đất hơn cái lắc anh ấy mua cho Hàn Cần Hiên mấy lần, cứ xem tình trạng này thì phải đợi đến “tháng ngựa năm lửa” mất.

Tôi quay sang cô nhân viên bán hàng cười ngượng, xua tay nói: “Không cần đâu.”

Mặt cô ta xì hắt xuống, vẫy tay áo như muốn đuổi khách hàng.

“Mẹ kiếp, làm gì mà khinh người thế, đợi bà cô ta đây có tiền, khi đó sẽ vét hết kim cương của quầy hàng này nhét vào túi chơi.” Tôi thầm mắng cô ta, lúc chuẩn bị bước đi liền nhìn thấy một đôi nam nữ đi đến quầy trang sày.

Cô nhân viên bán hàng lập tức diễn lại bộ mặt tươi cười, ân cần chào hỏi.

“Choáng! Cái loại gì, thảo mai thảo quả [6] thế không biết.”

[6] Ý nói tăng bốc, nịnh nọt không thật lòng.

Tôi thầm nghĩ nhưng không nói ra. Tôi sợ sau khi nói ra, mặt tôi lập tức sẽ bầm dập vì mười cái móng tay dài đến ba phân kia.

Người đàn ông đứng tuổi ôm eo cô gái trẻ đó, dáng vẻ rất thân thiết, tôi không muốn đi nữa mà hứng thú ngồi xuống bên cạnh.

Cô gái trẻ đó mặc rất model, khuôn mặt trái xoan bị tô vẽ một lớp phấn dày, mí mắt không biết là được vẽ thêm cái gì cho dài và rõ hơn, toàn thân thoảng mùi nước hoa đắt tiền. Tôi quan sát cô ấy, ước chừng cô gái này chưa quá hai mươi tuổi.

Người đàn ông lớn tuổi đó, khuôn mặt nhàu nát, bụng bia to phệ, cổ béo rụt, không biết là ông hay là bố của cô gái kia.

Đúng lúc tôi đang tự hỏi thì mỹ nữ đó bỗng cất giọng hỏi: “Anh yêu! Cái này có đẹp không?”

Tôi vịn vào tủ hàng đứng lên, quay về phía cái nhẫn kim cương cô gái đó cầm nhìn một cái. Đáng lẽ với chỉ số IQ của tôi thì phải sớm đoán ra họ là một đôi chứ.

Người đàn ông khẽ gạt gật đầu, nói nhanh: “Đẹp, đẹp, em đeo cái gì cũng đẹp hết.”

Tôi nhận thấy cô nhân viên bán hàng còn vui mừng hơn cả cô gái mua nhẫn kia, miệng không ngừng tán tụng: “Chiếc nhẫn này là mẫu mới nhất của năm nay, bán trên toàn quốc với số lượng có hạn, nó rất hợp với khí chất của tiểu thư.” Tôi ném ánh mắt khinh thường về phía cô nhân viên bán hàng, ngọn lửa căm thù bùng cháy trong lòng.

“Tiểu thư, tôi lại cảm thấy chiếc nhẫn này không hề hợp với cô, khí chất cao quý như cô phải đeo chiếc nhẫn có viên kim cương to hơn, cô không cảm thấy viên kim cương này quá nhỏ sao? Tôi vừa xem qua, bên kia còn có nhiều nhẫn kim cương đẹp hơn cái này.” Nói xong, tôi ngẩng lên nhìn cô ấy, ánh mắt trong sáng, lương thiện.

Cô gái đó vội tháo chiếc nhẫn, trả lại cho cô nhân viên bán hàng, sau đó cũng không biết nhìn tôi bằng ánh mắt nóng hay lạnh, rồi kéo tay người đàn ông lớn tuổi đó đi mất.

Tôi đứng lên khỏi ghế ngồi, quay người nhìn cô nhân viên bán hàng đang tức đến tím mặt, ánh mắt giận dữ như có thể dọa chết con mèo bà Vương dưới lầu đang nuôi.

Có lẽ cô ta đang không ngừng chửi mắng tôi ở phía sau, vậy thì cô cứ việc chửi thoải mái đi nhé.

Tôi đã sớm nói rồi, Hứa Y Thần không phải là người dễ bị bắt nạt.

Từ trung tâm thương mại đi ra, tôi phát hiện ra mình không mua gì cả, thật khiến người khác cảm thấy thương hại. Như thế này, tiền còn đây, tôi sẽ đi ăn một bữa thật ngon vậy.

Lúc đi đến ngã rẽ chỗ trung tâm thương mại Mỹ Liên, tôi thấy một chiếc xe màu trắng dừng lại, rất nhiều người đi lại chỗ đó. Nhìn lên hàng chữ viết trên xe, thì ra là xe hiến máu nhân đạo.

Tôi bước qua, chỗ này có rất nhiều người đang tụ tập, từ trung niên đến thiếu niên, không biết vì sao tôi rõ ràng có bệnh thấy máu là choáng lại lượn vòng quanh nơi này mãi. Một cô y tá bên cạnh đưa cho tôi một tập đơn hiến máu, tôi nắm chặt trong tay, có chút sợ hãi. Đang lúc tôi sắp quay người bỏ đi thì nghe thấy có người gọi tên mình.

Nhìn xung quanh hồi lâu tôi mới khẳng định được tiếng gọi tên mình phát ra từ phía xe hiến máu, tôi tránh ánh mắt nhìn của đám người ở đó, cúi đầu bước đi.

Tôi làm sao có thể ngờ, người gọi tôi từ trong xe hiến máu là Hàn Cần Hiên, chị ấy vén tay áo, để lộ làn da trắng như tuyết, tôi ngẫm nghĩ một hồi, thấy lạ là sao da chị ấy trắng thế, nhưng cố kìm lại không hỏi.

Chị ấy cười, thoải thãm tình hình của tôi gần đây có ổn không, người sắp hiến máu mà có thể thần nhiên tươi cười như vậy, thật can đảm.

Chứng kiến Hàn Cần Hiên làm một việc vĩ đại như vậy mà tôi cũng không chút động lòng. Lại còn đứng bên trả lời lại không chút liêm sỉ: “Cũng tạm tạm thôi.”

Lúc nhìn thấy cô hộ lý chuẩn bị dụng cụ để trích máu cho Hàn Cần Hiên, tôi lấy bao thuốc từ trong túi xách ra, sau đó lấp ba lấp bấp nói: “Em... đợi chị ở phía dưới nhé.”

Nếu lại để Hàn Cần Hiên biết là tôi sợ bị choáng khi nhìn thấy máu nên mới rời đi thì chẳng phải hơn hai mươi năm qua tôi đã sống hoàai hay sao?

Hàn Cần Hiên lương thiện như thế sao? Tôi rút một điều thuốc trong bao, đi lại quanh quẩn bên chiếc xe ô tô màu trắng này. Hàn Cần Hiên còn nằm trong xe nghỉ ngơi thêm một lúc rồi mới xuống, tay chị ấy cầm một cuốn sổ màu đỏ, tôi mở ra xem thử, trông nó đẹp hơn giấy chứng nhận tốt nghiệp một chút.

“Chị... không sao chứ?” Thấy sắc mặt chị ấy nhợt nhạt như vậy, tôi do dự rất lâu sau mới dám rụt rè hỏi một câu như vậy. Sao tự nhiên tôi lại thấy quan tâm tới Hàn Cần Hiên là trách nhiệm của tôi vậy.

Chị ấy trả lời có chút mệt nhọc: “Không sao”, sau đó yếu ớt kéo tay tôi lại gần, trầm tư nói: “Cùng chị về nhà ăn cơm đi, đã lâu rồi em không về bên nhà. Bố mẹ ngày nào cũng nhắc em đấy.”

Tôi đảm bảo nếu không phải vì Hàn Cần Hiên vừa mới hiến máu xong, hiện giờ chị ấy cần vịn vào người tôi thì chị ấy đã không nói như vậy. Bố mẹ tôi nhớ tới tôi mới lạ chứ. Tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu không phải bố mẹ gọi điện bảo tôi phải về thì tôi tuyệt đối không về.

Hàn Cần Hiên nhìn tôi một lúc, ánh mắt đó chẳng hiểu sao lại khiến tôi không thể nào nói hai chữ “không về”. Sau đó tôi chán chường cùng Hàn Cần Hiên leo lên xe buýt về nhà bố mẹ.

Lúc xe buýt đi qua siêu thị rau, chị ấy không xuống xe mà lại chọn cách đi lòng vòng trong một con ngõ uốn lượn quanh co để tìm mua rau. Tôi đi sát ngay sau chị ấy, nghe người ta nói hiến máu xong đi lại dễ bị ngất, nếu để xảy ra chuyện gì thì sau này Hứa Y Nam hẳn sẽ tìm tôi tính sổ, thế thì phiền phức lắm, tôi không thể bất cẩn được.

Nhớ hồi còn nhỏ, Hứa Y Nam vì tranh cướp que kem vị táo mèo giá năm hào với tôi mà hết leo lên bờ tường lại leo lên cây, cuối cùng tôi tức tới mức khóc không thành tiếng, anh ấy vẫn không từ thủ đoạn, vội vàng cho que kem vào miệng mút mấy cái, sau đó còn mặt dày giơ que kem cao quá đầu dứ dứ tôi, hỏi tôi có ăn không.

Tôi nhắc lại câu chuyện này chỉ là muốn nói rõ một điều, đầu óc Hứa Y Nam rất nhanh nhạy.

Hàn Cần Hiên ngồi xổm xuống chọn cà chua, rồi bắt đầu: “Y Thần, lát nữa làm món trứng gà chưng cà chua cho em ăn nhé?” Chị ấy cứ như con giun trong bụng tôi vậy, tôi thích ăn gì cũng biết.

Tôi quay về phía chị ấy cười cười, đứng lên giậm giậm chân.

“Tất cả là ba đồng bảy.” Ông chủ mặt mày chán nản đưa túi cà chua, nói đặc giọng miền Tây Bắc.

“Vậy ba đồng rưỡi được không?” Hàn Cần Hiên vừa nhận túi cà chua vừa mặc cả, không ngờ hồ ly này lại tinh nhanh đến thế, có hai hào cũng không bỏ qua.

Ông chủ hàng rau đó dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía chúng tôi, sau đó nói: “Ba đồng rưỡi thì ba đồng rưỡi.”

Từ cửa hàng rau đi ra tôi mới phát hiện mấy thứ Hàn Cần Hiên mua đều là những loại rau tôi thích ăn nhất. Chị ấy hiểu tôi như vậy sao, thật là người siêu việt khác thường. Nhìn chị ấy xách túi đồ mà bước đi nghiêng ngả, tôi vội vàng chạy lên nhận xách giúp.

Hàn Cần Hiên gương cười, tiếp tục đi.

Về đến nhà, cái đồ tiện nhân Hứa Y Nam ấy chạy ngay ra đỡ lấy túi xách cho Hàn Cần Hiên treo vào mắc áo. Thật đáng chém ngàn đao, không nhìn thấy tôi hai tay xách đầy đồ hay sao?

Hàn Cần Hiên quả là rất nhanh ý, nhận lấy túi đồ từ tay tôi mang vào trong bếp.

Tôi ngồi xuống sofa, còn chưa nóng chỗ, Hứa Y Nam đã đưa cho tôi một trái lê đường xanh mượt. Sau đó dùng giọng nói không khách khí hỏi tôi: “Hứa Y Thần, một nghìn tệ đó của anh, khi nào em định trả?”

Anh ấy vừa nói xong, tôi đã làm rơi quả lê đường đó. Cái này gọi là cáo có lòng chúc mừng gà [7] đây mà. Tôi quay sang trái đùn đùn đẩy đẩy, định đẩy Hứa Y Nam xuống đất, nhưng anh ấy ngồi vững quá, người chỉ hơi dịch chuyển trên sofa làm phát ra những tiếng kéo cà kéo kẹt.

[7] Trung Quốc có chuyện cổ tích kể là: Vào ngày đầu năm mới, có con cáo đói bụng muốn tìm gà ăn thịt, nhớ ra gần đó có một nhà gà mẹ, cáo liền đến đó giả là đến chúc mừng năm mới gà, thực chất là muốn lọt vào nhà để bắt gà ăn thịt, gà mẹ thông minh tương kế tựu kế đánh đuổi cáo. Ý câu này là kẻ thù thường giả vờ tử tế để lừa con mồi.

“Hứa Y Nam, anh cũng phải giảm béo đi thôi.” Tôi chuyển chủ đề, sống chết không muốn nhắc đến chuyện tiền nong.

“Anh đang nói đến chuyện trả tiền.” Hứa Y Nam quả nhiên không dễ đối phó, phản ứng ngay.

“Hứa Y Nam, chúng ta có phải anh trai em gái không, đừng nói chuyện thẳng thắn như thế được không, đừng nhắc đến tiền với em, nhắc đến tiền là em thấy phiền lắm.” Tôi cười hi hi, muốn lấp liếm cho qua.

Hứa Y Nam rất béo, người nung núc thịt, anh ấy thường đùa, anh ấy là lương tài quốc gia nuôi dưỡng chờ có dịp sẽ dùng. Không hiểu Hàn Cần Hiên thấy được gì hay ho ở con heo này. Chỉ cần hai người đứng cạnh nhau là đủ thấy sự đối lập, rồi sẽ có ngày Hàn Cần Hiên bị Hứa Y Nam đè chết.

Nghĩ như vậy, tôi phát hiện ra sự so sánh này thật buồn cười.

Lúc đó, Hàn Cần Hiên trong phòng bếp bỗng thò đầu hỏi vọng ra: “Nói chuyện gì mà vui thế.”

Tôi vội vàng cười ha ha, trả lời: “Không, không có chuyện gì.” Tuyệt đối không thể để chị ấy biết tôi mượn tiền của Hứa Y Nam được, tôi không muốn ai biết chuyện tôi vay tiền Hứa Y Nam.

Lúc này trong bếp không ngừng vang lên những tiếng thái rau, Hàn Cần Hiên ở trong bếp bỗng kêu “ôi” một tiếng mà Hứa Y Nam đã nhanh như thỏ phi vào la lối om sòm. Đến lúc tôi chạy vào, đã thấy chị ấy ngã lặn dưới đất rồi. Tôi chợt nhớ đến chuyện Hàn Cần Hiên vừa mới hiến máu, lo lắng không nói nên lời.

“Hứa Y Thần, em sao thế hả? Chị dâu đi hiến máu mà không nói sớm, ngộ nhờ có chuyện gì thì phải làm thế nào đây?” Hứa Y Nam tức giận nhìn tôi, dáng vẻ rất đáng sợ.

Tôi nghe hết những lời trách móc đó, lòng đầy buồn bực, lại không thể thanh minh một lời.

Hàn Cần Hiên từ trên giường ngồi dậy, bảo Hứa Y Nam đừng nói nữa, cũng đừng trách mắng tôi. Tôi bước đến cửa nhìn vào, đột nhiên cảm thấy có chút cảm động nhưng trong lòng cũng có chút ảm ức. Đúng thế, tôi thừa nhận, có một chút.

Không bao lâu sau thì mẹ tôi về, rửa tay xong, mẹ vào bếp tiếp tục công việc Hàn Cần Hiên bỏ dở, tôi bắt đầu đi phải vào bếp phụ việc lấy đĩa bày bát.

Đợi đến lúc người thích khoa trương lòng dũng cảm và thiện lương của Hàn Cần Hiên xuất hiện, tôi mới được thành thói ngồi ở sofa xem tivi.

Hứa Y Nam lại nói: “Em xem, Y Thần nhà chúng ta thật là nhát gan, vừa nghe đến hiến máu đã chạy mất, không dũng cảm tiến lên như em.”

Hừm, tôi trốn tránh gì chứ, nếu không phải gần đây tôi thường bị chảy máu răng, không chừng tôi cũng động lòng mà hiến máu ấy chứ.

Buổi tối mẹ tôi hầm cháo táo đỏ ý dĩ bồi bổ cho Hàn Cần Hiên. Tôi cũng được hưởng ké một chút. Đến chín giờ tối, tôi thật sự ngại đi về, đành vào phòng Hàn Cần Hiên ngủ nhờ một đêm.

Hứa Y Nam cũng thật sự hào phóng, cho tôi mượn vợ một đêm. Sáng sớm hôm sau, còn đang ngủ ngon tôi đã bị anh ấy lôi cổ dậy đi làm. Tôi bám chặt lấy giường, nhất quyết không chịu dậy, rất thành thực vươn cổ lên gần đôi tay không mấy to của anh ấy nói nhỏ: “Người ta đang nghỉ phép.”

Hứa Y Nam buồn bã bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Đến lúc tôi tỉnh dậy thì trong nhà đã không còn ai. Rất lâu rồi tôi không ở nhà, có lẽ là từ khi Hứa Y Nam kết hôn. Ôi, tên súc sinh đó thật là đã hại tôi mất nhà.

Tôi vừa nói miệng đã chảy máu rồi, đột nhiên cảm thấy căng thẳng, đây là lần đầu tiên tôi thật sự biết thế nào là hoảng sợ.

Sau khi dựa trên sofa nghỉ ngơi một lúc, tôi lấy điện thoại gọi cho Mỹ Tuệ.

“Đồ chết giẫm cậu đang chết ở chỗ nào thế? Người chị em tốt của cậu gần đây thường bị chảy máu chân răng, mau đến đưa tớ đi bệnh viện khám xem sao. Nếu không lúc tớ chết rồi, cậu có khóc cũng vô ích.” Điện thoại vừa kết nối là tôi nói liền một tràng, không kịp để cho đầu bên kia kịp phản ứng.

Mỹ Tuệ im lặng mấy giây, sau đó điện thoại vang lên tiếng cô ấy: “Y Thần, tớ xin lỗi, tớ đang đi Thâm Quyển rồi.”

Nghe Mỹ Tuệ nói xong, tôi không khỏi ngạc nhiên, tại sao nha đầu này lại bay đến chỗ đó? Bị đại pháo kích hay là bị động đất thổi bay đến đó.

“Hay là cậu cứ đi khám một mình trước đi. Khi nào về tớ sẽ đến tìm cậu.” Mỹ Tuệ ở đầu kia nói thêm một câu.

Tôi đứng lên khỏi sofa, lập tức thẳng lưng, ầm ỨC thở dài một tiếng, trả lời Mỹ Tuệ: “Được rồi, được rồi. Đã phiền cậu!”

Cúp máy, tôi cảm thấy Mỹ Tuệ đã từ gà rừng hóa thành phượng hoàng rồi, mỗi ngày một đẹp hơn. Đương nhiên tôi không có ý nói cô ấy đẹp như gà rừng. Tôi chống tay lên cằm nhìn quanh căn phòng vắng lặng, không biết phải nghĩ gì bây giờ.

Từ nhà bố mẹ quay ra, tôi không muốn phải đi bệnh viện một mình nên đã gọi điện cho Lăng Sở, anh ấy cứ ừ ừ à à có vẻ đang bận nhưng khi nghe tôi nói là đi bệnh viện thì anh ấy lập tức nhận lời đi cùng.

Mấy phút sau, Lăng Sở gọi điện cho tôi: “Em đang đứng ở chỗ nào? Anh không nhìn thấy em.”

Tôi có chút bực bội nhưng vẫn hạ giọng trả lời: “Tôi nói là tôi ở nhà bố mẹ”

Đúng thế, trước đây khá lâu tôi đã từng nói với Lăng Sở tôi có hai nhà.

Thấy Lăng Sở chưa tới, tôi đi đến trước bồn hoa dưới sân ngồi nghỉ một lúc. Đúng lúc chiếc xe màu bạc của Lăng Sở đi vào, chiếc xe Alto màu trắng bạc của Hứa Y Nam chẳng hiểu sao cũng tiến vào. Tôi cúi đầu lấy chân đá đá mấy viên sỏi nhỏ, không dám lại gần.

Hứa Y Nam, anh cũng rảnh rồi mà tụ tập ở đây sao, thật là náo nhiệt quá!

Lăng Sở giống như bị dính chặt vào ghế lái, chỉ khẽ gọi tên tôi. Đúng lúc ấy Hứa Y Nam mở cửa xe bước xuống, nghe thấy vội dừng bước, quay đầu lại nhìn.

Tôi nghĩ là phúc thì không phải là họa, là họa có tránh cũng không được, vội giơ cánh tay lên che nửa bên mặt hùng dũng đi qua. Hứa Y Nam trừng mắt nhìn tôi, sau đó cổ tình cất cao giọng nói với tôi: “Y Thần, đây là ai, sao không giới thiệu với anh trai một tiếng?”

Thấy Lăng Sở quay lại phía sau, nét mặt tôi đang bị phần lập tức chuyển thành hiền hòa, miễn cưỡng nói: “Là bạn em, bạn em”, sau đó quay sang nói với Lăng Sở đang lễ quay người lại: “Đây là anh trai tôi, Hứa Y Nam.”

Tôi giới thiệu xong, hai người họ rất lịch sự bắt tay nhau. Tôi vội vàng kéo tay áo Lăng Sở, quay đầu bước đi: “Anh, chúng em có việc, đi trước đây.”

Hứa Y Nam đứng nguyên chỗ cũ, tôi thật sự không biết Hứa Y Nam đang nghĩ gì, liệu qua chuyện này anh ấy có phát hiện ra việc tôi và Y Dương đã chia tay hay không? Tôi chăm chú nghĩ đến những chuyện ấy nên nhất thời không nghe thấy câu Lăng Sở hỏi.

Đến khi tôi quay lại hỏi anh ấy vừa nói gì, thì anh ấy chỉ lắc đầu, khẽ cười nói: “Không có gì.”

Tôi tiếp tục ngoái đầu ra ngoài cửa xe xem Hứa Y Nam có còn nhìn theo chúng tôi không. Bốn mươi giây dừng đèn đỏ cũng đủ cho tôi nghĩ ngợi một hồi.

Sau khi tới bệnh viện, Lăng Sở đi lấy sổ, tôi một mình ngồi trên băng ghế đợi, đột nhiên thấy rất sợ hãi.

“Những nơi thế này, cả đời không phải đến thì tốt.” Tôi vừa lẩm bẩm như vậy vừa quan sát dòng người đi đi lại lại.

Có tiếng bước chân, nghe giống như một người hoàn mỹ đang nhảy nhót, nghe mãi sẽ thấy mê mẩn.

“Nha đầu ngốc, nghĩ gì thế?” Lăng Sở đứng phía sau vỗ vỗ vai tôi, đưa cho tôi sổ thứ tự khám bệnh. Là số hai mươi bốn, tôi thông thả bước lên lầu, Lăng Sở đi ngay sau tôi.

Đi vào một hành lang nhỏ đông kín người, người tôi run run, phải vịn vào tường mới cảm thấy vững hơn một chút. Sao lại thế này, bên cạnh có một bờ vai vững chãi như muốn bảo tôi hãy dựa vào đó? Tôi lắc đầu, ý thức bắt đầu mơ hồ, không phân biệt được thật giả.

“Lăng Sở, dựa vào anh thế này, anh có mỏi không?” Tôi nhìn vào bức tường đối diện, thành thật hỏi.

Lăng Sở chỉ khẽ mỉm cười, trả lời tôi: “Không sao đâu.”

Giày của tôi gõ xuống nền gạch “cộp cộp”, những người già ngồi xung quanh quay sang nhìn tôi vẻ khó chịu, tôi đành làm ra vẻ biết lỗi, thu chân về.

Bờ vai Lăng Sở cao hơn tôi một chút, khẽ dựa vào đó, cảm giác rất thích. Cô lao công quét dọn đến rồi lại đi, khiến cả hành lang tràn ngập mùi thuốc khử trùng. Tôi đưa tay bịt mũi, mùi này thật khó chịu.

“Số hai mươi tư, Hứa Y Thần.” Cô y tá từ trong phòng thò đầu ra hành lang gọi nhỏ một câu.

Lăng Sở giữ chặt người tôi, đồng thời đứng dậy.

“Đâu phải là anh đi khám bệnh, lo lắng gì chứ.” Tôi đẩy Lăng Sở trở lại ghế, cầm lấy sổ đăng ký và bệnh án đi vào phòng khám.

Căn phòng trước mắt khiến tôi toàn thân nổi gai ốc, tôi bỗng thở gấp. Trong phòng là một màu trắng toát, tường sơn trắng, rèm cửa trắng, có cả máy bác sĩ, y tá mặc quần áo trắng. Tôi nén lo sợ, đưa sổ khám bệnh và bệnh án cho bác sĩ.

Bác sĩ đó ngẩng đầu nhìn tôi một cái, và hỏi: “Làm sao bệnh án vẫn còn chưa ghi họ tên?” Qua ngữ khí của cô ấy có thể thấy cô nàng này hẳn nhiên là không hài lòng với tôi.

Tôi oan ức nhưng chẳng tiện nói ra. Cả trăm năm nay tôi có đi khám bệnh bao giờ đâu mà biết chứ.

Sau khi nghe cô ấy hỏi vậy, tôi ngồi điền thông tin cá nhân vào bệnh án, từ tên tuổi, ngày tháng năm sinh đến địa chỉ thường trú, nghề nghiệp hiện nay, cho đến chuyện còn độc thân hay đã kết hôn.

Sau khi điền xong thông tin cá nhân, cổ và quai hàm của tôi bị khám rất lâu, tôi thấy đau. Không biết có phải là cô ấy để bụng báo thù tôi hay không nữa, cô ấy đưa cho tôi tờ phiếu xét nghiệm máu để điền thông tin, tôi đọc xem mà lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Cô y tá mời tôi ra ngoài đợi, Sau đó gọi người số hai mươi lăm vào khám.

Tôi bước trên hành lang để đến chỗ ghế ngồi, đột nhiên cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào. Nhìn thấy thần thái của tôi hoang mang như vậy, Lăng Sở chạy đến đỡ lấy tôi, miệng không ngừng hỏi: “Y Thần, làm sao vậy?”

Đầu hai chúng tôi cách nhau một chút, rồi đến lúc khoảng cách ấy không còn nữa. Đeo mắt anh ấy đang mở to, đôi đồng tử đen lấy hiện rõ hình bóng tôi.

Nhìn thấy Lăng Sở lo lắng như thế, tôi có chút miễn cưỡng cười hi hi, anh ấy cũng vui hơn, đỡ tôi ngồi xuống ghế.

Cầm phiếu xét nghiệm máu trong tay, tôi lo lắng đi xuống tầng hai để lấy máu, lòng có chút bất an. Lăng Sở đi bên cạnh, vừa đi vừa dịu tôi, cô y tá bắt đầu bảo tôi vén tay áo lên còn cô ấy lấy dụng cụ lấy máu. Tình hình lúc này khiến tôi nhớ lại cảnh Hàn Cần Hiên hiến máu hôm qua. Chỉ là da tôi không trắng như da chị ấy, Lăng Sở cũng không bỏ lại tôi một mình để ra ngoài hút thuốc.

Tôi nhìn chiếc kim lấy máu cắm vào da. Sau đó dòng máu đỏ chảy từ người qua kim tiêm vào xilanh. Lúc người ra rút kim tiêm, tôi đã bật khóc, từng giọt nước mắt lăn dài trên mặt. Đây là lần đầu tiên tôi không nắm tay Lăng Sở, cho dù cái vết tích nông nông hình bán nguyệt ấy vẫn in trên mu bàn tay anh ấy.

Nước mắt của tôi giống như những viên ngọc trai, rơi xuống không ngừng. Lăng Sở vừa lau nước mắt trên mặt tôi vừa trấn an tôi. Tôi đưa tay ôm lấy anh ấy, giữ chặt anh ấy trong vòng tay mình.

Tôi khóc vì quá đau lòng, ôm chặt lấy anh ấy cũng bởi vì tôi quá đau lòng. Tôi nhích đến gần bên tai anh ấy, khẽ hỏi: “Lăng Sở, liệu Y Dương có quay về bên tôi nữa không?”

Lăng Sở như ngừng thở mấy giây, sau đó cũng nói thào vào tai tôi: “Có, rồi anh ấy sẽ quay về bên cạnh em.”

Tôi nín khóc, gục vào vai Lăng Sở cười đầy ngọt ngào.

Lăng Sở ngồi bất động, đợi tôi cân bằng lại.

Tôi nhìn cô y tá khẽ lắc ống nghiệm máu, lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều, bởi tôi không sợ hãi khi lấy máu, cái tôi sợ là những giọt máu đỏ của tôi không được người khác coi trọng.

Có lẽ phải đợi khoảng một giờ nữa mới lấy được kết quả xét nghiệm. Lăng Sở chỉ nói với tôi mấy câu rồi một mình anh ấy chạy xuống siêu thị ở bên cạnh cổng bệnh viện.

Những người còn phải xét nghiệm máu đa số là trẻ con, tôi nhìn thấy một cô bé, nó rất giống tôi hồi nhỏ.

Lúc đó tôi khoảng bảy tuổi, mới học lớp một. Sau khi học hết nửa học kỳ một, chủ nhiệm lớp bố trí chiều thứ năm được nghỉ học, cả lớp đi tiêm vắc xin phòng bệnh cúm, tôi vừa nghe đã sợ vô cùng, trốn vào nhà vệ sinh rất lâu. Sau đó quả nhiên họ gọi đến số bốn mươi lăm - Hứa Y Thần hồi lâu mà vẫn không có ai thưa. Ngày hôm sau cô giáo mời mẹ tôi tới trường. Tôi bị mắng không ngừng, thành tích học tập ưu tú, phẩm chất đạo đức tốt, hàng tháng đều đạt cờ thi đua... thế là đi tong hết cả rồi.

Từ lúc đó trở đi tôi đã thề mình phải trở thành một bác sĩ nổi danh, kết quả là dự định đó và công việc hiện tại của tôi chẳng hề liên quan tới nhau, cứ như bánh xe ở phương nam mà đầu xe lại ở phương bắc vậy. Xem chừng giữa lý tưởng và hiện thực có khoảng cách không hề nhỏ.

Đột nhiên có một quả bóng va vào chân làm tôi giật mình quay lại, đó là một cậu bé chừng năm, sáu tuổi, nước miếng chảy dài, nhỏ xuống cả đôi giày đất tiền mới mua của tôi.

Thật là thất đức quá!

Cho dù như thế, tôi vẫn phải làm mặt tươi cười nói: “Không sao, không có gì.”

Tôi nắm chặt cuốn sổ bệnh án trong đầu thì nghĩ: “Vì sao lại phải xét nghiệm máu?”, lẽ nào là vì bác sĩ nghi ngờ máu của tôi có vấn đề gì? Tôi lại suýt khóc. Nghĩ đến đây tôi không dám nghĩ tiếp nữa, bàn tay đang nắm chặt sổ thứ tự lấy kết quả xét nghiệm lại toát mồ hôi. Tôi thà chưa từng nghĩ đến những chuyện này còn hơn, thà rằng không biết gì hết còn hơn. Thật là quá đáng sợ.

Không lâu sau, Lăng Sở hai tay bưng đầy đồ ăn ngồi xuống bên cạnh tôi, rồi anh ấy đưa cho tôi một túi bánh quy cao cấp và một hộp sữa tươi vỏ ngoài vẫn còn âm ẩm, buông tiếng thở dài. Cuối cùng, anh ấy mới giơ cánh tay này giờ giấu ở sau lưng, đưa cho tôi một hộp canh táo đỏ hầm gà.

“Mau ăn để bồi bổ, anh sợ em ăn không tiêu.” Anh ấy cười vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Tôi căng thẳng nghĩ không biết kết quả xét nghiệm máu sẽ như thế nào, liệu có giống những gì tôi lo sợ hay không.

“Lăng Sở.”

“Hả?” Anh ấy khẽ đáp lại, đại khái có thể căn cứ vào ngữ khí của anh ấy mà hiểu được tâm trạng.

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” tôi căng thẳng cau mày, ánh mắt lộ rõ sự sợ hãi và bất lực.

Lăng Sở khẽ xoa đầu tôi, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ đang khóc, sau đó rất dịu dàng nói với tôi: “Em lại nghĩ quá nhiều rồi.”

Tôi gắng sức gật gật đầu, dùng tay lau nước mắt trong khóe mắt (kỳ thực chẳng có chút nước mắt nào), không quá lo lắng nữa.

Lăng Sở xem đồng hồ, sau đó không ngừng đi lại trên hành lang nhỏ hẹp, tôi biết anh ấy còn căng thẳng hơn cả tôi. Anh ấy liên tục nhìn đồng hồ, sau đó cúi đầu đi lại. Không lâu sau, anh ấy đi đến bàn trả kết quả, rồi quay về bên cạnh tôi nói: “Sắp có rồi.”

Tôi có chút căng thẳng nên muốn tìm một điều thuốc lá trong túi xách, kết quả lại phát hiện trong túi rỗng không, chẳng có điều thuốc nào.

Lăng Sở vẫn không ngừng đi lại nhưng tôi có thể nhìn thấy trên trán anh ấy xuất hiện một nếp nhăn, rất sâu, rất rõ. Đôi mắt anh ấy nhìn ra xa, tay nắm chặt giờ lên ngang đầu giống như đang muốn đánh một kẻ phản bội nào đó.

Lăng Sở lại đến bàn trả kết quả, hỏi cô y tá: “Xin hỏi kết quả xét nghiệm máu của cô Hứa Y Thần đã có chưa ạ?” Cô y tá đó lật tìm tập phiếu xét nghiệm trước mặt, lật đi lật lại, cô ấy trả lời bằng giọng rất trầm: “Còn chưa thấy, anh đợi một chút nữa đi.”

Lăng Sở, anh chàng đó lo lắng đến mức không quay lại ghế ngồi, tôi ngồi trên ghế đợi ăn canh gà hầm táo đỏ, không dám lại gần, cũng không dám đi xa.

Có lúc tôi thật sự không dám tin ngoài Y Dương ra còn có thể có ai đó quan tâm, lo lắng cho tôi đến như thế này. Nhưng người con trai này lại thực sự đang ở bên cạnh tôi, thực sự tồn tại.

Mấy phút sau, cô y tá cầm một tập phiếu xét nghiệm bắt đầu gọi: “Phiếu số năm mươi bảy, Hứa Y Thần mời đến bàn trả kết quả.” Nghe thấy thế cổ họng tôi nghẹn lại, mắt trợn lên, tim đập nhanh hơn.

Lăng Sở quay người cái vèo, rất nhanh chạy đến trước bàn trả kết quả, tôi giả vờ bình tĩnh, ngồi yên đó chờ đợi, một bước cũng không hề nhúc nhích.

Lúc kết quả chuyển đến tay, Lăng Sở đứng trước bàn trả kết quả một lát, nâng hai tờ kết quả đó lên đọc đi đọc lại cứ như anh chàng này cũng sinh ra trong gia đình danh y, cha mẹ đều là bác sĩ vậy.

Tôi cảm thấy nhịp thở của mình càng lúc càng nhanh, như vậy có phải là tim có vấn đề không? Vỗ vỗ đầu, tôi căng thẳng, sợ hãi tột độ.

Lăng Sở bước dài hai bước đến trước mặt tôi, cười tươi hơn hoa nở. Tôi kéo tay anh ấy, cánh tay tôi vươn lên, vươn lên...

Y Dương, anh biết không, em thật sự không sao rồi!

Cô bác sĩ đó kê cho tôi mấy loại vitamin, còn đặc biệt dặn dò tôi về nhà ăn nhiều hoa quả tươi, chú ý nghỉ ngơi. Lúc đi ra khỏi hành lang bệnh viện, ánh nắng chiếu qua cửa kính, hắt lên người tôi, giống như một tấm áo vàng rực rỡ và ấm áp. Tôi chưa từng nhìn thấy ánh nắng tươi đẹp như vậy, cũng chưa từng biết trong cuộc sống có nhiều thứ mà ta phải trân quý như vậy.

Tôi vừa kiễng chân vừa xoay tròn, miệng thốt ra một câu đầy ý vị: “Một phen hú vía!”

Lăng Sở đưa tôi về nhà, nhắc đi nhắc lại rằng tôi phải về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đã rồi mới được đi làm lại.

Hai ngày sau đó, tôi không đi đâu cả, chỉ ở trong nhà, hết ngủ lại xem tivi. Lăng Sở mua một ít vitamin và những thức ăn có nhiều vitamin mang đến cho tôi, sau đó còn ở lại nói chuyện với tôi một lúc lâu.

Ở nhà một mình quả thật rất cô đơn, tôi gọi điện ẹ, nói với bà là tôi bị ốm. Mẹ tôi lo lắng, vội vàng nói phải đến thăm tôi, sau khi nghe tôi nói tôi bị chảy máu chân răng thì lại lập tức nói buổi chiều mẹ có tiết học tuyệt đối không thể bỏ được? Tại sao lời nói của một người lại có thể tiên hậu bất nhất thế được. Mẹ kính yêu, mãi mãi mẹ không thể rời xa ba tác bực giảng được rồi!

Tôi thất vọng cúp điện thoại, mơ màng chui vào chăn ngủ tiếp.

Nhưng hơn bảy giờ tối, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa, trời ạ, cuối cùng thì cũng có người đến thăm tôi rồi, không sợ chết ở đây mà không ai biết nữa. Sau khi mở mắt, tinh thần tỉnh táo lại, rõ ràng tôi nghe thấy có người gọi tên tôi: “Hứa Y Thần, mau mở cửa!” Tiếng gõ cửa càng lúc càng mạnh. Nghe tiếng gọi này tôi có thể đoán ra nhân vật đứng ngoài cửa là ai. Hồ ly tinh này sao lại đến đây?

Tôi từ trên giường nhảy xuống đất, phi vội vào nhà vệ sinh rửa mặt. Tự bảo mình, xem chừng không cần quá vội vã.

Sau khi mở cửa, Hàn Cần Hiên cầm cặp lồng cơm bước vào trong.

“Hãy, chị cứ tưởng em không có nhà cơ.” Chị ấy mang đồ đặt lên bàn trà, sau đó ngồi xuống ghế.

“Sao chị lại đến đây?” Tôi hỏi một câu rất thiếu lễ phép, sau đó cầm điều thuốc đang để ở bàn lên.

Không biết vì sao, nhớ ra lâu nay tôi không động tới thuốc lá nữa, nhưng vừa nhìn thấy Hàn Cần Hiên là lại muốn hút.

Chị ấy xoa xoa tay, nói rất nhỏ: “Mẹ nói em bị ốm, bảo chị mang cơm qua cho em. Mẹ còn đặc biệt hầm canh bồ, em uống một chút đi.”

Nghe đến đây, lòng tôi ấm lại. Xem chừng mẹ yêu vẫn chưa hẳn đã quên tôi. Món ăn ngon nhất mẹ làm là canh, lúc nhỏ mỗi lần tôi và Hứa Y Nam ốm, mẹ đều mua gà về bảo ông Vương nhà đối diện mổ hộ, sau đó hầm cho hai chúng tôi ăn. Vì thế tôi thường mong chờ Hứa Y Nam bị ốm, như vậy, thứ nhất tôi không phải cố uống thuốc đắng ngắt, thứ hai sẽ được hưởng chế độ đãi ngộ đặc biệt giống như Hứa Y Nam.

Vấn đề là lúc đó, Hứa Y Nam thường hạ nhục sau lưng tôi, nói tôi là đồ tiểu nhân bỉ ổi. Những lúc như vậy tôi thường làm bộ không nghe thấy gì, không thèm tính toán chi ly với loại người lẻo mép như thế.

Hàn Cần Hiên ngồi ngay ngắn trên ghế, sau đó nhìn khắp căn phòng một lượt và hỏi tôi: “Một tháng em thuê căn phòng này hết bao nhiêu tiền?”

Tôi cầm điều thuốc lên, bật bật lửa “lạch tách lạch tách”: “Một nghìn rưỡi.” Nghe chị ấy hỏi xong, tôi chỉ trả lời cụt lủn.

Nói đến căn phòng này là tôi lại thấy có chút ảm ức mà không tiện nói ra, chẳng phải là vì Hứa Y Nam lấy về một cô vợ nên tôi mới bắt buộc phải chuyển tới đây, bắt buộc phải chuyển khỏi nhà bố mẹ, không được sống cùng họ nữa, hàng tháng lại còn phải mất một nghìn rưỡi tiền thuê nhà hay sao? Cuối cùng là làm tôi thân bại danh liệt. Dùng lời của mẹ tôi để hình dung thì chính là câu: “Đều là người lớn cả rồi, còn không thể tự lập hay sao?”

Tôi chảy nước mắt, nước mũi: “Tiền lương của con trả tiền thuê nhà xong thì chỉ còn cách uống gió tây bắc mà sống thôi.”

Mẹ tôi nói một câu rất hài hước: “Gần đây toàn là gió đông nam thôi.”

Tôi chết ngất luôn.

Hàn Cần Hiên sau khi mở nắp cặp lồng quay sang bảo tôi: “Em mau ăn chút đi, hãy còn nóng đấy.”

Tôi “vâng” một tiếng, cầm đũa gấp hai miếng đậu phụ. Đúng là vẫn còn nóng, tôi đang nghĩ không biết Hàn Cần Hiên đến đây bằng cách nào, sau đó liền hỏi thẳng chị ấy.

“Chị đạp xe đến.” Chị ấy trả lời rất vui vẻ. Chiếc xe này tuy không phải là loại xe đặc biệt cao cấp nhưng cũng là loại xe đạp của hãng nổi tiếng về chất lượng tốt, đi rất thích.

Trời ạ, từ bên đó đạp xe tới đây ít nhất cũng phải mất đến bốn mươi phút, làm thế nào mà cơm canh vẫn còn có thể nóng như thế này? Lẽ nào chị ấy đạp xe đến đây với tốc độ một trăm vòng mỗi phút? Tôi thật sự nghi ngờ vì chân Hàn Cần Hiên chẳng có tí cơ bắp nào.

Thường nghe nói tim người cũng chỉ là cục thịt, thế mà tim tôi dường như cũng nhói đau. Hôm nay nhìn Hàn Cần Hiên rất đẹp. Chị ấy mặc một chiếc áo màu hồng phấn tay lỡ có trang trí những nụ hoa bằng lụa tơ tằm tinh xảo, để lộ ra đôi tay trắng muốt làm cho ai nhìn thấy cũng phải ước ao, thêm muốn. Vì da Hàn Cần Hiên rất mịn nên có thể nhìn thấy vết kim tiêm trên cánh tay trong làn da trắng hồng trước.

Tôi ăn một miếng cơm, rồi lại uống một miếng canh, sau đó mới làm bộ quan tâm hỏi chị ấy: “Sau khi hiến máu, không xảy ra chuyện gì chứ?”

Chị ấy khẽ vuốt vuốt, chỉnh lại đuôi tóc nhuộm vàng đang bị tuột ra phía sau gáy, búi lại thành búi gọn gàng khiến cho chị ấy càng thêm phần kiều diễm. “Không, không sao.” Chị ấy đáp lại.

Đột nhiên tôi nhận ra không biết từ khi nào tôi và chị ấy đã trở nên thân thiết như thế này, chỉ là tôi quen bỏ qua chuyện vai vế trong nhà. Từ khi Hàn Cần Hiên lấy Hứa Y Nam đến nay, tôi chưa từng gọi chị ấy một tiếng chị dâu, bố mẹ luôn mắng tôi thiếu lễ phép, Hứa Y Nam thì nói tôi không có tố chất, tôi vẫn mặc kệ, sau đó mọi người trong nhà không muốn nói lại chữ đề này với tôi một lần nào nữa.

Tôi trợn mắt nhìn Hàn Cần Hiên một hồi lâu, sau đó rút ra kết luận: thực sự chị ấy xinh đẹp hơn tôi.

Xinh đẹp – cho dù trong lòng tôi còn chưa có định nghĩa về nó nhưng tôi cho rằng người nhìn bề ngoài như Hàn Cần Hiên có thể gọi là xinh đẹp.

Ăn xong cơm, tôi mang cặp lồng vào bếp rửa sạch. Trong trí nhớ của tôi thì đây là lần đầu tiên chị ấy đến nhà tôi. Thành viên gia đình tôi có lẽ mới chỉ có mình con heo Hứa Y Nam đó từng đến đây một lần. Muốn nhờ mẹ tôi đến giúp thu dọn nhà thì thật là đừng có hòng, có ngày nào mà mẹ tôi không bận rộn đến quay cuồng đâu.

Tôi nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, không hiểu vì sao căn nhà lại yên tĩnh đến vậy.

Tôi tiến Hàn Cần Hiên, lúc ra đến cửa bỗng nhiên nhớ ra cái áo khoác của Hứa Y Nam, liền bảo chị ấy tiện thể cầm về. Chị ấy nhận lấy, mặc luôn lên người, tôi nhìn bóng lưng chị ấy, cái áo khoác đó làm thân hình mảnh mai của chị ấy béo lên mấy phần.

Tôi nhìn theo chị ấy, rồi quay về tiếp tục trốn trong phòng ngủ.

Cả nửa tháng nay Y Dương không gọi điện cho tôi lần nào nữa, tên khốn đó chắc đang bận lắm. Tôi nhào người trên bệ cửa sổ, đưa mắt nhìn loài cây không biết tên đã chết khô trong chậu hoa, chậu hoa này hình như là của người chủ cũ để lại, lúc tôi chuyển đến nó đã có ở đó rồi, nhìn thấy chậu hoa xanh mướt cũng đẹp mắt nên tôi chẳng nỡ vứt đi. Không ngờ mới qua ít ngày, nó đã phải chết oan dưới tay tôi.

Tôi nhìn sinh mệnh đáng thương này, không biết có phải hít phải bụi không mà tôi hắt hơi một cái. Nghe người ta nói, chỉ khi nào bị người khác nhắc đến thì mới hắt hơi. Tôi thừa nhận tôi không tin câu nói nhảm nhí đó. Nhưng nhớ tới Y Dương, tôi lại ngốc nghếch tin là đúng.

Chiếc kẹo mút dần dần tan chảy trong miệng tôi, vị mặn xanh còn đọng mãi không tan. Đúng thế, tôi mãi mãi không thể quên được hương vị quen thuộc này.

Tôi nhìn mấy người đang vội vã đi lại dưới lầu, cũng giống như lần đầu tiên nhìn Y Dương rời xa nơi đây, chỉ là thời gian không giống nhau, địa điểm không giống nhau, mục đích cũng không giống nhau.

Điện thoại để trên đầu giường đổ chuông âm ỉ, báo là có tin nhắn. Tôi mở ra xem, là tin nhắn của Lăng Sở.

“Mẹ cún, con chúng ta có khỏe không?”

Tôi với con chó bông, ra lệnh cho anh ấy: “Chết đi!”

Lăng Sở dường như không hề tức giận, làm mặt dày, tiếp tục nhấn cho tôi: “Nhớ chăm sóc con cho tốt.”

Nhìn xong tôi tiện tay quăng điện thoại lên đầu giường, mấy phút sau nó lại đổ chuông, tôi tiếp tục nằm dài trên giường ăn kẹo mút, nghĩ ngợi lan man, dù chính tôi chẳng rõ bản thân mình đang nghĩ gì.

Một lúc sau, điện thoại vẫn không ngừng kêu, xem chừng lần này không phải là tin nhắn mà là ai đó gọi. Tôi đoán là ma cà bông Lăng Sở gọi đến, nhận máy cái là mắng luôn một trận.

Đầu bên kia không nghe thấy tiếng trả lời, giống như người đó muốn cãi lại nhưng chẳng biết phải cãi thế nào. Tôi thật sự thấy khâm phục tốc độ và tài ăn nói của chính mình. Mắng người không cần chửi tục, lại còn nói nhanh như diễn viên trong phim.

Sau khi tôi ngừng nói, đầu bên kia mới chuyển đến giọng nói nhỏ nhẹ của Lão Lý: “Y Thần à, ai làm gì mà cô giận dữ thế? Mắng ai vậy? Mắng kinh quá. Tôi không tìm thấy bảng chỉ tiêu báo giá tổng hợp, hình như cô đang giữ, cô có thể đến công ty một chuyến được không?” Nói xong, anh ta chỉ mắt không thấy một giây để cúp máy. Lẽ nào là sợ tôi mắng tiếp?

Tôi ngồi dậy, bụng nghĩ thôi xong rồi. Hình tượng thực nữ tôi dày công tu luyện đã bị hủy hoại rồi. Nhất định là Lão Lý này lại gây phiền phức cho tôi như trước đây.

Từ nhà đi ra, tôi vừa đi vừa nghĩ, không tìm thấy bảng chỉ tiêu báo giá tổng hợp có ảnh hưởng gì tới tôi không, có thể làm giảm mất hào lương nào của tôi không. Tôi miễn cưỡng đi đến công ty, hy vọng sẽ không có phiền phức nào xảy đến với tôi.

Mới bước vào phòng làm việc đã va đầu phải Lão Lý, sau đó anh ta nhìn tôi với ánh mắt khiêu khích rồi mang tách trà của anh ta đổ nước đi.

Tôi không thể nói rõ vì sao lại bị cụng đầu như vậy, sau đó mang bảng báo giá đặt lên bàn làm việc của Lão Lý, giọng hoàn toàn không cố ý và đang tự trách nói với anh ta: “Tôi sai rồi, đều là lỗi của tôi.”

Anh ta khẽ xoa xoa đầu tôi nói: “Nha đầu, hỏa lực quá mạnh.”

Tôi gạt tay anh ta ra, ngốc nghếch cười nói: “Anh cũng không kém.”

Kỳ thực trong lòng tôi rất căm ghét loại người nói vòng vo tam quốc. Bình thường Lão Lý này đối đãi với tôi rất chừng mực, hôm nay lại nói vô lễ như vậy, xem chừng thù này đã lớn tới bộc phát rồi đây. Nhưng kệ anh ta thích nói gì cứ nói, thích làm gì cứ làm, mãi không có kết quả, anh ta tự khắc sẽ thôi.

Tôi còn đang trên đường về nhà thì Mỹ Tuệ gọi điện đến báo là cô ấy đã về đến nhà rồi, tôi đi taxi đến thẳng nhà cô ấy để tính sổ với nha đầu này.

Vào nhà, thấy có mình Mỹ Tuệ ở nhà. Bố mẹ cô ấy đều dọn về nhà cũ rồi, tôi ngồi phịch xuống sofa, cảm thấy rất thoải mái. Không có anh trai thật là tốt, nhìn xem, tôi có Hứa Y Nam thì có lợi gì nào. Một là cướp phòng, hai là có thêm chị dâu, lại còn có bố mẹ ghê gớm của tôi nữa. Nghĩ thôi tôi đã muốn thở dài rồi.

“Nha đầu cậu đang nghĩ vớ vẩn gì thế?” Mỹ Tuệ ngó nhìn tôi.

“Cậu đã cút đi đâu vậy?” Tôi đột nhiên nhớ ra đã một tuần lễ nay không nhìn thấy nha đầu này, bèn không do dự hỏi luôn.

Cô ấy ngồi cạnh tôi trên sofa, tự sắp xếp hành lý. Có mấy ngày không gặp, cô ấy gầy hẳn đi. Làm sao người muốn gây lại chẳng gây được, người không muốn gây lại cứ càng teo tóp đi. Nghĩ đến đây, tôi thở dài ai oán.

Mỹ Tuệ muốn đi đâu đó, cô ấy lôi tôi đứng dậy khỏi sofa rồi hỏi: “Có thể kể xem cậu gặp những chuyện xui xẻo gì không?”

“Đúng thế, tớ gặp đủ chuyện xui xẻo. Đầu tiên là bị Y Dương “đá”, rồi lại bị “đuổi cổ” ra khỏi nhà, bây giờ lại còn bị bệnh nữa. Như vậy chưa đủ gọi là đen đủi hay sao? Không phải là người gặp vận xấu đến uống nước cũng rụng răng hay sao?” Tôi đứng một bên tự than tự vãn.

Nói xong, bao nhiêu khí thế và ý nghĩ muốn tìm cô ấy để tính sổ lúc đến đây củ tôi đều biến mất.

“Công việc của cậu vẫn tốt chứ?” Thấy mặt cô ấy vui vẻ như vậy tôi cũng cố hỏi một câu để nghe một chút.

“Tạm tạm, cậu thì sao?” Hỏi xong, cô ấy vừa lấy trong vali ra một chiếc áo màu vàng nhạt, vừa đẩy tôi vào trong phòng vừa nói: “Cái này mua cho cậu, mặc thử đi.”

Đúng là làm bạn với nhau từ hồi còn nhỏ, rồi lại học cùng bốn năm đại học nên nha đầu này thật quá hiểu tôi. Bởi vì chỉ có cô ấy mới biết Hứa Y Thần tôi thích màu vàng nhạt, cũng chỉ có cô ấy nhớ tôi không thích mặc váy.

Tôi mặc áo mới, đứng trước gương soi kỹ trước sau mà đầy tự hào về nhan sắc của mình, Mỹ Tuệ cũng đi đến, đứng đối diện tôi, mặt nhăn lại.

Tôi gửi cho cô ấy một nụ hôn gió, cô ấy lại buột miệng mắng tôi: “Sắc nữ.”

Sắc nữ là cái khái niệm gì vậy? Tôi chỉ từng nghe người ta nói “sắc lang” [8] chứ sắc nữ thì đúng là lần đầu tiên tôi được nghe.

[8] Sắc lang: Yêu râu xanh, đồ háo sắc.

Mỹ Tuệ đứng trong nhà tắm trêu ghẹo tôi hồi lâu, còn thay sang một bộ váy liền rất đẹp. Trên người cô ấy còn phảng phất mùi nước hoa.

Trước đây tôi luôn cho rằng, những cô gái hay đứng đường, trang điểm lòe loẹt, mặc những bộ quần áo phơi ngực, khoe lưng mà người ta thường hay gọi là “gà mái” mới dùng nước hoa. Nhưng bây giờ tôi không nghĩ thế nữa, đó là vì họ trẻ, họ có điều kiện nên mới có thể dùng nước hoa. Nhìn lại mình, thật sự là tôi quá giản dị. Không phải có câu nói, khi người ta trẻ không có gì là không thể hay sao? Nhưng có một vấn đề cho đến hôm nay tôi vẫn chưa hiểu, đó là vì sao họ lại gọi những cô gái đó là “gà mái”?

Tôi đứng trước gương suy nghĩ lan man, Mỹ Tuệ kéo tay tôi nói: “Tự sướng thế đủ chưa?”

Tôi định thần lại, mùi nước hoa trên người cô ấy đã thấm sang cả quần áo tôi.

“Đi hát karaoke đi, lâu lắm rồi không đi hát.” Cô ấy làm bộ trẻ con nũng nịu đợi tôi đồng ý.

Tôi không biết mình có xúc động vì điệu bộ đó hay không, chỉ gật đầu đồng ý ngay.

Lúc xuống dưới lầu, Mỹ Tuệ hỏi tôi mồm miệng đã đỡ chưa. Tôi làm mặt giận nói với cô ấy đã không sao rồi. Cô ấy học điệu bộ của cảnh sát, cung kính hành lễ với tôi, nói lần sau tôi bị bệnh, cô ấy nhất định sẽ chăm sóc tôi chu đáo.

Tôi thầm căn nhắc: “Đừng mong có lần sau chứ, có ai muốn bị bệnh đâu, nhất là tớ.”

“Anh chàng đẹp trai của cậu đâu?” Tôi đột nhiên nhớ tới cái người giống như em trai cô ấy.

“Anh ta à, đi làm rồi, dạo này rất bận.” Nói xong, ánh mắt Mỹ Tuệ dường như u ám hơn rất nhiều. Xem chừng là một mối tình vĩ đại, tiếc là tôi chưa từng được trải qua mối tình nào như thế.

“Hay là gọi Lăng Sở cùng đi?” Tôi đề nghị. Chỉ là bạn chung nên mới nhớ đến anh chàng này.

Mỹ Tuệ vừa đi vừa soi gương, sau đó khẽ gật đầu đồng ý. Nha đầu này làm sao lại thành ra điệu thế. Tôi lấy điện thoại trong túi xách ra gọi cho Lăng Sở, tổng đài báo máy Lăng Sở đang bận.

Lăng Sở lúc nào cũng bận, có lúc tôi cũng mặt dày không biết xấu hổ tìm đến làm phiền anh ấy. Khoảng một phút sau, anh ấy gọi lại cho tôi.

Mỹ Tuệ cướp lấy điện thoại, nói một câu mà mỗi lần nhớ lại tôi đều không khỏi nổi da gà: “Anh Lăng Sở, em nhớ anh quá.”

Cho dù cô ấy đã dùng giọng mũi như tôi để nói, nhưng giọng nói của mỗi người luôn có sự khác biệt. Tại Lăng Sở rất thánh, chắc chắn sẽ nghe ra. Mỹ Tuệ đang chơi xấu. Cầm lấy cái gương của Mỹ Tuệ tự soi mặt mình trong đó, tôi chẳng hề thấy mỹ nhân xinh đẹp mà cô ấy nói, nói một cách công bằng thì chỉ thấy trong gương là hình ảnh của Bạch Cốt Tinh mà một tỷ ba dân số của Trung Quốc đều sợ.

Ngắt điện thoại, tôi được đưa thẳng lên phòng KTV 306 của quán Thịnh Hoa. Cô nàng Mỹ Tuệ đã đặt phòng trước rồi, mặc cho tôi nói thứ sáu ở đây chắc không có nhiều người.

Lúc chúng tôi đến nơi trời đã tối. Trong phòng còn để đèn mờ khiến không thể nhìn rõ mặt người bên cạnh. Tôi gọi nhân viên phục vụ bảo họ bật đèn sáng, sau đó gọi luôn mười hai chai bia. Mỹ Tuệ vừa thử micro vừa nói tôi điên quá.

Tiếng nhạc âm ỉ khiến tai tôi như ù đi. Tôi ngồi trên sofa chán nản rót bia uống. Trước đây luôn có Y Dương cùng tôi hát những bản tình ca, đáng tiếc giờ đã không như vậy nữa. Tôi hận tên khốn đó bởi đi đến đâu tôi cũng thấy hình bóng quen thuộc của anh ta.

Mỹ Tuệ đứng trên sân khấu hào hứng hát vang một bài không biết tên, tôi học theo đám fan cuồng, nhiệt tình vỗ tay, cho đến khi tay rất bỏng mới thôi. Cho dù tôi cho rằng người ta đi hát vì tiền thì vẫn phải thừa nhận cô nàng này hát vì đam mê.

Uống bia được một nửa rồi mới thấy Lãng Sở đẩy cửa bước vào. Anh ấy mặc lễ, rất ra dáng một giám đốc. Đến tụ điểm vui chơi như thế này mà lại mặc như thế. Vì lỗi này của Lãng Sở, tôi phạt anh ấy ba chai.

Nhìn thấy hai cô gái quây tưng bừng thế này chắc hẳn anh ấy cũng rất ngạc nhiên.

“Ngài giám đốc cũng hát vài bài chứ?” Tôi đưa micro và phiếu yêu cầu bài hát tới trước mặt Lãng Sở. Không biết vì sao khái niệm giám đốc này cứ bám riết trong tôi, không chịu mất đi. Đến chết tôi vẫn nhớ Lãng Sở là một giám đốc, không phải nhân vật bình thường. Lẽ nào là vì tôi đang tự ti?

Anh ấy không quá hào hứng, điền vào phiếu yêu cầu bài hát Yêu em một ngàn năm của Lưu Đức Hoa. Tôi ngồi dưới vừa nghe vừa uống bia. Đèn sân khấu chiếu lên gương mặt anh ấy từng vòng từng vòng, giống như sắc màu của cầu vồng sau mưa.

Lúc Lãng Sở hát bài này có vô tình quay đầu nhìn về phía tôi. Tình cảm lãng lẽ gửi trong ánh mắt anh ấy khiến tôi dù đã uống hơi nhiều bia cũng phải trốn tránh. Anh ấy hát rất hay, rất tình cảm.

Hóa ra người mình thích và người thích mình mãi mãi không thể nào là một. Cũng giống như lúc này trong tôi đang vang lên hai tiếng hát, một ở trong lòng tôi và một ở tận cùng trái tim tôi.

Mỹ Tuệ, nha đầu này không biết đã quay lại từ lúc nào, cô ấy bắt chước dáng vẻ của tôi, cầm chai bia lên tu một hơi rồi mới đặt xuống. Tôi thấy thế thì trợn mắt há mồm, không nói được gì.

Có lẽ vì đã uống không ít nên không đợi Lãng Sở kết thúc bài hát, mắt tôi đã hoa lên, trước mặt nhập nhòa. Đáng sợ nhất là chai rượu vang trên bàn cũng bị tôi uống hơn một nửa.

Tôi đứng lên khỏi sofa, bắt đầu nhảy nhót điên cuồng. Tôi cướp lấy micro nhưng khi âm nhạc vang lên thì một câu cũng không hát, chỉ không ngừng khóc “hu hu” trong micro. Tôi cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, người cũng mất dần cảm giác.

Làm loạn không được bao lâu thì tôi đuối sức, nằm bất động trên sofa, một tiếng cũng không kêu. Mỹ Tuệ vẫn đang rên rĩ trên sân khấu, tôi gục vào vai Lãng Sở, lịm đi.

Nước mắt tôi giống như dòng nước đã thông, ào ào đổ xuống. Tiếng nói của tôi cũng biến đổi, cứ như được phát ra từ mũi vậy.

Tôi chớp chớp nâng được mí mắt lên, cố gắng để tỉnh táo hơn một chút. Sau đó lại ngốc nghếch hỏi Lãng Sở một câu đã từng hỏi một lần trước đó: “Liệu Y Dương có quay về bên tôi nữa không?”

Lãng Sở rút bàn tay đang để trong túi áo ra, nhẹ nhàng đặt lên trán tôi. Anh ấy dùng giọng điệu rất chân thành nói với tôi: “Có, rồi Y Dương sẽ quay về bên em.”

Tối hôm đó tôi uống say bí tỉ, đến khi tỉnh lại đã là chuyện của buổi trưa ngày hôm sau rồi. Chuyện xảy ra tối hôm qua, có những thứ tôi không còn nhớ nữa.

Sáng sớm hôm nay, Mỹ Tuệ để lại tờ giấy trên đầu giường tôi, trên đó viết: “Nha đầu cậu uống rượu cũng thật giỏi, thiếu chút nữa thì hại chết tớ. Nhớ lần sau, tuyệt đối không được tìm Lãng Sở giúp cậu thu dọn bãi chiến trường. Bữa sáng ở trên bếp, ăn đi nhé.”

Tôi vò vò đám tóc trên đầu, muốn ngồi dậy lại cảm thấy toàn thân không có sức, giống như vừa mắc trận cảm nặng vậy. Tôi chống tay lên giường, chậm chậm ngồi dậy.

Đây đã là người thứ hai khâm phục tôi rồi, Lão Lý khâm phục tài ăn nói của tôi, Mỹ Tuệ khâm phục tửu lượng của tôi, xem chừng xã hội loạn đến mức không thể tôi tệ hơn được rồi.

Từ khi đi khám bệnh mấy hôm trước, bệnh chảy máu chân răng của tôi đã được cải thiện rõ rệt. Lúc đến bệnh viện kiểm tra lại, tôi nhặt được một tờ rơi in ấn công phu.

“Đường dây nóng quyên hiến tủy sống XXX.”

Tôi dừng lại ở đó rất lâu. Cho dù có tư tưởng của dân thành thị, nhưng dù sao cũng đã học qua trung học phổ thông nên cũng có thể hiểu một chút về vai trò của máu đối với sức khỏe người. Bức ảnh trên tờ rơi đó rõ ràng đã thu hút tôi, đôi mắt đầy chờ đợi đó khiến lòng tôi không ngừng run rẩy.

Tôi lấy điện thoại, tức tốc ghi lại số đường dây nóng đó, đi vào bệnh viện.

Tìm rất lâu sau mới thấy số điện thoại của Hải Lộ, một người bạn đã mất liên lạc bấy lâu nay của tôi. Gọi cho cô ấy, chưa đầy năm phút sau, cô ấy mặc áo blouse trắng phong độ ngồi người chạy đến. Nói thực tôi luôn có cảm giác sợ hãi khi nhìn thấy bộ quần áo blouse trắng này. Thấy cô ấy còn cách tôi một đoạn ngắn, tôi khen ngợi: “Thì ra cũng là một người có đẳng cấp.”

Cô ấy đến gần, khẽ cười với tôi: “Y Thần cậu vẫn như ngày xưa, muốn tôi giúp cậu gì nào?”

Tôi cười cười, vẫy tay chào cô ấy.

Đây là người mà tôi gọi là hoa khôi của trường cũ, Đinh Hải Lộ, quan hệ giữa tôi và cô ấy cũng không thân thiết gì, chẳng qua chỉ là bạn bè đã có lúc giúp đỡ lẫn nhau. Hải Lộ hiện đang là bác sĩ khoa Huyết học của một bệnh viện hàng đầu, cô ấy không chỉ xinh đẹp mà gia thế còn rất giàu có. Bố cô ấy là cục trưởng, mẹ cô ấy là giáo sư đại học.

Nghĩ đến đây, tôi bỗng thấy hổ thẹn vì thua kém, thực sự muốn đập đầu vào tường mà chết đi cho rồi.

Tôi nhìn mái tóc óng mượt đến mê hồn của cô ấy, sau đó nói rất khách khí: “Sao đẹp bằng cậu được.”

Cô ấy nhoẻn miệng cười, làm bộ ngất ngây sung sướng vì lời khen của tôi.

Nhớ năm đó, Y Dương cũng muốn theo đuổi Hải Lộ, kết quả là giữa đường gặp phải Trình Giảo Kim [9] là tôi. Cũng không biết vì sao tôi và anh ta yêu nhau. Đương nhiên, tôi cũng không biết vì sao anh ấy không theo đuổi Hải Lộ nữa mà quay sang theo đuổi tôi.

[9] Trình Giảo Kim: một võ tướng Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay đầu lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác.

“Hải Lộ, bệnh viện các cậu có nhận quyên hiến tủy sống không?” Phòng làm việc chỉ có tôi và cô ấy, không có nhiều người qua lại.

Nghe xong, cô ấy nhìn tôi một cách hết sức ngạc nhiên, rồi cười nói: “Y Thần, cậu trở thành người có lòng nhân ái như thế này từ bao giờ vậy?”

Kỳ thực tôi cũng không biết “nhân ái” – từ này gọi lên khái niệm gì trong lòng tôi. Tôi từ trước đến nay chưa từng nghĩ rằng mình là người có lòng nhân ái, tôi muốn hỏi là nhân ái có thể biến thành cơm ăn, có thể khiến mọi người trường sinh bất lão hay không?

Tôi mở cuốn sách y học dày cộp trên bàn ra đọc chăm chú, hồi lâu cũng không nói gì. Không biết là quỷ thần muốn cùng tôi chơi trò gì nữa. Bố mẹ tôi không biết, Hứa Y Nam không biết, không ai biết cả. Tôi tự cấu mạnh vào đùi mình, rất đau. Xem ra đây là thật, không phải mơ. Tôi cũng không phải là xúc động nhất thời.

Tôi lấy lại tinh thần, hai mắt nhìn chăm chăm ra hành lang, sau đó rất nghiêm túc hỏi Đinh Hải Lộ: “Quy trình cụ thể diễn ra như thế nào?”

“Đầu tiên là tuổi tác của cậu là phù hợp, tình trạng sức khỏe...”

Đinh Hải Lộ dựa vào bàn hỏi tôi những câu như thế. Sau khi tôi trả lời xong, cô ấy đưa cho tôi một tờ bảng phiếu phải điền, sau đó hỏi tôi: “Người nhà cậu có đồng ý không?”

Tôi gật đầu không chút phân vân, bố mẹ tôi đều là thành phần trí thức, nhất định sẽ đồng ý. Rời bệnh viện, tôi cảm thấy vừa căng thẳng vừa nhẹ nhõm.

Đinh Hải Lộ nói sẽ thông báo cho tôi thời gian đi kiểm tra máu.

Hôm sau, lúc tôi đang một mình qua đường sang khu phố ăn uống, các món nướng Tứ Xuyên ở đó thơm lừng hấp dẫn tôi. Lúc còn yêu Y Dương, tên ấy chưa từng đồng ý cho tôi ăn những đồ này. Bởi vì món ăn Tứ Xuyên cho rất nhiều ớt, anh ta biết người bị đau dạ dày như tôi nếu không chú ý ăn phải thì sẽ đau đến mức phải gọi 6542 [10].

[10] Số máy gọi cấp cứu của Trung Quốc.

Bây giờ thì tôi chẳng kiêng dè gì, cứ ăn uống thoải mái, cũng không có ai hỏi han. Tôi không ngờ con phở ăn uống nhỏ xíu này lại bán bao nhiêu là đồ ăn ngon.

Đạo quanh các cửa hàng chừng gần một tiếng thì Lăng Sở gọi đến. Tôi tiếp tục ăn, không quan tâm. Không biết vì sao, tôi không muốn nghe điện. Điện thoại để trong túi quần cứ kêu và rung như vậy cũng có chút phiền phức. Nhưng nó kêu mãi rồi cũng ngừng.

Sau khi về đến nhà tôi mới nhàn nhã mở điện thoại, có ba cuộc gọi nhỡ. Trong danh sách cuộc gọi đã nhận tôi bỗng phát hiện cái tên Lăng Sở ở vị trí đầu tiên. Sau khi suy nghĩ mấy giây, tôi quyết định xóa cái tên có chút quen thuộc đó.

Nhớ ra là gần đây mình và người này điện qua điện lại hơi nhiều, tôi gõ gõ đầu: “Chỉ là giúp anh ấy trở thành người anh em tốt thôi mà.”

Thời gian gần đây tôi thường thích nấu cháo điện thoại, bởi vì tôi nhận thấy cuộc đời này thật sự không có mấy chuyện có ý nghĩa, tẻ nhạt quá, giống như cuộc sống của tôi ngoài ăn ra chỉ có ngủ. Đúng lúc tôi vừa an nhàn nhắm mắt lại thì điện thoại lại đổ chuông, còn chưa kịp phản ứng, chưa kịp nhận ra ai gọi thì tôi đã ấn nút nghe rồi. Tôi nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu hú liên hồi vọng vào trong điện thoại.

“Y Thần, con đang ở đâu? Bố con phải đi cấp cứu rồi.” Một loạt tiếng bước chân gấp gáp, mẹ tôi dường như đang rất tuyệt vọng.

Phụ nữ gặp chuyện này đều sẽ khóc.

Tôi không kịp đi dép, nhảy từ trên giường xuống là cuống cuống lao ra cửa. Sau đó cầu thang nào động bởi tiếng bước chân bình bịch của tôi.

Hôm nay giao thông khá tốt, không có ùn tắc nghiêm trọng. Lúc vội vàng chạy vào bệnh viện tôi có chút mất phương hướng, cho dù đã đến đây n lần. Lúc này tôi thật sự muốn mọc ra đôi cánh, bay đến cạnh bố tôi.

Tôi căng thẳng đến mức quên mất mẹ tôi nói bố ở phòng nào. Cho dù tôi vỗ trán đau điếng cũng không thể nhớ được, mãi tới khi vỗ đồ cả trán mới nhớ được mấy con số đó.

Tôi mở cửa phòng bệnh, Hứa Y Nam và Hàn Cần Hiên đã chạy đến trước tôi. Không kịp chào hỏi, tôi chạy đến nắm lấy cánh tay mẹ hỏi han tình hình, thấy mắt bà đã sưng mọng như hai quả đào. Giọng mẹ ngắt quãng, nước mắt: “Bố con... bị cao huyết áp... bị ngất...”

Lúc mẹ mới nói được nửa câu, tôi lo lắng tưởng như ngừng thở, lúc nghe đến hết câu, cơn choáng váng của tôi mới dần dần tan đi.

“Bây giờ bố thế nào ạ?” Tôi mở to mắt nhìn bố tôi đang nằm hôn mê trên giường, cảm giác lo sợ làm tim loạn nhịp.

Hoàn cảnh này khiến tôi nhớ tới buổi chiều hôm đó, khi bệnh tim của ông nội tái phát phải nhập viện. Khi đó tôi vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Ông nội nằm trên giường bệnh, không mở mắt, không nói chuyện, không cử động. Tôi cầm quả táo ở tủ đầu giường đến lay lay tay ông, gọi: “Ông ơi, ông dậy ăn táo này.” Nhưng ông chỉ nằm đó yên lặng, mẹ bế tôi ra ngoài nói: “Ông nội ngủ rồi, đừng gọi ông.”

Lúc này nhớ lại mình hồi đó, có chút buồn cười, nếu tôi có thể khiến người đang hôn mê nằm trên giường bệnh ngồi dậy ăn táo thì chẳng hóa ra tôi là thần y hay sao.

Bố tôi lúc này giống hệt như ông tôi hồi đó, cũng không mở mắt, không nói, không cử động. Bây giờ tôi đã lớn rồi, không còn kéo tay gọi bố dậy ăn táo như hồi nhỏ nữa.

Chỉ là ông tôi sau khi kiên trì được mấy ngày thì ra đi mãi mãi. Ngày đưa tang ông, cả gia tộc chúng tôi đều mặc đồ đen, bố tôi quỳ trước mộ ông suốt một giờ. Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc đó chúng tôi không phải là quá nhỏ thì có lẽ bố tôi đã gọi chúng tôi lại quỳ lạy cùng ông rồi.

Tôi nghĩ miên man, trong lòng bỗng cảm thấy xót xa. Từ khi ông tôi mất đến nay, mỗi lần đến phòng bệnh tôi đều thấy mình căng thẳng và sợ hãi vô cùng. Tôi ghét nơi đây, cực kỳ ghét. Kể cả cách bài trí toàn một màu trắng lạnh toát ở nơi đây cũng khiến tôi bủn rủn chân tay.

Tôi đứng bên giường bệnh khá lâu nên chân có cảm giác tê cứng, nhẹ nhẹ giẫm giẫm chân hai cái và tìm một chỗ trong phòng rồi ngồi xuống.

Hàn Cần Hiên khoác tay Hứa Y Nam lặng yên ngồi đó, căng thẳng chờ đợi, dáng vẻ dường như rất mệt mỏi. Tôi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên cây đại thụ trước sân vọng tới tiếng hót của loài chim nào đó.

Cửa mở ra, cô y tá bước vào phá tan bầu không khí im lặng ở trong phòng. Cô ấy lấy nhiệt kế kẹp dưới nách bố tôi xem kỹ, sau đó ghi lại vào sổ theo dõi bệnh, cuối cùng cô ấy dùng tay vẩy vẩy cái nhiệt kế mấy cái rồi lại nhét lại vào nách bố tôi.

Tôi đặt cái túi xách trên vai xuống, giọng điệu kiên quyết: “Mọi người đều về cả đi, ai cũng bận đi làm mà. Hôm nay con đang nghỉ phép. Mọi việc ở đây cứ giao cho con là được rồi.”

Tôi biết mẹ tôi luôn giống như cái cây cắm rễ xuống bụi giăng, một chút cũng không muốn rời. Hứa Y Nam lại là nhân vật quan trọng trong công ty, vắng anh ấy chưa đến một ngày có khi tổn thất đã lên tới mấy trăm nghìn. Còn về chuyên gia gây chuyện Hàn Cần Hiên thì có thể tùy ý đi hay ở.

Tóm lại, tôi là người rảnh rỗi nhất, lúc này không hy sinh thì còn đợi lúc nào nữa. Chút hy sinh nhỏ nhoi này mà cũng không làm được thì tôi đâu còn là Hứa Y Thần.

Nghe những lời tôi nói, mẹ tôi và vợ chồng anh trai phân vân hồi lâu, cuối cùng sau khi dằn đi dằn lại không biết bao nhiêu lần là phải nhớ đắp chăn cho bố tôi cẩn thận, ba người đó mới chịu đi về.

Tôi kiểm chế để không trở thành tên ngốc trong căn phòng chán ngắt này, sau đó dựa đầu vào tường mơ màng thiếp đi lúc nào không biết. Có người gõ cửa. Gõ liên ba cái một cách rất quy củ sau đó mở cửa bước vào. Lúc tôi nhìn rõ người đứng trước mặt ấy liền lập tức sụp đổ. Sao Y Dương lại đến đây? Tôi muốn mở miệng ra nói với anh ta câu gì đó, anh ta không thèm bận tâm tới tôi mà mang rất nhiều hoa quả, thuốc bổ đi thẳng đến đầu giường bố tôi, đặt chúng xuống, sau đó ngồi xuống cạnh giường bệnh, chăm chú nhìn bố tôi, không nói một lời. Tôi không bước tới làm phiền anh ấy mà chỉ yên lặng đứng nhìn anh ấy từ phía sau. Cho đến lúc chân tôi tê mỏi vì đứng quá lâu, anh ấy mới đứng dậy bỏ đi, suốt thời gian đó Y Dương không hề để ý đến sự tồn tại của tôi. Tôi tức giận đùng đùng, lúc Y Dương đưa tay định mở cửa tôi bỗng mở miệng hỏi một câu mà bấy lâu nay tôi vẫn không dám thừa nhận: “Lẽ nào hai chúng ta thực sự kết thúc rồi?” Y Dương vẫn quay lưng lại phía tôi, giọng nói lạnh lùng: “Y Thần, chúng ta đã chia tay nhau rồi.” Sau đó anh ta dứt khoát dứt áo ra đi, không thèm quay đầu lại nhìn lấy một lần. Tôi nhìn theo bóng anh ta, lớn tiếng chửi mắng: “Y Dương, anh là thằng khốn! Không bằng loài cầm thú!”, rồi nhặt nhạnh hết những thứ anh ta mua đến, ném ra cửa. Cuối cùng còn dùng chân đá tung cánh cửa, cho cánh cửa kẹp chết anh ta.

Tôi kêu lên một tiếng “ôi” và ngã lộn ra đất, cái ghế chông chơ. Tôi xoa xoa cái cằm bị đập xuống nền gạch sau cú ngã, hóa ra là mơ.

Tên khốn Y Dương đó chưa hề đến chỗ này.

Chỗ này có bốn bức tường màu trắng, rèm cửa màu trắng, chăn ga gối đệm màu trắng. Bố tôi đang nằm ở đây, tôi nhìn đồng hồ, từ khi tôi đến đây, bố tôi đã ngủ tròn bảy tiếng rồi.

Tôi ngồi dựa trên ghế, toàn thân đau nhức. “Bố, bố mau tỉnh lại đi! Bố chiếm cái giường vừa mềm vừa thoải mái ngủ khò khò, trong khi con gái rượu của bố thì lại phải chịu tội trên cái ghế cứng ngắc này.” Thấy căn phòng này quá yên tĩnh, tôi cứ lẩm bẩm nhăng cuội như thế.

Tôi mang cái ghế lại ngồi cạnh giường bệnh của bố, ông vẫn ngủ, mặt không có chút biểu cảm. Bác sĩ nói, có lẽ phải đợi thêm một thời gian nữa ông mới tỉnh lại được. Tôi đành ngồi yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm gió thổi lá bay.

Khoảng đến tối, bố tôi khẽ mở mắt, thấy chỉ có một mình tôi ở đây, ông rất ngạc nhiên, tôi vội vàng giải thích: “Mẹ và anh chị đều ở đây nửa ngày rồi, vừa mới về qua nhà một chút, một lát nữa lại tới.” Lúc đó ánh mắt bố tôi mới bình thường trở lại.

Tôi nghĩ, nhiều người hay ít người túc trực ở đây thì có khác gì nhau chứ? Tôi đặt xuống dưới lưng bố tôi một cái gối dựa, giúp ông ngồi dậy một chút cho dễ chịu, sau đó lấy dao gọt táo. Lúc gọt vỏ táo có lẽ không được đều tay cho lắm, không quá nham nhở nhưng cũng rất khó coi. “Bố, bố mau ăn hết chỗ táo này đi nhé.” Tôi ân cần bưng táo đến cạnh bố, đây, tôi thật là một cô con gái hiếu thảo.

Bố tôi bật cười ha ha, lâu lắm rồi mới thấy ông cười sảng khoái như vậy, những thứ đẹp nhất luôn là những thứ rất lâu mới được gặp.

Đúng lúc ấy tôi cảm thấy bản thân có chút công dụng với đất nước này, xã hội này, người cha này thì mẹ tôi xách cặp lồng cơm ba tầng và một bát canh đi tới, Hứa Y Nam rón ra rón rén cùng bước vào.

Tôi lười nhác ngồi trên ghế nhìn sang hai người, Hứa Y Nam, đồ mặt dày ấy thật là cũng biết tận dụng. Mẹ tôi mang thức ăn bày lên bàn, vừa dứt canh cho bố tôi vừa nói với tôi: “Thần Thần (tự nhiên mẹ tôi lại gọi tên ngày bé của tôi), con cũng ăn chút đi, thức ăn sắp ra rồi.”

Thế là tôi không rửa tay mà ngồi ngay xuống ăn. Từ trước đến nay tôi vẫn cho rằng canh mẹ tôi hầm là ngon nhất. Nhưng lúc này uống một ngụm canh lại cảm thấy nó không mùi không vị, giống như là nước lọc vậy.

Mẹ dứt cho bố từng thìa, từng thìa canh, thấy bố tỉnh lại thì mặt mày nhẹ nhõm, tươi tỉnh hẳn lên. Tôi uống hết hai ngụm canh rồi ngồi lù sang một bên còn Hứa Y Nam thì lại xích lại gần.

Cao huyết áp, cụm từ này không mấy quen thuộc trong suy nghĩ của tôi. Trước đây đã thấy bố tôi bị một lần rồi, nhưng lần đó không nghiêm trọng như thế này, sau đó, sức khỏe của bố rất tốt, không tái phát nữa, lần này sao mà lại bị nặng đến thế chứ?

Tôi cúi đầu suy nghĩ, máu trong cơ thể dồn hết lên đỉnh đầu làm cho tôi cảm thấy hơi choáng váng, nhấc chân lên rồi hạ xuống, đứng ngay ngắn lại. Hứa Y Nam không yên bèn tốt bụng đá cái ghế của tôi vào góc nhà, sau đó lại còn dùng giọng điệu giống như bọn biến thái nói với tôi: “Hứa Y Thần, em nhìn em xem, chẳng có chỗ nào giống phụ nữ cả.”

Tôi quay mặt lại trợn mắt lườm cảnh cáo anh ấy: “Hứa Y Nam, anh đúng là đồ con hoang, cút sang một bên.” Không biết tại sao tôi lại tức giận bùng bùng như thế, tôi không rõ là tại sao mình không vui. Hứa Y Nam lại dám trêu chọc tôi, chuyện này là anh ta tự làm tự chịu, không liên quan đến tôi.

Hứa Y Nam ngả ngàng người sang một bên, tránh xa tôi một chút, sau đó làm bộ oan tày trời nói: “Này, sao em lại nổi giận dùng dùng thế?”

Xem chừng thời gian Hứa Y Nam và tôi hòa hợp là quá ngắn ngủi, khi anh ấy làm cho tôi tức giận thực sự thì luôn thấy lo lắng như thế. Bởi vì tôi sẽ như Thiết tướng quân [11] bụng to làm cho anh ấy sống dở chết dở.

[11] Ý chỉ những người thường dùng kỷ luật thép.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt tôi biến đổi như sắp có mưa, Hứa Y Nam nghiêm túc lại.

“Y Nam, đưa Thần Thần về trước đi, em nó ở đây cả một ngày rồi.” Đúng là chỉ còn mẹ tôi biết thương con gái thôi.

Tôi đuổi thẳng lưng, thực sự cảm thấy cũng hơi mệt, Hứa Y Nam làm mặt quỷ, dọa sẽ mang vút tôi ra khỏi cửa. Lúc tôi chen ra đến cửa, còn quay lại phía bố tôi chào to: “Bố, ngày mai con lại vào thăm bố.”

Lúc ở cổng bệnh viện chờ Hứa Y Nam lái chiếc xe Alto ghê màu bạc từ bãi đỗ xe đi ra, không biết vì sao tôi vẫn quen thêm từ “ghê” vào sau tên chiếc xe Alto của Hứa Y Nam. Nói lạ, Alto không thể nào sánh được với Audi, đừng nói là chỉ khác nhau mấy chữ cái, mà còn là hơn kém nhau rất nhiều tiền. Sau khi đưa tôi về đến nhà, Hứa Y Nam rất tự nhiên nói một câu: “Muộn quá rồi, anh không lên nhà nữa.” Tôi thật sự muốn đá cho anh ấy một cái, thử xem dưới lớp da heo của anh ấy có bao nhiêu mỡ.

Nằm trên giường tôi cứ lẩn qua lẩn lại mãi không ngủ được, liền ngồi dậy khoác thêm áo khoác ngoài đi đến quán cà phê internet cách khu nhà tôi ở không xa. Quán cà phê này cũng có nhiều điểm đặc biệt, tên của nó là sao sao gì đó, mà cũng có liên quan đến vũ trụ nữa.

Cửa quán đóng kín, sau khi tiện tay đẩy cửa ra tôi thấy bên trong tối mò mò, chỉ có bóng người nhập nhòa dưới ánh đèn mờ ảo.

“Chị ơi, tôi muốn thuê máy.” Lúc nói câu này với cô nhân viên quán, tôi đồng thời cầm bánh bao ở quầy lên ăn, đêm nay dài quá, tôi không thể nào chỉ uống hai ngụm canh mà sống qua được.

“Chứng minh thư nhân dân.” Cô nhân viên phục vụ vừa làm thủ tục vừa hỏi tôi có tấm thẻ chứng nhận đã thành niên đó hay không.

Tôi há hốc miệng, đưa tay lần tìm túi áo, tìm đông tìm tây hồi lâu cũng chẳng thấy đâu. Cuối cùng tôi đành nói với cô nhân viên: “Tôi quên rồi, nhưng tôi khẳng định tôi đã thành niên, chị có thể linh động giúp tôi được không?”

Cô ta kỹ càng quét ánh mắt khắp mặt tôi như thể nhìn mặt chưa thể khẳng định tôi đã thành niên hay chưa, nói: “Sắp đến giờ kiểm tra rồi, cửa hàng chúng tôi sẽ bị phạt.”

Tôi nhìn đồng hồ treo đằng sau cô ấy, rồi lại nhìn cô ta: “Đã mười một giờ rồi, đám phiền phức ấy đều đã đi ngủ hết rồi.”

Cô ấy không nói gì, thản nhiên nhận tiền tôi đưa sau đó ghi cho tôi số hai mươi lăm.

Tôi đã nói rồi, trên thế giới này chẳng có ai chê tiền cả.

Ngồi cạnh tôi là một thiếu niên nhuộm tóc vàng, miệng ngậm điếu thuốc lá. Cậu ta đang hút thuốc nhãn hiệu Bầy con sói và đeo tai nghe ngồi đó điên cuồng chơi trò Hành trình chinh phạt mà không mấy may chú ý đến tôi.

Tôi đăng nhập vào tài khoản QQ [12], sau đó màn hình hiển thị thời gian lần đăng nhập gần nhất của tôi là ngày hai mươi ba tháng năm. Tôi có chút kinh ngạc lẫn thán phục bản thân mình vì có thể không vào QQ một thời gian lâu như thế.

[12] QQ: Giống như Yahoo của Việt Nam, khi đăng ký thành viên bạn sẽ được cấp ột IP dưới dạng một dãy số để đăng nhập.

Nickname Tiểu kền đồng không ngừng buzz tôi, nhưng tôi còn đang bận thực hiện bao nhiêu thao tác khác. Có một tin nhắn cũ trong hộp thư lưu khiến tôi hận cái máy tính chết tiệt này không thể lập tức cho tôi nhấp chuột vào đọc nội dung. Bởi vì tôi không thể cải thiện được tốc độ rùa bò của đường truyền, nên chỉ còn cách ngồi đợi.

Tôi nắm chặt tay, mắt nhìn trừng trừng. Cậu thiếu niên tóc vàng bên cạnh đưa mắt nhìn tôi một cái rồi lại quay về tiếp tục chơi trò Hành trình chinh phạt. Tôi “hừm” một tiếng, nhìn cái gì mà nhìn.

Tin nhắn của Y Dương cuối cùng cũng được mở ra, trên đó viết những dòng chữ khải [13] màu đen: “Y Thần, em là một cô gái tốt. Anh là thằng khốn nạn mới bỏ rơi em. Vì vậy em nhất định phải hạnh phúc trở lại, biết chưa?”

[13] Font chữ chuẩn của Trung Quốc.

Nước mắt làm nhòe tầm nhìn của tôi, lẽ nào phụ nữ chỉ có thể yếu đuối như thế này? Tôi đứng là con cóc, tên khốn đó nói gì cũng tin. Thời gian Y Dương gửi tin nhắn này là một giờ sáng ngày mùng hai tháng sáu. Tôi nhìn lại lần nữa, nước mắt rơi xuống bàn phím, chỉ là không nghe thấy âm thanh nào vang lên.

Sau khi khóc lóc một hồi, tôi chợt thấy hai ngón tay không thể coi là đẹp kẹp mấy tờ khăn giấy đưa ra trước mặt, là cậu thiếu niên tóc vàng bên cạnh, cậu ta vẫn dán mắt vào màn hình, không quan tâm tới biểu hiện của tôi. Tôi nhận khăn giấy, nhanh chóng lau sạch nước mũi sắp chảy xuống miệng.

Sau khi ngừng khóc, tôi nhích lại gần, tay khều khều vai cậu ấy: “Có thể cho tôi xin một điều thuốc được không?” Cậu nói đó dường như đã rất quen thuộc với đối phương, chỉ có điều chúng tôi là những người đừng không quen biết.

Cậu ta móc từ trong túi ra một bao thuốc màu trắng, hiệu Bảy con sói, đưa đến trước mặt tôi rồi hỏi thêm câu nữa: “Có lửa không?” Cậu ấy vẫn không nhìn tôi mà tiếp tục chơi trò Hành trình chinh phạt, chỉ khác là đã bỏ tai nghe xuống.

Tôi dờ dẫm nhìn vào màn hình máy tính, từng vòng khói thuốc tôi nhả ra chiếm lĩnh màn hình đối diện. Khuôn mặt Y Dương hiện ra rồi không lâu sau dần tan biến. Hóa ra anh ấy vốn không ở đây.

Tôi nhìn số QQ của Y Dương, lòng đầy đau đớn. Đây là một cặp số QQ tình nhân chúng tôi mua hồi còn yêu nhau của một người tên là Lý Vỹ. Bây giờ có lẽ nó đã bị bỏ đi, không ai dùng nữa, chỉ là đến lúc này tôi vẫn còn có thói quen mở nó ra xem lại.

Cậu bé tóc vàng thoát khỏi cuộc “chinh phạt”, mở trang kugou [14] và đeo tai nghe, không lâu sau đã gục ngay xuống bàn mà ngủ. Tôi nhìn thời gian ở góc phải dưới của màn hình, đã là ba giờ sáng rồi.

[14] Một trang web âm nhạc dành cho giới trẻ Trung Quốc.

Trong quán cà phê lúc này đã yên tĩnh hơn rất nhiều, có thể nghe rõ tiếng gõ bàn phím lạch cạch. Tôi khoanh tay trên bàn, không biết từ lúc nào cũng mơ màng ngủ thiếp đi.

Đột nhiên có người từ phía sau đi qua chỗ tôi, va phải cái ghế làm phát ra âm thanh chói tai, tôi cũng chẳng quan tâm mà tiếp tục mơ màng.

Lúc tôi tỉnh lại có lẽ đã là sáu giờ sáng, tôi bị nhân viên dọn vệ sinh đánh thức. Anh ta kéo những chiếc ghế trên nền gạch, ghế cọ vào nền gạch phát ra những tiếng “kít kít” nghe rợn người.

Tôi chậm chậm mở mắt, khuôn mặt bơ phờ mệt mỏi. Không gian trong quán sáng lờ mờ. Những người khách của ngày mới lục tục kéo vào. Cậu bé tóc nhuộm vàng ngồi bên cạnh tôi đã ra về. Bao thuốc lá Bảy con sói vẫn để bên bàn máy của tôi, chỉ có điều trên vỏ bao thuốc có thêm hàng chữ số màu đen, tôi cầm lên xem, là số QQ. Tôi không hiểu, tại sao cậu ta lại gửi cho tôi số QQ của mình?

Cầm lấy bao thuốc màu trắng đó, tôi lòng vòng đi ra cửa.

Ngay chỗ đường rẽ, có một người bán hàng rong đang bán đồ ăn sáng, tôi vội vàng chạy tới mua ngay hai cái bánh rán và một bát đậu tương.

Nói thật, mua đồ ăn sáng của gánh hàng rong không được vệ sinh cho lắm. Đoạn đường hẹp mà ô tô qua lại không ngừng, bụi đường rơi đầy vào chảo dầu rán bánh. Bàn tay ông chủ dính đầy dầu mỡ vừa tìm tiền lẻ vừa nặn bánh. Nhìn thấy vậy tự nhiên tôi cảm thấy hết cả ngon. Nhưng chẳng phải là có câu nói “ăn bẩn sống lâu” đó hay sao?

Tôi có chút sốt ruột khi ngồi trên ghế đợi ăn bữa sáng, có lẽ đáng về tôi lúc này vô cùng nhếch nhác. Sau khi xoa mặt mấy cái xoa bớt vẻ mặt buồn ngủ tôi dần lấy lại được cảm giác thèm ăn.

Đúng lúc tôi điệu bộ như hồ đói nhét nửa cái bánh rán vào miệng thì Lăng Sở đi đến, tôi nhanh chóng bỏ nửa cái bánh rán ăn dở xuống, xúc một thìa đậu tương hầm, sau đó hỏi anh ấy bằng vẻ mặt kỳ dị: “Sao anh cũng tới đây?”

Lăng Sở mặc lê, đi giày da bóng lộn thực sự không phù hợp với chỗ này, tôi dùng chân đá cho anh ấy cái ghế nhựa, ra ý bảo anh ấy ngồi xuống đó.

“Gọi điện em không nghe máy, sợ em xảy ra chuyện gì, liền chạy đến nhà xem thử. Đến nơi, nhà chẳng có ai, vừa ở nhà em ra, thật không ngờ lại gặp ngay em ở đây.” Lăng Sở càng nói càng hăng, vẻ mặt đầy hài hước.

“Cười cái đầu anh ấy, bố tôi nhập viện rồi.” Tôi nhỏ miếng đậu tương, cầm cuộn giấy vệ sinh trên bàn xé một đoạn lau sạch hai bên mép. Quán vỉa hè này cũng đáng sợ quá, không dùng khăn giấy mà lại dùng giấy vệ sinh, thật ghê chết đi. Tôi móc tiền trong túi ra trả. Ông chủ hàng vừa nặn bánh vừa nhận tiền, sau đó đưa đôi tay đầy dầu mỡ quờ quạng trong túi quần hồi lâu mới tìm thấy năm hào trả lại tôi, sau đó tiếp tục quay đi rán bánh.

Tôi đột nhiên có cảm giác buồn nôn, rất muốn nôn.

Lăng Sở ở phía sau luôn miệng hỏi tôi bị làm sao, tôi xua tay nói không sao, không sao, lúc này hình tượng có biến thành khó coi thế nào cũng chẳng quan trọng nữa.

Sau khi ngồi lên xe, tôi bảo Lăng Sở đưa tôi đến bệnh viện. Lăng Sở là một người lao động công ích, không thu phí.

“Bố em thế nào rồi?” Anh ấy hỏi thăm bố tôi nhưng lại nhìn tôi đầy vẻ quan tâm.

Tôi quát “thôi đi” rồi nói: “Người ốm có phải tôi đâu, sao lại nhìn tôi như thế?”

Lăng Sở cười cười, nói chỉ là vì thấy nhớ tôi thôi.

Tôi quay sang phía anh ấy “hừm hừm” hai tiếng, ở khoảng cách gần như thế này, thật là không biết có nhìn thấy vết nước miếng trên miệng tôi không. Tôi nói tiếp: “Cao huyết áp, bệnh tuổi già.”

Lăng Sở nói sáng nay gọi cho tôi rất nhiều lần mà không thấy tôi nghe máy, kết quả là tôi lục lọi túi một hồi mới phát hiện ra, điện thoại bỏ quên ở nhà rồi.

Anh ấy khẽ cười trêu chọc: “Sáng nay em không phải là từ chuồng gà chui ra đấy chứ?”

Tôi lấy gương ra soi, đúng là chòm tóc trên đỉnh đầu hơi rối. Sau đó chẳng thèm giữ gìn hình tượng thực nữ mà mắng Lăng Sở: “Cút đi.”

Lăng Sở là người có thể đuổi theo tôi, cũng có thể nhẫn nhịn tôi, chỉ là đáng tiếc cho anh ấy đã đầu tư sai người, tất nhiên việc này cũng sẽ khiến tôi thêm đồng cảm.

Sau khi tranh cãi, tôi lại bắt đầu bộ dạng thiếu ngủ. Bao thuốc Bảy con sói vẫn để trong túi áo, chỉ là nó đã bị bẹp một chút.

Đến bệnh viện, một bà già béo lùn chắc nịch đưa cho Lăng Sở một tờ phiếu thu phí gửi xe: “Cái gì thế! Lẽ nào anh cũng muốn vào trong?”

Lòng tôi không ngừng thắc mắc. Lăng Sở không xuống xe mà cứ ngồi đó yên lặng không nói gì.

“Muốn anh đưa em vào trong không?” Anh ấy quay sang nhìn tôi, hỏi.

“Không, không cần đâu.” Tôi trả lời dứt khoát, sau đó một mình xuống xe, đóng cửa xe lại nhanh chóng rời khỏi đó.

Phòng bệnh trên tầng năm, với loại người lười như tôi, đi thang máy là đương nhiên. Sau khi cửa thang máy đóng lại thì lại bị ai đó ấn lệnh mở ra, sau đó anh ta giống như một con chuột chui vào trong. Tôi ngẩng đầu nhìn một cái, cái đầu đó, cân nặng đó, chiều cao đó nhìn một cái là nhận ra ngay đồ ma cà bông Hứa Y Nam. Anh ấy vừa ngẩng lên nhìn tôi vừa lắp bắp: “Y ... Y Thần, em nhỏ người mà sao đi nhanh thế?”

Nghe thấy mấy câu đó tôi cũng thấy vui lòng, so với Hứa Y Nam nung núc mỡ thịt thì tôi nhất định là vừa gầy vừa nhỏ rồi.

“Đúng rồi, vừa xong có phải em đi cùng với anh chàng tên Lăng Sở lần trước gặp ở dưới nhà mình?” Tôi phát sợ, sao mà Hứa Y Nam nói ra cái tên Lăng Sở trôi chảy thế, chỉ cần nghe một lần mà đã nhớ được ngay sao?

“Người ta tiện đường nên em đi nhờ đến đây thôi.” Tôi có chút hoang mang, đáp lại. Cửa thang máy đã mở ra. Tôi chen lên trước, bước ra ngoài. Hứa Y Nam đưa cánh tay hộ pháp kéo tôi lại, lớn tiếng mắng: “Nha đầu này, thật là từ nhỏ đến lớn đều không biết mở mắt ra mà nhìn.”

Tôi ngẩng đầu nhìn vào con số màu đỏ ghi trên bảng điện tử, đây mới là tầng ba.

Hứa Y Nam dường như chợt phát hiện ra chuyện gì đó, vội vàng ngoác miệng ra hỏi: “Y Thần, không phải em đang bắt cá hai tay đấy chứ?”

Nghe câu này, tôi nổi giận đá cho Hứa Y Nam một cái vào mông: “Hứa Y Nam, anh là đồ con hoang, sao có thể nói về em gái mình như thế được chứ?” Anh ấy nắm chặt tay lại thành nắm đấm, dường như muốn trả đũa tôi, không may là thang máy lại đến nơi rồi. Tôi chạy vụt một cái ra ngoài, để mặc Hứa Y Nam tai to mặt lớn kẹt ở đó.

Bây giờ có lẽ đã hơn tám giờ, bác sĩ cũng sắp tới khám bệnh, tôi nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh, cửa mở ra tôi nhìn cái là hoa mắt. Trong phòng bệnh không rộng lắm chen chúc đầu người. Ôi, không, toàn người là người. Hàn Cần Hiên chen chúc trong đám người chui ra ngoài.

Mẹ tôi lên tiếng đầu tiên: “Thần Thần, còn không mau chào hỏi đi.”

Hôm qua tôi đã bị thiếu ngủ, giờ lại thấy bao nhiêu là họ hàng thân thích, càng cảm thấy đầu càng lên, cái gì mà cô ba, thím hai, bác cả... não nào nhớ cho nổi, còn có một số người thân thích với tôi theo kiểu họ hàng bán đại bác không tới. Tôi dựa vào tường, mở hé cửa, cũng không biết lát nữa con heo Hứa Y Nam phải làm thế nào để chen vào.

Tôi chỉnh lại quần áo, quay lại phía những người họ hàng ấy cười cười, qua thực tôi không biết tiếp theo mình nên nói gì nữa.

Không khí trong phòng bệnh không được tốt lắm, một mùi hỗn tạp bốc lên khiến tôi thấy buồn nôn, cộng thêm cả việc nhớ lại đôi bàn tay đầu dầu mỡ của ông chủ hàng bánh rán đã nặn bánh rán cho tôi ăn lúc sáng, chắc chắn mặt tôi phải biến sắc. Tôi giả vờ xoa xoa mặt, kỳ thực là đang bịt mũi.

Có một số họ hàng thân thích động gặp mấy chuyện vụn vặt là đã chạy đến tìm bố mẹ tôi nhờ giúp đỡ, cho nên cái gọi là “tình người” cũng là giúp đỡ có đi có lại như thế. Tôi không biết làm thế nào mà bọn họ biết bố tôi nhập viện, ai là nội gián? Tôi suy nghĩ mãi mà không ra.

Có một người phụ nữ mặt đầy nếp nhăn, tướng mạo xấu xí lại gần phía tôi, dùng cách mà những người sống ở nông thôn như họ cho là thân tình nhất, hữu hảo nhất sờ sờ lên mặt tôi, sau đó nói bằng một giọng địa phương rất nặng: “Đây là Thần Thần à? Ôi, đã lớn và xinh đẹp thế này rồi.”

Tôi nhắm mắt lại, giống như đang đợi bị bắn. Bởi vì tay bà ấy quá sần và thô ráp, cho dù hai má tôi không nhăn bóng giống như vỏ trứng. Sau khi sờ khắp mặt tôi mấy lượt, bà ấy mới bỏ tay xuống. Tôi cười cười chào bà ấy, coi như trân trọng những lời khen tặng của bà ấy.

Lúc này không biết người nào hút thuốc, còn là loại thuốc tự chế có mùi nồng nồng. Những người họ hàng của bố tôi đều nghiện hút loại thuốc này. Bạn đưa cho họ một điếu thuốc ngon họ cũng không hút quen, đừng nói là họ sẽ thích. Tôi ho hai tiếng, ngậm biểu thị không thích. Người nhà bệnh nhân làm sao có thể hút thuốc trong phòng bệnh được, ở đây còn có cả bệnh nhân, không biết sao?

Mùi thuốc càng nồng nặc, bởi vì lại có thêm một người nữa hút thuốc. Tôi kéo Hàn Cần Hiên ra khỏi những người đang đứng phía trước, sau đó nói với mẹ tôi: “Con và chị dâu có chuyện cần nói”, rồi bước ra ngoài phòng.

Hứa Y Nam chậm chạp như con bò già kéo cày, giờ mới đến cửa, thấy tôi và Hàn Cần Hiên đi ra bèn đứng lại thở. Tôi trừng mắt lườm anh ấy một cái, định sẽ kể cho tên tai to mặt lớn này đi vào đó.

Tôi dựa vào bức tường ngoài hành lang trước cửa phòng bệnh, Hàn Cần Hiên không biết vì sao cũng lén nhìn tôi. Kỳ thực tôi và chị ấy ra đây nói chuyện, cũng chỉ là cái cớ.

Chị ấy cũng dựa vào tường như tôi, một câu cũng không nói. Chúng tôi đứng hai bên cửa như hai vị thần canh cửa, cuối cùng tôi không nhịn được hỏi chị ấy một câu: “Tình hình bố thế nào rồi?”

Chị ấy vừa dùng chân rê trên nền nhà vừa nói: “Tốt rồi, bác sĩ nói theo dõi thêm hai ngày nữa là có thể xuất viện.”

Tôi khẽ “ừm” một tiếng rồi đi vào nhà vệ sinh. Hứa Y Thần mà tôi nhìn thấy trong gương đúng là quái vật. Đầu bù tóc rối, mắt thâm quầng. Tôi vã nước lên mặt, tinh thần có chút tỉnh táo hơn.

Hứa Y Nam sai Hàn Cần Hiên đi gọi tôi về, nói là trưa nay cần tôi đảm nhiệm việc dẫn những người họ hàng kia đi ăn trưa. Nghe xong, tôi tức giận vùng vằng đi thẳng ra cửa. Hàn Cần Hiên đi sau tôi, dùng giọng rất nhỏ để nói với tôi: “Y Thần, em đừng giận nữa, mẹ đúng là không đi được mà.”

Trong mắt tôi, Hàn Cần Hiên đối với tôi luôn quá cung kính, từ trước đến nay tôi vẫn không hiểu, lẽ nào là vì mặt tôi quá hung dữ khiến chị ấy sợ hay sao?

Quay lại phòng bệnh, mẹ đưa tôi năm trăm tệ, nói là liệu mà chi trả. Tôi nhìn tờ tiền có in hình Mao chủ tịch giống như có chút thực lòng không nỡ nhận, cuối cùng bất đắc dĩ nhận lấy nó, đút vào túi quần.

Bố tôi là người thích náo nhiệt, nhưng cũng không phải là náo nhiệt theo cách này chứ. Tôi nghe nói nhà họ ở xa, nhưng họ nhất loạt nói ngồi chơi đến mười hai giờ, sau đó tôi dẫn họ ra quán ăn bên ngoài bệnh viện đánh chén một bữa no nê.

Quán ăn bên ngoài bệnh viện thực sự là biết bắt chẹt người ta, giá ở đó đắt hơn nhiều so với những quán cơm bình thường. Món ăn đều do họ gọi, tôi chỉ là ăn theo. Trong đó có một người mà tôi phải gọi là ông Sáu không khách khí ăn một lúc ba bát mì. Nhưng khi tôi đặt bát đĩa xuống thì thức ăn vẫn còn nguyên, xem ra lương thực quốc gia đều bị lãng phí như thế này.

Bọn họ ăn uống xong còn ngồi hút thứ thuốc lá nặng mùi đó, sau đó xếp thành hàng dài, no nê ra về. Tôi vừa đếm số tiền nhân viên phục vụ trả lại vừa kêu “hu hu”.

Sau khi về đến cổng bệnh viện, bọn họ nói thôi không vào chào bố tôi nữa, nhờ tôi nhắn với bố một câu rằng đừng quá lo lắng, cố gắng dưỡng bệnh.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, chào tạm biệt họ, sau đó còn vẫy tay cáo biệt.

Hôm nay là ngày chẳng làm gì mà sao tôi lại cảm thấy toàn thân rã rời. Lúc tôi về đến phòng bệnh, mùi thuốc sát trùng và mùi thuốc lá trong phòng bệnh vẫn chưa bay hết, bố tôi ngồi dựa trên giường đọc báo, mẹ tôi nhìn tôi bằng ánh mắt hoài nghi, sau đó vẻ mặt rất nghiêm trọng nói với tôi: “Y Thần, con và Y Dương có chuyện gì?”

Mới nghe câu này tôi còn chưa hiểu gì, chắc chắn là do Hứa Y Nam miệng kín như cái gáo vỡ ấy đã nói gì đó với bố mẹ rồi, tôi vốn đang cảm kích với lần giữ bí mật này của anh ấy, không ngờ nhanh như thế đã bán đứng tôi.

“Bố mẹ đừng nghe Hứa Y Nam, anh ấy ngứa mồm nói linh tinh ấy mà.” Tôi nắm chặt hai hào tiền xu mua thuốc lá còn thừa trong tay, nhất thời không biết nói gì.

“Con bé này, chẳng biết trên dưới gì hết. Anh trai con, nó không nói gì cả.” Mẹ tôi tinh thần có chút kích động, ánh mắt như ánh mắt của một con báo sắp nổi điên.

Tôi thấy bồn chồn, Hứa Y Nam bắt mẹ che giấu như thế chứ gì, không thể bỏ qua cho anh ấy được. Những lời này nếu không phải tên khốn Hứa Y Nam nói, tôi ra cửa sẽ gặp ma. Tôi cúi đầu, trong lòng đầy nghi ngờ.

Bố tôi rất có phong độ của một người làm quan có quyền thế, nói: “Y Thần, con có chuyện gì cứ nói với bố và mẹ con, đừng giấu trong lòng rồi chịu đựng một mình. Còn nữa, chuyện này không phải là chuyện có thể giấu được mãi.”

Tôi nhìn bố, rồi lại cúi đầu không nói gì. Sau khi suy nghĩ rất lâu, tôi quyết định nói rõ trắng đen.

“Hai đứa bọn con cắt đứt rồi.” Câu này nói ra rất nhanh, rất tự nhiên.

“Cắt đứt rồi là ý gì?” Mẹ tôi ngừng tay gọt táo, nhìn tôi thắc mắc.

Trong lòng bố mẹ tôi, tôi và Y Dương là mối duyên trời định, cũng nhiều lần hỏi khi nào chúng tôi kết hôn. Bây giờ tôi đột nhiên nói với họ rằng chúng tôi chia tay rồi, không biết bố mẹ tôi có thể bình thản chấp nhận chuyện này hay không.

“Nghĩa là đã chia tay rồi à.” Tôi trả lời lưu loát như vậy, sau đó xách phích nước còn đầy giả bộ đi lấy nước nóng.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng bố nói trong phòng: “Chuyện riêng của con nó, bà đừng bận tâm nữa.”

Trong phòng lấy nước, tôi xếp sau một hàng người rất dài và liên tục nhường chỗ cho người đến sau. Tới lúc ra về, phích tôi xách cũng đầy nước nóng bởi vì thực ra nó vẫn còn đầy.

Bước vào phòng bệnh, mẹ tôi lại tiếp tục truy hỏi tôi: “Rút cuộc là vì lý do gì?”

Tôi không giải thích gì, chào bố mẹ rồi về nhà. Nếu tôi nói ẹ biết tên khốn đó vì sự nghiệp mà đá tôi, bà nhất định sẽ mang tên lửa đến tận Bắc Kinh tìm Y Dương tính sổ.

6. Chương 6: Vì Yêu, Chúng Ta Không Cần Phải Nói Lời Xin Lỗi

Chúng ta có thể thất tình, nhưng nhất định phải mang tình yêu đó chôn xuống nơi sâu nhất của trái tim. Chúng ta có thể tha thứ nhưng nhất định phải quên đi kẻ đã làm mình tổn thương. Bởi vì, một ngày nào đó, có lẽ chúng ta sẽ dần dần yêu một người khác, mà người đó nhất định sẽ mang đến cho ta hạnh phúc. Những gì đã qua hãy để cho nó qua đi, vì yêu, chúng ta không cần phải nói lời xin lỗi.

Trên đường về, lúc đi qua một cửa hàng hoa trên phố Hồng Kỳ, tôi nhìn thấy Lăng Sở dắt tay một cô gái bước vào, bộ dạng có vẻ rất thân thiết. Tôi cho rằng mấy hôm nay mình quá mệt cho nên đang hoa mắt, không ngờ lại nhìn thấy thật sự là chiếc xe màu bạc của anh ta đang đậu bên hè phố.

Tôi có chút tức giận, cũng chẳng hiểu được là vì sao. Sau khi ra sức giơ chân đá vào cây liễu, tôi quay đầu bỏ đi. Từ nay về sau, tôi tin rằng trên thế giới này không còn tồn tại cái gọi là đàn ông tốt nữa, nếu có đi chăng nữa thì Hứa Y Thần tôi cũng không có may mắn gặp được. Trung chính một lòng, cụm từ này trong phút chốc đã hoàn toàn biến mất khỏi bộ não của tôi.

Tôi chúa ghét người khác lừa dối mình, càng chịu không nổi mấy cái gọi là diễn trò.

Tôi vừa đi vừa đá đập lung tung những thứ đáng khinh rơi vãi trên đường, làm chúng phát ra những tiếng kêu “tình tình, tang tang”. Người đi đường đều quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ dị, tôi thực sự đang trong bộ dạng đầu tóc rối bù, quần áo nhăn nhúm, điệu bộ hung hăng như ác quỷ.

Với tính cách nóng nảy của tôi, lúc đầu tôi thật sự muốn bước sang đường cho đôi cậu nam nữ ấy hai cái bạt tai. Nhưng sau một hồi bình tĩnh suy nghĩ, tôi đã hiểu ra một chuyện, đó là: Lăng Sở có cảm tình với bất cứ cô gái nào khác trên thế giới này thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

Tôi vừa đi trên đường vừa nghĩ Lăng Sở và cô gái đó vào cửa hàng hoa mua loại hoa gì. Hoa hồng? Hoa bách hợp? Hoa hồng xanh? Mãi nghĩ tới những chuyện vớ vẩn này tôi đã về tới nhà lúc nào không biết.

Lúc vào nhà tôi mới phát hiện ra toàn thân mình toàn mùi thuốc khử trùng 84 HW [1]. Sau khi cho đám quần áo bẩn vừa thay vào trong máy giặt, tôi nằm dài trên sofa xem tivi. Gần đây trên tivi có chiếu mấy bộ phim truyền hình dài tập, thực sự tôi không thích xem. Nghe thấy máy giặt vắt quần áo phát ra những tiếng “ù ù” đau cả đầu, tôi tìm chứng minh thư trong túi đi đến quán cà phê internet hôm qua.

[1] 84 HW: là một chất khử trùng hiệu quả cao phổ biến, không có độc, có tính khử trùng mạnh, có thể diệt được virus viêm gan B, HIV, virus bại liệt và các bào tử vi khuẩn SARS và các mầm bệnh khác. 84 HW là sự lựa chọn đầu tiên trong công tác phòng chống SARS trước đây.

Cô nhân viên thu ngân chăm chú nhìn tôi, lấy ra thẻ dùng máy số ba mươi ba đưa cho tôi. Lúc ngồi đợi máy khởi động, tôi chợt nhớ đến cậu bé tóc vàng và bao thuốc lá trắng hiệu Bảy con sói. Tôi đưa tay vào túi quần tìm bao thuốc, nhưng trước khi đến đây tôi lại vừa thay quần áo. Chắc giờ nó đã biến thành một mớ nhũn nhoét trong máy giặt rồi. Mà sao tự nhiên tôi lại nhớ tới cậu thiếu niên chẳng có cơ bắp, trông như suy dinh dưỡng ấy thế nhỉ?

Tôi không hiểu sao khi đăng nhập QQ lại cho cậu ta vào nhóm “bạn tốt”, quả nhiên cậu ta cũng đang online. Tôi ngồi thẳng lên, cẩn thận như dò mìn, quét ánh mắt một vòng quanh quán cà phê internet này, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng cậu ta ở đâu.

Nickname trên mạng của cậu chàng tóc vàng đó là Vì bạn bỏ sặc. Quả nhiên không thấy cậu ta chat với tôi, có lẽ tôi đã bắt đầu thấy tò mò về anh chàng này rồi. Tôi chuyển trạng thái QQ của mình thành “đang bận”, sau đó một mình chơi trò Đấu địa chủ [2]. Trước đây tôi và Y Dương có gây ra một số chuyện “tàn nhẫn vô tình”, chuyên hợp tác với nhau làm kẻ cướp, cướp tài sản của bọn phú nông, sau đó bị đám người bị hại chửi rửa thậm tệ. Đến nay tôi vĩnh viễn là kẻ cướp, không còn bị ai mắng là “đồ ngốc” nữa.

[2] Một trò chơi trên mạng QQ, giống với trò Nông trại vui vẻ của Zing.

Tôi thoát khỏi trò chơi, lại không ngờ người bước vào phòng chơi lại là Vì bạn bỏ sặc. Tôi ngây người một lát, sau đó mở cửa sổ chat với cậu ta, đánh mấy chữ ngắn gọn: “Không chơi Hành trình chinh phạt à?”

Cậu ta trả lời bằng một hình mặt cười dễ thương: “Giúp chị diệt địa chủ.”

Tôi gửi cho cậu ta hình mặt khóc, sau đó còn thêm ba dấu chấm than và câu: “Ai thèm.”

Cậu ta có vẻ lúng túng, đánh vào cửa sổ chat có một từ: “Haizz.”

Chúng tôi đấu với hết địa chủ này đến địa chủ khác, không thua hết điểm cũng không mất mạng. Lúc tôi thua tới sáu mươi tám điểm thì Lăng Sở gọi điện đến, tôi tắt chuông, không nghe máy.

Không biết tại sao, tôi lại nghĩ tới chuyện “cây dâu” [3] lúc chiều. Sau đó “hắt xì” hai tiếng, rất khó chịu. Điện thoại lại rung, màn hình nhấp nháy sáng cả một góc bàn.

[3] Lấy ý từ thành ngữ “trên bọc trong dâu”, chỉ nơi trai gái tự tình, ám chỉ chuyện trăng gió.

“Chị đang nghĩ gì?” Cậu chàng tóc vàng hỏi qua cửa sổ chat QQ. Tôi vừa nhìn màn hình điện thoại vừa nghĩ tẩn tẩn, trả lời qua quýt: “Không nghĩ gì.”

Lăng Sở giống như kẻ không va vào tường không quay đầu lại, tiếp tục gọi tới, tôi tức giận ấn vào nút nghe. Anh ấy ở đầu bên kia lên tiếng “a lô”, tôi ném điện thoại xuống bàn, tiếp tục chơi trò Đấu địa chủ.

Lần này là tôi thua hai mươi tư điểm: “Lăng Sở, ai khiến anh gọi điện vào lúc này, hại tôi thua sạch rồi.” Tôi vừa nhấn chuột vừa thầm chửi mắng. Lúc điện thoại hiển thị thời gian gọi đến là năm phút mười bốn giây, điện thoại bị ngắt, tôi hét “cút” một tiếng, không thèm quan tâm anh ta nữa.

Lúc tiếp tục chơi ván mới của trò Đấu địa chủ, điện thoại lại kêu.

“Lăng Sở, rốt cuộc anh muốn gì?” Tôi nghe điện thoại, lại không có cách nào kìm nén cơn giận, to tiếng quát âm cả quán cà phê internet này. Lúc này tôi cũng không có cách nào học theo phong thái điềm tĩnh của bố tôi, cứ như núi lửa phun trào.

“Y Thần, em làm sao vậy?” Lăng Sở lên tiếng hỏi, giả vờ ngốc nghếch trước tôi, làm ra vẻ của một kẻ bất hạnh đáng thương. Tôi thật sự muốn đánh anh ta cho đến tím bầm mặt mũi, khiến anh ta phải quỳ xuống cầu xin tôi, rồi nhìn anh ta thành tâm hối cải.

“Lăng Sở, anh có phải đàn ông không? Dám làm mà không dám nhận.” Thấy anh ta cứ giả vờ ngốc mãi, tôi càng nghĩ anh ta đúng là đồ mặt dày. Đây là lần đầu tiên tôi dùng giọng điệu này nói chuyện với anh ta, bất luận là bình thường người này đã đối xử với tôi như thế nào.

Tôi nghĩ rằng tôi ghét những tên đàn ông không có dũng khí.

“Hứa Y Thần, em lên cơn thần kinh à? Có chuyện gì mau nói thẳng ra đi.” Lăng Sở cũng bắt đầu lên giọng, có lẽ ý anh ta muốn nói tôi đang nói vòng vo tam quốc.

“Vây được, anh đã nói thế thì tôi cũng không úp mở nữa. Lăng Sở, anh hãy như một đại trượng phu, dám làm dám nhận.” Rào đón một hồi tôi vẫn chưa đi vào chủ đề chính, về sau tôi mới đem chuyện đó gói vào câu cuối: “Anh suốt ngày giả vờ giả vịt quan tâm tôi, ai không biết anh đang làm cái trò quỷ gì, anh đã có người phụ nữ khác còn chạy đến tìm tôi làm gì?”

Không biết tại sao tôi lại tức giận chuyện đầu đầu như vậy? Là giận vì Lăng Sở lừa dối tôi hay là tức giận như một cô gái đang ghen? Tôi đá cái ghế ra xa, chờ câu trả lời của anh ta.

“Em nói linh tinh cái gì vậy? Y Thần, em thật là... Em đang ở đâu? Gặp anh rồi nói chuyện được không?” Giọng anh ta nghe như người muốn giải thích nhưng lại không thể giải thích. Lăng Sở, anh lại tiếp tục giả làm “chim thịt” [5] à?

[5] Ngôn ngữ mạng, xuất phát từ việc con người nuôi chim bồ câu để chơi và đưa thư, sau đó có nhiều người thích ăn thịt chim bồ câu, sợ bị người khác lên án bèn đổi tên chim bồ câu thành “chim thịt”, từ này có ý chỉ những người giả vờ vô tội.

“Cổng nhà.” Tôi không ngại ngần trả lời anh ta rồi cúp máy luôn.

Trong phòng game Đấu địa chủ lúc này chỉ còn lại một mình tôi, dòng dòng tin nhắn khiến tôi có chút phân tâm, ngại đọc nên đành tắt máy. Sau khi trả máy, tôi nhận lại tiền đặt cược, đi về cổng khu nhà. Lăng Sở, lát nữa anh mà không giải thích rõ ràng, tôi chắc chắn sẽ khiến anh chết rất khó coi.

Bác bảo vệ khu nhà, thò đầu ra khỏi cửa sổ phòng bảo vệ, đôi mắt như camera dán vào người tôi khiến tôi cảm thấy mất tự chủ, toàn thân nổi gai ốc, phải trốn sau góc liêu bên ngoài cổng khu nhà.

Không lâu sau, một chiếc xe hơi chậm chậm tiến đến, đèn xe chiếu sáng một khoảng xa xa, sáng chói khiến tôi không dám mở mắt, tôi đưa tay che ngang mắt, bước đến chỗ xe đậu.

Lúc tôi ngồi lên ghế phụ, trong xe thoang thoảng mùi nước hoa dịu nhẹ, cảm giác nếu có phải gửi hàng trăm lần cũng không chán. Tôi lớn từng này rồi nhưng đây là lần đầu tiên được ngửi mùi nước hoa dễ chịu thế này, rất thích, vô cùng thích. Trực giác của phụ nữ mách bảo tôi quay đầu lại, ngồi ở ghế sau là một cô gái trẻ trung xinh đẹp. Anh chàng Lăng Sở này từ bao giờ lại có hứng thú với mẫu phụ nữ tài sắc thế này. Cô gái ấy có hai hàng mi dài, hàm răng trắng bóng, khuôn mặt đáng yêu, bên cạnh còn có thêm lẵng hoa tươi nữa, trông chẳng khác nào một cô ca sĩ hát trong phòng trà.

Tôi nghiêng rằng, nắm chặt tay, thật sự rất muốn đâm anh ta.

“Y Thần, người em nói là cô ấy sao?” Lăng Sở đánh tay lái, chuẩn bị rẽ vào khu nhà.

Tôi nhìn hai bên đường đi, không nói gì. Ba mặt một lời thế này thì tôi còn có thể nói được gì nữa chứ?

“Đây là chị dâu tương lai sao? Đã nghe anh trai em nhắc nhiều tới chị.” Còn chưa đợi tôi trả lời câu hỏi của Lăng Sở, cô gái trẻ trung xinh đẹp ngồi ghế sau đã lên tiếng trước. Câu nói này đủ để ném tôi rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục, mãi mãi không được đầu thai.

Tôi á khẩu, hồi lâu sau cũng không nói được câu gì.

Chị dâu tương lai? Đây là cái gì với cái gì vậy? Tôi đã nói tôi là chị dâu tương lai của cô hay sao? Tôi đã cùng Y Dương thề non hẹn biển rồi, làm sao mà thay đổi được.

Lăng Sở thở dài, ra vẻ một người từng trải, nói: “Y Thần tất nhiên là quan tâm tới anh rồi.”

Tôi thề, nếu không có cô em gái trẻ trung xinh đẹp của anh ta ở đây, tên Lăng Sở này nhất định sẽ bị tôi xử tử. Tôi cầu anh ta thật đau, Lăng Sở cố chịu đau, không dám kêu một tiếng.

Nha đầu này tên là Lăng Vũ, là em một nhà của Lăng Sở. Lăng hoa đó và cả thuốc bổ để ở ghế sau là bọn họ mua tới thăm bố tôi, bảo sao tôi lại không nguôi ngoai? Những việc Y Dương không làm được đều có Lăng Sở làm thay rồi. Tôi đưa hai tay chống cằm, nhất thời không biết phải nói gì.

Lăng Sở chưa từng nói với tôi rằng anh ấy có em gái, tôi cũng chưa từng hỏi chuyện đó. Nghe nói cô em gái xinh đẹp đó vừa mới tốt nghiệp đại học, cũng chuẩn bị chuyển tới đây, một mình kiếm kế sinh nhai.

Cô ấy quay sang tôi, cười vui vẻ, nói: “Sau này em phải nhờ cậy chị nhiều.”

Bây giờ là tám giờ tối, tôi ngồi xe của Lăng Sở, nhân tiện đến bệnh viện luôn, anh em Lăng Sở nói không muốn lên đó làm phiền chúng tôi, nên họ sẽ ngồi trong xe đợi tôi quay lại. Tôi khệ nệ túi lớn túi nhỏ, một mình đi thẳng lên tầng năm. Buổi tối bệnh viện rất yên tĩnh, hành lang cũng rất yên tĩnh và có vẻ gì đó rất âm u.

Tôi nghĩ bố tôi đã ngủ rồi, nhưng khi mở cửa bước vào lại thấy ông vẫn đang đọc báo. Hứa Y Nam – con heo chết tiệt đó đang ngồi ngơ ngẩn trên ghế cạnh giường, thấy tôi đồ đạc linh kinh bước vào liền hỏi: “Y Thần, em cướp ở đâu thế?”

Không biết vì sao, cứ nhìn anh ấy tôi lại nhớ đến nhân vật Trư Bát Giới trong phim Tây du ký. Nói một câu khó nghe như vậy, anh ấy cũng chỉ xứng đôi vừa lứa với con heo đó, ngoài ra không xứng đáng được so sánh với bất cứ cái gì khác.

Tôi đặt đồ đạc xuống bàn, Hứa Y Nam vẫn không ngừng truy vấn là vị thánh nào đã thương tình ban cho. Tôi tức giận chỉ thẳng tay đuổi anh ấy ra khỏi cửa. Bố vẫn chăm chú đọc báo, không quan tâm đến chuyện của chúng tôi.

Tôi đứng bên cạnh Hứa Y nam, rõ ràng tôi không phải là đối thủ của anh ấy. Anh chàng này cao to hơn tôi, vừa nói vừa phải cúi đầu nhìn xuống, rõ ràng có chút nể mặt bố tôi mà không dám làm càn.

Tôi đã cho anh ấy một cái, bỏ qua tất cả những lời thừa thãi, đi thẳng vào chủ đề chính: “Chuyện em và Y Dương, có phải anh đã nói với bố mẹ khôn?” Anh ấy không dám nhìn thẳng vào tôi, không ngừng gãi đầu gãi tai.

Tôi không nhịn được lại bẹo cái má phúng phính của anh ấy một cái, vừa bẹo vừa nói: “Hứa Y Nam, miệng anh làm sao lại giống cái muỗi thũng thế?” Vì không muốn bố nghe thấy nên tôi cố gắng hạ giọng xuống mức thấp nhất có thể.

Hứa Y Nam cũng không phải là cái đèn hết dầu, con heo ấy cũng chân đá tay đấm, không may tôi kịp thời né được, thoát khỏi nanh vuốt của anh ấy.

“Hứa Y Thần, anh nói cho em biết, em lớn như thế này rồi, còn nhỏ nhắn gì nữa đâu mà tại sao không có chút yếu điệu thực nữ nào hết vậy! Phải học tập chị dâu của em kia kìa, nếu không người ngoài nhìn vào lại bảo bố mẹ chúng ta không biết dạy con.” Anh ấy trợn mắt nhìn tôi đưa tay mở cửa.

Tôi bỏ qua những lời anh ấy vừa phun ra, lên mặt không thèm chấp vật, nói: “Anh cứ chống mắt lên mà coi.” Sau đó tôi gơ tay vuốt vuốt mấy sợi tóc trên đỉnh đầu cho gọn lại rồi đi về.

Lăng Sở và cô em gái Lăng Vũ trẻ đẹp của anh ta vẫn ở đó đợi tôi, sau khi đưa tôi về nhà họ mới về. Trên đường đi tôi không nói câu nào, thấy tôi có vẻ như muốn làm người câm, Lăng Sở công kích tôi một hồi, chỉ có điều tôi lại chẳng quan tâm tới mấy thứ đó, tiếp tục ngồi im.

Năm ngày nghỉ phép trôi qua rất nhanh, nói là nghỉ phép nhưng tôi cũng không thấy mình sung sướng hơn chút nào, có chăng chỉ là được ngủ nhiều hơn một chút.

Đang bước nhanh để đến công ty, tôi bỗng cảm thấy bước chân như bị nứ lại, lẽ nào là do lực hấp dẫn của trái đất? Tôi cúi đầu nhìn xuống, một cục gì vừa đen vừa dính đang bám chặt vào phía dưới giày của tôi, nhìn kỹ hơn một chút thì ra đó là bã kẹo cao su.

Tôi giận dữ cau mặt, tức đến phát khóc. Lúc đến trước cầu thang, tôi ra sức quẹt giày vào bậc thang: “Sao mà khốn nạn thế, bố mẹ nó có dạy dỗ nó làm người không vậy trời?” Tôi vừa lớn tiếng chửi bới vừa tìm mọi cách để tống khứ miếng bã kẹo cao su đó ra khỏi giày. Kỳ cách cạy cạy gạt gạt đến mỏi như chân mà vẫn không làm thế nào cho nó rơi ra được.

Lúc đến công ty, phòng tôi đã đông đủ, mọi người cùng hỏi: “Y Thần, mấy ngày nghỉ cô an dưỡng kiểu gì mà lại tiêu tụy thế này? Chơi sung quá à?” Tôi cười “hi hi”, cầm lấy tách cà phê.

Phải nói gì đây, mấy ngày nghỉ này có lẽ còn chưa đủ.

Tôi cho rằng một người chỉ mệt mỏi về thể xác thì không tính là mệt, người đau khổ về mặt tinh thần mới được coi là mệt. Kể từ khi tôi và Y Dương chia tay đến nay, chuyện này vẫn giày vò tôi, đến mức những người biết tôi, giờ gặp lại đều nói trông tôi già đi mấy tuổi.

Tôi nhìn chiếc máy bay đang bay trên bầu trời phía ngoài cửa sổ, bị những đám mây trắng muốt dần dần nuốt gọn, rồi lẳng lặng rời đi. Có phải chiếc máy bay đó đang bay đến Bắc Kinh? Khoé miệng tôi bất giác hé một nụ cười.

Hết giờ làm việc, tôi gọi điện cho Mỹ Tuệ nói phải tụ tập một bữa, ai ngờ là nha đầu mấy ngày liền không thấy lộ diện ấy lại đồng ý ngay, còn nói cái gì mà sẽ mang theo cả anh chàng hũ nút đó cùng đi nữa. Tôi nghe xong có ý muốn từ chối, nhưng lại ngần ngại không dám nói ra. Nghĩ đến việc phải làm cái bóng đèn bảy trăm oát [6], tôi lại điện cho Lăng Sở. Anh chàng đang đưa em gái đi tìm việc. Tôi nghiêng chặt răng, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng bảo anh ấy đưa em gái đến nhà tôi chơi.

[6] Nhân vật tự so sánh mình với cái bóng đèn, ý nghĩa tương tự câu “kỳ đà cắn mũi” trong tiếng Việt.

Tối đó, tại căn phòng không mấy rộng rãi của tôi xuất hiện hình bóng của năm chàng trai cô gái. Nói là đi trước thời đại thì không hẳn đúng, nhưng ít ra đây cũng là những thanh niên thời hiện đại.

Lăng Sở và Mỹ Tuệ mua nhiều đồ ăn ngon, tôi không biết nấu cơm, đành yên lặng ngồi xỏm trong góc bếp nhặt rau. Hai người đó bận đến mức chẳng nói cười gì, tất nhiên vẫn có thể bắc nồi lên bếp.

Kỳ thực tôi chỉ bày biện những đồ ăn này ở trong bếp mà thôi. Đối với tôi mà nói, bữa tối nay có thể coi như tôi không có tác dụng gì.

Hai thanh niên, một người phía đông, một người phía tây ngồi trên sofa xem ti vi, tôi thật sự vừa tức giận vừa ghen tị. Hai người đó đang hào hứng nói chuyện về Diễn đàn bách gia [7]. Tôi nghe loáng thoáng, câu được câu mất mà thấy đau hết cả đầu. Em gái xinh đẹp đó đưa cho anh chàng hũ nút một quả chuối đã bóc vỏ, anh chàng này không khách khí nhận lấy luôn.

[7] Một chương trình truyền hình của Đài truyền hình Trung ương Trung Quốc.

Tôi cảm thấy Trần Phi Hoàn và Lăng Vũ bên nhau mới là một bức tranh hoàn mỹ, không giải thích được là vì sao tôi lại thấy vậy, có thể là hai người này tâm đầu ý hợp... Tóm lại là nhìn bọn họ bên cạnh nhau thì rất xứng đôi.

Tôi say sưa ngắm nhìn bọn họ, đến mức nhặt cần tây trụi lui lui.

Những câu này bất luận như thế nào cũng không được để Mỹ Tuệ nghe thấy, nếu Mỹ Tuệ biết thì khuỷu tay tôi không bị cô ấy bẻ gãy mới là lạ.

Tôi đứng ở cửa phòng bếp, không có việc gì. Kỳ thực là tôi ghét mùi dầu ăn đang dùng xào rau trên bếp. Trên đời này, việc làm một người phụ nữ của gia đình và tôi chắc là không có duyên.

“Y Thần, bưng rau.” Một giọng nói vang lên, tôi giống như con cún chạy lảng tránh bưng rau bê canh. Cuối cùng thức ăn được bày biện xong hết, tôi được ăn cơm rồi. Người ta nói cấm có sai, tay làm hàm nhai, tay quai miệng trễ...

Tôi không muốn mời rượu, một là vì ở đây có hai “vị thành niên”, hai là lại sợ mình say xỉn mất hết lý trí như lần trước.

Em gái xinh đẹp đó không chút ngại ngần gấp cho anh chàng hũ nút đó một cái cánh gà, rồi múc cho anh ta một ít canh. Lẽ nào thanh niên thời đại mới đều không e ngại bày tỏ tình cảm của bản thân như vậy? Tôi yên lặng như đang nhìn thức ăn, trên mặt Mỹ Tuệ đã có chút thay đổi tế nhị. Trên bàn ăn không ai nói gì, chỉ có tiếng bát đĩa chạm nhau lách cách.

Về sau tôi đành lên tiếng hỏi Lăng Vũ đã tìm được việc hay chưa.

Cô nàng đầu tiên còn úp úp mở mở, trước hết là nhìn bá cơm trên tay anh trai, sau đó mới khẽ lắc đầu nói: “Vẫn chưa tìm được.”

Lúc tôi hỏi Lăng Vũ muốn tìm công việc như thế nào, cô nàng chỉ cười cười nói: “Tìm rồi mới biết ạ.”

Anh chàng hũ nút kia đặt nửa cánh gà gặm dở xuống bát, nhả xương gà ra, rất sôi nổi nói: “Không thì đến toà soạn bọn anh thử xem sao.”

Tôi cười to: “Thân cậu còn chưa lo xong, còn muốn đeo bông à?” Anh chàng hũ nút này hôm nay làm sao lại nói những lời kỳ lạ thế nhỉ, thậm chí còn nói nhiều hơn lần trước gặp tôi gấp mấy lần. Tôi bắt đầu có chút nghi ngờ, còn nữa, tôi càng không tin mối tình chị em của cậu ta và Mỹ Tuệ có thể có kết cục tốt đẹp.

Mỹ Tuệ có chút tức giận, cầm đũa gõ gõ vào bát của anh chàng hũ nút, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Bữa cơm kết thúc trong không khí không mấy vui vẻ như vậy. Tôi cúi đầu ăn nốt chỗ cơm rồi đứng dậy sau cùng.

Không khí và quan hệ trong căn phòng này đều rất không bình thường, tôi giả vờ mượn cớ đi mua đồ để đi xuống lầu. Trăng hôm nay sáng lạ, vàng trắng tròn tròn trên cao, ánh sáng chiếu khắp nơi, bóng tôi in trên mặt đất lúc ngắn, lúc dài.

Tôi ngồi trên một cái ghế dài ngắm bầu trời, cho đến khi cổ mỏi nhừ thì nhìn thấy Tiểu Hắc Tử đi xuống lầu. Tên Tiểu Hắc Tử đó kém tôi một tuổi, dáng người vừa cao vừa gầy, mái tóc ngắn, nhìn rất có khí chất. Nếu không phải là vì tôi đã gặp Y Dương từ trước thì chưa biết chừng tôi sẽ phải lòng Tiểu Hắc Tử này. Tiểu Hắc Tử tới nay vẫn chưa có người yêu, là bởi vì cậu ta đòi hỏi quá cao ở đối phương, cô gái mà cậu ta tìm phải có ngoại hình xinh đẹp, tính cách hiền hoà, là một người dâu hiền vợ thảo. Tôi thấy không phải cậu ta đang tìm người yêu mà là đang tìm một con chó nghiệp vụ tốt.

Tiểu tử này không biết vì sao hôm nay lại ra đây hóng gió thế này? Sau đó tôi ngửi thấy mùi sầu riêng, nhớ tới hai ngày trước vì chuyện mẹ con cậu ta ăn sầu riêng mà mẹ cậu ta và bà cụ hàng xóm đã cãi nhau một trận ra trò.

Hắc Tử là con của một bà mẹ đơn thân, cho nên tôi có cảm giác đặc biệt với cậu ta, có điều không phải là sự đồng cảm, cũng không phải là lòng thương hại.

“Hi, chị Y Thần. Một mình ở đây phơi nắng à?” Cậu ta vừa nói vừa làm không khí có mùi khó chịu, tiểu tử này mãi mãi không thể nào ăn nói ngọt ngào được.

“Buổi tối thế này thì ngắm mặt trời ở đâu?” Kỳ thực tôi muốn nói: “Buổi tối mà muốn ngắm mặt trời thì chỉ có xuống âm phủ, ở dương thế thì ngắm cái nổi gì.” Nhưng những lời này sắp thoát ra khỏi miệng, tôi lại thấy không được thích hợp lắm cho nên vội nói tránh đi.

Cậu ta ngồi xuống cái chỗ cái ghế dài tôi ngồi một chút, thở ra một hơi.

Tôi nhìn cậu ra, hỏi: “Hắc Tử, có thuốc lá không?”

Cậu ta chớp chớp mắt nhìn tôi, sau đó quay đi tìm trong túi quần, rút ra một bao thuốc, tôi bật lửa mà thấy lòng bàn tay toát mồ hôi, có lẽ hôm nay thời tiết quá nóng. Sau khi bật đến n lần mà không được, dưới ánh trăng mờ mờ tôi mới phát hiện ra nó hết ga rồi, Tiểu Hắc Tử cũng thử bật nhưng không được bèn tức giận ném nó xuống đất.

Cuối cùng tôi cũng hiểu được một điều, sau đó than thở: “Trên đời này bất hạnh nhất không phải là ngậm điều thuốc vào mồm rồi mà không thể tìm thấy bật lửa mà là bật lửa có trong tay nhưng lại không thể đánh ra lửa.”

Hắc Tử bất lực lắc đầu đi lên tầng, lúc đến trước cửa còn quay lại tiếp tục mở miệng sầu riêng hỏi tôi có cần bật lửa nữa không.

Thế là tôi giữ điều thuốc chưa châm lửa tiếp tục ngồi đợi ở đó.

Cả toà nhà đều sáng đèn, cũng không biết mấy người kia đang làm gì trong nhà tôi nữa, chỉ là tôi có cảm giác chủ khách đảo lộn, tự nhiên tôi biến thành kẻ lang thang đầu đường.

Một lúc sau, đầu cầu thang xuất hiện một bóng đen, lúc có ánh đèn mới phát hiện ra đó là Lăng Sở. Anh ấy nhìn tôi một cái sau đó đi tới phía tôi, thật không biết mất mũi tên tiểu tử này để đi đâu nữa, đã thấy tôi không vui vẻ ngồi đây lại còn dám ý lớn ức nhỏ lần chỗ của bản cô nương.

“Em ra đây cho yên tĩnh à?” Đây là câu đầu tiên anh ấy nói.

Tôi ngậm điều thuốc, không quan tâm đến Lăng Sở.

“Hứa Y Thần, đưa tay em cho anh.” Trong trí nhớ của tôi, có lẽ đây là lần đầu tiên Lăng Sở gọi cả họ và tên của tôi. Tiểu tử này ăn nhằm gan báo hay sao mà dám xưng hô với ta như vậy à?

Tôi ngồi bên cạnh, giả cầm giả điếu, chẳng đếm xỉa gì đến anh ấy.

“Nắm tay nhé.” Nói xong, Lăng Sở giống như tên cướp, kéo lấy tay tôi, sau đó cứ cầm tay như thế, tôi giằng co một lát rồi không chống cự nữa. Tôi nhìn Lăng Sở mà trên mặt hiện lên hai chữ “hiếu kỳ”.

Lăng Sở duỗi bàn tay trái của anh ấy, đặt lên trên bàn tay phải của tôi, sau đó nhờ ánh đèn mờ mờ dưới lầu tạo thành bóng tay dài dài. Anh ấy chỉ nhìn dưới đất, là thế này, bóng tay in dưới đất cho thấy tay chúng tôi từng chút từng chút đan vào nhau, cuối cùng hợp làm một.

Tôi có thể nhìn thấy ngón tay thanh tú của Lăng Sở đẹp như thế nào. Tôi và Lăng Sở đang chơi trò “rời tay” dưới ánh đèn mờ ảo, hình ảnh nhìn thấy dưới đất là bàn tay anh ấy đan chặt lấy tay tôi, cho dù đôi tay đó không có hơi ấm.

Tôi cũng nhìn nhìn xuống đất, cảm thấy Lăng Sở cũng có chút lãng mạn, không nói ra, anh ấy chỉ cười ngốc nghếch.

Tôi cúi đầu, đu đưa chân, lúc này tôi cảm thấy bầu không khí bỗng dưng ngọt ngào, thậm chí có chút bí bách. Sau đó vỗ vỗ đầu anh ấy, ném lại một câu: “IQ thấp” và nghiêng ngả đi lên lầu.

Mỹ Tuệ đang rửa bát, hai thiếu niên thời đại mới đó vẫn ngồi nhàn tản trên sofa xem ti vi như lúc trước, tôi có chút ngứa mắt, đây là kiểu hình thái xã hội gì đây?

Thấy tôi về, mấy người đó cùng đồng loạt cầm áo khoác, túi xách, lẽ nào sắp có một trận động đất ở đây, tôi lấy từ trong tủ lạnh ra một bình nước cam ép, tu một hơi hết quá nửa bình.

“Y Thần, cậu nhìn xem giờ đã là mấy giờ rồi, ở nhà trông nhà nhé. Chúng tớ phải về đây, nhớ ngoan nhé.” Nói xong, Mỹ Tuệ gơ đôi tay dính đầy nước rửa bát hứng dưới vòi nước, rửa sạch, vứt bỏ luôn cả hình tượng tiểu cung nữ bị bắt nạt và lẳng nhục đến cùng cực.

Tôi “ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Sau khi bọn họ đã về hết, tôi bắt đầu thu dọn căn phòng hỗn loạn, thành quả là bát đĩa dính đầy dầu mỡ xếp đầy bồn rửa bát. Tôi thở dài một hơi, thật hối hận vì đã để đám người đó đi một cách quá dễ dàng. Mỹ Tuệ, nha đầu này cũng thật thiếu ý thức quá, mất bao nhiêu thời gian như thế mà cũng chỉ rửa xong có mỗi hai cái bát.

Tôi dựa vào bàn, không muốn nhúc nhích, đúng lúc này, điện thoại vang lên tiếng chuông, có tin nhắn. Tôi vội vàng chạy lại, chắc đến mười phần là tin nhắn báo mình không phải làm cái công việc rửa bát chán ngắt này.

Mười giờ ba mươi một phút linh năm giây buổi tối ngày mùng Ba tháng Chín năm 2008, cuối cùng tôi cũng biết thế nào là cứu tinh.

Tin nhắn đến ấy có nội dung thế này: “Y Thần tiểu thư, anh biết là em rất ghét làm việc nhà. Vậy có cần anh bỏ ra một giờ đến làm công giúp em không?”

Tôi cắn một miếng dưa hấu đang để trên bàn, hận một điều là anh chàng đó không thể lập tức tới đây. Đợi hơn ba phút sau, tôi không nhanh không chậm trả lời lại tin nhắn đó bằng chữ “ok”, sau đó vừa uống Wahaha [8] vừa xem tiểu phẩm hài trên ti vi.

[8] Wahaha là tên một hãng nước giải khát nổi tiếng của Trung Quốc.

Khoảng hơn mười phút sau, Lăng Sở tới. Tôi nằm dài trên sofa ngủ gật, chỉ mơ hồ nghe anh chàng đó bận rộn rửa bát và thu dọn những thứ khác trong bếp.

Không nhớ rõ đây là lần thứ mấy Lăng Sở làm giúp tôi nữa, chỉ có những lúc tôi lên cơn lười anh ấy đều xuất hiện. Tục ngữ có câu: “Gửi than hồng trong bão tuyết”[9] chắc là để dùng cho trường hợp này, đáng tiếc là bây giờ tất cả đã dùng bếp ga, không ai dùng bếp than nữa.

[9] Tục ngữ của Trung Quốc, chỉ sự giúp đỡ kịp thời, hiệu quả.

Tôi thật sự không biết mình đã ngủ say đến thế nào, bởi vì tấm đệm sofa lồi lên chọc vào eo tôi, rất khó chịu. Tôi công nhận người lười thì tay cũng lười, nói tóm lại thì là tôi không muốn động đậy tay chân để nhấc đệm ra.

Lúc sau, thấy Lăng Sở lay lay vai tôi, nói khẽ: “Vào giường ngủ đi.” Sau đó đưa chai Wahaha lại gần miệng tôi. Tôi uống hai ngụm sau đó xỏ chân vào đôi dép lê Mỹ Kỳ loạng choạng đi vào phòng ngủ.

Nghe thấy tiếng Lăng Sở tắt đèn, nói vọng vào: “Y Thần, anh về đây.” Cuối cùng là tiếng khoá cửa tách một cái.

Kỳ thực trong mắt tôi, Lăng Sở không phải là người giúp việc theo giờ gì cả, cho dù anh ấy cam tâm tình nguyện làm bao nhiêu việc vì tôi, tôi vẫn cảm thấy biết ơn tận đáy lòng.

Tối hôm đó tôi bị đệm sofa chọc cho đau lưng, mãi mới ngủ được. Ngoài ra tôi còn nghĩ lan man bao nhiêu là chuyện nữa, ví dụ như Y Dương hiện giờ thế nào, Hứa Y Nam nói đã gửi đơn xin thôi việc là thật hay giả, Mỹ Tuệ liệu có chia tay anh chàng hũ nút kia không.

Tôi cảm thấy gần đây mình cũng hơi nhiều chuyện, toàn nghĩ những chuyện đầu đầu chẳng liên quan gì đến nhau. Lo chuyện của mình cũng đủ mệt rồi, sao còn phải nghĩ thay cho người khác những chuyện rắc rối này cơ chứ.

Tôi nhìn lên trần nhà và đếm cừu, đếm đến một trăm, cuối cùng đếm loạn cả lên mà vẫn không ngủ được.

Phương pháp đếm cừu ngốc nghếch này là do Hứa Y Nam bày cho tôi. Có lần bố tôi đi vắng, mẹ về nhà tham dự hôn lễ của Anh Tử nhà chú ba, chỉ có tôi và Hứa Y Nam ở nhà. Tôi còn nhớ rất rõ, bữa tối hôm đó là Hứa Y Nam nấu cho tôi, cháo tiểu mạch. Nhưng vì anh ấy mãi xem Doremon tập chín, cứ ngồi lì ở sofa. Sau khi tôi gọi to đến lần thứ mười một, và từ bếp bốc lên mùi khét, mắt anh ấy mới rời được màn hình ti vi để chạy vào bếp xem nồi cháo. Sự lơ đãng của anh ấy làm cho cháo tiểu mạch biến thành cháo khê. Đêm đó, tôi đói không ngủ được bèn đi đến giường của Hứa Y Nam đòi ăn, anh ấy lấy tay lau nước miếng quanh miệng rồi dụi dụi mắt nói: “Sáng sớm mai là mẹ về rồi, đợi mẹ về sẽ mang cho em nhiều đồ ăn ngon.” Tôi nói: “Anh, nhưng em đói không ngủ được.” Anh ấy trằm chằm kín mít, giọng nói nghèn nghẹn: “Không ngủ được thì đếm cừu, đếm từ một đến năm mươi là ngủ được ngay.” Thế là tôi ngoan ngoãn về phòng đếm cừu, đếm đến năm mươi quả nhiên ngủ thiếp đi. Có lẽ lúc đó tôi còn chưa biết rằng nếu đếm cừu mà đếm nhiều quá thì sẽ bị loạn.

Từ đó về sau, cứ không ngủ được là tôi lại đếm cừu. Nhưng càng lớn, não càng bị nhồi nhét đủ thứ chuyện linh tinh, nên không thể tập trung đếm được nữa.

Sáng sớm hôm sau tôi gọi điện cho Hứa Y Nam hỏi thăm tình hình của bố, anh ấy ở đầu bên kia chỉ ừ ừ à à, xem ra là còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Sau cùng là tôi tức giận không chịu được, hét toáng lên: “Hứa Y Nam, anh đang làm gì vậy?”

Anh ấy lập tức thay đổi trạng thái, hỏi lại tôi một câu: “Cái gì?” Tôi đoán là anh chàng này đã ngã từ trên giường xuống đất, chống vó lên trời rồi. Thật là không có sức đề kháng.

Hứa Y Nam nói thêm một câu: “Bố xuất viện rồi, em cũng đừng quá lo lắng.” Sau đó ngắt điện thoại.

Lẽ nào tôi quan tâm đến bố tôi là sai? Thật là xúc phạm lòng hiếu thảo của tôi. Tôi vừa đến công ty vừa lắng nghe chim khách hót riu rít trong công viên. Lẽ nào đây là điềm báo hôm nay tôi phát tài?

Sau khi nghĩ ra chuyện này, trên đường từ nhà đến công ty tôi đều cúi đầu quan sát dưới mặt đường, mặt cảm xuống đất cứ như tù nhân mới được thả vậy. Nhưng có ai biết, sau khi ngồi vào bàn làm việc ở công ty, đến một xu tôi cũng chẳng nhặt được.

Xem chừng câu nói: “Trên trời không tự nhiên rơi xuống bánh ngon” chẳng sai chút nào.

Tôi chán nản cuộn bản vẽ lại, trong đầu chẳng có một chút ý tưởng nào. Lão Lý và một cô nhân viên văn thư mới chuyển đến đang nói chuyện rất say sưa, thăm thăm thì thì có vẻ rất mờ ám. Sau đó tôi đi rót một tách cà phê, bưng đến phòng nghỉ rồi nghỉ một lát. Lúc quay về, lão Lý vẫn còn nói liến thoắng, nhưng cô nhân viên văn thư đó đã không còn hào hứng nữa, bắt đầu dùng những từ đơn ngắn gọn như “ôi”, “hả”, “à”... để đáp lại.

Tôi không sợ mất lòng mà tiếp cận Lão Lý, tính là giải vây ọi người. Thực ra việc này cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

“Lão Lý, nhìn này, mười hai giờ rồi, bình thường giờ này chẳng phải chân anh đã thi triển Kung fu vô cùng lợi hại rồi hay sao, lát nữa là hết món đậu kho thịt đấy.” Lúc nói câu này tôi dùng ngữ khí nửa đùa nửa thật, tránh làm anh ta nổi giận rồi lại đòi tính sổ với tôi.

“Đúng thế, đúng thế, nhà ăn của công ty ở dưới lầu phải không?” Cô nhân viên văn thư đó vội vàng đứng dậy, cười cười rồi rời đi.

“Anh mà còn không đi nhanh thì muộn rồi lại chẳng còn gì mà ăn đâu.” Tôi từ bàn của cô ấy rút ra một tờ khăn giấy lau hai bên mép.

Lão Lý biết điều quay lưng đi xuống nhà ăn. Anh ta học cách đi của đám người mẫu, hai chân đi không chạm đất, nhìn ai chết đi được.

Tôi về chỗ ngồi, tiếp tục nghĩ vẩn vơ, nhìn bản vẽ mà đầu óc loạn cả lên, không lâu sau, cô nhân viên văn thư có dáng điệu yếu điệu thực nữ đó đi đến, đứng trước bàn làm việc của tôi rồi nói: “Cái đó... vừa xong phải cảm ơn chị.”

Tôi ngậm bút, trông giống hệt hình ảnh những nhân vật nữ lưu manh trong phim truyền hình. Tôi không nhìn cô ấy, quay đầu ra cửa sổ nói: “Cảm ơn tôi cái gì, tôi chỉ nói sự thật thôi. Lão Lý gần đây nhàn rồi đến mức nhiều chuyện, cho nên mới cùng cô nói những câu đó.”

Kỳ thực trong lòng tôi không nghĩ như vậy, trực giác nói với tôi rằng vì cô nhân viên văn thư này quá xinh đẹp nên Lão Lý mới kiếm cớ nói chuyện. Nhưng tôi không nói ra, có một số câu, ở một số nơi, với một số người không nói thẳng ra ý nghĩ của mình thì tốt hơn.

Cô ấy khẽ cười rồi quay người bỏ đi. Tôi nhìn theo cô ấy, cô ấy thực sự rất dễ thương.

Mọi người trong phòng đều đi ăn trưa cả rồi, không biết vì sao tôi không đói, cũng không muốn ăn. Không khí như đông cứng lại, chỉ nghe thấy tiếng giày cao gót gõ lộp cộp và tiếng giày của nam đi cồm cộp từ phía ngoài hành lang vọng lại.

Tôi chống cằm, lao tâm khổ tứ suy nghĩ, nhưng không hiểu là mình nghĩ gì nữa.

Mấy hôm nay tôi ngủ quá nhiều, hôm nào cũng ngủ từ chập tối cho đến sáng. Lăng Sở cũng biến mất, không có tin tức gì.

Cuộc sống nhiều khi lại trống rỗng như vậy, vô cùng cô đơn. Không biết là từ cuối tháng trước hay đầu tháng trước trở đi, tiền lương được trả vào tài khoản của tôi tăng lên một chút so với trước, lãnh đạo công ty đã quyết định tăng lương cho chúng tôi. Như vậy có nghĩa là từ bây giờ Hứa Y Thân tôi bắt đầu có một khoản tiền dành dụm rồi. Tôi lấy ra mấy tờ tiền giấy màu hồng có in hình Mao chủ tịch rồi không biết phải làm gì, đành một mình sang siêu thị ở đầu đường mua sắm.

Một giờ sáng, tôi nằm trên sofa ăn khoai lang sấy và xem đĩa hài mới nhất. Mọi thứ đang diễn ra bình yên như vậy, bỗng có người gõ cửa rất mạnh. Có chuông không ấn, gõ cái gì mà gõ? Tôi bỗng thấy căng thẳng, nửa đêm canh ba, thân gái một mình, có ai đến tìm tôi làm gì?

Trong phim vọng ra tiếng Châu Tinh Trì bị rơi từ trên lầu xuống, tôi nhìn màn hình mà không cười nổi. Tiếng gõ cửa càng lúc càng mạnh, gấp gáp. Tôi rón rén đi ra phía cửa, nghiêng chặt răng hỏi một câu: “Ai?”

Ngoài cửa đầu tiên không có tiếng trả lời, sau đó truyền đến tiếng âm thanh mơ hồ như tiếng con gái, cuối cùng là tiếng vo ve như tiếng ruồi nhặng kêu đêm.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất để mở cửa, cái người ngoài cửa đó nhanh chóng sải bước vào trong.

“Mỹ Tuệ, nửa đêm rồi cậu còn lên cơn điên gì thế? Có phải tớ bị bệnh tim không?” Cô ấy đầu tóc bù xù, mắt nhắm lẹ. Trong lòng tôi dường như có hàng vạn con chuồn chuồn đang bay, vừa hoảng sợ, vừa lo lắng. Tôi nghĩ đêm hôm rồi mà nha đầu này còn khóc lóc chạy đến tìm tôi, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi. Thật sự muốn mở miệng an ủi cô ấy mấy câu, nhưng lại không biết phải bắt đầu như thế nào.

Nha đầu đó nhào đến ôm lấy cổ tôi, òa khóc. Tôi thấy hơi bối rối, dìu cô ấy lên ngồi lên sofa. Đồng tính luyến ái chắc cũng chỉ thân mật đến như vậy.

Vừa nãy xem phim hài còn có thể cười đến chảy nước mắt, vậy mà đột nhiên tôi lại thấy buồn phiền. Tất ti vi, tôi ôm cái gối dựa nghe Mỹ Tuệ tức giận kể chuyện trong tiếng khóc.

Âm thanh đó tôi nghe như tiếng oán trách, khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mỹ Tuệ vẫn không ngừng khóc, dáng vẻ oan ức khiến người khác đau lòng. Tôi nghĩ nếu tôi là con trai thì tôi sẽ bị cái dáng vẻ đáng thương của cô ấy làm cho cảm động.

Cả căn phòng tràn ngập nỗi bi thương của Mỹ Tuệ, tôi cũng không biết căn nhà này có cách âm có tốt không, có làm phiền hàng xóm không. Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, nghe cô ấy thở dài mười bảy lần rồi. Có lẽ nha đầu này đã mệt rồi, nín khóc, tảng đá đè nặng trong lòng tôi này giờ đã được bỏ xuống rồi, tôi đã có thể thở phào một cái.

Sau đó tôi ngồi nghiêm chỉnh lại, đợi đến khi Mỹ Tuệ bình tĩnh hơn mới hết sức thận trọng hỏi: “Mỹ Tuệ, rốt cuộc là cậu bị làm sao?” Cô ấy lấy khăn giấy lau nước mũi, sau đó ngược đôi mắt sưng đỏ lên nhìn tôi, nói: “Anh ấy chia tay tớ rồi.” Phần cuối của câu nói này bị cô ấy kéo dài ra, ngữ khí rất trầm.

Tôi dờ dẫm nhìn cô ấy, giống như nhìn thấy mình ngày đầu, khốn đốn tột bậc.

Tình yêu của Trần Phi Hoàn và Khả Mỹ Tuệ mới được hai tháng đã kết thúc rồi, thật là đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Xem chừng có vẻ chưa phải là tình yêu, có lẽ chỉ là đôi bên cảm thấy thích nhau.

Trong chuyện tình cảm, Mỹ Tuệ cũng yếu đuối như trước đây. Nhìn thấy dáng vẻ chán chường, suy sụp của cô ấy lúc này, tôi thật sự chỉ muốn mắng cô ấy mấy câu, nhưng kìm lại được. Nhớ lại hồi mới chia tay Y Dương, bộ dạng của tôi chẳng phải cũng nhếch nhác thế này hay sao?

Tôi thở ra một hơi thật dài, cầm bao thuốc để trên bàn lên lấy một điếu, hoang mang châm lửa. Mỹ Tuệ ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi một cái, sau đó nói: “Cho tớ xin một điếu.”

Tôi do dự một lúc rồi đưa thuốc và châm lửa cho cô ấy.

Trong phòng ngập tràn khói thuốc, dưới ánh đèn mờ ảo, từng vòng từng vòng cuộn lại bay lên. Ở đây giống như bến đỗ bình yên cho hai con người bị tổn thương.

Đây là lần đầu tiên Mỹ Tuệ hút thuốc nên bị sặc khói thuốc. Tôi không biết phải nói gì hơn nên lựa chọn cách im lặng. Nha đầu này vốn lác quan, chuyện qua đi sẽ quên, mấy ngày sẽ ổn. Nhưng lần này là chuyện tình cảm, không biết cô ấy có quên đi đơn giản thế được không?

Tôi nhìn màn hình ti vi tối om, nghe Mỹ Tuệ thở dài đầy bất lực.

Sau khi bật lửa châm điếu thuốc khác, Mỹ Tuệ không ngẩng đầu nhìn sang tôi nói: “Anh ta phản bội tớ chạy theo Lăng Vũ rồi.”

Giọng nói của Mỹ Tuệ thê lương như bị cơn gió lạnh ngày đông tạt vào mặt. Trần Phi Hoàn và Lăng Vũ, là ý gì, tôi không nghe nhầm đấy chứ? Xem chừng tôi đang gặp phải ác mộng, hai người ấy bị trúng tiếng sét ái tình và đang yêu nhau?

Đột nhiên tôi quay đầu lại nhìn về hướng Mỹ Tuệ, gương mặt đầy nước mắt của cô ấy khiến tôi cảm thấy rất đau lòng. Có lẽ giống như tình tiết trong phim truyền hình. Người thứ ba xuất hiện, mà người thứ ba đó lại là em gái của bạn thân.

Tôi cảm thấy dần vặt, bởi tôi đã gọi Lăng Vũ đến nhà, đúng là tự rước họa vào thân.

Tôi ngậm điếu thuốc còn một nửa đi ra ngoài: “Trần Phi Hoàn, cậu là đồ cháu rùa, hôm nay tôi sẽ đánh chết cậu. Lại dám ức hiếp bạn yêu của lão nương đây.” Tôi vừa chửi mắng vừa đi xuống lầu.

Lúc này tôi đang rất kích động, thật sự chỉ muốn moi não anh ta mang đi cho chó ăn. Cứ nhìn Mỹ Tuệ ngồi đó khóc khản cả giọng, khổ sở kể lể thì tôi không thể không đi tìm đồ cháu rùa ấy.

Tôi buồn bã đứng ngoài cửa, bị cô ấy kéo lại mất đúng một phút, cuối cùng tôi quay lại phòng khách hút nốt nửa điếu thuốc. Chuyện của Mỹ Tuệ cũng là chuyện của tôi, cho nên tôi không thể không quan tâm được.

Trong lòng Hứa Y Thần tôi thì tội phản bội người thân, chết cũng chưa đủ đền tội, tôi sẽ ném cậu ta xuống mười tám tầng địa ngục.

Mỹ Tuệ ôm lấy vai tôi, sợ tôi đi tìm tên tiểu tử đó tính sổ. Sau đó Mỹ Tuệ nói cô ấy mệt, muốn đi ngủ. Tôi tìm trong di động của Mỹ Tuệ số điện thoại của Trần Phi Hoàn, hẹn gặp cậu ta ở đầu đường Hồng Giác. Nghe giọng cậu ta trả lời điện thoại thì có lẽ cậu ta đang ngái ngủ, sau đó rất thẳng thắn nhận lời tôi.

Sáng sớm ở đầu phố Hồng Giác rất yên tĩnh, ở đây không có nhiều những người kiếm ăn đêm sinh sống, đa số là những người dân bình thường. Tôi khoác một cái áo khoác ngoài to sụ, đi đi lại lại. Sự tức giận khiến tôi không hề cảm thấy sợ hãi trước cái không gian vắng lặng này, chỉ một lòng một dạ muốn tóm được con rùa cháu ấy. Cậu ta bị tôi lừa, tôi nói là Mỹ Tuệ và Lăng Vũ đang ở đây, gọi cậu ta đến. Tôi cảm thấy đối với loại người khốn nạn này thì không cần tránh dùng mưu hèn kế bẩn.

Tôi đợi khoảng hai phút thì thấy con rùa cháu đó phi như tên lửa đến, thấy có một mình tôi, cậu ta tỏ ra lo lắng.

Tôi túm lấy cổ áo cậu ta, sau đó nắm đấm của tôi không ngừng giáng xuống mặt cậu ta, chưa đến một giây mà cánh mũi bên trái của cậu ta đã chảy máu. Thật sự là máu đã chảy xuống đến khóe miệng, thậm chí còn nhỏ xuống đất. Dưới ánh đèn đường, tôi nhìn thấy rõ tất cả.

“Cậu đúng là một thằng con hoang. Cậu là cái thá gì mà dám phản bội Mỹ Tuệ?” Tôi hung dữ lườm cậu ta, ánh mắt đầy căm hận và khinh bỉ.

Lúc này tôi thật sự nhận ra mình chẳng giống con gái chút nào. Vì sao tôi lại đánh con trai bằng nắm đấm trong khi thông thường, những người con gái khác sẽ dùng cái tát?

Trần Phi Hoàn lau sạch máu hai bên mép, ngẩng lên nhìn chằm chằm vào tôi hồi lâu rồi quay đi. Tôi thầm rửa cho hần chảy máu chết đi.

Đối với hành động quá khích của tôi, cậu ta không chống lại, chỉ ngẩng đầu và nhìn tôi với ánh mắt lạnh lẽo. Ánh mắt đó dường như có thể nhìn thấu tâm can tôi, thậm chí tôi có cảm giác nó có thể kết thành băng tuyết ngàn năm. Bỗng nhiên tôi không thể mắng được cậu nào, miệng như bị đông cứng, không thể cử động được.

Cậu ta đứng ngay ở đó, trên mặt không có chút sắc thái biểu cảm nào, nói với tôi: “Xin lỗi.”

Thần kinh tôi dần bình thường trở lại, tôi lớn tiếng chửi mắng: “Trần Phi Hoàn, cậu là đồ súc sinh! Mỹ Tuệ mù mắt mới để ý đến cậu, một kẻ như cậu thì có gì tốt! Đây mới chỉ là tôi cảnh cáo cậu thôi, lần sau tốt nhất là hãy tránh xa tôi ra một chút!” Tôi chỉ thẳng tay vào mũi cậu ta, mắng không khách khí.

Tôi đang chửi mắng Trần Phi Hoàn thì một đôi tình nhân đi qua, họ ôm eo nhau, dáng điệu hết sức thân mật. Đi qua một quãng khá xa họ còn quay đầu nhìn về phía chúng tôi với ánh mắt khó hiểu, có lẽ họ cho rằng tôi và anh chàng trước mặt cũng là một đôi. Lúc này trông tôi giống hết một đứa con gái chanh chua, vừa chống nạnh vừa chỉ tay, miệng gào thét chửi bới.

Trần Phi Hoàn không đánh lại tôi, cũng không mắng tôi, có lẽ là vì nghĩ đàn ông không chấp con gái. Thực ra tôi muốn biết cảm giác khi tay phải cậu ta tát vào mặt tôi nhưng cậu ta lại không ra tay, cậu ta càng như thế tôi lại càng mất đi nhuệ khí. Tóm lại, tôi muốn chứng minh rằng nam nữ bình đẳng, nhưng cậu ta lại không giúp tôi thỏa nguyện ước. Hoặc là vì nếu cậu ta có muốn làm âm ĩ thì cũng không phải với tôi mà là với Mỹ Tuệ.

Sau khi đã “dận dò” xong xuôi, tôi hai tay đút túi nghênh ngang đi về. Cái anh chàng Trần Phi Hoàn vẫn đứng đó. Dưới ánh đèn đường, cậu ta đưa tay lên xoa xoa khuôn mặt đỏ ửng, sau đó dựa người vào cột điện. Đúng thế, trong mắt tôi, cậu ta vẫn chưa được coi là đàn ông, ít nhất cũng còn cách tiêu chuẩn về một người đàn ông của tôi khá xa.

Tôi đã nói rồi, chuyện tình giữa “phi công” và “máy bay” sẽ chẳng bao giờ có kết cục tốt đẹp.

Nghĩ tới cô gái xinh đẹp làm ra mấy chuyện vô đạo đức đó, tự nhiên tôi lại cảm thấy cô ta không còn xinh đẹp nữa. Sao Lăng Sở lại có một con hồ ly tinh không có tổ chất, không có đạo đức, không có văn hóa, không có tâm hồn như vậy làm em gái cơ chứ? Tôi vừa đi về nhà vừa thắc mắc như thế.

Đèn ở cầu thang vẫn còn sáng, tôi đi thẳng lên tầng năm. Tôi chợt thấy bất an, chạy một mạch về nhà. Mở cửa ra, người tôi đầy mồ hôi, thở hổn hển, thất thểu đi vào phòng, nhìn thấy hai người trên sofa, một người vừa mới gào khóc thảm thiết vì thất tình, một người là anh trai của kẻ thứ ba.

Không hiểu sao khi nhìn thấy Lăng Sở là tôi nhớ ngay đến chuyện “cô em gái trẻ đẹp” của anh ta đã dụ dỗ Trần Phi Hoàn. Cũng có khi tại tôi không nắm rõ sự thật, biết đâu hai người đó lại là anh “tình” em “nguyên”, yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Thế nhưng tôi lại muốn đổ sự tức giận này lên người Lăng Sở.

Thấy tôi về đến cửa, Lăng Sở vội vàng chạy ra đón. Tôi đứng đó, không nhúc nhích, sau đó lườm anh ấy một cái và hỏi: “Anh muốn đi ra hay đi vào?”

Lăng Sở cúi đầu đi vào trong phòng nói: “Hứa Y Thần, em đi đâu thế, điện thoại cũng không nghe? Làm anh sợ muốn chết.”

Tôi tức giận đập cửa cái “rầm”, sau đó lớn tiếng quát: “Hai người không đóng cửa để mời trộm vào nhà đấy à?” Tôi ngồi xuống ghế, không trả lời câu hỏi của anh ấy, cũng không nhìn anh ấy, đúng, một chút cũng không nhìn.

“Y Thần, em có sao không?” Lăng Sở vừa ngồi xuống vừa hỏi với vẻ rất quan tâm.

Mỹ Tuệ, nha đầu này cắn răng ngồi đấy như một con ngốc, không nói một câu nào.

Tôi với bao thuốc, mở ra thấy nó đã trống không, sau đó tôi nhấc chân gác lên cái ghế khác nói: “Tôi à? Ổn vô cùng! Người không ổn là cô em gái của anh kia, thủ đoạn rất được đấy, giật được bạn trai của người ta rồi cơ mà.” Bây giờ đã là ba giờ bốn mươi sáng, cho dù hai mắt tôi đã díp của lại, muốn ngủ một giấc nhưng tôi vẫn còn nhớ rất rõ từng câu, từng lời mình vừa nói ra.

Lăng Sở lại một lần nữa đứng dậy khỏi sofa, nói rất trịnh trọng: “Anh xin lỗi.”

Từ nghĩ khí của Lăng Sở có thể thấy chuyện này anh ấy đã biết. Tôi tặc lưỡi, tỏ vẻ thần nhiên. Hôm nay, đây là lần thứ hai tôi được xin lỗi, sao lại xin lỗi tôi? Trong bộ phim này tôi đâu phải là nữ chính.

“Hai người đừng tức giận, anh đã đưa Lăng Vũ về nhà rồi, sau này nó còn dám liên hệ gì với tên Trần Phi Hoàn đó, anh sẽ chặt chân nó và không nhận cô em gái này nữa.” Lúc Lăng Sở nói những lời này, biểu cảm rất chân thành, ngữ khí cũng rất dứt khoát, nhìn đáng vẻ có lẽ anh ấy đang nói thật.

“Ôi, thật khác lạ. Thà phá vỡ một ngôi miếu, chứ nhất định không chịu hủy một mối tình. Mọi người đều tác hợp cho đôi uyên ương, sao anh lại không chứ?” Lời nói của tôi có lẽ như một cơn gió tây bắc dữ dội thổi qua, đúng là một câu châm biếm ra trò.

“Y Thần, em đừng như vậy. Anh cho rằng trong chuyện này anh thật sự cần xin lỗi hai em. Anh thật sự không ngờ nha đầu đó...” Nói đến đây, Lăng Sở bỗng im bặt, không nói nữa.

Mỹ Tuệ ngồi im hồi lâu, giờ bỗng lên tiếng: “Lăng Sở, anh đừng trách Lăng Vũ, có lẽ hai người bọn họ thật sự yêu nhau.”

Lúc đó tôi chỉ muốn dè Mỹ Tuệ xuống sofa, đánh ột trận nên thân. Hai đứa trẻ ranh như bọn chúng thì hiểu gì về cái gọi là tình yêu. Đến bây giờ tôi còn chưa hiểu thế nào là tình yêu thực sự, đừng nói đến nha đầu Lăng Vũ mới tốt nghiệp đại học đó.

Lăng Sở dùng ánh mắt khẩn cầu tha thiết nhìn tôi. Tôi vút cái bật lửa cầm trong tay ra nói: “Hai người cứ thu dọn cái đồng lộn xộn này đi, tôi không quản nữa.” Sau đó quay người đi về phòng ngủ.

Ba tiếng đồng hồ để ngủ thật sự không thể thỏa mãn yêu cầu của mắt tôi, buổi sáng tôi mắt mũi lim dim trở dậy đánh răng rửa mặt rồi vội vàng đến bệnh viện.

Hai người đó chẳng biết đã đi từ lúc nào, tóm lại là lúc tôi thức dậy, bọn họ đã không còn ở đây nữa.

Lúc ra khỏi nhà, thấy trên cửa có treo bữa sáng, tờ giấy nhắn có viết tên Lăng Sở, tôi không động đến, cứ để kệ nó ở đó mà đi.

Lúc tới bệnh viện tôi mới phát hiện ra lúc đầu hoàn toàn là vì kích động nên mới nghĩ tới chuyện hiến tủy sống. Bây giờ bình thường lại, quyết tâm hiến tủy của tôi cũng chẳng còn bao nhiêu nữa.

Từ bệnh viện ra, tôi đi thẳng về nhà. Tôi nghĩ phải quay về bồi bổ cho tốt, gần đây toàn ngồi nhà ăn khoai lang sấy, một chút dinh dưỡng cũng ko có mà hấp thu.

Bố tôi ngồi trên sofa, vừa uống trà vừa đọc báo, thấy tôi về thì vô cùng vui mừng. Ai biết Hứa Y Nam, con thỏ con đó, “về” một cái từ trong bếp phóng ra, hỏi tôi một câu không thể hay hơn: “Con gái vẫn còn nhớ đến bố sao?”

Tôi trợn trừng mắt lườm anh ấy, không thèm lên tiếng.

Bố đặt tờ báo xuống, quay lại hỏi chuyện công việc của tôi, tôi giống như một cô con gái ngoan, từ tốn trả lời từng câu một. Không lâu sau Hứa Y Nam dùng tay ra hiệu bảo tôi vào phòng, đóng cửa rất thần bí.

Hàn Cần Hiên còn chưa đi làm về, phòng ngủ được chị ấy thu dọn rất gọn gàng, sạch sẽ và ấm cúng. Tôi vừa lật xem ảnh cưới của hai người vừa không mấy hào hứng nói: “Hứa Y Nam, anh có bệnh à, có gì mau nói toẹt ra đi! Thời gian của em quý báu lắm đấy.”

Anh ấy vẫn cong lưng lục lọi, thái độ rất kỳ quái.

Tôi đá nhẹ vào mông anh ấy, anh ấy mới quay lại nhìn tôi rồi nói: “Hứa Y Thần, sao em lại không có tổ chất như vậy chứ!”

Moi móc hồi lâu, Hứa Y Nam lôi ra một tập ảnh. Tôi cầm lên xem, toàn là nam giới. “Mẹ ơi!” Tôi nhất thời kích động, không nhịn được kêu lên.

Hứa Y Nam nhìn tôi, xua xua tay, thở dài một hồi. Sau đó dùng cái giọng khàn khàn, nói: “Em không nói nhỏ hơn được à?”

Tôi xem xong bức nào liền vứt xuống đất bức đó. Mấy anh chàng trong ảnh, tuần tú cũng có, phong trần cũng có.

“Hi hi”, Hứa Y Nam thích thú cười: “Đây là do mẹ của chúng ta nhờ Hàn Cần Hiên tìm để giới thiệu cho em.”

Tôi nghe anh ấy nói xong, đầu ong ong, choáng váng. Giờ là thời nào rồi mà còn đi xem mặt? Tôi tiện tay ném mấy tấm ảnh xuống mặt bàn, chạy biến đi.

Hứa Y Nam hét lên ở phía sau: “Đồ khỉ, em chạy cái gì?”

Có lẽ tôi đã sợ yêu rồi, ngoài Y Dương ra, tôi nghĩ tôi không thể coi một ai khác là người yêu được nữa. Mẹ tôi biết rằng tôi là một cô gái có tri thức, có văn hóa, thế mà sao bà lại còn nghĩ tới việc tìm đối tượng cho tôi? Lẽ nào mẹ tôi không biết rằng những người sinh ra vào những năm 80 của thế kỷ hai mươi chúng tôi yêu cầu được tự do yêu đương hay sao?

Chạy ra đến phòng khách, tôi gọi cho Mỹ Tuệ, nha đầu đó đang đi làm. Cô ấy nói: “Mất người này có người khác, kệ bọn họ đi. Tổ còn phải cảm ơn nha đầu đó, nếu không có cô ta, tổ có thể phải chung sống cả đời với một người hoàn toàn không thích hợp với tổ. Nếu thế, tổ mãi mãi không thể biết được đôi giày bên ngoài tuyệt đẹp đó lại không thể vừa với đôi chân cỡ nhỏ của tổ được.”

Tôi không hiểu, rất không hiểu những lời Mỹ Tuệ nói. Tôi cho rằng bị lừa gạt và bị phản bội là hai chuyện không thể tha thứ. Nghĩ đến đây, tôi lại nhớ đến dáng vẻ bất chính của đôi cẩu nam nữ đó. Lợi dụng sự tốt bụng của người khác, xây dựng hạnh phúc trên nỗi đau của chúng tôi, đó mà gọi là yêu ư?

Tôi cầm bao thuốc trên bàn lên, lấy một điếu đưa lên miệng, Hứa Y Nam chạy ngay lại quát to: “Y Thần, em muốn chết à? Lúc nào rồi mà còn nghiện cái này! Con gái phải có phép tắc, phải điềm đạm, nho nhã.”

Tôi vứt điếu thuốc, nghiêng răng nói: “Nhìn cũng không được à?”

Sau khi ngồi trên sofa được chừng năm phút, tôi thấy hơi chán nản, mẹ tôi mà về lại càng thêm rầy rà. Cầm cái túi xách để trên bàn lên, tôi trợn mắt tức giận lườm lườm Hứa Y Nam một cái rồi mới đi ra cửa.

Anh ấy ở phía sau, xun xoe như con chó Bull nói với tôi: “Ồ lại ăn cơm đã.”

Tôi không quay đầu lại mà chỉ đưa tay về phía sau xua xua rồi đi thẳng.

Kỳ lạ là mỗi lần gặp Hứa Y Nam, anh ấy đều làm tâm trạng tôi trở nên tồi tệ, sau đó tôi sẽ tức giận bỏ đi. Chỉ là khi gặp anh chàng đó, tài chửi mắng và công phu miệng của tôi từ trước đến nay đều sẽ khiến cho anh ấy dùng cái bụng đầy mỡ và chất thải tiếp nhận một cách khảng khái, thể hiện sự cảm kích vô hạn đối với tôi.

Tôi đi đến đường Hồng Kỳ thì Lăng Sở gọi điện đến tôi. Lại là đường Hồng Kỳ, tôi đứng lại nhìn sang cái cửa hàng hoa đỏ, nhớ lại cảnh tượng Lăng Sở kéo tay cô em gái trẻ đẹp vào mua hoa, ánh mắt long lanh của cô ấy nhìn tôi mãi lấp lánh trong đầu tôi, nếu cô ấy không cướp người yêu của Mỹ Tuệ, chắc chắn tôi sẽ coi cô ấy là một cô gái tuyệt vời.

Tôi ngây người lúc lâu không nói gì, đến mức Lăng Sở phải cúp điện thoại, rồi gọi lại lần nữa.

“Y Thần, sao em không nói gì?” Lăng Sở vội vàng hỏi.

Lâu rồi anh ấy không gọi điện cho tôi, có lẽ là ba hay bốn ngày, bởi vì anh ấy phải đưa em gái về nhà.

Tôi không mấy vui vẻ “hừm” một tiếng, anh ấy dùng giọng rất thấp để phân bua với tôi: “Y Thần đừng giận nữa, nha đầu Lăng Vũ đó không biết điều, anh thay mặt nó xin lỗi em. Mà nó cũng chia tay cậu ta rồi.” Thấy tôi nghe hồi lâu mà không có động tĩnh gì, anh ấy lại tiếp tục khổ sở nói: “Còn nữa, món nợ của Lăng Vũ, em không thể tính lên đầu anh như thế được.”

Tôi khẽ cười khinh miệt, trong lòng khó tránh được có chút tức giận: “Lăng Sở, người cùng một nhà không cần phải phân biệt như thế đâu.” Câu nói này của tôi không rõ là khen hay chê, tóm lại là đã chọc giận Lăng Sở.

Lăng Sở bên đầu máy bên kia không hề do dự nói với tôi: “Y Thần, em không cần phải nói mấy lời đó, người ta là người ta, anh là anh.”

“Ôi, nổi giận rồi. Được. Hứa Y Thần tôi trời sinh ra đã là một người không thú vị rồi. Đa tạ đại nhân nhắc nhở.” Nói xong, tôi tức giận cúp máy.

Còn chưa kịp cho điện thoại vào túi xách thì Lăng Sở lại gọi, tôi từ chối, lại gọi nữa, cuối cùng tôi dứt khoát tháo pin.

Có lẽ Lăng Sở rất để ý những lời người khác nói về anh ấy. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện Lăng Vũ là em gái anh ấy tôi lại muốn nổi cáu, rồi nhanh chóng trút hết nỗi tức giận trong lòng lên đầu anh ấy.

Ánh nắng ban mai chiếu qua cửa kính, chiếu đến chiếc giường đơn của tôi, tôi lười biếng chui vào chiếc chăn ấm áp, không muốn trở dậy. Đột nhiên tôi có cảm giác cổ họng khô khô, ngứa ngứa. Đến phòng khám kiểm tra, cô y tá nói họng tôi có đờm. Thật là, thế mới nói, con người có rất nhiều chuyện không thuận lợi.

Cô y tá hỏi tôi có ăn cay không? Tôi trả lời rất dứt khoát là không ăn.

“Vậy cô có hút thuốc không?” Cô y tá lại hỏi tiếp.

Tôi do dự một lát, khe khẽ lắc đầu.

Sau này sẽ phải ăn kiêng. Tôi vô cùng hối hận vì mình đã nói dối như thế, rất muốn hỏi nếu tiếp tục hút thuốc thì sẽ như thế nào. Nhưng có trước thì phải có sau, tôi không hỏi được. Có câu nói: “Nếu một người nói dối, sẽ phải dùng những câu nói dối khác để che đậy”, xem ra câu này chẳng sai chút nào.

Tôi mua thuốc, đi về nhà và tự an ủi mình chắc sẽ không sao.

Bất ngờ nhìn thấy điện thoại để trên bàn, tôi bèn mở máy. Điện thoại khởi động xong, chuông reo không ngừng. Tôi vừa uống thuốc vừa đọc tin nhắn của Lăng Sở.

“Xin lỗi Y Thần, anh không nên nói với em bằng giọng đó.”

Xin lỗi cái đầu anh ấy. Chẳng lẽ anh lỡ tay giết người rồi lại nói với người chết là “tôi xin lỗi” thì xong à? Tôi cầm điện thoại, đọc mãi đoạn tin nhắn này.

Bắt đầu từ lúc này, tôi càng cảm thấy từ “xin lỗi” là từ tầm thường nhất, tôi không muốn nói câu này với người khác, cũng không hy vọng người khác nói với tôi câu này.

Tôi cầm điện thoại hồi lâu mà vẫn không biết phải trả lời tin nhắn của Lăng Sở thế nào, tiếp tục ngồi trên sofa thần thờ lúc nữa.

7. Chương 7: Thời Thanh Xuân Đã Sớm Qua Đi Mà Không Đợi Chúng Ta Trưởng Thành

Nếu tôi nói tha thứ, ngày đêm trên trái đất sẽ thay đổi, nếu tôi nói còn hận, ngày đêm trên trái đất cũng sẽ thay đổi. Trái đấy, cảm ơn bạn vẫn hỏi ý kiến của tôi. Do đó, tôi lựa chọn tha thứ.

Mười hai giờ mười lăm, mẹ tôi gọi điện đến, bảo tôi về nhà một chuyến. Từ khi chuyện tôi và Y Dương chia tay bị bại lộ đến nay, bà lão này bỗng trở nên tích cực. Về nhà không có chuyện gì khác ngoài chuyện cùng mẹ nói về anh X nhân viên ngân hàng, hai mươi sáu tuổi, nhân phẩm tốt, tướng mạo cũng không tồi, lại còn tính mở công ty riêng nữa, bố mẹ đều về hưu rồi, gia đình đều là những người thật thà, phúc hậu... Đối với những chuyện này, tôi cảm thấy vô cùng tế nhị.

Cái ý tưởng làm mới này làm sao lại có thể chui vào đầu một người có văn hóa, có tố chất như mẹ tôi được chứ? Tôi ngồi trên sofa, đầu đầu suy nghĩ. Tất cả là tại cái tên lăm chuyện Hứa Y Nam bán đứng tôi, tôi hận anh ấy, hận đến mức nghiêng răng ken két.

Nhìn đồng hồ, tôi nói với mẹ chiều nay tôi phải tăng ca, lúc ấy mẹ mới chịu buông tha cho tôi. Trong con mắt của bà mẹ coi công việc như là lệnh vua đó, việc đại sự không còn là công việc quan trọng nữa.

Kim giây chạy từng vòng từng vòng, tôi nói dối mà không hề đỏ mặt.

Lúc cúp máy, mẹ tôi còn dặn đi dặn lại là nếu tôi có thời gian thì nhất định phải về nhà ngay. Tôi gật lấy gật để, miệng vâng dạ không ngừng.

Rất lâu rồi Y Dương không gọi điện cho tôi, tôi lại không quên được anh ta. Lúc bận việc hay rảnh rồi tôi đều lấy một tờ giấy trắng, dùng bút đen viết tên anh ta theo thể chữ khải. Thậm chí lúc này còn tình nguyện nghĩ thay anh ta một chữ ký thật đẹp. Bất kể gặp chuyện gì trong cuộc sống đều vẽ ra hình bóng anh ta, gặp những thứ quen thuộc đều khiến tôi nhớ đến anh ta.

Tôi đã sống như thế đấy, dù ngoài đời hay trong hồi ức đều mang chút cay đắng.

Nha đầu Mỹ Tuệ đó cũng gặp chuyện tương tự như tôi, nhưng rõ ràng cô ấy phóng khoáng hơn tôi. Là cô ấy có lòng bao dung còn tôi bụng dạ hẹp hòi.

Chúng tôi đúng là chị em đồng bệnh tương lân, một đôi bị người ta đá.

Tôi không phục, Hứa Y Thần tôi không thể nào phục được!

Cả một buổi chiều tôi ngồi trên sofa tiếp tục xem mấy đĩa phim Tinh ngữ tâm truyện mới mua, vừa xem vừa ăn khoai lang sấy. Trước đây tôi chỉ thích những thể loại gây cười, không biết tại sao gần đây lại thay đổi sở thích thể này. Có lẽ là vì bi quan nên không còn hứng thú với những thứ ồn ào nữa.

Lúc mót mãi mà không được miếng khoai lang sấy nào tôi mới phát hiện ra mình đã xem bộ phim này quá nhập tâm. Đến đoạn “Đầu hàng tây” [1] cúi đầu đọc nhật ký được viết bằng chữ nổi của cô gái nơi trần thế, trái tim tôi đột nhiên nhói đau.

[1] Biệt danh của nhân vật trong phim.

Trong nhật ký không có ngôn từ hoa lệ, cũng không có những lời bi ai đau đơn, tất cả đều là những gì xuất phát từ nội tâm, tình cảm rất chân thực. Khóe mắt tôi cay cay, nước mắt thì nhau chảy xuống như hai thác nước nhỏ đổ xuống mặt tôi. Tôi cũng không rõ sao mình trở nên mềm yếu như thế. Trước kia tôi luôn kiên cường chứ không như lúc này.

Tôi với lấy khăn giấy bên cạnh không ngừng lau nước mắt, nước mũi, khăn giấy trắng bị vo tròn ném đầy cái hộp rác mini, rơi cả xuống nền đất.

Yêu thâm như vậy có lẽ không dễ đạt được kết quả, nếu có, đó quả thực là một kỳ tích.

Nhật ký cuối cùng cũng đọc xong rồi, tôi nắc nhen, nhớ tới Y Dương chưa từng vì tôi mà viết nhật ký, chỉ có tôi vì anh ta mà viết nhật ký. Nhưng sau hôm tôi và Y Dương chia tay, tôi đã ném quyển nhật ký đó ở sân vận động phía nam trường đại học, chắc chắn giờ đây nó đã không còn ở trong thùng rác đó nữa, không biết đã bị đưa tới chỗ nào nữa.

Tôi tiếp tục lau nước mũi, đây là lần đầu tiên từ khi trưởng thành tôi xem một bộ phim mà khóc nhiều đến thế. Trước đây tôi đã từng chứng kiến bố tôi dùng dây trói chân, trói cánh con gà trống, sau đó dùng một con dao thật sắc, kè vào cổ con gà, rồi máu tươi chảy thành dòng từ vết cắt đó. Tôi cứ trừng mắt nhìn nó giãy chết, từ đó tôi không còn bị ba tiếng “không nhần tâm” tác động nữa. Từ “tàn nhẫn” lúc đó không biết đã biến mất đằng nào. Thế nào mà hôm nay xem một bộ phim hoàn toàn là hư cấu tôi lại nước mắt nước mũi ròng ròng thế này.

Trong nhà đã không còn gì để ăn nữa rồi, cũng đã rất lâu rồi tôi không đi siêu thị thôi đành uống nước lọc tạm vậy.

Không lâu sau có tiếng người gõ cửa, nghe tiếng gõ cửa, tôi đoán người đó không phải ai khác mà chính là anh trai của kẻ thứ ba. Người đó gõ cửa sẽ gõ liền ba cái, sau đó đứng sang một bên chờ cửa mở.

Tôi vội vàng thu dọn đám khăn giấy, dùng tay lau sạch nước mắt trên mặt. Cửa mở, Lăng Sở theo sau tôi đi vào.

Tôi ngồi xuống sofa, quay đầu nhìn ra cửa sổ, không muốn Lăng Sở nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của tôi. Hai người chúng tôi không ai nói gì, không khí rất yên tĩnh, cuối cùng tôi không nhịn được nên hỏi trước: “Có thuốc không?”

Lăng Sở khẽ lắc đầu, ngượng ngập nói: “Không có.”

Tôi đột nhiên cảm thấy rất đau khổ, rất buồn. Tôi quay qua nhìn anh chàng đó rồi nói vu vơ: “Tôi thèm ăn kẹo.”

Lăng Sở lập tức đứng dậy: “Để anh đi mua.”

Tôi lại im lặng, tiếp tục ngồi thẩn thờ. Chỉ là tôi đang rất giống một kẻ bị hạ đường huyết, chỉ mong mau mau có cái gì đó ngọt ngọt để cho vào miệng.

Lúc ra đến cửa rồi Lăng Sở còn quay lại hỏi tôi: “Em muốn ăn kẹo gì?”

Thực ra tôi cũng đang chờ đợi câu hỏi này, sau đó tròn trịa trả lời anh ấy theo kiểu đã có chuẩn bị: “Kẹo sữa thảo trắng, kẹo béo Alpenliebe và cả kẹo mềm trái cây V9 nữa.”

Đúng thế, tôi muốn ăn kẹo cho đến chết, muốn nhai kẹo đến trọc răng luôn.

Lăng Sở đứng ở cửa một lúc, miệng nhẩm lại mấy cái tên tôi vừa nói, sau đó đi ra ngoài, cuối cùng tôi nghe thấy tiếng bước chân đi xuống cầu thang.

Tôi cũng không biết tại sao mình lại thích ăn nhiều loại kẹo như vậy. Có lẽ chỉ đơn giản là muốn thỏa mãn yêu cầu của vị giác. Sau đó cầm điện thoại lên gọi cho Lăng Sở: “Cho anh thời gian năm phút.”

Nghe thấy Lăng Sở cười ha ha ở đầu máy bên kia, âm thanh kỳ thú đó tôi nghe đến lúc ngừng. Từ đây đến siêu thị ít nhất cũng mất ba phút, cứ cho là tốc độ đi của anh ấy nhanh hơn của tôi thì cũng không thể quay về đúng thời gian đã định được.

Tôi nhìn thời gian trên điện thoại, kim giây nhảy từ ba mươi sáu lên ba mươi bảy giây, từng nhịp từng nhịp một.

Sau sáu phút mười hai giây, cửa mở ra, Lăng Sở chạy vào, thở hổn hển, hỏi tôi có bị chậm không.

Tôi nhìn một cái, nhíu miệng cười, rồi nói không.

Tôi nhận túi đồ từ tay anh ấy, kẹo sữa thảo trắng bị thay thế bằng kẹo trái cây cứng, Alpenliebe thì biến thành kẹo mút, kẹo mềm trái cây V9 thì không có.

Tôi ném trả túi đồ cho Lăng Sở, nói anh ấy làm việc không tận tâm, không đến nơi đến chốn.

Trong mắt Lăng Sở tràn đầy vẻ thất vọng và hoang mang, chỉ biết cười khổ hai tiếng, sau đó nói với tôi: “Y Thần, chúng ta ra ngoài đi, anh đưa em đi ăn mấy loại kẹo ngon.”

Tôi nghi hoặc nhìn anh ất, mặt viết đầy chữ “đầu hàng”, nghe nói đến kẹo ngon ai có thể từ chối được chứ? Cuối cùng tôi chạy vào phòng thay quần áo rồi đi với anh ấy.

Lăng Sở mở một bản hòa tấu piano nhẹ nhàng, tôi nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau đó thấy anh ấy đỗ xe bên đường, một phút sau tôi không nhìn được nữa nên mở mắt ra nhìn thử, hóa ra Lăng Sở vừa đứng bên đường vừa hỏi thăm cái gì đó.

Người bán hàng đó cầm một cái que tre, quần từng vòng bông trắng, càng quần càng to, đến lúc nó như một đám mây trắng xấp mềm mại.

Tôi “ôi” một tiếng và xuống xe, đến bên cạnh Lăng Sở. Rất lâu rồi tôi không ăn kẹo bông. Có lẽ là từ sau khi tốt nghiệp tiểu học tôi đã không còn được ăn loại kẹo này nữa, vì ở trong thành phố rất ít bán.

Tôi nhìn chăm chăm vào cây kẹo đang hình thành như nhìn một báu vật, hạt đường trắng biến thành những sợi nhỏ. Bỗng có một cơn gió thổi bay tóc tôi, Lăng Sở đưa tay chỉnh lại, người bán hàng cũng đã làm xong một cây kẹo bông thật to.

Tôi tham lam mút cái kẹo, mặt hớn hở, đôi mắt lấp lánh ánh cười nói với Lăng Sở: “Đi thôi.”

Lăng Sở khẽ nói với người bán hàng: “Cảm ơn!” Không may anh giẫm phải vũng nước khá sâu, đôi giày da đã dính đầy đất cát và bùn bẩn.

Tôi lên xe rồi ném về phía Lăng Sở một câu: “Đáng đời!”

Lăng Sở thấy tôi cười bèn giơ ngón tay cái lên hướng về phía tôi làm điệu bộ của kẻ chiến thắng, thật không biết đầu anh chàng này là đầu heo hay đầu người nữa. Tôi vừa mút kẹo bông vừa hỏi anh ấy: “Đây là thứ kẹo ngon nhất mà anh nói đấy à?”

Lăng Sở nhún ga, đầu tôi giật về sau một cái, kẹo bông dính lên mặt. Lăng Sở cười khoái trá như nhà nông được mùa. Tôi bèn chỉ tay vào khuôn mặt không thể nào béo lên được của anh ấy, anh ấy lập tức yên lặng.

“Lẽ nào em thấy nó không ngon sao?” Lăng Sở vừa lái xe vừa e dè hỏi lại.

“Anh nói gì?” Tôi hỏi lại. Thực ra với những chuyện vụn vặt thế này tôi nói cái là quên luôn. Phí tâm phí sức nhớ những chuyện ấy thì có ích lợi gì chứ. Kết cục lại còn không phải như thế sao?

Tôi như thế này với Lăng Sở cũng chỉ như là dạy dỗ anh ấy một chút thôi mà.

Lăng Sở khoan khoái thở phào, giống như là anh ta đã phải nhịn thở rất lâu rồi. Chúng tôi ăn cơm ở một quán ăn gần đó, sau đó tôi bảo anh ấy đưa tôi về nhà. Lý do rất đơn giản, bà cố đây đang buồn ngủ.

Nhà tôi bày bừa lung tung hết cả lên, đặt lưng xuống giường là tôi ngủ luôn, cũng không biết rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu. Trong giấc mơ, Y Dương gọi điện cho tôi, hàng chữ số quen thuộc đó không ngừng hiển thị trên màn hình điện thoại, chỉ có điều tôi đã phải liều mạng để tìm nó mà tìm mãi không thấy, vì thế tôi cứ quay người tìm khắp các hướng. Sau đó điện thoại ngừng mấy giây rồi lại tiếp tục đổ chuông, tôi hận không thể ngay lập tức nghe giọng nói của Y Dương, nhưng điện thoại lại không có ở đây...

Cuối cùng vì tôi vội vã bò dậy nên ngã lăn xuống đất, đầu đập xuống nền nhà, thật sự là rất đau, nhưng cũng vì thế mà tôi tỉnh của ngủ. Dưới đất, chân gối ngổn ngang, tôi nằm nửa trong chăn nửa ngoài chăn. Ngoài cửa sổ, trời vẫn còn mờ tối. Thấp thoáng trên bầu trời là vài ngôi sao rất sáng. Tôi đã ngủ đến lúc trời đất tối mờ, hóa ra tất cả đều là mơ. Không ngờ điện thoại bị để dưới chăn lại đổ chuông, lần này là thật.

Tôi uể oải ngồi dưới nền nhà, không muốn cử động một chút nào, nhào người về phía có tiếng chuông để với lấy cái điện thoại. Mười một chữ số đang hiện trên màn hình điện thoại chắc chắn là tôi không quen dù đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Cho rằng đó là cuộc gọi quấy rối của một tên bắt lương nào đó nên tôi nhanh chóng tắt máy, buồn ngủ không có cách nào chống lại, tôi chỉ muốn thế này qua đêm nay rồi tính.

Một phút sau, điện thoại lại kêu, vẫn là số lạ đó.

Tôi rất muốn nhận điện thoại rồi mắng cho kẻ ở đầu dây bên kia một trận, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn, sau đó dùng ngữ khí rất ôn hòa để trả lời: “Xin chào, ai đấy?”

Người đó do dự một lúc lâu, thậm chí tôi còn có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của cô ấy: “Chị Y Thần phải không ạ?” Giọng nói này quen quá, nhưng nhất thời tôi không thể nhớ ra được mình đã từng nghe giọng nói mềm như nước ấy ở đâu.

Tất nhiên tôi biết rõ mẹ tôi chỉ sinh có hai người con, là tôi và Hứa Y Nam, vậy thì từ lúc nào tôi lại có thêm một cô em gái, tôi cũng không thể hiểu nổi.

“Cô là...” Giọng tôi khàn khàn, cổ họng rất khô. Sau đó tôi đưa điện thoại ra xa, khê ho hai tiếng.

Tôi ước đoán được bây giờ cũng phải là một, hai giờ đêm rồi, tôi rất buồn ngủ, nói chuyện cùng người đó mà hai mắt cứ nhắm chặt lại. Nếu lúc này mà đối mặt với người đó, chắc chắn tôi sẽ mắc tội đại bất kính.

“Em là Lăng Vũ.” Tiếng cô ta nhỏ đến mức nếu không dùng loa ngoài thì sẽ không nghe thấy cô ta đang nói gì.

Tôi đập đầu xuống chăn, hơi thở ngưng lại, nghĩ bụng, đồ tiện nhân này còn dám gọi cho tôi.

Cô ta đợi tôi nói gì đó, thấy hồi lâu mà tôi vẫn không nói gì bèn rất dè dặt nói: “Chị Y Thần, em xin lỗi, muộn như thế này rồi còn làm phiền chị.”

Tôi đã nói rồi, “xin lỗi” – tôi nghe từ này chỉ cảm thấy rất dung tục. Chầm chậm bò đến đầu giường bật đèn ngủ lên, đồng hồ báo thức ở bàn trang điểm chỉ hai giờ sáng. Tôi cau mày, rõ ràng biết muộn như thế này rồi, sao còn cố ý làm phiền tôi?

Cốc nước trên đầu giường trống không, tôi nằm im nhìn lên trần nhà, nghĩ nát óc mà cũng không nghĩ ra nha đầu này gọi điện cho tôi là có chuyện gì, huống hồ lại còn gọi vào lúc nửa đêm canh ba khuya khoắt như thế này.

“Nói đi, có chuyện gì?” Tôi lạnh nhạt nói, câu từ ngắn gọn, súc tích. Đối với loại người này có lẽ cũng chỉ có thể dùng kiểu nói như vậy mà thôi. Vì có chút quan hệ với Lăng Sở cho nên tôi thực sự cũng có chút bối rối, không biết phải cư xử với cô gái này như thế nào cho phải.

“Chị Y Thần, em vừa mới quay lại. Chúng ta có thể gặp nhau một lát không ạ?” Cô ta cứ mở miệng ra là một điều chị Y Thần, hai điều chị Y Thần, gọi đến mức trái tim tôi cũng phải mềm đi. Hóa ra con người rất cuộc không phải là động vật máu lạnh.

Tôi tự hỏi, tại sao cô ta lại quay lại, lẽ nào có chết cũng không hối cải? Tôi do dự một lúc, sau đó vì rất muốn làm rõ chân tướng sự việc cho nên đã gạt đầu đồng ý.

Chúng tôi hẹn gặp ở nhà hàng phục vụ hai mươi tư giờ Mc Donald, ở đây không quá đông, chỉ có lác đác vài người. Cô nàng đó đến trước tôi, gọi hai cốc Coca, ngồi đợi ở một bàn cạnh cửa sổ. Mới hơn hai giờ sáng đã đi uống loại đồ uống này chỉ tổ hại dạ dày, tôi đi đến trước quầy gọi một ly chanh muối nóng cho ấm bụng.

Khoảng cách giữa tôi và cô ta rất gần, mặt đối mặt. “Cô em trẻ trung xinh đẹp” này bỗng biến thành con người hoàn toàn khác, mái tóc rối không phải là mái tóc thường thấy ở thế hệ 8x, đôi mắt trong veo có ánh nhìn lấp lánh đó không biết vì sao cũng biến mất, khuôn mặt trắng bệch đầy vẻ đau đớn và bi thương.

Tôi cúi đầu uống một ngụm nước chanh rồi lại ngẩng đầu lên nhìn cô ta. Lăng Vũ chỉ cúi mặt nhìn xuống bàn, không dám ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt tôi, cứ như thế giữa chúng tôi đang là quan hệ giữa cảnh sát và tội phạm vậy. Tôi là cảnh sát, còn cô ấy là tội phạm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là vì chuyện của cô ta và anh chàng hũ nút đó nên cô ta mới tìm đến đây.

“Em gái, gần đây khỏe không?” Tôi chỉnh lại mái tóc bờm xờm, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ ửng của cô ta.

“Chị Y Thần, em biết có một số chuyện là em đã sai. Nhưng em và Trần Phi Hoàn, bọn em thật lòng thích nhau, cho nên cũng mong sẽ được các anh chị hiểu và tha thứ. Là em có lỗi với chị Mỹ Tuệ, nếu có thể làm gì cho chị ấy, em có chết cũng không từ.” Lúc nói những câu này cô ta có ngẩng lên nhìn vào tôi, ánh mắt

đầy vẻ bối rối và chờ đợi. Nhưng câu từ sử dụng thì lại rất trơn tru, lưu loát, dường như đã được chuẩn bị từ trước rồi. Cô ta rất thẳng thắn, cũng rất dũng cảm, nói luôn vào chủ đề chính.

Lúc tôi nhìn vào mắt Lăng Vũ, chỉ thấy hai con ngươi đen láy. “Những lời này em đã nói với Mỹ Tuệ chưa?” Tôi nắm tay, hít một hơi thật sâu.

“Chưa ạ.” Giọng cô ta vẫn dịu dàng như trước.

“Sao không tìm Mỹ Tuệ nói chuyện đó?” Cho đến tận lúc này tôi vẫn không thể hiểu, đương sự không phải là tôi, nữ chính cũng không phải là tôi. Vậy tại sao lại nói với tôi tất cả những chuyện này?

“Chị Y Thần, xin chị giúp em, em quả thật không biết phải làm thế nào nữa.” Cô ta nắm chặt lấy cốc Coca, nắm chặt đến mức hơi lạnh bên trong cốc bay hết cả đi.

Tôi giật mình nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời mưa đang rơi tí tách, có lẽ đây là trận mưa cuối cùng của mùa hè năm nay, ánh đèn đường vẫn lung linh tỏa sáng, còn tôi ngồi chổng cằm, không biết phải trả lời thế nào.

“Em đi tìm Mỹ Tuệ nhé, chuyện của người khác, chị không muốn quản, mà có quản cũng không được.” Từ sau khi Mỹ Tuệ có ý tha thứ cho “cô gái trẻ đẹp” này, tôi cũng không muốn quan tâm đến mấy chuyện phiền phức đó.

Cô ta im lặng không nói gì, chắc câu trả lời của tôi khác với dự đoán ban đầu của cô ta.

“Anh trai em cũng sẽ không quản nữa, chỉ cần Mỹ Tuệ tha thứ cho em thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.” Tôi nhìn biểu hiện đau khổ trên mặt cô ấy, không cầm lòng nổi liền vẽ ra cho cô ấy một lối thoát.

“Chị Y Thần, em biết em phải làm gì rồi ạ.” Cô ấy khẽ vò tờ giấy ăn trong tay, cuộn tròn lại, rồi lại mở ra, sau đó lại cuộn lại, rồi lại mở ra, cứ lặp đi lặp lại động tác ấy.

“Chị thực sự là rất tò mò, em và Trần Phi Hoàn, làm sao lại cấu kết với nhau vậy?” Câu hỏi này tôi thật sự muốn hỏi từng người trong hai bọn họ, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi.

Quả nhiên cô ấy có chút kinh ngạc trước câu hỏi của tôi, miệng khẽ nhắc lại từ “cấu kết”. Tôi nghĩ lại, dùng hai từ này để nói về quan hệ của bọn họ cũng có phần không được chính xác cho lắm.

Cô ấy uống một ngụm Coca: “Chúng em... Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, em đã có cảm giác tim mình loạn nhịp, vô cùng căng thẳng. Lần ấy, em thực sự nghĩ rằng Trần Phi Hoàn là em trai của hai chị, cho đến khi chị Mỹ Tuệ gọi anh ấy là “anh yêu”, em mới biết mình đã hiểu lầm, nhưng trái tim em vẫn không chịu từ bỏ, sau đó...”

Cô ấy giải thích một cách rất logic, tôi cũng chăm chú lắng nghe. Chúng tôi nói chuyện đến ba rưỡi sáng. Trời sáng rất nhanh, đúng, rất nhanh.

“Em định ở lại mấy ngày?” Tôi nhìn cô ấy rồi hỏi.

“Em muốn đợi đến khi chị Mỹ Tuệ tha thứ.” Ngữ khí của Lăng Vũ rất kiên định, đáng vẻ như thể “chưa đến Hoàng Hà chưa biết sợ” [2]. Cái gì gọi là “tha thứ”, có lẽ muốn nói là “tác thành”, là người yêu chuyển thành người thân. Tôi lại nhìn ra cửa sổ, tạnh mưa rồi.

[2] Sông Hoàng Hà, ý câu này là: sông Hoàng Hà nước to sóng dữ, những người chưa đến đó thì còn tưởng sẽ vượt qua được.

“Anh trai em có biết không?” Tôi lại mở miệng, muốn hỏi câu gì đó.

“Anh em không biết. Chị Y Thần, xin chị đừng nói cho anh em biết, đợi đến khi được chị Mỹ Tuệ tha thứ, em sẽ đi tìm anh ấy. Nếu anh ấy biết em đến đây, nhất định sẽ bắt em quay về.” “Cô em xinh đẹp” có chút kích động, bất kể ba bảy hai mươi mốt gì cũng phải kéo lấy tay tôi, giữ thật chặt. Tay cô ấy hơi lạnh, có lẽ là hơi lạnh của cốc Coca truyền sang.

Nha đầu này mới quen biết anh chàng hũ nút đó mấy ngày mà đã chấp nhận trả giá vì anh ta như thế. Tôi khẽ lắc đầu, cảm thấy hơi chóng mặt.

Từ nhà hàng Mc Donald đi ra, tôi hướng về phía tây, Lăng Vũ đi về hướng đông. Bầu trời sau cơn mưa vẫn còn âm u, không khí hơi lạnh và ẩm ướt.

Sau khi đường ai nấy đi, tôi đi về cái ổ của mình. Đồng hồ trên tường vẫn tích tắc chạy. Bốn giờ mười phút sáng, không còn sớm nữa. Tôi ngồi trên sofa không ngừng bấm điều khiển chuyển kênh ti vi, sau đó tắt ti vi, ngồi thẫn thờ hồi lâu. Trong cuộc sông này, rốt cuộc điều gì là quan trọng nhất? Sự nghiệp? Tình yêu? Hạnh phúc? Hay là niềm vui?

8. Chương 8: Vì Sao Anh Còn Không Rời Khỏi Ký Ức Của Tôi?

Giả sử, tình yêu này không dành cho ai khác ngoại trừ anh; giả sử, vị trí của anh không ai có thể thay thế. Nếu thế, cuộc sống của tôi chắc chắn sẽ trở nên mệt mỏi, tẻ nhạt. Nhưng tôi đã kiên cường ngẩng cao đầu, và tôi đã nhìn thấy ánh ban mai. Vì thế, rất may mắn, giả thiết này đã không xảy ra.

Gần đây, đầu óc tôi thường hay hỗn loạn, khi nhớ khi quên, thật giả cũng lẫn lộn.

Mặt trời lên, ánh sáng ấm áp chiếu qua cửa kính vào trong nhà. Tôi đứng dậy đi đánh răng, rửa mặt không chút lười biếng. Sau đó thấy điện thoại kêu “bíp bíp”, tôi để mặt còn đầy sữa rửa mặt chạy vào phòng ngủ, cầm điện thoại lên xem, là ghi chú nhắc nhở.

Hôm nay là sinh nhật Y Dương. May quá, còn chưa quên.

Tôi rửa mặt rồi vội vàng gọi điện chúc mừng sinh nhật Y Dương, cho dù tôi vốn không thích làm phiền tới cuộc sống yên bình của anh ấy.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy.” Đầu bên kia vọng đến giọng nói của cô nhân viên tổng đài. Tôi có chút thất vọng, thâm nghĩ tại bây giờ vẫn còn sớm.

Đến chín giờ sáng, tôi lại bấm những con số tôi đã thuộc lòng, nhưng đối phương vẫn tắt máy. Cả ngày hôm ấy đều như vậy, tôi đau lòng thở dài, cảm giác thất vọng dâng lên, có lẽ anh ta đã đổi số mới.

Buổi tối hôm đó, tôi một mình ngồi dưới nền nhà trong phòng khách uống bia Tuyết Hoa, uống được một lúc thì nước mắt tuôn rơi, lải nhải mắng Y Dương là kẻ gây tai họa, đã giẫm nát trái tim tôi. Tình yêu của chúng tôi mới chỉ gặp một thử thách này, tôi chưa từng nghĩ nó chưa kịp kết quả thì đã tàn lụi mất rồi.

Một lúc sau, tôi đang quay cuồng, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Chân tay mềm nhũn, tôi bò nhoài ra đất cổ với lấy cái vật đang sáng nhấp nháy trước mặt, ấn loạn mấy cái mới nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng vọng đến, giọng nói rất cuốn hút.

“Y Thần, là anh, em khỏe không?” Điện thoại của Y Dương vẫn khiến tôi bị kích động.

“Chúc mừng sinh nhật.” Sau khi ngừng một lát, tôi chỉ đơn giản nói với anh bốn tiếng đó. Trong điện thoại vọng ra tiếng ồn ào, chắc là đang mở tiệc. Tôi gọi cho anh ấy cũng chỉ vì muốn tự mình nói câu: “Chúc mừng sinh nhật” này mà thôi. Bây giờ nói chuyện rồi, mục đích của tôi cũng đã đạt được.

“Y Dương, mau lại đây cắt bánh sinh nhật nào.” Có người gọi anh ấy, là giọng con gái. Tôi bỗng như rơi xuống tận đáy vực sâu, cảm thấy rất mệt mỏi, chưa xót.

“Được rồi, anh mau vào đi.” Tôi cố nén nước mắt, tiếng có hơi méo đi. Người ở bên Y Dương vào ngày sinh nhật đã là người khác, không phải tôi.

“Được, em cũng nghỉ sớm đi, chúc ngủ ngon.” Y Dương bình tĩnh cúp máy. Trong lòng tôi trào lên nỗi đau như thể lửa cháy lan tràn, nước dâng mênh mông.

Vỏ chai bia vứt khắp nền nhà, có mấy chai bị tôi đập vỡ, bà cụ bán hàng dặn tôi uống xong nhớ mang trả vỏ chai, bà sẽ trả lại tiền đặt cược vỏ cho tôi, mỗi chai năm xu.

Tôi ngồi dựa vào góc tường, giống như tìm thấy một nơi trú ẩn an toàn. Trước đây, trong thế giới của Y Dương, tôi chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, hèn mọn mà thôi. Sau đó, tôi ngồi trong góc tường hết một đêm. Đến sáng tỉnh lại, toàn thân đau nhức, giống như vừa bị tra tấn dã man. Đợi đến khi đứng lên được, tôi mới phát hiện hai lỗ mũi có một chút bí bách đến khó chịu, bên trái bên phải, bên phải bên trái.

Xong rồi, chắc chắn tôi bị cảm lạnh rồi.

Lúc mới bước đi tôi còn bị đập đầu vào tường, não bị tổn thương nghiêm trọng, đầu óc hoảng loạn. Tôi thay đổi thói quen, tắm rửa kỹ càng, đang tắm chợt cảm thấy người run lẩy bẩy giống như đôi cánh luôn vậy không ngừng của cửa bọn ruồi nhặng, nhưng vẫn cố tắm.

Trên đường đi tôi liên tục đưa khăn giấy lên chặn dưới mũi, không phải là hắt xì hơi xong sẽ chảy nước mũi hay sao, lại còn bị sốt nhẹ nữa. Cuối cùng, sau khi cố chịu đựng đến lúc tan ca, tôi ra đường bắt xe về nhà bố mẹ. Cả đoạn đường tôi đã nghĩ, khi về tới nhà tôi sẽ không bận tâm đến những chuyện mẹ tôi làm nhảm, chỉ cần cố lắng nghe là được.

Hứa Y Nam ân cần đưa cho tôi cái nhiệt kế và miếng dưa hấu, định trêu ngươi tôi chắc. Tôi càng nhìn càng tức, giờ chân đá cho anh ấy một cái: “Cút đi mau.”

Khi bị ốm, ai cũng có chút biểu hiện thần kinh không bình thường cho nên tôi muốn bọn họ phải hiểu tôi. Anh ấy trừng mắt nhìn tôi: “Sao em lại có thể không biết phân biệt tốt xấu như thế hả?”

Tôi chui vào chăn, không thêm dầu khẩu với Hứa Y Nam, ý mạnh bắt nạt yếu là cái kiểu gì chứ? Tôi sốt tới ba mươi tám độ rưỡi rồi, đầu thì đau, mắt thì buồn ngủ. Mẹ tôi dùng rất nhiều bài thuốc dân gian, còn hầm cả canh cho tôi, nói tôi ra rất nhiều mồ hôi là khỏi. Bây giờ khoa học phát triển rồi, tôi cho rằng chỉ cần dùng thuốc Tây là khỏi, một là tiện lợi, hai là hiệu quả nhanh. Mẹ tôi không nghe, cứ nhất định phải xông mũi cho tôi.

Tôi nằm trên giường ngủ đến tận đêm, cả đêm tỉnh dậy hai lần, lần thứ nhất vì cảm thấy toàn thân nhớp nháp mồ hôi, lần thứ hai là đi vệ sinh, và tôi phát hiện mình đã hạ sốt.

Phương pháp chữa bệnh của mẹ thật hiệu quả, tôi bắt đầu thấy phục bà.

Sáng sớm hôm sau, lúc trời còn chưa sáng rõ, tôi đã nghe thấy tiếng mở cửa ra rồi đóng lại, nghĩ là mình đang nằm mơ, tôi lại nhắm mắt ngủ tiếp. Đến lúc tỉnh dậy mới biết sáng nay mẹ đi chợ sớm để mua được cá tươi về nấu cháo cho tôi ăn, tôi cảm động đến rơi nước mắt, vô cùng bối rối.

Toàn thân nhức mỏi, nghẹt mũi, viêm họng cũng vì bị cảm mà càng thêm nặng, chỗ nào cũng đau. Tôi gọi tới công ty xin nghỉ, nghỉ ốm, nghỉ ốm vì bị cảm nặng.

Một mình tôi ngồi trong nhà, lật đi lật lại xem những bức ảnh về những “đối tượng xem mặt”, cho dù đó là kiểu người như thế nào, thì tôi cũng không có cảm giác gì.

Buổi tối, mẹ tôi tức giận bảo tôi chọn trong số đó một người để đi xem mặt. Tôi mơ màng trong chăn, không ngừng lắc đầu, sau đó mẹ tôi đành bỏ về phòng đi ngủ, còn nói tôi hết thuốc chữa rồi.

Tôi nghe xong mà thấy chán nản, lần này mẹ tôi đã tức giận thật rồi. Nhưng chuyện đi xem mặt thực sự không phải là phong cách của tôi. Hôm sau tôi vội vàng nói ẹ biết là tôi đã có người yêu mới.

Mẹ vặn hỏi tôi một cách rất nghiêm túc và kỹ càng, sau phải có Hứa Y Nam bắt đắc dĩ làm chứng, mẹ tôi mới tin tôi.

“Làm việc ở đâu? Năm nay bao nhiêu tuổi? Có thời gian thì đưa về nhà ăn cơm nhé. Con nói xem, con lớn thế này rồi, đã đến lúc tính chuyện gia đình rồi.” Nói mãi nói mãi, mẹ tôi quả là người có tác phong nhanh nhẹn, mẹ tôi cho rằng quên Y Dương là một việc cực kỳ dễ dàng, nhưng tôi lại không có cách nào quên được.

Chuyện tình cảm rất khó nói, đã yêu rồi, thường là cả đời sẽ khắc cốt ghi tâm.

Nghĩ đến chuyện trong lúc cấp bách lại lời Lăng Sở ra làm lá chắn, tôi cũng không biết liệu anh ấy có để ý việc này hay không?

“Có bạn trai mà không nói sớm, hại mẹ bắt chị dâu con tìm một lượt những anh chàng còn độc thân trong công ty.” Tôi đang cắn nửa miếng dưa hấu, tí nữa thì phun ra hết.

“Hứa Y Nam, lấy hộ em cái điện thoại trong túi.” Nói xong, đã thấy mẹ tôi giúp tôi đắp chăn cẩn thận, xem chừng bị bệnh cũng là một chuyện may mắn, ít nhất có thể có được một y tá cao cấp và miễn phí.

Hai lỗ mũi của Hứa Y Nam như đang xì khói vì tức giận, anh ấy ném điện thoại lên cái chân tôi đang để trong chân, lại còn “khuyến mại” thêm hai chữ: “Mẹ trẻ!”

“Làm mẹ trẻ cũng không tệ, ít nhất là không phải làm gì.” Tôi cười hi hi, cố tình chọc giận anh ấy.

“Y Thần, Lăng Vũ có đến tìm cậu không?” Mỹ Tuệ giống như vừa mới nghe được tin nóng từ Tân Hoa Xã, rất kinh ngạc hỏi tôi.

“Hừm. Cô ta nói gì với cậu?” Tôi vô cùng nóng lòng muốn biết đáp án.

“Cô ấy qua đây tìm tó. Hy vọng tó có thể tha thứ cho hai bọn họ, còn nếu tó không tha thứ, bọn họ sẽ chấm dứt.” Mỹ Tuệ hình như đã mềm lòng, giọng nói rất trầm.

“Ha ha, vậy thì cậu bảo bọn họ chia tay nhau đi.” Tôi nói đầy vẻ tán thành.

“Lúc này rồi mà cậu còn tâm trạng để đùa được, thực ra tó nghĩ có thể bọn họ bên nhau sẽ hạnh phúc. Tó đang định xe chỉ hồng cho họ.” Mỹ Tuệ không để ý lời tôi nói mà tự nói cách giải quyết của mình.

Thực ra tác thành ới tính này rất đơn giản, chỉ cần chúng tôi mắt nhắm mắt mở, nhắm nhin chịu đau lòng, không tức giận, cũng không hối hận là được.

Sau khi la hét chán rồi, tất cả đều trở lại bình thường cũng là chuyện không có gì lạ.

Tình cảm của Lăng Vũ và Trần Phi Hoàn được tác thành là bởi họ gặp được một cô gái khẳng khái, có tấm lòng vị tha, chấp nhận sự phản bội và thất bại. Cho nên họ phải biết là họ rất may mắn.

Tôi không biết Mỹ Tuệ đã đạt đến cảnh giới nào rồi mà lại có thể chấp tay chúc phúc cho người mình yêu và một người khác. Tôi nghĩ, đây nhất định không phải là phong cách của tôi.

Không thể hiểu được, thật là không thể hiểu được.

Mấy ngày bị cấm, tôi ở lì bên nhà bố mẹ. Tối khi quay trở lại nhà trọ, tôi đã béo hơn rất nhiều, người đã hồng hào hơn, còn tăng hai cân. Những ngày này tôi cũng không bị Mỹ Tuệ làm phiền nữa, phụ nữ sau khi thất tình nhất định sẽ tập trung vào sự nghiệp, cho nên tôi cũng phải hăng say làm việc như thế. Còn mẹ tôi lúc nào gọi điện tới là lại nhắc chuyện đưa Lăng Sở về nhà ăn cơm, gặp mặt bố mẹ, tôi muốn từ chối nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào.

“Em gái trẻ đẹp” và anh chàng hũ nút đó đã danh chính ngôn thuận ở bên nhau, một người làm biên tập, một người làm kế toán. Tôi không có ý kiến gì, chỉ là cứ mắt nhắm mắt mở mà nhìn thôi.

Bọn họ và chúng tôi đều giống nhau, cùng khao khát về một mối chân tình, cũng cùng chúng tôi hít thở bầu không khí của thành phố này.

Sáng thứ Hai, đúng lúc tôi đang mơ mơ màng màng nằm ngủ thì Lăng Sở gọi điện, lại còn cọt nhả nói với tôi: “Y Thần, em đoán xem có chuyện gì nào?”

Tôi tức giận mắng anh ấy một trận: “Anh không biết là người ta đang ngủ hay sao?”

“Cuối tuần này em có rảnh không?” Đúng là anh ấy vốn không nhìn thấy tôi đang nghỉ ngơi mà.

“À.” Tôi đành hoảng đáp lại.

“Anh có hai ngày phép, công ty cử anh đi Đại Liên, em đi cùng anh nhé?” Anh ấy càng nói càng hứng thú.

Đi cùng? Cô nam quả nữ cùng nhau đi du lịch? Tôi lắc đầu quầy quậy, không nhờ một Hứa Y Thần bình thường mạnh miệng là thế, vậy mà bây giờ lại phản ứng thế này.

“Đây là một cơ hội hiếm có, em suy nghĩ kỹ đi nhé.”

Cúp máy, tôi bị cái tin có phần gây sốc đó làm cho không ngủ lại được, lòng tôi có chút phân vân. Đại Liên, nơi đó có biển, biển xanh mênh mông, mệt mỏi quá lâu rồi, lúc này tôi cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Tôi ngồi ngẩn ngơ trên giường, nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ.

“Y Thần, giao bản vẽ được chưa?” Lão Lý gõ gõ tay xuống bàn làm việc của tôi, hỏi lớn với vẻ gay gắt: “Nghĩ gì đấy? Trên đầu sắp mọc hoa rồi kia kia.”

Tôi nhanh chóng đưa tay sờ lên đỉnh đầu, chỗ đó có thấy hoa lá gì đâu. “Lão Lý, không gây sự với tôi thì anh chết à?” Lão Lý này mặc dù lớn hơn tôi mấy tuổi nhưng mỗi khi chúng tôi trêu nhau thì đều không phân biệt trên dưới, một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ. Hay nói như người khác thì cười nhiều thì trẻ lâu.

Tôi mang tranh biếm họa đặt trên bàn vẽ xem trộm, sau đó cười trộm một cách thích thú. Cả buổi sáng đều như vậy, cô đơn không ai thêm hỏi tới. Lúc sau thấy đầu hơi đau, tôi một mình đi xuống đại lộ, đương nhiên, bỏ việc đi ra ngoài trong giờ làm sẽ bị trách phạt và trừ lương, nhưng tôi không có cách nào kìm hãm ý muốn đó.

Tôi bước vào quán cà phê trong Starbucks.

Nơi đây khá đông khách, đại đa số là các đôi tình nhân, tôi nhìn đường phố, người qua kẻ lại tấp nập mà thấy mình sao mà cô đơn thế.

Ngồi trong quán cà phê, tôi nghe được một bài hát mà tôi chưa từng nghe, ca từ thế này: “Một mình em ướt lướt thướt trong mưa rồi sinh bệnh, nhưng không có ai quan tâm. Sau khi tình yêu qua đi mãi mãi, sẽ còn lại một mình em...” Trái tim tôi thất vọng vì giọng hát của cô ca sĩ đó.

Có lẽ đúng là như thế, cuối cùng chỉ còn lại có một mình tôi.

Cà phê nguội rồi nên hơi khó uống, vừa đắng vừa chát. Lúc tôi vô tình ngẩng đầu, mới phát hiện ngồi phía đối diện là một người vừa quen, vừa lạ, là người đã có tôi số QQ trong quán cà phê internet – cậu thiếu niên tóc vàng đó. Tóc cậu ta giờ đã thành màu tóc đen điển hình của người Trung Quốc, không biết vì sao tôi lại thấy thích mái tóc vàng của cậu ta hơn.

Tôi cúi đầu, dùng ngón tay vẽ linh tinh lên bàn, thi thoảng lại quay sang nhìn trộm cậu ta một cái nhưng hoàn toàn không có ý muốn chào hỏi. Cậu ấy cũng ngồi một mình một bàn, chăm chú đọc tạp chí. Lát sau tôi cảm thấy có làn gió nhẹ lướt qua rồi một bóng đen ngồi xuống trước mặt.

“Em ngồi đây có làm phiền chị không?” Cậu ta rất lễ phép hỏi tôi.

Tôi khẽ cười, có chút ngạc nhiên: “Không phiền đâu, cậu ngồi đi.”

Cậu thiếu niên tóc vàng đó sống mũi rất cao, trông như cậu ta đã từng đi phẫu thuật thẩm mỹ mũi vậy, cậu ta cầm cuốn tạp chí Đường đại, lại giúp tôi gọi một tách cà phê.

“Vì sao không gọi kem tươi?” Tôi rất hiếu kỳ nhìn cậu ta. Có lẽ tôi cho rằng, ai đến đây uống cà phê cũng có một lý do, giống như lần đầu đến đây Y Dương đã nói với tôi.

“Ném qua cay đắng, mới vượt được người [1]. Cà phê nguội uống không ngon đâu.” Cậu ta cười hi hi sau đó chuyển cho tôi tách cà phê cô nhân viên phục vụ mới mang đến.

[1] Thành ngữ Trung Quốc. Ý là: con người phải trải qua nhiều cay đắng mới đạt được thành công và được người ta trọng vọng.

Bỗng nhiên tôi nhận thấy, cái gọi là “hữu duyên” vẫn xảy ra với tôi, giống như trong cuộc sống luôn có nhiều hơn một gương mặt quen thuộc.

“Cậu còn hay lên mạng không?” Tôi khuấy tách cà phê, ngẩng đầu hỏi cậu ấy.

“Thỉnh thoảng thôi.” Đôi mắt cậu ấy toát lên vẻ vô cùng mệt mỏi, dường như trũng hẳn xuống. “Chị thì sao?” Sau khi dừng lại mấy giây, cậu ấy hỏi lại tôi.

“Cũng thế, cũng thế. Tôi vẫn thích cậu là chú gà lông vàng hơn.” Không hiểu tại sao, tự nhiên tôi lại buột miệng nói ra câu ấy.

Cậu ấy đưa tay xoa xoa mái tóc mình, cười ngốc nghếch: “Em gọi chị là chị gái được không?” Cậu ấy mở to mắt nhìn tôi, ánh mắt rất chân thành. Hàng mi vừa dày vừa đen lên xuống theo cử động của mắt nhìn rất cuốn hút.

“Vậy tôi gọi cậu là gì?” Tôi hỏi lại.

Cậu ta cầm bút viết vào mặt trong bìa cuốn tạp chí bốn chữ: “Vì bạn cai thuốc”. Đọc xong, tự nhiên tôi suy nghĩ rất lung. Tôi bắt đầu hút thuốc từ khi chia tay Y Dương, tôi đã nghĩ có lẽ cả đời này tôi không thể bỏ được.

Cậu ta lại hỏi thẳng tôi: “Chị gái, sao chị lại hút thuốc?”

Tôi suy nghĩ rất lâu rồi mới nói: “Ai cũng có những điều bí mật của riêng mình, không phải sao? Giống như cậu.”

Cậu ta dường như bị tôi nhìn thấu, vội vàng cúi đầu. Cậu thiếu niên tóc vàng “Vì bạn cai thuốc” này không phải là đoán mò mà đúng, có lẽ tình cảnh của cậu ta cũng giống tôi, đều bị tổn thương rất nặng.

Người đi lại ngoài đường càng lúc càng nhiều. “Chết rồi, muộn mất rồi.” Tôi “ôi” một tiếng rồi vội vàng đứng lên đi ra cửa: “Em trai, năm giờ chị gái phải chấm công, chị đi trước đây.”

Cái tôi gọi là chấm công có nghĩa là giờ tan sở, tôi phải quẹt thẻ vào máy chấm công để chứng minh hôm nay tôi có đi làm. Gió thổi qua hai bên tai tôi, tôi đi nhanh đến mức thở không ra hơi.

Lúc về đến công ty, lát đặc có người xuống tới đại sảnh, tôi không kịp chấm công rồi. Lương của phòng thiết kế tháng này sẽ thấp, bởi vì lương của tôi lại bị trừ rồi.

Tôi giống như một con thỏ cô đơn, bịt tai đi về phía trước. Đi đến lối rẽ vào một ngõ nhỏ, thấy người qua kẻ lại đều xách túi lớn túi nhỏ. Có cả những người mẹ đẩy xe đẩy trẻ con.

Một mình đi về nhà càng cảm thấy cô đơn, tôi nhìn ngược nhìn xuôi, cuối cùng quyết định rẽ vào một quán ăn ven đường, ăn một bát vằn thắn, thật là một người ăn no cả nhà không đói, đến bây giờ tôi mới hiểu được hàm ý sâu xa của câu nói này.

Cơn đói được thỏa mãn rồi, tôi nhẹ nhõm đi về, lúc đi qua cổng siêu thị, một bà cụ hơn sáu mươi tuổi thấy tôi bèn hỏi: “Y Thần, cháu uống hết bia chưa? Vở chai cháu định khi nào trả lại cho bà?”

Tôi toát mồ hôi.

Bà cụ bán hàng đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng vẫn rất nhanh nhẹn, có khi còn nhanh nhẹn hơn cả tôi, ngay cả trí nhớ của bà ấy cũng rất tốt. Lần trước, tôi mua bia của bà, bà còn kéo tay tôi không ngừng nói: “Cháu gái nhìn rất thanh tú, rất xinh đẹp.” Tôi nghe xong mà cảm giác người lung lay sắp đổ, bèn đứng lại nói mấy câu với bà, từ đó đến nay, bà biết tôi tên là Y Thần, không ngờ hôm nay gặp tôi, bà ấy lại hỏi chuyện khi nào trả vở chai bia.

Tôi chỉ cười mà không đáp, cuối cùng đành nói: “Lần sau cháu trả ạ.”

Kỳ thực vở chai đó chỉ còn mấy cái, phần lớn đã bị tôi đập vỡ hết rồi. Chỉ là bà cụ đã nhận của tôi tiền cược mỗi vở chai năm xu, tôi rất muốn nói thật với bà chuyện ấy, nhưng lại sợ bà bị cao huyết áp. Bà cụ này ở một mình, không có con cái, cho nên cứ thấy tôi là bà lại tỏ ra rất thân thiết.

Lúc tám giờ tối, có người gõ cửa nhà tôi, lại là bà cụ bán hàng. Bà cụ bán hàng này dễ chịu hơn bà cụ nhắc tôi không được dùng nước kia rất nhiều. Tôi vô cùng nhiệt tình mời bà vào nhà.

“Y Thần, cháu vẫn chưa ăn cơm à?” Bà đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Tôi thật không ngờ tôi chỉ vô tình nói số nhà, số tầng có một lần mà bà vẫn nhớ. Tôi cười cười, trả lời bà rằng tôi ăn cơm rồi.

“Y Thần à, bà giới thiệu cho cháu một anh chàng nhé? Tính tình khôi nói, người ngợm cũng tuấn tú lắm.” Lúc nói những lời này bà trở nên nhanh nhẹn hơn.

Tôi đứng khỏi sofa, vội vàng xỏ dép chạy vào phòng ngủ.

“Bà ơi, cháu có người yêu rồi ạ, người yêu cháu tên là Y Dương, Y trong cụm từ “sữa tươi Y Lợi”, Dương trong cụm từ “dương mi thổ khí” ấy ạ.” Để bà cụ tin, tôi còn chạy vào phòng ngủ lấy tấm ảnh để trên bàn mang ra cho bà ấy xem.

“Sao bà chưa từng thấy anh này?” Bà cẩn thận xem xét bức ảnh.

“Anh ấy làm việc ở nơi khác ạ.” Đúng thế, chưa bao giờ Y Dương đến chỗ tôi, có ngốc mới tin anh ta là người yêu tôi.

Bà cụ vừa nhặt ba cái vỏ chai bia vừa nói: “Tuyệt đối đừng yêu người ở nơi khác, xa mặt cách lòng.” Tôi tiễn bà cụ ra tận cửa, cảm thấy bà cụ vì chuyện này mà leo lên tận tầng năm tìm tôi. Tôi ra đứng từ cửa sổ nhìn xuống thì thấy bà cụ đã đi xuống dưới lầu rồi.

Tôi nằm trên giường ngẫm nghĩ, cảm thấy hình như gần đây mình gặp vận đào hòa, nếu không, tại sao ai cũng muốn giới thiệu bạn trai cho tôi. Lẽ nào phụ nữ đến một tuổi nào đó đều phải đi tìm duyên phận của mình? Tôi vô cùng cẩn thận cất bức ảnh đó vào trong ngăn kéo.

Tuần này trời có vẻ rất âm u, rất ít ngày nắng. Tôi chỉ thích nằm trong chăn, lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

“Y Thần, ngày mai anh lên đường đi Đại Liên, em có đi cùng không?” Lăng Sở ngồi trên ghế vừa hỏi vừa xoay khối vuông rubic.

Khối rubic đó là do Y Dương mua cho tôi, nói là để tôi thử trí thông minh, hẹn tôi một tuần xem ai hoàn thành nó trước. Kết quả là hơn nửa tháng mà một mặt tôi cũng chưa xếp xong, đừng nói là sáu mặt. Tôi chán ghét vứt nó vào ngăn tủ rất lâu rồi.

“Món đồ này cũng thật không dễ chơi.” Lăng Sở tặc lưỡi hai cái, biểu thị sự đau đớn cho trí tuệ của mình.

“Anh thiếu năng như vậy, sao chơi được trò này?” Tôi quay sang khê cẩu cẩu ngón tay anh ấy ý bảo là anh ấy trả lại rubic cho tôi. Ai biết được anh ấy không biết xấu hổ, hay muốn an ủi tôi.

“Này, tai anh nhét đầy lông gà à, sao không nghe thấy tôi nói gì?” Tôi tức giận mắng anh ta.

“Nghe thấy rồi, anh đã nghe thấy con heo mẹ kêu rồi. Là em không nghe thấy anh hỏi đến lần thứ ba việc em có đi Đại Liên không ấy.” Anh ấy trừng mắt nhìn tôi, vặn lại.

Anh chàng này có mấy ngày không gặp mà tính khí thay đổi thật rồi. Tôi cuộn chặt chăn quanh người, quay lưng lại. Sau đó rất thoải mái trả lời: “Đi. đương nhiên phải đi rồi.”

“Muộn rồi, anh về đây. Mai anh đến đón em.” Nói xong, anh ấy ném khối rubic xuống chăn cho tôi, nhẹ nhàng đóng cửa rồi bước xuống cầu thang.

Tôi nhặt khối rubic lên, cố nghĩ xem sao tự nhiên tôi lại nhận lời đi Đại Liên cùng Lăng Sở, xem ra nên đơn giản hóa sự việc này, cứ coi nó như là một sự khởi đầu mới cho chúng tôi.

Tối hôm đó tôi không dám tắt điện thoại, cũng chỉ vì sợ mình sẽ ngủ quên. Đây là lần đầu tiên tôi đi xa như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Sở đã gọi điện đến đánh thức tôi, tôi không dậy ngay, mà nằm nán lại trên giường thêm mấy phút. Ai mà biết được anh chàng đó lại gọi điện đến đánh thức cơ chứ, cứ như chỉ lo tôi sẽ hối hận mà không đi nữa. Có phải đi đâu thai đâu, vội cái gì mà vội.

Trong lúc Lăng Sở chưa đến đón, tôi chống tay lên cửa sổ nhìn lên bầu trời, ngắm mấy đám mây buổi sớm đang trôi nhẹ nhẹ, từng chút từng chút bay ngang qua tôi, sau đó chúng bay đi đâu thì tôi cũng không biết. Nếu là Y Dương cùng tôi đi Đại Liên thì tốt biết bao, chắc chắn anh ấy sẽ chuẩn bị kẹo sữa béo Alpenliebe cho tôi, nhưng lúc này, làm gì có anh ấy, chỉ có một mình tôi thôi.

Lúc đến sân bay, tôi có chút mất phương hướng, đây là lần đầu tiên tôi đi máy bay. Còn Lăng Sở dáng vẻ rất lão luyện, anh ấy đi phía sau tôi, giống như một cái đuôi. Tôi tin tưởng rằng, sẽ có một ngày tôi bay đến Bắc Kinh thăm Y Dương.

Lăng Sở quay người vỗ vỗ vào vai tôi: “Haizz, đang nghĩ gì thế? Phải lên máy bay rồi.”

Suốt chuyến bay, tôi không nói câu nào. Tư tưởng giống như sợi dây đang bị rối, có chỗ còn gặp cả nút thắt chết nữa [3]. Tôi chỉ lặng lẽ nhìn tiếp viên hàng không đưa nước cho khách, nhìn người khách phía trước mình mua tờ báo sáng...

[3] Nút thắt chết là nút thắt không thể gỡ được.

Lúc từ sân bay đi ra, Lăng Sở hai tay kéo hai chiếc va li, tôi đeo ba lô, vừa đi vừa uống nước cam ép, cứ đi cách xa một đoạn là lại bị giục đi nhanh lên.

Lăng Sở đã đặt khách sạn rồi, chúng tôi gọi taxi đi thẳng đến khách sạn đó. Chuyến đi này, Lăng Sở còn phải làm việc, còn tôi nhẹ nhàng thoải mái, không dắt, không ôm gì cả. Nghĩ đến việc bị điện thoại làm phiền cuộc chơi, tôi vội vàng tắt máy, không thể để bị thế giới bên ngoài kia quấy nhiễu nữa.

“Y Thần, em nghỉ ngơi trước đi nhé. Anh đi ký hợp đồng, quay về sẽ đến tìm em.” Ăn xong bữa trưa muộn, sau khi sắp đặt cho tôi xong, Lăng Sở vội vàng đi làm việc.

Tôi ngồi trong phòng 304 của khách sạn mà cảm thấy vô cùng cô đơn. Phía ngoài là con đường tấp nập người xe, ánh mặt trời chiếu rọi đến từng góc ngách của thành phố xa lạ này. Đã mấy ngày liền tôi không được nhìn thấy mặt trời, hôm nay đến đây có thể được nhìn thấy cảnh ánh nắng tràn ngập thế này quả là một việc xa xỉ biết bao.

Nghĩ lại thì thấy, mặc dù tôi đã rời xa thành phố đau thương đó, nhưng trái tim tôi vẫn âm ỉ đau. Hóa ra, chạy trốn cũng không phải là một biện pháp hay.

Mọi suy nghĩ trong đầu đều muốn nói rằng, nếu tôi cứ ngồi trong phòng mà chờ đợi thế này thì thật là lãng phí thời gian. Tôi ra khỏi phòng, để lại cho Lăng Sở mảnh giấy nhắn: “Tôi đi dạo xung quanh một lát, anh đừng lo lắng cho tôi.”

Khí hậu của Đại Liên rất dễ chịu. Đây là một thành phố đầy sức sống. Kiến trúc ở đây mang một phong cách riêng, cổ điển xen lẫn hiện đại, góp phần làm nên một thành phố du lịch nổi tiếng.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, tôi nhớ trước đây Y Dương cũng giới thiệu với tôi về thành phố biển Đại Liên này như thế, cứ nghĩ là tôi lại bật cười.

Hóa ra, có rất nhiều chuyện trong cuộc sống là do Y Dương dạy cho tôi. Tôi mang theo cả hình bóng của anh ấy đến thành phố xa lạ này, nhưng cho dù có đi xa như vậy, tôi vẫn không thể nào quên.

Chỉ có một mình thật sự rất cô đơn. Tôi chỉ nam đi bắc [4], mãi lâu sau cũng về tới khách sạn. Lăng Sở đang ngồi trên chiếc ghế gỗ trong đại sảnh đợi tôi. Thấy tôi từ ngoài cửa đi vào, anh ấy cuống lên như phát điên, chạy ra ôm chặt lấy tôi: “Em đi đâu? Em đã đi đâu vậy?” Cánh tay anh ấy siết chặt, tôi muốn thoát ra nhưng lực bắt tông tâm.

[4] Chỉ nam đi bắc: Thành ngữ, lấy từ câu chuyện cổ, có người thời nhà Chu hỏi đường đi đến nước Tề, người ta chỉ hướng nam, anh ta lại đi hướng bắc, kết quả lạc đường, quay lại chỗ cũ.

Lăng Sở cứ ôm chặt lấy tôi như ở chỗ không người. Sau phút choáng váng, tôi cũng đứng yên không cử động, bởi vì trong vòng tay ôm chặt của anh ấy, tôi tìm thấy cảm giác an toàn và ấm áp. Giờ đây tôi muốn mượn bờ vai của anh ấy, bởi vì tôi đã quá mệt mỏi rồi.

Sau đó Lăng Sở dìu tôi ngồi xuống sofa, nhìn trước nhìn sau hỏi tôi có bị làm sao không. Tôi khẽ lắc đầu, lớn như thế này rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi được quan tâm đến thế này.

Những chuyện Y Dương không làm cho tôi, Lăng Sở đều làm thay anh ấy. Anh ấy lặng lẽ bước vào cuộc sống của tôi, thay cho tên khốn Y Dương yêu tôi.

“Bữa tối, em muốn ăn gì?” Lăng Sở vuốt tóc tôi rất dịu dàng, giống như đang dỗ dành một đứa bé bị đau vậy.

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Đến Đại Liên đương nhiên muốn ăn hải sản rồi.”

Chúng tôi lại ngồi trước kệ sau đi ra cửa.

Đại Liên là thành phố ven biển, đương nhiên đồ hải sản nhiều không kể xiết, cá mực, bào ngư, cua bể, hải sâm, tôm hùm, sò biển... mới nghe thôi đã thấy thèm chảy nước miếng rồi.

Hầu bao của Lăng Sở chắc cũng bị thiệt hại không ít. Anh ấy vui vẻ quay sang cười với tôi. Chúng tôi đi sát bên nhau trên con phố đêm rất đẹp, giống như một đôi tình nhân thân thiết, chỉ là chúng tôi không khoác tay, không ôm, và càng không có chuyện hôn.

“Y Thần, chúng ta ở bên nhau có được không?” Lăng Sở đi đến cạnh gốc cây cổ thụ rồi quay đầu lại, ánh mắt nhìn tôi chờ đợi.

Tôi thở ra một tiếng, hai tay đút vào túi áo: “Không được, tôi đã có bạn trai rồi.”

Tôi biết nói ra câu này, người khác nghe thấy sẽ nói tôi vô tình, tôi có thể nói sai nhưng đối với Lăng Sở, tình cảm này tôi không thể tiếp nhận. Cũng không biết đã bao lâu rồi tôi không nghĩ đến tình yêu, có lẽ là lâu lắm rồi.

Lăng Sở nhìn về nơi xa cười buồn: “Thế cũng được.”

Trên cây trang trí đầy những dây đèn xanh đỏ nhấp nháy, ánh đèn soi vào mặt chúng tôi, từng vòng từng vòng rực rỡ. Thành phố này cho tôi cảm giác nó không chỉ có vẻ bề ngoài tươi đẹp mà con người ở đây cũng rất thời thượng.

Về đến khách sạn đã là hơn mười giờ tối, lúc chào nhau về phòng tôi chợt nhớ ra một chuyện bèn gọi Lăng Sở lại. “Hợp đồng ký thế nào rồi?” Lúc trước vì quá ham chơi cho nên tôi quên mất chưa hỏi.

Lăng Sở quay về phía tôi giơ ngón tay cái ra hiệu “ok” rồi nói: “Người đẹp, chúc ngủ ngon!”

Tôi mở cửa phòng đi vào. Anh chàng này trở nên lẻo mép từ lúc nào vậy nhỉ?

Giường của khách sạn mềm hơn giường ở nhà rất nhiều, nằm trên đó có cảm giác rất thư thái, dễ chịu. Tôi len lén lấy bao thuốc giấu trong túi sách, giống như kẻ nghèo hèn làm chuyện mờ ám. Ngoài phố ánh đèn vẫn lung linh rực rỡ, tôi đứng trước cửa sổ hút thuốc, hết điều này đến điều khác, cho đến khi cả căn phòng sặc mùi khói thuốc mới thôi.

Không biết từ lúc nào, cuộc sống về đêm đã không còn thuộc về tôi nữa, những cái đó có lẽ đã là độc quyền của lớp thanh niên. Tôi vút đầu thuốc vào thùng rác, lên giường đánh một giấc.

Bữa sáng trong khách sạn này được phục vụ miễn phí, quý khách muốn ăn bao nhiêu tùy ý. Tôi chọn một bát cháo kê và một cái bánh rán. Lăng Sở nói tôi ăn ít quá, rồi gấp cho tôi một miếng bánh nhân đậu. Từ khách sạn đi ra, Lăng Sở chỉ dẫn cho tôi chuyên nghiệp không khác gì hướng dẫn viên nhà nghề, có vẻ anh ấy đã từng đến đây nhiều lần. Tôi bám đuôi anh ấy, không biết nhìn tôi có giống một nô lệ thời nguyên thủy theo hầu ông chủ hay không nữa.

Chúng tôi đến đảo Cây Chày, đây là một hòn đảo nhỏ hoàn toàn tự nhiên nằm gần bờ biển. Nghe Lăng Sở nói, bởi vì hòn đảo này nhô lên cao chót vót cách mặt nước biển năm trăm mét, nhìn từ xa trông giống như cái chày dùng để giặt quần áo rét của những người nông dân, cho nên mới đặt tên cho nó là đảo “Cây Chày”.

Tôi bán tín bán nghi nhìn Lăng Sở, sau đó lại gật đầu liên hồi.

Nơi đây trời xanh biển rộng, nắng vàng cát trắng. Tôi tháo giày, để chân trần chạy trên bờ cát. Lăng Sở nhìn thấy tôi cởi giày, liền đi sau nhặt lấy.

Trên bờ biển rất đông người, người thì tắm biển, người thì nhặt vỏ sò, có người lại xây lâu đài cát... Tôi thì chỉ đi đi lại lại, muốn tìm một chỗ thích hợp để ngồi.

Trên bãi biển có bày bán đầy những sản phẩm thủ công làm từ vỏ sò, vỏ ốc, chẳng hiểu sao tôi không hề hứng thú với mấy món đồ ấy nên vội vàng đi nhanh. Trên bãi biển còn có rất nhiều những người thợ chụp ảnh, họ cầm những tấm ảnh mẫu leo đèo đi theo tôi và Lăng Sở, mời chào chúng tôi chụp một tấm. Bọn họ bám dai như đĩa, đáng ghét quá đi mất.

“Cô ơi, chụp một tấm làm kỷ niệm nhé, chụp cái là lấy được ngay.” Một phụ nữ đội cái mũ tránh nắng vành rất rộng không chịu buông tha, cứ chìa mấy tấm ảnh ra trước mặt tôi, mời rất tha thiết. Cô ta đội mũ tránh nắng, đó là một cái mũ rất to, nhưng dù có vậy thì da mặt cô ta vẫn cháy đen vì nắng.

“Không chụp đâu.” Tôi gạt tay cô ta ra, dứt khoát đi về phía trước. Lăng Sở đi ngay sau tôi, không khí này khiến ai cũng cảm thấy khó xử.

Thấy không gạ được tôi, cô thợ ảnh đó quay sang tấn công Lăng Sở: “Anh chụp một tấm đi, tôi lấy giá ưu đãi thôi.”

Tôi thấy phát sợ lên được, chúng tôi chẳng phải tình nhân, chỉ là bạn bè, làm sao có thể chụp ảnh chung với nhau được. Cô ta tiến nhanh lên trước, cản bước chúng tôi, xem ra lời từ chối của Lăng Sở chẳng hiệu quả tí nào.

“Cô ơi, chụp một tấm thôi.” Cô ta gần như đứng sát tôi, giọng nói khẩn thiết, tay vẫy vẫy mấy tấm ảnh cũ.

Tôi bắt đầu thấy bức mình, quay sang mắng cô ta: “Phiền quá, phiền quá, tôi nói rồi, không chụp.”

Cô ta dừng chân, nhìn nhìn tấm lưng của Lăng Sở. Có lẽ không ai ngờ được tôi lại nổi cáu như thế.

Lăng Sở cười cười, nói một câu mà mãi sau này nhớ lại tôi vẫn thấy nó mới nguyên: “Đợi lần sau đi, chụp bây giờ người yêu cô ấy mà thấy sẽ ghen mất.” Sau đó vẫy tay với cô thợ ảnh và chạy theo tôi.

Từng đợt sóng biển xô vào bờ, lúc nhẹ nhàng như cơn trớn, lúc lại cuộn trào mãnh liệt như nổi giận. Những tảng đá nhai thạch lớn trông giống như những ngọn đồi nhấp nhô tiếp nối, tôi len qua một lối đi hẹp giữa hai tảng đá, ánh nắng mặt trời bao trùm khắp nơi. Chỗ này rất xa nơi đám đông tụ tập, cho nên không có mấy người đến đây, tôi càng được thể độc chiếm vị trí tuyến đầu, một mình độc chiếm một chỗ rộng lớn.

Lăng Sở sau khi nhìn xung quanh một hồi cũng tiến đến đây.

Mặt biển phía trước xanh thẫm, tôi mon men đi quanh bờ như một con vịt cạn. Sóng lại xô bờ, tôi tưởng tượng những con sóng ngập đến đầu gối mình, rồi lại dâng lên cao thêm, từng chút từng chút một. Lăng Sở nói trên tảng đá này có nhiều rêu xanh, bước xuống phải cẩn thận kẻo bị trượt, nói rồi lại tiện tay dắt tôi trèo xuống. Tôi gỡ kính râm của anh ấy, dựa vào tảng đá, phơi nắng, ánh nắng đột nhiên biến mất. Hóa ra chỉ cần thay đổi một chút là thế giới trong tầm mắt mình sẽ đổi khác. Không lâu sau Lăng Sở cũng đến đứng cạnh tôi, anh ấy dùng tay che mắt, dáng vẻ như đang say nắng.

“Sao thế?” Tôi trả lại kính mát cho anh ấy, anh ấy lại lắc đầu không nhận, biểu hiện giống như một đứa trẻ bất hạnh.

Chúng tôi dựa vào tảng đá to lớn như một chiếc giường, ấm ấm, ấm ấm, tảng đá đỡ lấy chúng tôi. Tiếng sóng biển rất to, khi nó lại gần làm cho tôi cảm thấy có chút sợ hãi.

“Lăng Sở, anh đã từng hạnh phúc chưa?” Tôi nhắm mắt, rất giống một đứa trẻ con không nhéo hỏi anh ấy.

“Đương nhiên là rồi.” Một trận gió thổi qua, hất tung tóc mái tôi, gió ngừng thổi, tóc hai bên bị thổi tung, xòa trên mặt tôi, mềm mại như một tấm rèm lụa.

Tôi ngồi dậy, chân chạm nước biển, cảm giác lạnh lạnh. Tôi co đầu gối, từ từ đứng lên bước xuống nước. Nước biển rất lạnh, cảm giác lạnh chạy thẳng vào tim tôi. Đột nhiên biển dâng lên một cơn sóng lớn, làm ướt cả váy tôi. Chúng tôi như một đôi tình nhân, ngồi dưới ánh nắng, yên lặng ngắm trời biển xanh mênh mông.

“Có thể cho tôi mượn bờ vai anh chút không?” Không biết vì sao tôi bỗng cảm thấy sợ cô độc.

“Tất nhiên là được rồi.” Lăng Sở không hề bối rối, đáp lại.

Tôi khẽ cúi đầu, gục xuống bờ vai anh ấy. Có lẽ những cảnh như thế này đã từng xuất hiện ở đây hàng nghìn hàng vạn lần, chỉ là người tham gia là tôi hay người khác mà thôi.

Đầu óc tôi lúc này giống như tờ giấy trắng, muốn vẽ gì lên đó cũng được. Cảm giác thanh thản thế này dường như có gì đó hơi xa xỉ, vì thể cảm giác ấy không thể lưu lại mãi mãi, nó sẽ dần dần mất đi.

Tôi luôn cho rằng biển lớn luôn bao dung, thực sự có thể bao dung cho những tâm nguyện của con người. Bây giờ xem ra nó cũng không thể bao dung cho những kỷ niệm của tôi và Y Dương, tôi khóa khóa chân trong nước biển, vịn vào bờ đá để đứng dậy.

“Ngốc à, chúng ta về thôi.” Nói rồi, tôi kéo Lăng Sở cùng đứng dậy.

“Sao thế, tiểu mỹ nhân suy tư xong rồi à?” Lăng Sở xoa xoa đầu tôi.

“Lại trò ngốc gì đây?” Tôi bực bội vò vò đầu, vượt qua khe đá đi về hướng bãi biển.

“Đi lối này đi, bên đó dốc đứng quá.” Nói rồi, anh ấy kéo tay tôi rẽ sang hướng khác.

Tôi gườm gườm nhìn Lăng Sở, trong lòng có chút không vui. Câu nói đó như có ý rằng tôi không thể trèo qua được chỗ đó. Giữa hai tảng đá có một lối đi khá rộng, tôi có thể đi qua được, đương nhiên tôi tin vào khả năng của mình chứ.

Lăng Sở cười, tôi không thèm chấp anh ấy.

“Ừm” một tiếng, tôi trượt chân ngã xuống nước, thật là một kết thúc không hoàn mỹ.

Tôi chìm trong nước biển, loay hoay đứng lên. Lăng Sở đứng ngây ra khi tôi bị ngã, sau đó anh ấy chạy đến bên tôi. Tôi uống mấy ngụm nước biển, đang cố nhổ nó ra, đáng vẻ rất nhếch nhác, khổ sở.

Cái váy ướt nhẹp dính chặt vào đùi tôi, màu xanh nhạt của chiếc váy lúc trước giờ đã biến thành màu xanh thẫm, đôi giày của tôi cũng ướt sũng. Trông tôi lúc này thật giống một con diên. Tôi muốn khóc một trận thật to. Lăng Sở đứng trước mặt tôi lại bật cười ha ha làm tôi không khóc nổi. Tôi gờ nắm đầm, nhắm vào mũi anh ấy đầm nhẹ, khẽ dọa: “Im ngay.”

“Ái!” Anh chàng kêu la thảm thiết, giống như bị người ta hành hung vậy. Tôi không thèm chấp anh ấy, tiếp tục bước đi. Nước biển theo bước chân tôi nhỏ xuống từng giọt tong tong. Nước trên đầu chảy xuống mặt tôi, chảy vào miệng, mặn chát.

Lăng Sở đứng yên đó, gọi với theo tôi: “Làm gì thế?”

Tôi ra tới đường mới xỏ chân vào giày, mặc kệ từ đầu đến chân đều ướt sũng và bê bết cát. Người đi đường đều quay lại nhìn tôi với ánh mắt rất kỳ lạ, chúng tôi gọi xe đến trung tâm thương mại. Tôi đã từng nói, ở đây có cái gọi là xã hội loài người, mà với đáng vẻ hiện tại của tôi thì thật sự không thích hợp để bước vào đó. Bước xuống xe, mọi người xung quanh đều tròn mắt nhìn tôi.

Chỗ này gió to đến mức chân tay tôi run lập cập. Một nhóm thanh niên túm năm tụm ba không ngừng nhìn về phía tôi bàn tán, thật đáng ghét.

Lăng Sở không còn cười tôi mà rất hăng hái giúp tôi chọn quần áo.

“Cái này thế nào?”, “Cái đó nhìn cũng đẹp lắm.” Lăng Sở góp ý bằng những câu như vậy. Tôi rất muốn nói với anh ấy rằng anh ấy nhận xét như vậy có nghĩa là: “Anh muốn nói cái đồ heo nái tôi mặc cái gì cũng đều không đẹp, không hợp hết à?”

Tôi vừa thử quần áo vừa nghĩ như vậy, đương nhiên câu nói đó thì cố giữ lại, không nói ra.

Lúc sau tôi mua một cái váy hơi dày, tôi cho rằng ở đây lạnh thế này, mặc váy mỏng thật không thích hợp. Gió lạnh thổi qua vẫn khiến tôi run rẩy. Cô nhân viên thu ngân thấy tôi mua mấy thì không ngừng quan sát thân hình tôi, có lẽ là đang ngưỡng mộ. Tôi cũng tự biết là mình có vẻ đẹp trời ban, không cần chải chuốt, không cần trang điểm.

Lăng Sở đi dạo quanh trung tâm thương mại với tôi mà đáng vẻ như rất mệt, gấp ghế là liền ngồi xuống nghỉ. Tôi lườm anh ấy, anh ấy quay lại làm mặt xấu trên tôi.

Từ trung tâm mua sắm đi ra, tôi oai vệ như một hảo hán, Lăng Sở đi bên cạnh cười cười, còn dùng ngón tay gí gí lên trán tôi. Trong suy nghĩ của tôi, Lăng Sở có lẽ là người rất giỏi kiềm chế, gặp bất cứ chuyện gì cũng có thể bình thản đón nhận, chuyện qua rồi là xong.

Tôi mở điện thoại, vô số tin nhắn và cuộc gọi nhờ làm tôi cảm thấy bất an. Thu dọn hàng lý, tôi đáp ngay chuyến bay đêm quay về. Công ty có chuyện gấp cần tìm tôi, hình như là chuyện liên quan đến hợp đồng.

Tôi ngủ dậy giấc rồi đến công ty, mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt hết sức kỳ lạ. Tôi đưa tay lên sờ hai má, cứ tưởng là mặt mình có dính vật báu hoặc cái gì đó, nhưng kết quả là giả thiết nào cũng không đúng.

Lão Lý như kẻ trộm, kéo tay tôi: “Hứa Y Thần, cô đã trốn đi đâu vậy? Cả công ty tìm cô khắp nơi đây.” Biểu hiện của anh ta rất nghiêm trọng, có vẻ rất căng thẳng. Từ trước tới nay anh ta chưa bao giờ có biểu hiện như thế này. Tôi nghe những lời lạnh tanh đó mà thấy căng thẳng vô cùng.

“Chuyện gì vậy?” Tôi lại đưa tay lên che mặt, khẽ hỏi lại anh ta.

“Xảy ra chuyện lớn rồi, cô còn nhớ bản thiết kế của Ngô Tiểu Âu cùng phòng thiết kế với cô không? Sau khi cô không hài lòng bỏ nó đi, bây giờ chủ đầu tư lại muốn dùng bản thiết kế đó. Nếu như không tìm thấy, công ty sẽ phải bồi thường tổn thất hơn một triệu tệ.” Anh ta càng nói càng kích động, hai mắt sắc lạnh.

Tôi nghe mà như muốn tắc thở, bởi vì bản thiết kế đó đã bị tôi vứt đi từ lâu rồi, cái thứ mà chỉ có một bản duy nhất đó bảo tôi phải đi đến đâu tìm lại bây giờ. Ngô Tiểu Âu, có đúng là yêu tinh hại người! Tôi ngồi yên không nói nửa lời, xem chừng đã bị kích động đến mức sắp mất khả năng kiểm soát rồi.

Không lâu sau, Ngô Tiểu Âu tức tốc đến tìm tôi, cô ta dùng giọng khiêu khích nói với tôi: “Hứa Y Thần, tôi đợi cô giải quyết vụ này thế nào!” Cô ta nói, dương dương tự đắc nhìn tôi một hồi.

Kể từ khi tôi loại bản vẽ của Ngô Tiểu Âu đến giờ, nỗi hận tôi luôn canh cánh trong lòng nha đầu này. Lần này thì cô ta đã có cơ hội báo thù rồi. Ban lãnh đạo công ty lệnh cho tôi một ngày để mang bản thiết kế đó về.

Tôi nằm xoài ra bàn, khổ sở suy nghĩ. Đợi ọi người ra về hết, tôi mới lục tung bàn làm việc lên tìm, hy vọng biện pháp này sẽ có hiệu quả. Tôi thật sự mong thời gian có thể quay trở lại, khi đó tôi sẽ lưu ý tới hành động của mình.

Lúc ngẩng đầu, trán tôi lại va mạnh vào chân bàn đau điếng, nhưng nhờ thế mà tôi lại nhớ ra, hình như tôi đã từng quét qua bản thiết kế đó vào máy tính, tôi vui mừng như thể vừa phát hiện ra lục địa mới, vội vàng mở kho bản vẽ, nhưng không tìm thấy bản thiết kế của Ngô Tiểu Âu đâu, tôi đã xóa sạch rồi.

Tôi biết nếu không tìm thấy bản thiết kế đó thì bát cơm của tôi cũng sẽ mất luôn. Từ Đại Liên trở về cũng đã đủ mệt mỏi khiến tôi thấy nhớ cái giường êm ấm của mình quá.

“Khôi phục dữ liệu?” Đầu óc tôi bỗng trở nên nhạy bén.

Trong thời gian khôi phục những dữ liệu đã xóa, có lẽ trình độ tin học của tôi chưa đủ dùng, nên tôi vẫn không thể tìm thấy bản vẽ đó. Có lẽ là số mệnh rồi, tôi có chút tuyệt vọng. Đồng hồ trên điện thoại hiển thị đã là mười một rưỡi, tôi bỗng nhớ tới Lăng Sở, kiến thức tin học của anh chàng đó chắc chắn phải tốt hơn tôi nhiều.

May quá, điện thoại vẫn mở.

Lúc Lăng Sở vội vàng chạy đến chỗ tôi, trên tay còn xách theo một suất ăn đêm. Lúc này tôi mới nhớ ra mình vẫn chưa ăn cơm tối.

“Đói chưa?” Lăng Sở đưa đồ ăn cho tôi rồi ngồi xuống trước máy tính. Đôi bàn tay của anh ấy vẫn thanh tú như vậy, nhẹ nhàng lướt trên bàn phím.

Tôi bê hộp đồ ăn, thật đầy trong miệng, sau khi Lăng Sở đến đây, tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều. Bởi vì hễ tôi nhớ thì Lăng Sở chắc chắn sẽ giúp.

“Xin lỗi, muộn thế này rồi mà vẫn gọi anh đến.” Tôi đứng sau lưng anh ấy, đây là lần đầu tiên tôi nói với Lăng Sở những lời khách khí như thế.

Anh ấy đang chăm chú làm gì đó với cái máy tính, nghe thế cũng phải quay lại, khóe miệng cong lên thành một đường cong hoàn hảo: “Ôi, hóa ra em cũng biết khách sáo.” Tôi đưa cái muôi đang cầm trong tay đánh mạnh vào vai anh ấy.

“Tài liệu bị mất rất quan trọng phải không?” Không muốn để anh ấy thấy tôi đang lo lắng và áp lực thế nào, tôi không nói cho anh ấy giá trị của bản vẽ đó. Tôi kéo ghế ngồi phía sau anh ấy, nói với anh ấy rằng mọi chuyện cũng không có gì đáng ngại.

Lông mày của Lăng Sở lúc dần ra lúc cau lại, tâm trạng của tôi cũng bị ảnh hưởng theo, căng thẳng vô cùng. Anh ấy tắt máy, rồi khởi động lại.

“Thế nào rồi?” Tôi gấp gáp hỏi.

“Yên tâm đi, đợi máy khởi động lại là biết.” Lăng Sở khom lưng, xoa xoa đầu tôi.

Đây là động tác quen thuộc của anh ấy, nói thế nào cũng không chịu từ bỏ, trong mắt anh ấy, tôi mãi mãi là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Nghe nói uống cà phê sẽ tỉnh táo, tôi vội vàng lấy cho Lăng Sở một tách cà phê nóng, anh ấy rất vui vẻ nhận lấy. Lúc trước tôi không thể nào tìm được bản vẽ của Ngô Tiểu Âu trong máy tính, thế mà bây giờ không biết Lăng Sở làm thế nào mà chỉ gõ gõ mấy cái, bản vẽ đó đã hiện ra.

Tôi đứng bên cạnh Lăng Sở mà vô cùng khâm phục.

“Là cái này phải không?” Lăng Sở đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi tôi.

Mắt tôi sáng lên nhìn vào màn hình máy tính, sau đó hét to: “Đúng là nó.”

Lăng Sở gật gật đầu, có lẽ anh ấy cũng hiểu vì khôi phục được dữ liệu đã mất nên tôi mới kích động như thế. Xuống lầu, Lăng Sở ngồi vào chỗ của Lão Lý đọc tạp chí xe hơi, tôi bật máy in để in bản thiết kế đó ra, sau đó lưu lại cẩn thận.

Không biết tôi ngủ thiếp đi từ lúc nào, lúc tỉnh lại thấy trên người mình là chiếc áo khoác của Lăng Sở. Anh ấy ngồi dựa trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, trông anh ấy có vẻ rất mệt mỏi. Tôi mở di động ra xem giờ, đã là sáu giờ sáng rồi.

“Hey, dậy thôi.” Tôi vừa trả áo khoác cho anh ấy vừa vắn người. Cảm giác làm việc thâu đêm suốt sáng thật quá vất vả.

Lăng Sở từ từ ngẩng đầu, hai tay dụi dụi mắt, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tôi khẽ nói: “Sáu giờ rồi”, sau đó nhanh tay dọn dẹp mấy bản vẽ để bữa bọn trên bàn.

“Lăng Sở, anh đúng là đã giúp tôi một việc lớn.” Để biểu thị lòng biết ơn của mình, tôi mời Lăng Sở đi ăn sáng, bánh bao, sữa, trứng gà, tùy anh ấy chọn.

Lăng Sở gãi gãi đầu, nói với tôi: “Đồ quỷ keo kiệt.”

Đã thấy ai keo kiệt mà như vậy chưa? Mời anh ăn sáng còn keo kiệt gì nữa?

Tôi tự tin đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc. Mắt Ngô Tiểu Âu tròn to đến mức tưởng như toàn lòng trắng. Đợi tôi ra khỏi cửa rồi, mặt Lão Lý đang dán vào cánh cửa mới trở lại bình thường.

“Hứa Y Thần, thế nào rồi? Có bị tổng giám đốc mắng không?” Anh ta còn đưa cho tôi mấy tờ khăn giấy như thể tôi cần lau nước mắt ấy. Tôi xua xua tay, nói: “Không cần.” Lão Lý đứng yên đó nhìn tôi ngẩng cao đầu đi đến trước mặt Ngô Tiểu Âu, đưa cho cô ta bản thiết kế, cô ta tức đến nổi mặt tím lại. Tôi lại vô cùng sáng khoái.

Trên đời này không có ai là có thể yêu hết tất cả mọi người, cũng giống như tôi, có người tôi yêu quý, nhưng cũng có người tôi ghét.

Tôi vẫn đi làm như bình thường, có rất nhiều người thì thầm bàn tán sau lưng tôi: “Bản vẽ của Ngô Tiểu Âu là bị ai đó cố ý giấu đi.” Đối với những lời đồn đại nhảm kiểu ngậm máu phun người như vậy, tôi chỉ cười cười cho qua.

Cây ngay không sợ chết đứng mà.

Hôm nay ngày Mười chín tháng Mười, tôi và Y Dương chia tay nhau đã tròn bốn tháng mười tám ngày.

Tôi thay chiếc mini juyp và áo sơ mi mà Y Dương tặng tôi hồi đầu mùa hè, đi dạo quanh hồ, thấy mấy bác đã về hưu đang câu cá. Những ngày hè nóng rực đã qua đi, mọi người đều đã mặc áo khoác.

Gió thổi bên hồ, chỉ nhẹ nhẹ thôi nhưng cũng đủ làm cho cây lá rung rinh. Lá vàng bay theo làn gió rơi xuống đất. Có lẽ gió lạnh làm lá cây phải run rẩy rời cành. Tôi ngồi xuống một cái ghế đá ven đường, co người lại, không khí xung quanh dường như đang có băng tan, thật lạnh lẽo.

Thời tiết thích hợp để mặc mini juyp và áo sơ mi đã qua rồi, cũng giống như tình yêu của tôi và Y Dương đã một đi không trở lại. Hoặc có lẽ, tình yêu của chúng tôi cũng giống như đến đâu thu thì ta không thể mặc y phục của đầu hạ, có một số việc, một số thứ không thể miễn cưỡng được.

Tôi quay sang một bác lớn tuổi phía sau mượn bát lửa, hút một điếu thuốc. Bác ấy nhìn tôi với ánh mắt rất kỳ lạ, làm tôi hiểu lầm, đưa thuốc mời bác ấy, bác ấy xua tay với tôi: “Bác bỏ thuốc lâu rồi.”

Bỏ thuốc? Vì sao mọi người đều phải bỏ thuốc? Nếu thế những người dân trồng thuốc lá trên đất nước này sẽ thất nghiệp hết à?

Tôi ngồi đó, mơ màng nhìn đám khói thuốc trước mặt. Còn bác kia ngồi chăm chú nhìn cần câu, người bất động.

“Cô thanh niên này, cháu đang có chuyện gì nghĩ không ra đúng không?” Bác ấy đột nhiên hỏi tôi bằng giọng rất trầm.

Tôi ngây người, cười như mèo: “Bác à, cháu không còn là thanh niên nữa, cháu già rồi.”

Bác ta không quay đầu lại, cũng không nhìn tôi. Khuôn mặt hồng hào, tinh thần sung mãn, xem chừng bác ta là người theo chủ nghĩa lạc quan. Nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy đầu nếp nhăn trên khuôn mặt vui vẻ đó, xem ra, ai rồi cũng sẽ phải già.

“Nếu cháu không phải là thanh niên thì sao lão già ta đây lại còn sống? Bất kể gặp chuyện gì cũng phải tươi cười mà bước qua, đừng mất nhiều thời gian suy nghĩ một việc như thế này. Đợi đến lúc già, hối cũng không kịp.” Nói xong bác ấy giật cần câu. Mồi đã bị ăn hết, nhưng lại không giật được cá, bác ấy cười cười, mắc mồi mới, rồi lại thả câu.

“Bác à, bác bao nhiêu tuổi ạ?” Tôi dập điếu thuốc đang cháy.

Bác ấy vuốt vuốt tóc: “Bác đã bảy mươi hai tuổi rồi.”

Bác ấy nói điều này khiến tôi có một cảm giác khó tả, giống như đột nhiên cảm thấy cuộc sống này rất đáng quý, lại giống như đang tưởng tượng một cái gì đó xa vời.

“Là chuyện tình cảm à?” Bác ta lại khẽ hỏi.

“Vợ bác mất mười một năm rồi, bác sống một mình cho đến nay.” Bác ấy dừng lại một lát, khẽ thở dài: “Lúc đầu bác nghĩ bà ấy bỏ đi rồi, cuộc sống của bác chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Dầu, muối, tương, dấm đều không biết để ở đâu, nhà cửa không biết phải thu dọn thế nào. Căn nhà không có tiếng người, buổi tối bên cạnh là khoảng trống mênh mông. Khi bà ấy mất rồi, bác mới biết bà ấy đã vì bác mà làm bao nhiêu việc, ân tình này cả đời bác cũng không trả hết được. Đã không trả hết thì càng phải sống, sống để nhớ về người đã khuất. Cháu xem, chẳng phải bác vẫn đang sống tốt như thế này sao?” Giọng nói của bác ấy nhỏ dần, êm ái, tôi nhìn thoáng qua thấy ánh mắt bác ấy bao phủ một màu thê lương, khỏe mắt khẽ giật giật.

Bác ấy nói: “Người sống thì phải sống cho tốt, vì đời người ngắn chẳng tày gang.”

Một người đã sống bảy mươi hai năm trên đời đương nhiên có thể nói ra những lời khiến người ta cảm thấy khâm phục, tôi nghe xong mà có cảm giác mình đã ngộ ra chân lý.

Không biết từ lúc nào trời có sương mù, sương giăng mờ mờ làm tầm nhìn bị hạn chế. Bác ấy câu được một con cá rất nhỏ, rồi lại thả xuống hồ. Bác ấy thu dọn cần câu và ra về, bóng bác khuất dần trong màn sương mù dày đặc.

Về sau, thỉnh thoảng tôi lại nhớ câu nói của bác ấy: “Người sống phải sống cho tốt, vì đời người ngắn chẳng tày gang.”

Câu nói này có lẽ được rút ra từ kinh nghiệm sống qua bảy mươi mấy năm của bác ấy, có lẽ tôi cũng chỉ hiểu được ở mức rất nông cạn.

Tôi thay một cái áo len dày, thêm áo khoác, và quàng một chiếc khăn len dài, ăn mặc giống như những người xung quanh. Bộ váy ngắn và áo sơ mi này tôi sẽ mang quyn góp cho những người nghèo.

Trên thế giới này chắc cũng chỉ có một người con gái giống như Hứa Y Thần tôi, sang mùa thu rồi còn mặc váy ngắn, áo sơ mi để hoài niệm về một người, tưởng nhớ một mối tình đã chấm dứt cách đó bốn tháng mười tám ngày.

Nhưng con gái mà ngốc nghếch một tí, người khác nhìn vào có lẽ sẽ thấy đáng yêu.

Tôi hôm đó, Lăng Sở gọi điện, nói là muốn mời tôi ăn cơm, chuyện này đương nhiên là chuyện tốt. Tôi đứng trước gương trang điểm kỹ càng, rất lâu sau mới mở cửa đi ra. Hứa Y Thần tôi chẳng thay đổi chút nào, vẫn vóc dáng cao cao, mềm mại, dịu dàng, chỉ là so với trước đây, tôi có gầy hơn một chút, mắt trũng sâu hơn một chút.

Tôi làm ra dáng rất thực nữ bước vào cửa, cô nhân viên tiếp tân tươi cười niềm nở đón tôi. Dáng vẻ ấy thật khiến tôi cảm động.

“Y Thần, trông em cứ như vừa đi thám hiểm Bắc Cực về ấy.” Thấy tôi mặc nhiều áo như vậy, Lăng Sở nói mỉa mai.

“Nhận xét này không hợp, chị cả của anh là tôi vừa mới tham dự tang lễ về.” Anh chàng phục vụ đứng bên cạnh ít nhiều làm tôi lúng túng. Lăng Sở đúng là đồ mặt dày, nhơn nhơn lấy thực đơn giơ ra trước mặt tôi.

“Cho tôi mộc nhĩ trộn mù tạt.” Tôi phải tìm mãi mới thấy một món ăn mà tôi nghĩ rằng Lăng Sở sẽ sợ.

Lăng Sở khoanh tay trên bàn, ngậm dưa, ngây ngốc nhìn tôi.

Lúc thức ăn được mang ra, tôi lấy dưa gấp đầy mộc nhĩ trộn mù tạt trong đĩa vào bát cho Lăng Sở. anh ấy cười cười, bỏ những thứ tôi mới gấp ra khỏi bát. Tôi tức giận nhìn anh ấy đúng một phút.

“Không được bỏ đi.” Thấy Lăng Sở muốn ăn món khác, tôi bất mãn nhìn anh ấy, còn lấy dưa gõ gõ xuống bàn để cảnh cáo.

Tên tiểu tử đó cũng biết điều, vội vàng gấp hết mộc nhĩ vào bát.

“Ăn đi, đừng có ngại.” Thậm chí, sau đó tôi còn thêm một câu: “Đừng khách sao, đều là người quen cả mà.”

Có lẽ người khác nhìn vào sẽ thấy đây là một cảnh tượng rất thân tình, nhưng có ai biết được Lăng Sở sợ nhất là phải ăn mù tạt.

Tôi nhìn Lăng Sở, thấy con người sẫm màu loáng nước. Lăng Sở dùng khăn giấy bịt mũi, những giọt nước mắt như sắp chảy xuống. “Đàn ông con trai mà khóc thì thật là ủy mị quá.” Tôi cười nói với Lăng Sở.

“Y Thần, ăn đi.” Lăng Sở rất chăm chú nhìn tôi.

“Được.” Không biết vì sao tôi lại trả lời một cách rất sáng khoái.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi ăn mù tạt. Trước đây tôi mới chỉ nhìn người khác ăn, thấy ai cũng phải cau mày, nhăn mặt nên tôi cũng không đủ dũng cảm nếm thử. Món này rất kén người ăn, nên không phải món tôi muốn ăn.

Nước mắt cứ thế chảy xuống, tôi nói bằng giọng đầy bi thương: “Sao lại... khó ăn thế này?”

Lúc này trong lòng tôi rất hối hận, vì lúc này còn đi theo anh phục vụ bảo là phải cho thật nhiều mù tạt, nếu không đừng mong tôi trả tiền. Xem ra anh ta rất chú ý đến lời dặn dò của tôi, và còn làm thật nữa.

Tự làm tự chịu có lẽ chính là như thế này đây, bị báo ứng cũng nhanh quá đi mất. Hóa ra không phải là không có báo ứng, mà chỉ là đôi khi báo ứng đến phút cuối mới xảy ra mà thôi.

Cuối cùng Lăng Sở cũng đã không còn chảy nước mắt nữa, tôi nắm tay anh ấy về đồng cảm.

Sau đó, Lăng Sở như nghiện món này, còn bảo nhân viên phục vụ mang thêm một đĩa, và phải cho thật nhiều mù tạt. Tôi ăn cùng anh ấy, nước mắt không ngừng rơi. Đến lúc cuối, hai chúng tôi cùng khóc ròng, cứ như thể chúng tôi đang cùng gặp phải chuyện gì đó rất đau lòng.

Anh chàng phục vụ mang thức ăn lên đỡ dẫn nhìn hai chúng tôi một hồi, không biết là vì nghĩ rằng hai chúng tôi mới bị mất cấp hay bị thất tình mà anh ta đứng đó “thưởng thức” chúng tôi hồi lâu rồi mới chịu đi.

Đây là lần đầu tiên tôi coi mình với Lăng Sở là một cặp, nhận là “chúng tôi”, hóa ra khoảng cách giữa con người cũng tùy lúc mà gần, hay xa.

Nước mắt của Lăng Sở rơi trên vai tôi. Hóa ra đàn ông cũng có thể mềm yếu như thế này, vậy thì không biết sau khi chia tay tôi, Y Dương có khi nào như thế này không?

Lúc đứng lên thanh toán, tôi mới phát hiện ra có những ánh mắt hết sức dị thường đang nhìn về phía chúng tôi. Cô nhân viên thu ngân gượng cười với tôi, ánh mắt cũng giống như của những người đằng sau kia. Sau khi lấy thêm mấy cái khăn giấy, tôi mới đi ra.

Vị mù tạt vẫn còn trong miệng. Tôi thề, lần sau không bao giờ ăn cái đồ quỷ này nữa. Đương nhiên là tôi không nói ra mà chỉ nghĩ vậy thôi.

“Đã nghiệm chưa?” Lăng Sở hỏi tôi.

“Cũng hơi hơi.” Tôi cười to như một kẻ thần kinh không bình thường, cười đến nỗi người đi đường phải sờn tóc gáy.

Lăng Sở nắm tay tôi, kích động nói: “Được, lần sau tiếp tục gọi món này.” Xem chừng anh ấy thích mù tạt thật, có lẽ lần sau ăn anh ấy sẽ không còn chảy nước mắt nữa.

Tôi lẩm nhẩm hát một bài hát quen thuộc, ngẩng đầu đón gió, đi về phía trước.

Trong cuộc sống này, có lẽ chẳng có gì là không vượt qua được, sau khi chia tay Y Dương, chẳng phải tôi vẫn sống đó sao? Có lẽ đây là sự hồi sinh.

Ai đó đã từng nói, một người phụ nữ chưa trưởng thành sẽ anh dũng mà chết vì một người đàn ông, còn người phụ nữ trưởng thành sẽ muốn sống vì một người đàn ông.

Nếu như vậy, thật may mắn, tôi đã trưởng thành.

9. Chương 9: Dừng Cô Đơn Lấp Đầy Khoảng Trống Của Cuộc Sống

Nếu giữa cá và tay gấu, bạn chỉ có thể lựa chọn một thứ, vậy thì tình bạn và tình yêu phải chăng cũng không thể song hành? Nếu thế, tôi đành chọn tình bạn, mặc kệ hạt giống tình yêu mơ hồ nảy mầm trong tôi. Hoặc có lẽ, sẽ có ngày nó trở thành một cây đại thụ chọc trời, lúc đó trái tim tôi cũng không thể chịu đựng được nữa mà để nó tự do bộc phát.

Gần đây tôi không có tin tức gì của Mỹ Tuệ, sau khi chia tay anh chàng hũ nút đó, nha đầu này không biết bận gì mà biến mất tăm, gọi di động cũng không thấy nghe máy, gọi đến máy bàn thì luôn là bố mẹ cô ấy nghe. Tôi chỉ đành hỏi thăm, còn không nói thêm gì.

Hôm nay, lúc rẽ vào đường Vĩnh Hòa, tôi chợt nhìn thấy Mỹ Tuệ. Cô nàng đang ngồi trong quán phở mà ăn cơm gà, miệng dính đầy mỡ. Tôi tiến về phía trước, hù cho cô ấy giật mình.

Sau đó, Mỹ Tuệ bắt đầu nắc, ăn một miếng, nắc một tiếng, cho đến khi ăn xong suất cơm mới thôi. Tôi cười cười ra vẻ xin lỗi, cố giải thích là tôi thực sự không cố ý hại cô ấy.

Mỹ Tuệ ngồi bên cạnh tôi đếm tiền. Nha đầu này thực sự phát tài rồi, mặt cũng phát tướng.

“Hóa ra tiền dễ kiếm hơn tình yêu.” Mỹ Tuệ bùi ngùi.

Tôi cúi đầu ăn cơm nhưng trong lòng cũng thầm mừng cho cô ấy.

Mười hai giờ đêm, đường phố chẳng còn người đi lại, cũng chỉ còn rất ít nhà sáng đèn. Tôi và Mỹ Tuệ nắm tay nhau đi trên đường, thực sự không muốn về nhà. Sau đó chúng tôi nhìn thấy một quán rượu nhỏ còn mở cửa, đang tìm chỗ nghỉ chân nên chúng tôi không ngần ngại dắt tay nhau vào trong.

Bà chủ quán rất nhiệt tình đón tiếp chúng tôi, sau khi thấy chúng tôi không có đồ gì cần cất hộ mới chịu đi vào bếp.

“Y Thần, tớ thật sự thèm được sống một mình như cậu. Sướng thật. Cứ như tớ, bố mẹ lúc nào cũng theo sát, thật là gò bó.” Mỹ Tuệ than thở với tôi.

Mỹ Tuệ rót rượu ra hai ly, rất đều nhau. Tôi nâng ly rượu lên liền nghĩ tới câu nói: “Nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm.”

“Thì cậu cứ chuyển ra ngoài ở là được mà.” Tôi chậm rãi trả lời.

“Nếu được như cậu nói thì còn buồn làm gì.” Mỹ Tuệ nhắc chén rượu, một hơi uống cạn.

“Có thể đến chỗ đó, sẽ không lấy tiền phòng đâu.” Sự lo lắng của Mỹ Tuệ có lẽ là chuyện phòng ở, tôi đoán thế.

Cô ấy gọi bà chủ hàng mang lạc rang, sau đó một mình ăn rất tự nhiên như thể bên cạnh không có ai. Sau khi do dự một hồi, cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi: “Thế được không?”

Tôi gật đầu lia lịa: “Đương nhiên là được rồi.”

Sáng thứ Tư, cô nàng hí hửng mang hành lý chuyển đến nhà tôi, kết quả là người khác nhìn thấy tôi liền hỏi: “Y Thần, cô muốn chuyển nhà à?” Tôi vội vàng lắc đầu, không giải thích nhiều. Hắc Tử ở tầng dưới cũng nhiệt tình nói: “Chị Y Thần, sao chuyển nhà mà không nói với tôi một tiếng, tôi sẽ giúp chị chuyển.” Sau đó, cậu ta vừa nhai bánh bao vừa uống sữa và đi đến chỗ để xe.

Sau khi giao chìa khóa nhà cho Mỹ Tuệ, tôi vội vàng đi đến công ty, lúc đi đến cổng khu nhà thì gặp Hắc Tử cũng vừa đi đến đó: “Hắc Tử, tôi đi nhờ với.” Tôi giữ chặt phía sau chiếc xe đạp của cậu ta, nói gì cũng không chịu buông, kết quả là Hắc Tử mở miệng làm rơi cả bánh bao xuống đất.

“Lãng phí, lãng phí quá.” Tôi vừa ngồi lên xe vừa than thở.

Cậu ta đau lòng tắc lưỡi hai cái rồi mới bắt đầu đạp xe. Nhà Hắc Tử mở một cửa hàng bánh ngọt gần công ty tôi, cho nên bữa sáng của cậu ta luôn miễn phí.

Trước đây tôi rất thích đến cửa hàng nhà cậu ta, sữa ở đó rất ngon, rất hợp khẩu vị của tôi. Nhưng sau đó, mẹ Hắc Tử thường xuyên khen cậu ta trước mặt tôi làm tôi không dám đến đó nữa. Tôi không biết mẹ cậu ta đang cố tình hay vô ý tác thành cho tôi và cậu ta nữa.

Nhưng với Hắc Tử, tôi không có cảm giác gì, cũng chẳng phóng điện với cậu ta, cho nên chúng tôi xưng hô với nhau là chị em.

Hắc Tử đưa tôi đến thang công ty. Lúc lên lầu, Lão lý tỏ ra thần bí như một đặc vụ, chặn tôi trước cửa thang máy, tay cầm tài liệu báo cáo cổ ý lớn tiếng hỏi: “Bạn trai à?”

Tôi chỉ “hừm” một tiếng, không thêm quan tâm chuyện anh ta nói.

Buổi sáng, tôi đang họp thì Lăng Sở gọi điện, công ty có quy định, trong lúc họp điện thoại không được để chuông, tôi không chú ý nghe những phương án thiết kế của bọn họ, điện thoại trong túi quần rung âm âm. Đến lúc ngón tay tôi hơi mỏi vì phải cố gắng giữ nó thì nó mới ngừng rung. Lão Lý đưa mắt liếc tôi một cái, ra hiệu sắp đến lượt tôi phát biểu.

Cuộc họp diễn ra trong vòng một giờ, cho đến lúc họp xong tôi mới phát hiện ra rằng từ đầu đến cuối tôi không hề chú ý lắng nghe, chẳng biết hồn phách tôi lang thang tận đâu nữa.

Tôi đi đến đại sảnh, hoang mang gọi điện thoại cho Lăng Sở, anh chàng đang lái xe, bảo tôi đi xuống lầu, anh ấy có quà tặng tôi.

Tôi vừa đi thang bộ xuống lầu vừa nghĩ không biết món quà đó là gì, sôcôla chăng? Tầm thường quá. Nhưng đó cũng là thứ tôi rất thích. Hoa hồng chăng? Không sáng tạo. Nhưng tôi cũng có thể nhận. Lúc đến một chỗ ngoặt, tôi thấy Ngô Tiểu Âu lườm tôi một cái, đột nhiên bao nhiêu tâm trạng tan biến hết. Sao trên thế giới này lại có người ghét tôi đến thế nhỉ?

Nghĩ nát óc mà tôi vẫn không biết hôm nay là ngày đặc biệt gì, sao Lăng Sở lại tặng quà cho tôi. Tôi luôn cho rằng tính tình của Lăng Sở và Y Dương hoàn toàn khác nhau, thậm chí không có điểm gì tương đồng.

Hơn thế, tôi thích kiểu người lãng mạn, Lăng Sở lại không phải mẫu đàn ông đó, tuyệt đối không phải.

Tôi đang lăm bắm một mình thì Lăng Sở đến, tôi nhanh chóng ngồi lên xe. Lăng Sở nói tôi cần bổ sung nhiều canxi mới được. Thật là, tôi từ nhỏ đã thiếu canxi rồi, lớn lên chỉ thiếu tình yêu thôi.

Ngồi trong xe, tôi có thể ngửi thấy mùi rất đặc trưng, đó là mùi hải sản. Là người sành ăn, có lẽ họ sẽ đoán ra ngay đây là một thứ mùi tổng hợp. Tôi rất thích một quán đồ ăn Tứ Xuyên mới mở gần đây, món lẩu

cay ở đó và cả các món ăn Tứ Xuyên khác đều là những món chính hiệu của Tứ Xuyên. Tục ngữ có câu: “Dân dĩ thực vi thiên” [1], tôi rất hối hận vì lúc đầu đã không học để trở thành đầu bếp.

[1] Nghĩa là: người dân lấy việc ăn là việc quan trọng nhất.

Lăng Sở chỉ vào ghế sau: “Đó, tặng em.”

Một cái hộp xốp màu trắng được bọc gói rất cẩn thận, nếu không ngửi thấy mùi hải sản, chắc tôi sẽ nghĩ đây là quả bom của bọn khủng bố trong phim ảnh, khi mở cái hộp ra, bom sẽ phát nổ và người sẽ chết hết.

Tôi suýt ngất ngay tại trận, quà tặng tình yêu là cái này ư? Tôi đã nói, những người không lãng mạn, đầu óc chỉ nghĩ được những thứ khô khan như thế này thôi. Không hiểu vì sao, tôi lại có chút thất vọng.

Cho dù là hải sản tươi ngon thì bây giờ tôi cũng không thích nữa, hoa hồng hay sôcôla chỉ có trong mơ thôi. Thực tế thật phũ phàng.

Chỗ hải sản này là do Lăng Sở đích thân đi mua về, việc này cũng chẳng dễ dàng gì.

Tôi gọi điện cho Mỹ Tuệ, bảo cô ấy cùng về nhà bố mẹ tôi ăn cơm. Tôi ôm cái hộp to đựng đầy cua biển đi vào khu nhà.

Trong lòng tôi vô cùng thất vọng, không biết đến lúc nào thì hành động của Lăng Sở mới có thể khiến tôi cảm động.

Tốt, xấu. Xấu, tốt.

“Mở cửa!” Tôi ôm cái hộp khá nặng nên đành dùng chân mở cửa. Từ sau lần về nhà bị mẹ bắt đi xem mặt, đã rất lâu rồi tôi không về nhà, cho dù mẹ tôi liên tục gọi điện đến bảo tôi dẫn cái người tên là Lăng Sở về cho bố mẹ xem mặt.

Không ngờ hôm nay cả nhà đều đông đủ. Hứa Y Nam đỡ lấy cái hộp trên tay tôi, không nói câu nào. Tiểu tử này, sao lại chơi trò gì thần bí thế này?

Bố tôi bỏ tờ báo trên tay xuống, hô to: “Cố của biển ăn rồi.” Ngữ khí đó, sự thể hiện đó giống hệt như người trong thời kỳ chiến tranh chống Nhật, người ta nhìn thấy bánh ngũ cốc vậy.

Tôi bưng đĩa hoa quả đến trước mặt Hứa Y Nam, anh ấy không nói năng gì khiến tôi thấy rất lạ, Hàn Cần Hiên ngồi trên sofa đọc tạp chí truyền hình cũng không nói câu nào.

“Hai người cãi nhau à?” Tôi rất tò mò nên hỏi.

Mẹ tôi từ trong bếp đi ra, kéo tay tôi nói: “Con bé này, đứng đấy mà nói linh tinh, mau vào đây giúp mẹ đi.”

Tôi bỏ miếng táo đang ăn dở xuống, đi theo mẹ vào bếp. Mẹ tôi đang làm cua, đám cua này rất to và cũng rất tươi. Tôi cởi sợi dây buộc quanh mình một con cua, định trêu nó một chút, không may ngón tay gặp nạn. Tôi hét lên một tiếng, âm lượng có khi phải vượt qua một trăm hai mươi decibel [2].

[2] Là đơn vị đo lường âm thanh dựa trên tính chất của tai người. Âm thanh tương đương mức đau tai không chịu được là khoảng 140 decibel.

Hứa Y Nam lao vào bếp hỏi tôi bị làm sao.

Sau khi trị thương, tôi ngồi trên sofa nghỉ ngơi, không gian rất yên tĩnh, bầu không khí gia đình cũng rất lặng lẽ.

Về sau tôi mới biết, vì Hứa Y Nam hai đêm không về nhà cho nên Hàn Cần Hiên tức giận, cái gọi là “giận” ở đây thực chất là ghen.

Hứa Y Nam dỗ dành vợ hồi lâu, cắt táo, rót nước đều làm cả, thiếu chút nữa còn quỳ xuống cầu xin, nhưng đáng thương là vẫn không làm người ta vui lên được. Xem chừng chiến tranh lạnh là không thể tránh khỏi.

Sau khi đuổi Hứa Y Nam đi khỏi, tôi bắt đầu thay anh ấy giải thích. Hàn Cần Hiên đúng là một con cáo già tinh nhanh, không dễ gì dối phò. Lúc đầu nói gì chị ấy cũng không tin, cuối cùng tôi phải uốn ba tấc lưỡi, dùng hết khả năng để thuyết phục chị ấy.

Hai cái người này thật phiền phức, có chuyện gì thì phải nói với nhau chứ. Không phải tôi muốn bênh Hứa Y Nam hay bênh ai, tôi chỉ hy vọng hai người bọn họ sống hòa thuận để bố mẹ tôi không phải suy nghĩ nhiều.

Không lâu sau Mỹ Tuệ gọi cho tôi, nói là cô ấy không qua ăn cơm được vì còn phải thu dọn nốt một số đồ đạc trong nhà. Không khí trên bàn ăn như chùng hẫng xuống, Hứa Y Nam ngoan ngoãn nhận lỗi với Hàn Cần Hiên.

Lúc ra về tôi lấy phần cho Mỹ Tuệ mấy con cua. Nha đầu đó nhất định là mệt quá rồi. Tôi nghĩ có thêm người trong nhà sẽ thật ấm áp, không ngờ thực tế lại không giống như vậy.

“Trần Phi Hoàn mới gọi điện tới.” Mỹ Tuệ vừa sắp xếp quần áo vào tủ vừa bình thản nói chuyện với tôi.

“Đồ súc sinh ấy lại có chuyện gì nữa?” Tôi bỏ đồ trên tay xuống, đá giày ra khỏi chân.

“Bọn họ... tháng Mười hai sẽ kết hôn.” Mỹ Tuệ chậm rãi nói.

Tôi không cẩn thận làm rơi cốc nước, cốc vỡ tan, nước bắn khắp nền nhà.

“Cái gì? Tháng Mười hai?” Tôi thật sự không dám tin vào những gì mình vừa nghe, lớn tiếng hỏi lại.

Mỹ Tuệ đã thay áo ngủ, chầm chậm đi vào phòng. Nghĩ đến ngày người yêu mình dắt tay một người con gái khác bước vào lễ đường, chắc cô ấy cũng cảm thấy buồn.

Tôi nhìn lên bóng đèn trên đầu, không biết có nên tác thành ối tình có được nhờ cướp đoạt này hay không?

Có lẽ khi trải qua những chuyện như thế này, chúng tôi sẽ đều cảm thấy bị tổn thương. Cho dù lúc miệng vết thương đã khép lại thì chỗ bị thương vẫn để lại sẹo đau âm ỉ. Dù sao đó cũng chỉ là quá khứ, nó sẽ không quay trở lại.

Mỹ Tuệ không ăn mấy con cua tôi mang về. Có lẽ cô ấy quá mệt rồi, cũng có khi cô ấy muốn được yên tĩnh một mình. Ban đêm tôi trở dậy, thấy đèn phòng Mỹ Tuệ vẫn sáng. Ánh đèn lọt qua khe cửa chiếu sáng trên nền phòng khách, một dải sáng dài.

Tôi cũng giống như Mỹ Tuệ, có lúc nhớ tới Y Dương, bèn một mình trốn trong phòng, lặng lẽ xem lại mấy tấm ảnh cũ. Xem chừng nỗi nhớ trong lòng mỗi người rất khó mà vứt bỏ.

Thứ bảy, tôi và Mỹ Tuệ nhàn rỗi ở nhà. Cách một cánh cửa vẫn nghe thấy tiếng Hắc Tử huyết sáo dưới lầu. Tôi mở cửa sổ, hét một tiếng, tên đó đáp lại ngay.

Tôi mua một bộ bài Tây, ba người chuẩn bị tìm chút vui vẻ. Nhưng Mỹ Tuệ nói chơi ba người không vui, tôi đành gọi Lãng Sở tới.

“Người thua phải mời người thắng đi ăn.” Tôi vừa chia bài vừa giao hẹn, không có ai phản đối, thế là thành luật chơi.

Bọn họ đều thường xuyên chơi bài, chỉ có tôi là gần một năm nay không động đến món này. Chúng tôi chia làm hai phe, đúng là ý trời không chiều lòng người, Mỹ Tuệ và Hắc Tử một phe, tôi và Lãng Sở một phe.

Không biết có phải là vì vận đen hay không mà điểm số hôm nay của tôi rất thấp. Tôi giống như cây cà gặp sương muối, đổ gục trên bàn nhìn bọn họ chiến đấu. Sau mấy ván, Lãng Sở đứng thứ nhất, tôi cũng đứng thứ nhất nhưng là từ dưới lên, cục diện hai bên tạm thời cân bằng.

Ván cuối cùng, tôi thở dài nắm chặt ba cây K, Lãng Sở ngồi bên cạnh tôi, dùng mắt ra hiệu không được, tôi chuyển sang dùng chân, cho đến khi tôi đập hai cái lên đôi giày cỡ bốn mươi hai của anh ấy, Lãng Sở mới hiểu ý tôi. Anh ấy giả vờ cúi người, làm rơi cây K bích xuống sofa, tôi rất nhanh trí, giả vờ vươn người rồi rất nhanh kẹp cây K đó vào tay, hai tên ngốc kia đương nhiên không biết gì.

Sau đó, tôi như cá gặp nước, liên tục có nước bài đẹp, kết quả thế nào hẳn không cần nói cũng biết.

Mỹ Tuệ và Hắc Tử mắt tròn mắt dẹt, có chút không hiểu. Theo cách nói của bọn họ thì tôi là cá nước lợ được đổi đời. Là cá nước lợ cũng được, là cá nước ngọt cũng chẳng sao, miễn là thắng.

Hôm đó tôi thỏa ước nguyện, được bọn họ mời đi ăn pizza.

Mượn ánh đèn đường mờ ảo, tôi lại mặt dày hỏi Lăng Sở: “Nghe nói em gái anh sắp kết hôn?”

Lăng Sở lắc đầu vẻ không vui, sau đó lại gật gật đầu.

Sau này tôi không hỏi lại chuyện ấy nữa, nó chẳng liên quan gì tới tôi, chỉ khiến tôi giống như một bà mẹ lắm điều. Tôi giơ tay về phía Lăng Sở nói: “Năm lấy, về thôi.”

Đêm đầu thu, tiết trời cũng chưa lạnh lắm, chỉ là bàn tay tôi dường như đã mất đi hơi ấm. Bàn tay Lăng Sở ôm trọn bàn tay tôi. Hóa ra đã rất lâu rồi không có bàn tay này sưởi ấm cho bàn tay tôi như thế này.

Chúng tôi giống như một cặp tình nhân vô cùng hạnh phúc, đèn đường hắt bóng chúng tôi đổ dài trên đất, một ột thấp, nhàn tản đi về. Hắc Tử đã đưa Mỹ Tuệ về trước rồi, tôi và Lăng Sở chọn cách đi bộ về nhà.

“Chiều mai em có rảnh không?” Lăng Sở dặt tay tôi bước qua vũng nước trước mặt.

“Rảnh.” Tôi đáp lại hết sức tự nhiên.

“Vậy ngày mai anh đến đón em.” Nhìn thấy tôi đi khuất qua cửa, Lăng Sở mới yên tâm ra về.

Lúc mở cửa, Mỹ Tuệ giống như một con chuột chui ra từ sau cửa, ôm chặt lấy eo tôi, hỏi: “Yêu anh ấy rồi à?”

Tôi giãy giụa để thoát ra, cảm thấy mình đang thở gấp: “Đâu có, bọn tớ chỉ là bạn bè thôi.” Có lẽ tất cả những điều này xem ra đều là cường điệu thái quá, nhưng tận nơi sâu thẳm trong trái tim tôi, vị trí của Y Dương từ trước tới giờ chưa bao giờ mất đi. Tôi vẫn còn yêu anh ấy. Nếu có một ngày Y Dương hồi tâm chuyển ý mà nói với tôi: “Y Thần, chúng ta làm hòa nhé”, tôi nhất định sẽ không do dự mà nắm lấy tay anh ấy, mang hết chân tình mà nói với anh ấy: “Sau này chúng ta không chia lìa nữa, mãi mãi ở bên nhau.”

Nhưng sẽ có ngày như vậy sao? Kỳ tích có thể xuất hiện sao?

Mỹ Tuệ vỗ vai tôi cười nói: “Cứ phát triển dần dần, bạn bè cũng có thể biến thành người yêu.”

Tôi quay đầu đi, tâm trạng rối bời.

Buổi trưa đang ngủ thì công ty gọi điện đến bảo tôi lập tức đến tăng ca. Tôi lếch thếch ra khỏi nhà. Nước ép cà chua bắn trên áo sơ mi, vấy quá rộng, còn dầu tóc thì rối bù.

Lúc Lăng Sở gọi điện tôi mới nhớ ra chuyện thất hứa. Sau khi nghe tôi trình bày lí do, anh chàng quay xe rời khỏi khu nhà, bỏ qua cho tôi chuyện quên mất buổi hẹn.

Tôi cố tưởng tượng nơi mà chiều nay Lăng Sở muốn đưa tôi đến, nhưng đáng tiếc mãi mãi tôi không thể biết được. Giám đốc gõ mạnh lên bàn làm việc của tôi, tôi giật mình quay lại, mới phát hiện ra từ nãy giờ đầu óc tôi để tện đầu đầu.

Nói đến vị giám đốc kinh doanh này, tôi thực sự không muốn phải qua lại với anh ta, đầu tóc anh ta lúc nào cũng chải gôm đến bóng láng, âu phục may cách điệu, thật chẳng khác nào một tay trai lơ. Tôi nghĩ thà anh ta cứ có gì dùng đó còn hơn làm đom thể này. Anh ta đi khỏi, xung quanh tôi còn vương lại mùi nước hoa vị quế rất nồng, giống như bụi từ mặt đất bốc lên, chỗ nào cũng có. Tôi dùng quyển sổ khua mạnh bốn phía xung quanh, lại vô ý đập vào đùi Ngô Tiểu Âu đang đi từ ngoài vào.

Cô ta có kêu “á” một tiếng rồi ngồi xổm xuống, xem xét tỉ mỉ xem chân có bị thương không.

Tôi tiếp tục ngồi đó như không có việc gì xảy ra, nghĩ đến câu “oan gia ngõ hẹp”.

Ngô Tiểu Ân ngồi xổm khá lâu rồi mới vịn tay vào bàn làm việc từ từ đứng lên. “Sao cô phải diễn trò lâu như thế?” Đây là câu đầu tiên tôi muốn nói với cô ta. Bà nội đã dạy tôi rằng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có gì, còn nữa, tha thứ rồi thì nên quên, những điều này đều là đạo lý bà dạy tôi. Những lời bà nói tôi chỉ có thể hiểu hai phần ba.

Ngô Tiểu Ân lại lườm tôi một cái, sau đó còn hất quyển sổ của tôi bay mỗi nơi một tờ. Hứa Y Thần tôi làm có thể không tiếp chiêu cô ta bằng ánh mắt sắc lạnh cho được. Nếu lúc này tôi có con dao trong tay, tôi thật sự muốn moi tim cô ta ra xem thử rốt cuộc đồ con hoang đó ghét tôi đến mức nào. Tiếc là tôi lại không phải bác sĩ ngoại khoa, tôi không có quyền giải phẫu cơ thể người.

Ngô Tiểu Ân vào công ty thực tập, sau đó nhờ các mối quan hệ cá nhân, lại lập được một “chiến công hiển hách”, cho nên công ty mới đền đáp xứng đáng bằng việc giữ cô ta lại làm việc. Cô ta chuyển đến bộ phận thiết kế chúng tôi còn chưa được một tháng. Buổi tối, lúc tan sở, đèn trước cổng công ty vẫn sáng, tôi ngồi trên băng ghế, đợi phu xe Lăng Sở đến đón. Xa xa, một chiếc xe đạp dừng lại trước bậc thềm dưới lầu, Ngô Tiểu Ân đi ra, sau đó nhẹ nhàng ngồi ôm eo anh chàng đó. Tôi lập tức quay người đi, sợ cậu ta nhìn thấy tôi.

Nhờ ánh đèn vàng, nhìn thấy chiếc xe đạp đó chậm chậm đi khỏi, tôi mới quay lại. Hóa ra người bạn gái mà Hắc Tử đưa đón mấy ngày nay chính là cô ta.

“Haizz!” Lăng Sở học theo dáng điệu của tôi, buông tiếng thở dài.

“Phạm lỗi gì à?” Tôi nhìn anh ấy bằng ánh mắt khác thường, thật sự muốn nhéo hai tai anh ấy. Từ lúc nhìn thấy Ngô Tử Ân ôm eo Hắc Tử, tôi đã biết quan hệ của tôi và cậu ta phải kết thúc rồi. Cuộc sống hạnh phúc, con đường rộng lớn chúng tôi đang đi phải chia làm hai ngã.

Hứa Y Thần tôi từ trước tới nay chưa ghi thù ai, cũng vì từ nhỏ tới lớn tôi đều không thích làm mấy việc đó.

Từ đó về sau tôi cũng không mặt dày mày dạn mà ngồi sau xe Hắc Tử nữa. Mỗi khi nhìn thấy cậu ta, tôi thường tránh đi thật xa, tránh không được thì mới chào hỏi một câu.

Ngô Tiểu Ân cũng thường xuyên xuất hiện ở khu nhà tôi ở, nhưng bắt đầu từ lúc này tôi mới chạm mặt.

“Chị Y Thần, sao dạo này không mấy khi gặp chị?” Hắc Tử chống xe, tiến lại phía tôi.

“Chị Y Thần của cậu đang bận lắm.” Thực ra tôi có ý tránh Hắc Tử chỉ là vì sợ Ngô Tiểu Ân nhìn thấy. Cô ta lòng dạ hẹp hòi, có khi lại thù ghét nên hàng trăm tin đồn nhảm.

Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Huống hồ tôi cũng chẳng hề muốn gặp cô ta.

Hắc Tử ngồi lên xe, nói với tôi: “Chị Y Thần, vậy em đi trước nhé.”

Hắc Tử từ trước tới nay vẫn lễ phép như vậy, xem chừng chín năm đi học của cậu ta thật không uổng công vô ích. Từ khi Hắc Tử có người yêu, mẹ cậu ta cũng không còn bám lấy tôi nói này nói kia nữa.

Về đến cửa nhà tôi mới phát hiện ra là mình quên mang chìa khóa. Từ khi Mỹ Tuệ chuyển đến đây, tôi càng ngày càng lười, mỗi việc đi đánh thêm một bộ chìa khóa nữa thôi mà tôi cũng cảm thấy quá phiền phức. Bấm chuông mãi mà không có ai ra mở cửa. Mỹ Tuệ, nha đầu này cũng không biết đã chạy đi đâu rồi?

Tôi dựa vào góc tường cạnh cửa đợi Mỹ Tuệ quay về. Tường xi măng lạnh buốt. Một lúc sau không thể chịu lạnh thêm được nữa, tôi đứng dậy rồi lại ngồi xuống, đáng về vô cùng đáng thương. Dùng một câu nói để hình dung về tư thế hiện tại của tôi là nếu bụng thêm cái hộp thì có thể đi đến gần cầu vượt kiếm sống.

Tôi mở điện thoại ra vui vẻ chơi trò Đấu địa chủ. Cầu thang rất yên tĩnh, hồi lâu cũng không có ai qua lại, sau đó tôi lại dựa lưng vào tường ngủ thiếp đi, ngủ rất ngon lành. Chỉ là trong lúc ngủ tôi không hề buông lỏng cánh tay đang ôm chặt cái túi xách của mình.

Đúng lúc tôi chuẩn bị đưa miếng bánh kem hình con thỏ vào miệng, đột nhiên lại cảm thấy lòng bàn tay tôi đang có vật gì đó, ẩm ẩm, ướt ướt. Sau đó còn nghe thấy tiếng thở kỳ lạ.

Tôi choàng mở mắt, cách chỗ tôi ngồi không đến năm centimet có một con chó đen to lớn. Nào tôi hoàn mất đi khả năng khổng chế: “Mẹ ơi”, sau khi kinh ngạc hết lên, tôi giống hệt một con bọ chét bay lên, rồi vội vã bỏ chạy.

Con chó đó cất tiếng sủa, tiếng nó như từ một nơi rất xa vọng đến, tim tôi đập thành thịch như một kẻ phát điên, lại vừa giống một phạm nhân không tìm thấy cửa ra của nhà tù. Tôi cúi đầu nhìn bàn tay bị con chó liếm, tức giận chửi chửi vào quần bò. Nước dãi chó rất dính, chửi mãi mà không đi hết.

Tôi vòng tay ôm lấy người, ngồi đợi trên chiếc ghế dài dưới lầu, nhớ lại chuyện vừa xảy ra. Hình như vừa xong vì căng thẳng quá khiến tôi quên mất điều gì đó, lắc đầu thật mạnh, tôi mới nhớ ra, con chó đó đã bị người ta dắt đi, mà người dắt đó chính là Lăng Sở.

Tôi lớn tiếng trách mắng, đứng bật khỏi chiếc ghế, đi lên nhà. Tôi thừa nhận là tôi sợ chó. Từ nhỏ đã sợ, và còn sợ đến lúc chết. Từ xa có hai bóng đen tiến về phía tôi, chân tôi không khỏi run lên. Nghĩ lại vừa xong tôi và con chó đen đó còn tiếp xúc thân mật, tim tôi không khỏi đập loạn lần nữa.

“Y Thần, em chạy nhanh thật đấy.” Anh chàng đó lên tiếng giảng hòa trước.

“Tìm bà nội có chuyện gì?” Đây là câu tôi thường dùng nhất khi bị kích động.

Lăng Sở chấp tay chào tôi một cái, rồi cười khoe hai chiếc răng cửa trắng bóng nói: “Người lớn nhà anh hơn tám mươi tuổi rồi, em so bì với bà làm gì.”

“Ai?”

“Bà nội anh.”

Những lời Lăng Sở nói nghe chừng không có lỗi, chỉ là mỗi chữ đều như phản bác lại suy nghĩ của tôi, anh chàng này rất giỏi ăn nói, xem ra đây đúng là một tài năng ẩn dật.

Tôi nói tránh sang chủ đề chủ đề khác: “Anh không đi làm đi, không có chuyện thì đến đây làm gì?”

Lăng Sở dắt con cho tên là Đậu Đậu đó ngồi xuống chiếc ghế dài. Anh ấy vừa vuốt lông nó vừa chỉ đạo nó ngồi xồm trên đất. Tôi tìm một chỗ cách xa anh ấy, ngồi xồm xuống nhìn anh ấy say sưa trêu chọc con chó.

Từ trước tới giờ tôi chưa từng nghe nói tới chuyện Lăng Sở nuôi một con chó, cũng không hề biết mình đã hai mươi tư tuổi rồi mà vẫn còn sợ chó đến thế.

Lăng Sở dắt con chó vừa to vừa cao tên Đậu Đậu đó lại gần tôi hỏi: “Đẹp không? Sờ thử đi.”

“Này, cả hai tránh xa tôi một chút.” Tôi lườm anh ấy.

“Lại đây, sờ thử đi, thích lắm.” Lăng Sở khen nức nở.

Tôi giả bộ cười, sờ tóc gáy bước lên trước đưa tay ra, rồi vội vàng “ôi” một tiếng rồi rút tay lại nói: “Hừm, cái đuôi đẹp thật.” Tôi cũng không hiểu nổi mình lấy đầu ra dững cảm để sờ vào con chó như thế, lại còn bình tĩnh đến vậy.

Lăng Sở nhếch miệng cười, không hề làm dáng: “Sao lại phải sợ như thế chứ?”

Tôi đá một hòn sỏi vào chân Lăng Sở, con chó cúi đầu trên đất ngửi ngửi.

Nhớ lại trước đây, khu nhà này cũng từng có một con chó, trông rất bẩn thỉu, lông trên người bết cả lại, thân hình còm cõi, chân khảng khiu như que củi. Nó thường nằm trên chiếc thảm chùi chân đặt trước cửa các nhà. Sáng sớm, người trong nhà trở dậy đi làm là nó lặng lẽ rời đi. Hình như nó là một con chó hoang. Nó rất nhỏ, lại không biết cắn người, cho nên tôi không sợ nó. Có lúc nó ngủ ngoài cửa nhà người ta, chủ nhà sợ bẩn nên đuổi nó đi. Cũng có mấy lần con chó đó nằm trên thảm chùi chân nhà tôi ngủ. Tôi liền xem trong nhà có gì ăn được mang ra ngoài cửa cho nó một ít. Lần đó, tôi dậy muộn, vội vội vàng vàng chạy đến công ty, lúc ra đến cổng khu nhà bỗng gặp con chó đó run rẩy quỳ trên đất. Hình như nó đang đói, toàn thân ướt nhèm. Tôi động lòng bỏ ra hai hào mua cho nó một khúc dồi nướng, nó chạy đến, há miệng ngậm lấy rồi ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi bận nhìn đồng hồ nên cũng chẳng để tâm đến nó nữa. Buổi tối tôi đi làm về, con chó vẫn ngồi chờ ở đấy, nhìn thấy tôi đi đến, nó vui mừng vẫy đuôi và đi theo tôi về nhà. Tôi nghĩ bụng, xong rồi, tôi đã tự rước họa vào thân, con chó đó bám theo tôi không rời, đuổi thể nào cũng không được, sau đó tôi không bao giờ cho nó đồ ăn nữa. Rất lâu sau, nó cũng thôi không bám theo tôi nữa, tiếp tục nằm ngoài cửa các nhà ở đây. Suốt cả mùa hè đều như vậy, đến mùa thu trời lạnh hơn thì không thấy nó đâu nữa.

Bây giờ nhớ lại, tôi thấy có chút day dứt.

Lăng Sở dắt con chó đó đến bên tôi hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Tôi hoang mang đứng lên, xua tay nói: “Tránh xa tôi ra một chút.”

Cho đến lúc Lăng Sở nói với tôi, con chó này không phải là của anh ấy, mà là của một đồng nghiệp, anh ấy về thăm nhà nên mang nó đến nhờ Lăng Sở nuôi hộ một ngày. Tôi cười cười yên tâm, vội vàng nói: “Thế thì tốt, thế thì tốt.”

Gọi điện cho Mỹ Tuệ thì cô ấy đang đi trên đường, Lăng Sở mở xe lấy cho tôi chai nước khoáng, nhưng nhớ ra lòng bàn tay mình mới bị con chó đó liếm láp, tự nhiên tôi không thấy khát nữa. Lần này không phải là vì sợ, là tôi giữ vệ sinh mà thôi.

Thấy tôi đứng đó bất động, “chủ nhân” của con chó đó cũng đứng yên không nói. Mắt Đậu Đậu rất to và sáng, nhìn như mặt hồ thăm thẳm, lông của nó cũng rất mềm và mượt. Xem ra chủ nhân của nó tốn không ít tiền của và công sức để chăm sóc nó.

Nếu mang cho tôi một con chó, bảo tôi nuôi, tôi sẽ cảm thấy đó là một thú vui xa xỉ. Người còn chưa nuôi nổi, nói gì đến nuôi chó. Tôi cho rằng đó là những việc dành cho những người có tiền, mua bánh quy cho chó, mua nước hoa cho chó, tiền đó tôi không chi trả nổi. Những chuyện này đối với tôi mà nói chỉ là những chuyện xa vời.

Tôi vẫn ngồi cách xa, có lẽ phải cách đến bốn, năm mét.

“Ôi! Con chó này ở đâu ra vậy!” Mỹ Tuệ như gà nhìn thấy thóc, chạy như bay đến bên con chó như thể hai bên đã quen thân nhau từ trước vậy.

Tôi gọi Mỹ Tuệ quay lại, hỏi lấy chìa khóa nhà. Mỹ Tuệ là người rất thích động vật. Cô ấy thường xuyên mở lồng từ bị mang đám chó hoang, mèo hoang về nhà nuôi, nhưng cuối cùng chẳng có mấy con ó thể sống lâu ở đó. Bố mẹ cô ấy thường mang chúng đi cho người thân nuôi dưỡng, hoặc nuôi chúng vài ngày rồi lại thả cho chúng đi.

Tôi tìm thấy một câu nhại tục ngữ rất thích hợp cho hoàn cảnh này, đó là: “Nuôi chó nuôi đến cùng, tiền Phật tiền đến tận Tây phương.”

Sau khi lấy chìa khóa, tôi một mình đi lên nhà, không biết bọn họ đã đưa con chó đi dạo mấy vòng quanh sân rồi. Tôi thò đầu nhìn qua cửa sổ nhìn xuống dưới, không ngờ lại nhìn thấy Hắc Tử ôm eo Ngô Tiểu Âu đi vào tòa nhà. Thật là Nguyệt Lão [3] se nhaim dây tơ hồng nên bọn họ mới ở bên nhau.

[3] Nguyệt Lão: nhân vật trong thần thoại Trung Quốc, chuyên quản việc hôn nhân ở thế gian.

Nếu thế dây tơ hồng của tôi hiện giờ đang ở đâu?

Mỹ Tuệ ngẩng lên, nhìn thấy tôi đứng bên cửa sổ liền gọi với lên: “Y Thần, mau xuống đây đi!” Tay tôi đang vén tấm rèm cửa sổ, đột nhiên buông thõng, thật là không muốn chết. Mặc kệ Mỹ Tuệ gào lên gọi tôi, tôi giả vờ không nghe thấy, ngồi trên sofa gọt táo ăn. Lúc sau vẫn thấy Mỹ Tuệ gọi, âm thanh xuyên cả kính cửa sổ, vọng vào trong phòng. Tôi không chịu được bèn nhào người ra ngoài cửa sổ vẫy tay ra hiệu, sau đó xỏ vội đôi dép lê, đi xuống dưới lầu.

“Làm cái gì trên đó vậy?” Mỹ Tuệ phải sạch bụi bẩn dính trên người tôi, giọng rõ ràng là đang chất vấn.

“Cái đó...” Tôi vẫn còn ngậm miếng táo trong miệng, hình tượng không được đẹp dẽ cho lắm.

Anh chàng Lăng Sở không biết đã lạc đi đâu rồi, chiếc xe của anh ta cũng không thấy đâu nữa. Kể cả con chó có tên Đậu Đậu ấy cũng không biết đã chạy đi đâu mất. Tôi đột nhiên muốn hắt xì hơi, sau đó quay người ngẩng đầu ngắm mặt trời lặn. Trên kính cửa sổ tầng ba có một bóng đen, Ngô Tiểu Âu đang đứng bên cửa sổ nhà Hắc Tử. Chúng tôi, bốn mắt nhìn nhau một lúc rồi cô ta mới chịu quay người rời đi với tốc độ của ánh sáng.

“Tiện nhân!” Tôi lỡ miệng nói ra từ không mấy dễ nghe đó, có lẽ là cơn giận trong lòng đột nhiên bộc phát. Chẳng gì thì cũng chính Ngô Tiểu Âu này đã làm tôi mất mặt trước cả công ty.

“Mắng ai thế?” Mỹ Tuệ đi bên cạnh, có vẻ vô cùng tò mò.

Tôi quay người đi lên lầu, đi một mạch lên tận tầng năm rồi mới đứng lại thở hổn hển. Vào nhà là tôi nhào ngay lên giường, ầm ỨC trốn trong chăn.

“Bảo cậu giữ Lăng Sở ở lại ăn cơm, kết quả lại nói thành mang con chó đó về trả cho chủ nó, thật là quá...” Mỹ Tuệ lẩm nhẩm như một bà già lẩm nhẩm.

Tôi trốn kĩ trong chăn, bụng nghĩ, đi càng tốt, ai thích giữ anh ấy ở lại chứ. Nằm cuộn tròn trên giường hồi lâu, tôi cảm thấy đầu óc rối loạn như một búi dây gai. Xoay người không biết bao nhiêu lần, cuối cùng tôi cũng không chịu được nữa, phải thò đầu ra khỏi chăn, hướng ra phòng khách, gọi: “Mỹ Tuệ!”

Mỹ Tuệ như cô dâu mới về nhà chồng, nhẹ nhàng đáp lại.

Tôi cũng lấy giọng nhẹ nhàng, nói với cô ấy: “Bạn thân yêu, tối nay làm món mì xào được không?”

Một lúc sau, vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, sau đó từ phòng bếp vang lên hàng loạt âm thanh. Tôi nhảy vội xuống giường, dép cũng không kịp xỏ, chạy vội vào bếp. Mỹ Tuệ cầm dao họt hoa quả đứng đờ ra ở giữa bếp, ánh mắt đầy vẻ hoang mang. Tôi dõi mắt theo hướng tay cầm dao của cô ấy, một con cá đang giãy giụa trong túi trên bàn bếp.

Tôi đứng đó cười nghiêng ngả. Mỹ Tuệ vứt “choang” con dao xuống đất. Nha đầu này bị dọa đến ngốc mất rồi.

Ngừng một lát, Mỹ Tuệ ra lệnh cho tôi đi dép vào rồi vào bếp nhặt rau thơm giúp cô ấy. Tôi mặc tạp dề, ngồi trên ghế cao đánh vảy cá bằng dao thái rau. Cá đã được mổ, lấy hết ruột mà vẫn cố nẩy người lên mấy cái trong tay tôi, chỉ là chết thì cuối cùng cũng vẫn là chết.

Tôi chưa từng mổ cá, hồi nhỏ mới chỉ được xem mổ gà. Hóa ra mổ cá và mổ gà không giống nhau.

Mỹ Tuệ đem cá đi rửa mà như thể đang báo thù nó, nha đầu này bắt đầu trở tài làm món từng thử quế ngư [4], tôi ngồi một bên theo dõi.

[4] Một món ăn làm từ cá, là món ăn tiêu biểu mang phong vị của vùng Giang Tô – Trung Quốc.

Làm cá xong, tay tôi đầy mùi tanh, cho dù đã dùng hết nửa bình nước rửa tay mà mùi tanh ấy vẫn còn. Trước đây, tay tôi cũng từng có mùi tanh của máu.

Mỹ Tuệ bận rộn đi lại trong bếp, cuối cùng tôi cũng hiểu Từng thử mẩu quế ngư mãi mãi ngon hơn mì xào. Lúc mùi thơm nhẹ nhàng bay lên, tôi càng khẳng định ăn ngon đối với tôi rất quan trọng, lại nhớ đến món thịt bò bít tết ăn kèm khoai tây của Y Dương, không biết đã bao lâu, bao lâu rồi không gặp anh ấy.

Có lúc tôi không cưỡng lại được ý muốn nghĩ cách đến Bắc Kinh thăm anh ấy, nhưng cuối cùng vì vô vàn lý do mà không thực hiện được.

Ăn cơm xong, tôi ngồi một mình trong góc phòng ngủ hút thuốc, đèn tắt rồi, cả gian phòng tối mờ. Vô tình tôi lại nghe thấy tiếng dép của Mỹ Tuệ quét trên nền nhà nhưng quay lại nhìn hai lần đều không thấy. Tôi nép chặt vào góc tường, đầu trống rỗng.

Ánh đèn trong phòng Mỹ Tuệ sáng đến quá nửa đêm, tôi sợ nói ra cô ấy lại thêm nghĩ ngợi, hơn nữa, cũng không biết phải nói thế nào mới được.

Lúc này, điện thoại để trên bàn bỗng đổ chuông, rung âm ỉ. Tôi đứng bật dậy, vội vàng dập tắt điều thuốc trong tay, chạy đến nhận điện thoại.

Không biết là ai gọi nữa, mới có một hồi chuông đã tắt máy rồi. Tôi xòe tay xoa xoa vào quần áo, trời chưa lạnh lắm mà bàn tay tôi đã lạnh như băng.

Tôi ấn vào số 1 trên bàn phím, vị trí quay số nhanh đó mãi mãi thuộc về Y Dương.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.” Chỉ nghe tiếng cô nhân viên tổng đài nói với tôi.

Ánh trăng chiếu lên cửa sổ nhà tôi. Tôi nghĩ rằng sẽ không có ai có thể ở bên tôi cả đời, con người ai cũng phải cô độc, ai cũng sẽ phải cô đơn. Cũng giống như bầu trời đêm nay vậy, tôi chỉ nhìn thấy một vì sao.

Nghĩ quá nhiều thường sẽ mất ngủ, nhưng không biết vì sao, sau đó tôi ngủ rất ngon.

Hôm sau, trên đường về nhà, một chiếc xe đi lướt qua tôi, bấm còi inh ỏi, không cần nhìn cũng biết là Lăng Sở.

“Tôi đói rồi, muốn đi ăn bánh ngọt.” Câu này là câu đầu tiên tôi nói với anh ấy. Không hề nhận thấy đó là yêu cầu vô lý, chỉ biết là cứ gặp anh chàng này là tôi lại nói thế. Giá có một xiên kẹo hồ lô, đáng tiếc là bây giờ người ta không còn bán nữa.

“Gần công ty em hình như có một cửa hàng bánh ngọt mới mở. Anh nhớ lúc đi trên đường đã nhìn thấy.” Nói rồi, Lăng Sở đánh tay lái, quay xe lại.

Tôi vừa muốn nói câu gì đấy thì sẽ đã rẽ rồi. Tôi đánh giả vờ im lặng, cười mà không đáp. Tôi hối hận vì tại sao tự nhiên mình lại nói muốn ăn bánh ngọt, lại còn là bánh ngọt sôcôla dài của nhà Hắc Tử.

Lúc xe dừng bên đường, tôi giả vờ bị đau bụng, Lăng Sở có vẻ thắc mắc, chắc đang nghĩ bụng tôi vừa mới khỏe như thế, sao đột nhiên lại đau bụng ngay được.

Tôi khẽ cười cười với anh ấy: “Anh đi mua bánh đi, tôi ngồi trong xe đợi anh.”

Lăng Sở lo lắng nhìn tôi, mở cửa xe, đi vào cửa hàng bánh ngọt nhà Hắc Tử.

Tôi ngồi trên xe, uể oải nghe chương trình trên đài phát thanh, ngắm nhìn dòng xe đi lại trên đường. Bên ngoài gió rất to, bụi bay mù mịt. Tôi nhìn thời gian trên điện thoại, đã hơn mười phút rồi. Lăng Sở này rốt cuộc là đi mua bánh ngọt hay đi làm bánh ngọt, tôi đưa hai tay ôm đầu về vô cùng buồn chán.

Cửa xe mở ra, Lăng Sở đưa cho tôi hai hộp bánh: “Gặp hàng xóm mà sao không qua chào hỏi một câu?” Dáng vẻ anh ấy đầy nghi ngờ hỏi tôi.

“Sao?” Tôi không hiểu ý Lăng Sở, bèn hỏi ngược lại.

“Đó là hiệu bánh nhà Hắc Tử, không phải sao? Cậu ấy còn nói cho anh biết em rất thích ăn loại bánh sôcôla thanh dài, nhưng không may loại bánh đó trong quầy đã bán hết rồi, thế là cậu ấy còn đặc biệt làm cho em hai cái cỡ lớn.” Nói xong, Lăng Sở cười rạng rỡ.

Tôi mở hai cái hộp, quả thực là bánh to hơn nhiều so với loại vẫn bày bán trong tủ kính. Tôi tham lam đưa tay bẻ một miếng bánh cho vào miệng, vị ngọt lịm.

“Hắc Tử có biết anh mua bánh cho tôi không?” Tôi đẩy nắp hộp lại, nhìn sang Lăng Sở.

“Trí nhớ của em không được tốt cho lắm nhỉ?” Lăng Sở không giải thích, chăm chú lái xe.

Đột nhiên nhớ đến chuyện bốn chúng tôi đã cùng chơi bài, tôi hiểu ra. Tôi nhìn dòng người đứng phía trước hỏi: “Sao lại dừng?”

Lăng Sở đưa mắt quan sát bên ngoài rồi trả lời: “Đang đèn đỏ.”

Tôi ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của Lăng Sở, ánh nắng mặt trời rất chói mắt, giống như chiếc đèn pin khổng lồ rơi thẳng vào mắt tôi. Tôi vừa ăn bánh ngọt vừa ngắm nhìn dòng người dừng đèn đỏ.

Tôi dùng nữa xiên một miếng bánh ngọt dứt cho Lăng Sở, anh ấy cười cười nói: “Không ngờ trên đời còn có loại bánh ngọt ngon như thế này.”

Tôi không biết Lăng Sở có tán thành với ý kiến của tôi không, chỉ biết đây là hương vị có một không hai mà tôi thích.

Cửa hàng bánh rất vắng vẻ, lúc xe chạy qua, tôi nhìn thấy Hắc Tử treo tấm biển: “Tạm nghỉ”. Con đường quen thuộc, cửa hàng quen thuộc, chỉ là rất lâu rồi tôi không tới đó.

“Y Thần à, lâu rồi không gặp.” Mẹ Hắc Tử chạy lại, tay trái xách làn rau, tay phải xách đủ loại gà, vịt, thịt, cá.

Tôi cười “hi hi”, nghĩ bụng chỉ là bác không nhìn thấy cháu, chứ cháu ngày nào cũng nhìn thấy bác.

Mẹ Hắc Tử có hàm răng khấp khểnh, bác cười rất tươi khoe với tôi: “Hắc Tử đã tìm được một cô bạn gái rất tốt rồi.” Tôi nhận ra trong giọng nói của bác ấy có chút run run vì xúc động.

Tôi đứng một bên, giả bộ lắng nghe. Mẹ Hắc Tử giữ chặt cái túi đựng con cá còn đang giãy giụa, hỏi tôi: “Y Thần, cháu có biết mổ cá không?” Dáng vẻ bác ấy lúc này hơi giống những đặc vụ của Thượng Hải trước đây, cà nhắc cà nhích đến gần tôi hỏi.

Còn chưa kịp suy nghĩ xem nên nói thế nào thì từ “biết ả” đã nhanh chóng buột khỏi miệng tôi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi lại giống như mấy hôm trước, đeo tạp dề ngồi trên ghế cao ngoan ngoãn dùng con dao thái rau rất sắc đánh vẩy cá, lúc tôi moi ruột cá, mẹ Hắc Tử ở trong bếp vui đến mức cười nói không ngớt, có lúc còn ngân nga mấy câu hát.

“Y Thần à, Hắc Tử và bạn gái nó sắp về rồi, cháu cũng ở lại cùng ăn cơm nhé.” Mẹ Hắc Tử vừa thái rau vừa liến thoắng mời tôi, nghe xong câu này, tôi cũng nhanh chóng mổ cá, moi ruột, móc mật, sau đó rửa sạch hai bàn tay dính đầy máu cá tanh ngòm, cởi tạp dề rồi ra khỏi bếp. Mẹ Hắc Tử cố giữ tôi lại, để tránh cảnh giằng co khó xử, tôi nhanh trí ấn nút cuộc gọi giả trên di động, điện thoại liền đổ chuông, tôi vội vã ấn nút nghe.

“Được, tớ về ngay đây.” Câu nói này cuối cùng đã hoàn thành sứ mệnh của nó là kết thúc cuộc giằng co.

Mẹ Hắc Tử dắt tay tôi, tay bác ấy dính đầy bột mì tiến tôi lên lầu, lý do là tôi phải về nhà thay quần áo. Tôi tắm hơn ba mươi phút, dùng hết bột giặt đến xà phòng thơm, nước rửa bát... để khử hết mùi cá tanh dính trên tay. Đây là lần thứ hai tôi mổ cá. Người ta thường nói, sống trên đời, nếu làm điều gì sai ác, đến lúc chết đi sẽ bị giáng trả, phải nếm trải những chuyện đó. Tôi bán tín bán nghi, từ sau khi sát sinh đến nay, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Đúng lúc ấy có người dùng lực đẩy cửa, tôi giật mình, rửa sạch tay, chạy vội ra cửa.

“Dì à, mời dì vào nhà ạ!” Nói rồi, tôi đẩy cửa ra.

Người phụ nữ nhìn bề ngoài rất bình thường này là mẹ Mỹ Tuệ, thân hình mảnh mai, da dẻ mịn màng, đúng là người Thượng Hải điển hình. Hồi học đại học, tôi thường đến nhà dì ấy ăn tiệc mà không cần có lý do gì cả. Món khoai tây chao đường của dì ấy có chết tôi cũng không quên được. Tôi tìm một vòng quanh bếp mới thấy cái cốc uống nước để trên tủ bát.

“Mỹ Tuệ không có nhà, dì tìm cậu ấy có việc gì không ạ?” Tôi đưa trà mời dì ấy.

“Nha đầu đó từ khi chuyển đến đây, chưa về qua bên nhà lần nào, dì và chú cháu rất nhớ nó.” Dì ấy quay đầu nhìn khắp nhà một lượt.

Tôi cúi đầu lẩm nhẩm tính toán, Mỹ Tuệ chuyển đến đây cùng lắm cũng mới được mười mấy ngày, có lâu lắm đâu. Đúng thật là con gái rượu thì nhất định phải giữ chắc trong tay kéo mắt, ngậm chặt trong miệng kéo tan. Tôi có chút đổ kỵ, mẹ tôi lại chẳng quan tâm đến tôi như thế. Cũng là mẹ và con gái mà sao lại xa cách nhau như thế chứ?

Tôi gọi cho Mỹ Tuệ, nói nha đầu đó phải về nhà ngay.

“Y Thần, gần đây cháu thế nào? Sao lâu rồi không thấy cháu qua nhà dì chơi?” Dì ấy vỗ vỗ vai tôi, quan tâm hỏi han.

“Dì à, đi làm rồi mới biết bạn thế nào, không giống như hồi còn đi học, muốn đi đâu là đi đấy. Đến bây giờ cháu mới hiểu được nỗi khổ này của con người.” Tôi càng nói càng diễn cảm, giống như đang đọc diễn cảm một đoạn tiểu thuyết ngôn tình vậy, lại như có ý nịnh hót, biện hộ.

Nói xong, tôi ngẩng lên đã nhìn thấy Mỹ Tuệ xuất quỷ nhập thần bước vào, sau khi chào hỏi, tôi liền kiểm soát cơn giận để lui vào phòng.

Hoàn cảnh này đột nhiên khiến tôi nhớ tới mẹ, cho dù là khoảng cách gần như thế vẫn cảm thấy nhớ, rất nhớ.

“Mẹ, mẹ đang làm gì thế?” Số điện thoại di động của mẹ tôi thực sự rất khó nhớ.

“Chăm bài thi. Nha đầu này, con không đi làm à?” Mẹ tôi luôn dùng giọng điệu răn dạy của bề trên để nói chuyện với tôi, đó là nỗi buồn của người thời nay.

Lúc trước tôi muốn nói chuyện với mẹ, bây giờ nghe bà nói chuyện công việc, cổ họng tôi như bị mắc xương, chẳng nói được gì nữa.

“Con tan làm rồi, không có chuyện gì đâu ạ, là nhớ mẹ thì gọi điện thôi.” Tôi hoang mang giải thích.

Giọng mẹ tôi hơi khàn, hình như bà bị cảm. Tôi luôn cảm thấy thiếu hơi ấm của mẹ, có thể từ nhỏ đến lớn đã luôn thấy như vậy. Người ta thường nói, con cái mắc nợ bố mẹ cả đời này, không biết câu nói đó đúng hay sai nữa. Nếu như là mắc nợ, vậy tại sao lại mắc nợ?

Mỹ Tuệ đi ăn tiệm cùng mẹ cô ấy, tôi dẫn đo hồi lâu rồi mới lựa chọn ở nhà ăn mì.

Tôi không tránh khỏi cảm thấy cô đơn, không chịu nổi, bèn gọi điện cho Y Dương. Nhạc chờ điện thoại của Y Dương trước đây là Bà xã, bà xã, anh yêu em, bây giờ đã đổi thành bài hát Yêu một người là sai lầm. Tôi ngây người hồi lâu, sau đó từ từ tắt máy. Lẽ nào sau khi chia tay người ta sẽ hối hận vì đã yêu?

Sau đó, anh gọi lại, tôi lấy hết dũng khí nhấn nút nghe.

“Y Thần à, có chuyện gì không?” Giọng nói của Y Dương thay đổi rồi, ngữ khí cũng thay đổi, ngay cả câu nói này cũng mang âm sắc của giọng Bắc Kinh. Có lẽ thời gian lâu như vậy đủ giúp anh ấy thích nghi với cuộc sống ở nơi thành đô xa lạ đó.

Tôi do dự một lát, thật sự không biết mình phải nói gì nữa.

“Em đang làm gì vậy? Đã ăn cơm chưa?” Y Dương hỏi tiếp.

Đột nhiên, nước mắt tôi lại ứa ra, dù tôi không hề muốn khóc. Câu nói của Y Dương vẫn khiến tôi xúc động như vậy, bởi vì trong lòng tôi, vị trí của anh ấy mãi mãi không thay đổi.

Tôi dùng tay bịt chặt miệng, cố ngăn tiếng nấc nghẹn vọng vào điện thoại.

Lúc này tôi rất muốn nói với Y Dương, em gọi điện thoại cho anh vì em nhớ anh, việc duy nhất em đang làm lúc này là ngồi nhớ anh. Còn nữa, em ăn tối rồi, ăn mì ăn liền, em đang rất muốn ăn khoai tây chiên anh làm.

Muốn nói nhiều như vậy, nhưng kỳ thực này giờ tôi vẫn im lặng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống điện thoại đang cầm trên tay, nhỏ cả xuống bức ảnh chúng tôi chụp chung ngày trước. Có lẽ sau này, bức ảnh này sẽ trở nên nhàu nhĩ, giống như ký ức bị hong khô.

Khi nhớ tới Y Dương, tôi thường nhớ tới những kỷ niệm đẹp đẽ mà chúng tôi đã từng có, ấm áp, ngọt ngào...

Lúc Y Dương gọi điện, điện thoại của tôi đã sắp hết pin, không nhớ rõ chúng tôi đã nói những gì, chỉ thấy câu nói: “Nhớ bảo trọng” của Y Dương khiến tim tôi lại đau nhói.

Thời gian trôi đi rất nhanh, xuân, hạ, thu, đông, bốn mùa luân chuyển. Tôi buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy tôi vẫn còn kịp tận hưởng không khí dễ chịu của mùa thu thì đất trời đã chuyển sang những ngày đầu đông mất rồi.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài khu nhà tôi ở đã mọc lên mấy tòa nhà cao ốc, dường như chỉ sau một đêm đã được xây xong, cứ như dùng cây đèn thần của Aladin để ước vậy, thật là thần tốc.

Xét cho cùng, mấy tháng gần đây, ngày nào cũng như ngày nào, tôi đi làm, ăn cơm, đi ngủ, và còn có cả nhớ Y Dương nữa.

Tại sao con người được coi là động vật cao cấp? Là vì con người có tình cảm, và chính thứ tình cảm này đã giằng vò tôi đến một mức vô cùng.

Tôi ngồi trên sofa, không biết liêm sỉ mà gọi điện cho Lăng Sở. Giọng run run, giống như bị trúng gió, nói là vì thèm ăn dâu tây nên lạc cả giọng. Lăng Sở vội tắt điện thoại, mặc áo khoác dày, chạy ngay đến siêu thị gần nhất mua dâu tây tươi cho tôi. Còn tôi thì lười nhác nằm trên sofa, đắp một cái chăn rất dày, không hề động dậy.

Tôi rất thích ăn hoa quả trái vụ, ví dụ như mùa hè tôi hay thèm ăn quýt, mùa thu tôi lại thích ăn đào, mùa đông tôi lại thích ăn dâu tây. Tôi cảm thấy sở thích về hoa quả của mình thật không giống với người bình thường chút nào.

Có lần, tôi tìm mua ở rất nhiều nơi mà không mua được dâu tây tươi, bởi vì đã hết vụ. Sau đó Lăng Sở gọi điện cho tôi, tôi lạnh lùng nói với anh ấy rằng cho dù có phải đến Mexico cũng phải đi. Quả nhiên sau đó anh ấy đi tìm thật.

Kỳ thực tôi nghĩ là không tìm được cũng không sao, nhưng tính khí ngang ngạnh, ương bướng đã khiến tôi cứ khẳng khẳng nói với Lăng Sở như vậy.

Tôi lo lắng nhìn điện thoại, đã một tiếng hai phút rồi. Bây giờ đã là bốn giờ chiều, điện thoại của anh ấy lại không gọi được, luôn trong tình trạng tắt máy. Tôi cũng không còn bụng dạ nào mà xem ti vi nữa, vội vàng mặc thêm áo rét, đi xuống dưới lầu ngóng anh ấy. Tình cảnh của tôi lúc đó giống như một người bị kẹt ở cửa, ra không được, vào cũng không xong, khổ sở vô cùng.

Lúc trời sẩm tối, từ xa tôi nhìn thấy dáng người đã khiến lòng tôi đang như có lửa đốt vì phải chờ lâu như vậy, sau đó giống như một đứa trẻ đáng thương bị lạc tìm mãi không thấy nhà, tôi muốn lao vào vòng tay của Lăng Sở.

Lăng Sở không nói gì, vui vẻ đưa dâu tây đến trước mặt tôi, giọng khàn khàn nói với tôi: “Dâu tây của em.” Tôi choàng tay qua vai anh ấy, dáng vẻ rất đáng thương. Hóa ra con người đều là những sinh linh mềm yếu. Cho dù tôi không biết người phải nổi giận trong trường hợp này là tôi hay anh ấy.

Lăng Sở không nói cho tôi biết anh ấy phải đi bao nhiêu nơi mới mua được chỗ dâu tây này. Tôi lo lắng lấy thuốc và nước ép anh ấy uống, còn bắt anh ấy cặp nhiệt độ nữa. Tôi đem dâu tây ép thành nước cho anh ấy uống. Lăng Sở giống như một sinh mệnh yếu đuối đợi người khác đến bảo vệ. Đúng thế, anh ấy vì tôi mà ốm một trận.

“Đó là gì vậy?” Lăng Sở chỉ cốc nước đỏ đỏ trên tay tôi, hỏi.

“Máu người.” Tôi trả lời

Cuộc sống của tôi cứ thế trôi đi, hằng ngày có cơm ăn cũng là hạnh phúc rồi. Thời tiết rất lạnh, không khí trong khu nhà càng lạnh lẽo hơn. Hắc Tử xuất quỷ nhập thần xuất hiện sau lưng tôi, cái người gọi là Ngô Tiểu Âu ấy bây giờ chỉ là người đã từng đi qua đời tôi, cô ta nghỉ việc ở công ty, rồi “bắt cóc” Hắc Tử cùng về nhà cô ta. Hắc Tử nói với mẹ là ở đó buồn bán dễ hơn, kiếm được nhiều tiền hơn, đợi bọn họ kiếm được nhiều tiền rồi sẽ kết hôn. Mẹ cậu ta tuy rất đau lòng nhưng cũng đành ở đây đợi con trai quay về.

Tôi cho rằng tiền kiếm biết bao nhiêu là đủ, càng kiếm càng thiếu, cho nên tôi không mấy tin vào những lời cậu ta nói.

Trước khi chuyển đi, Hắc Tử cũng không thém tạm biệt tôi lấy một lời, chỉ nhờ mẹ cậu ta chuyển cho tôi hai cái hộp. Tôi mở ra, bên trong đều là bánh ngọt. Nghe nói cửa hàng bánh ngọt của Hắc Tử đã được bán lại cho người khác. Sau khi cậu ta chuyển đi, tôi đến nhiều cửa hàng bánh ngọt khác nhưng cũng không thể nào tìm được loại bánh sôcôla thanh dài như ở đây. Ông chủ những cửa hàng kia rất nhiệt tình giới thiệu cho tôi những loại bánh ngọt đặc biệt khác nhưng tôi đều không thích, sau đó lặng lẽ bỏ đi.

Người xưa nói rất đúng, người đi trà cũng nguội.

Từ đó về sau, tôi không còn gặp lại cái người tên là Hắc Tử ấy trong khu nhà này nữa, cũng không nghe thấy tin tức gì liên quan đến cậu ta.

Tuổi trẻ yêu đương có ai mà không quẩn quýt, cũng giống như chúng tôi đã từng kề vai sát cánh, cũng từng như hình với bóng, cũng từng tâm đầu ý hợp, chỉ là đôi bên còn chưa kịp nói lời chia tay thì những hồi ức đó đã bị bụi phủ lên từng lớp, từng lớp một.

Hóa ra chúng tôi luôn sống rất dừng cảm.

Tôi vẫn ở phòng 501 trên tầng năm. Mỹ Tuệ mới được thăng chức nên càng bận rộn. Cô ấy cả ngày vất vả như con bò già vẫn phải kéo xe. Mùa đông ở nơi đây chưa có tuyết rơi, tôi đã thấy rất thương cô ấy.

Tôi chui vào trong cái chăn dày, lười biếng cuộn mình trên sofa, không ngừng bấm điều khiển chuyển kênh. Vì một chương trình hài chẳng buồn cười chút nào mà cười nghiêng cười ngả.

Cuộc sống của tôi vẫn đều đều trôi qua, mùa đông năm nay có hiu quạnh hơn một chút.

Sáng sớm, mẹ tôi đã gọi điện bảo tôi về ăn cơm trưa, tôi lười biếng nhận lời rồi bò dậy khỏi sofa.

“Hứa Y Nam, anh đang ở đâu?” Tôi canh giờ Hứa Y Nam tan ca để gọi điện.

“Đang trên đường về nhà.” Anh ấy rõ ràng là đang rất cảnh giác.

“Qua đây đón em nhé, em đang ở nhà trọ.” Nói xong, tôi liền nhanh tay tắt máy.

Tôi chậm rãi gọi đầu, không dùng máy sấy mà để cho gió tự nhiên thổi khô mái tóc. Hứa Y Nam ngồi trong chiếc xe Alto đợi tôi dưới lầu, đã mấy lần bấm còi ra hiệu mà không thấy tôi xuống nên cuối cùng cũng chẳng tiếc mấy nhân dân tệ mà gọi điện giục tôi, tôi không muốn lãng phí hai hào của anh ấy nên thay vì ấn nút nghe, tôi nhấn luôn phím tắt.

Tôi nói rồi, tôi không có khái niệm thời gian, thế nhưng trước khi mái tóc tôi khô hẳn, tôi không thể không đi xuống dưới. Hứa Y Nam dùng ánh mắt vô cùng tức giận nhìn tôi, còn lên giọng trách mắng tôi: “Hứa Y Thần, em đúng là đồ con heo, lãng phí thời gian, em sẽ chết sớm thôi.”

Tôi mặt dạn mày dày, chớp mắt cãi lại anh ấy: “Heo?” Heo chẳng phải rất sướng sao? Ngủ rồi ăn, ăn rồi ngủ. Anh chẳng phải là một ví dụ rất điển hình hay sao?”

Hứa Y Nam giận tím mặt, bỏ thanh kẹo cao su vào miệng rồi nhếch mép nói với tôi: “Anh đã từng gặp nhiều loại người trơ trên, nhưng chưa từng gặp ai trơ trên đến như em. Mong là đừng ai biết em là em gái anh.”

Tôi lè lưỡi trêu lại: “Ai thèm nhận là em gái anh?”

Vừa mới vào đến cổng khu nhà, đã thấy Hàn Cần Hiên từ trong chạy ra, sau đó quay lưng về phía xe, luôn miệng gọi: “Cún, cún... mau tới đây.”

Tôi nghe thấy câu này, lập tức run rẩy. Chó à? Ở đây có chó sao?

Hứa Y Nam đang dựa bên xe, vội vàng chạy đến đó. Tôi ngồi im trên xe, không dám xuống, chỉ sợ vừa thò chân qua cửa xe sẽ bị con chó đó cắn ngay một miếng. Hàn Cần Hiên giống như đứa trẻ bị mất đồ, cứ vạch vạch tìm tìm mấy khóm hoa trong bồn. Tôi ở phía sau quan sát chị ấy hồi lâu, bà chị dâu này quả thật gần đây béo lên khá nhanh, khuôn mặt tròn trịa, đáng người đẩy đà. Lẽ nào đúng như người ta thường nói, phụ nữ sau khi kết hôn giống như được bay lên thiên đường.

Tôi đang vò đầu suy nghĩ xem có nên thử kết hôn không thì Hứa Y Nam gõ gõ vào cửa xe, tôi hạ kính xuống hỏi: “Có chuyện gì?”

Hứa Y Nam cóc cóc lên đầu tôi, nói: “Còn ngồi đấy làm gì, mau xuống tìm giúp đi.”

Tôi trợn mắt lườm anh ấy: “Liên quan gì đến em, nó có phải con em đâu.” Sau đó tôi kéo kính xe, làm mặt hề trêu anh ấy.

Hứa Y Nam vô cùng tức giận, quay về phía tôi, “hừm” một tiếng rồi lại quay người đi về phía vườn hoa tìm con chó.

Sau này tôi mới biết, con chó đó không phải là một con chó bình thường, hoặc chí ít sau này nó cũng sẽ không bình thường. Hứa Y Nam muốn tìm một giống chó nổi tiếng để phối giống cho nó. Tôi nghĩ bụng, cho dù có sinh ra chó con thì nó cũng chỉ là một con chó không thuần chủng thôi. Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, tôi không nói, cũng chẳng quan tâm thêm nữa.

Trong bữa ăn, mẹ tôi rất nhiệt tình gấp thức ăn cho tôi, cái gì mà sườn xào chua ngọt, cánh gà tẩm mật ong, nhiều đến mức tôi ăn đến phát ngán.

Tôi thấy có một câu nói rất đúng, con có mẹ như viên ngọc quý, con không có mẹ như gốc rạ gãy.

Mấy hôm sau, Mỹ Tuệ tuyên bố sẽ không dùng điện thoại mấy ngày. Nhưng tôi nghĩ điện thoại có rất nhiều tác dụng, không có nó không biết loài người sẽ phải sống như thế nào. Mỹ Tuệ ở nhà một mình, nha đầu mày đã mấy ngày rồi không lộ diện, mấy ngày nghỉ này, cô ấy đều trầm tư suy nghĩ, thật là khiến người khác khó mà hình dung nổi.

Tôi ngồi xồm trên nền nhà tắm giặt quần áo, nước rất lạnh, quần áo đã dày, lại không giặt máy được, thật là khổ sở.

“Mỹ Tuệ, cậu có biết đằng sau câu “bồ đề bản vô thụ” là câu gì không?” Tôi đột nhiên nghĩ đến câu hỏi của Lăng Sở đọc cho tôi nghe lần trước, không nhớ là thơ hay là cái gì nữa.

“Câu này...” Mỹ Tuệ quay người đi suy nghĩ hồi lâu.

“Là bài này: Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệp phi đài, bản lai vô nhất vật, hà xứ hữu trần ai? [5] ” Mỹ Tuệ đọc rất trôi chảy bốn câu kệ này. Nhưng đầu đất tôi chẳng thể nào nhớ được.

[5] Bài kệ này là bài kệ của thiền sư Huệ Năng họa lại bài kệ của Thần Tú. Bài kệ của Thần Tú viết rằng: “Thân thị Bồ đề thụ, tâm như minh kính đài, thời thời cần phát thức, mặc sử nhạ trần ai”. Nghĩa là, bản thân con người như cây Bồ đề, tấm lòng giống như chiếc đài gương, vì vậy cần phải thường xuyên lau chùi, để giữ cho tâm hồn trong sạch, không nhiễm bụi trần. Huệ Năng họa lại: “Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệp phi đài, bản lai vô nhất vật, hà xứ hữu trần ai?” Nghĩa rằng, Bồ đề vốn không phải là cây, gương sáng vốn cũng chẳng có đài, từ xưa tới nay vốn chẳng có vật gì, vậy thì làm sao mà có chuyện dính bụi được.

Hôm ấy, trên đường đi, Lăng Sở giảng giải về nó cho tôi đúng ba mươi phút nhưng tôi không thể nhớ nổi, xem chừng là trung khu thần kinh của tôi bị nghẽn mạch rồi. Thật là kém cỏi, học thuộc lòng cũng thấy khó khăn.

“Đúng, đúng, đúng.” Tôi gật như bổ củi, trí nhớ của Mỹ Tuệ thật là phi phàm.

Những câu thơ này có lẽ có ý nghĩa gì đấy, chỉ bởi vì đối với tôi, những gì Lăng Sở tiên sinh đó nói tôi quên sạch từ lâu rồi.

Giặt xong quần áo, tôi vội vàng chui vào trong chăn, đôi tay ngâm lâu trong nước lạnh nên hơi sưng. Tôi thực sự cho rằng lạnh như thế này, cho dù có là ai cũng không chịu nổi. Tôi nằm gọn trong chăn, thò tay ra ngoài mở di động chơi trò chơi, sau đó không biết ngủ quên từ lúc nào.

Mọi người thường nói, một phần ba cuộc đời mỗi người là dành để ngủ, nhưng xem ra, đối với tôi, thời gian ngủ phải lên tới gần hai phần ba cuộc đời.

10. Chương 10: Cánh Hoa Rụng Cuối Cùng Cũng Thành Bùn

Anh có, cô ấy cũng có, nhưng tôi không có, đó là tình yêu; cô ấy không có, anh cũng không có, mà tôi có, đó là sự cô đơn. Chứng kiến hạnh phúc của hai người càng khiến tôi thấy thêm trống vắng và cô đơn.

Cuối tháng này công ty tổ chức bữa tiệc, đại khái là để động viên nhân viên, thuận theo ý dân, giải trừ tạo phản. Lão Lý mồm năm miệng mười nói tôi nhất định phải tham gia, tôi nhìn anh ta rất chân thành, miệng tươi cười đồng ý, kết quả là đợi đến hôm ấy tôi mới chơi trò mất tích.

Không biết từ lúc nào tôi đã trở nên cô quạnh như thế này, nghĩ đến thời còn học đại học, những hoạt động tập thể như thế này, Hứa Y Thần tôi chưa một lần vắng mặt, đương nhiên sẽ là Y Dương đưa tôi đi. Chúng tôi tay trong tay xuất hiện, luôn nhận được những ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ. Trong mắt những người khác chúng tôi là một cặp trời sinh, thực sự là rất xứng đôi vừa lứa.

Tôi đang nghĩ đến những chuyện này thì Y Dương gọi điện, tôi căng thẳng đến nghẹt thở.

“Y Thần, Bắc Kinh có tuyết rồi, chỗ em có lạnh không?” Anh ấy nói với tôi, giọng rất nhỏ.

Tôi khẽ “ồ” một tiếng sau đó hỏi lại: “Có tuyết rồi à?”

Lần trước gọi điện cho Y Dương, tôi có buột miệng nói với Y Dương rằng khi nào Bắc Kinh có tuyết, anh ấy nhất định phải gọi điện báo cho tôi, thật không ngờ anh ấy vẫn nhớ chuyện ấy. Tôi có chút hưng phấn, cũng có chút thất vọng. Lẽ nào Y Dương luôn coi những lời tôi nói là nhiệm vụ phải thực hiện? Ánh mắt vừa sáng lên niềm tin của tôi bỗng chốc lại nhuộm màu ảm đạm.

“Đúng thế, tuyết rơi rất nhiều. Bên ngoài đâu đâu cũng là một màu trắng xóa, anh đèn neon soi xuống tuyết khiến nó lấp lánh như được rắc bột huỳnh quang vậy.” Y Dương hồ hởi vừa kể vừa miêu tả cảnh tuyết ở Bắc Kinh, có lẽ anh ấy không biết tôi gọi cho anh ấy vì nhớ anh ấy chứ chẳng phải vì muốn biết tuyết ở Bắc Kinh như thế nào.

Còn chưa nói chuyện được mấy phút thì Y Dương nói bây giờ anh ấy có việc bận, sau khi chào tôi, từ đầu máy bên kia Y Dương vẫn còn nghe có âm thanh gì đó, như thể anh ấy đã quên không tắt máy. Tôi có thừa dũng cảm cũng không tắt máy được, chỉ muốn nghe thêm giọng nói của anh ấy, cho dù đó chỉ là tiếng thở của anh ấy thôi.

Đầu bên kia chuyển đến tiếng sột soạt, tôi đưa điện thoại lên gi sát vào tai, căng tai ra lắng nghe. Tôi thừa nhận, chuyện này có chút không đành hoàng, nhưng đó đều là vì tôi yêu Y Dương, cho nên tôi không để ý đến lòng tự trọng của mình. Qua một lúc lâu, cuối cùng điện thoại cũng vang lên tiếng người, lại là giọng nữ, nghe có chút quen thuộc, cũng có chút xa lạ.

“Dương Dương, ví của em anh để ở đâu rồi?” Người phụ nữ đó nói giọng Bắc Kinh rất chuẩn.

Dương Dương? Dựa vào trực giác nhạy bén của phụ nữ, tôi dường như đã biết được điều gì đó, bạn bè bình thường sẽ không gọi nhau thân mật như vậy. Sự tò mò càng lúc càng lớn, điện thoại trên tay như đã bị dính keo ở đó, làm thế nào cũng không rời ra được. Tôi vẫn luôn để tâm đến Y Dương, để tâm đến chuyện của Y Dương, để tâm tất cả những gì liên quan đến Y Dương. Tôi bật loa ngoài, hy vọng có thể nghe được rõ hơn.

“Đồ của em làm sao anh biết được, người gì mà suốt ngày quên trước quên sau.” Y Dương trả lời cô ấy như thể đang trách mắng một đứa trẻ.

Rất lâu sau tôi không nghe thấy tiếng gì nữa, chỉ còn nghe tiếng đánh máy vọng lại. Tôi rối loạn rồi.

Không biết vì sao từ đầu bên kia bỗng truyền đến mấy câu tranh cãi gay gắt, tôi nghe đến nhập thần. Đó là cuộc đối thoại của một nam và một nữ.

Cô ta nói: “Anh cút đi.”

Anh ta làm như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Tôi không cút.”

Đúng rồi, cô ta chính là cô gái hôm đó gọi Y Dương vào cắt bánh ngọt, còn anh ta chính là Y Dương.

Hóa ra, Y Dương đã không còn yêu tôi nữa. Tôi muốn hàn gắn tình cảm của chúng tôi, nhưng anh ấy không muốn thế. Hơn nữa, với tình yêu hiện tại, mặc cho người con gái đó đuổi anh ấy đi, anh ấy cũng mặt dạn mày dày mà ở lại. Nhưng từ đầu đến cuối, tôi đều không muốn tin đây là sự thật.

Trốn trong bóng đêm, tôi âm thầm rơi lệ, anh mắt mờ nước không nhìn rõ bất cứ thứ gì, khê thút thít, lòng đau như cắt. Những nỗi đau này đều là Y Dương đem đến cho tôi, vết thương lòng này sẽ vĩnh viễn không khép miệng được.

Tôi vứt điện thoại sang một bên, nghe thấy tiếng nhắc nhở tắt ti vi sau năm giây nữa của chết độ tắt máy tự động, sau đó ti vi tự tắt.

Đoạn hội thoại mà tôi đã nghe đó, đối với tôi, vẫn là một câu đố.

Bắc Kinh có tuyết rơi rồi, tôi đã từng muốn ngắm tuyết rơi từ rất lâu rồi. Vì sao ở đây lại không có tuyết? Nếu như tuyết cũng rơi ở thành phố này, có lẽ nó đã có thể khiến tình yêu của tôi đóng băng. Tôi nằm trên giường ngu xuẩn nghĩ.

Mới sáng sớm, ngoài phòng khách, Mỹ Tuệ đã tập thể dục thẩm mỹ rất hăng say, tôi dùng chăn bông bịt tai để khỏi phải nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ phát ra từ đầu DVD. Ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên đầu giường, mới là năm rưỡi sáng, trời hãy còn tối. Tôi đoán nha đầu này tối qua nhất định là tắm gội kỹ quá nên não bị úng thủy [1] rồi.

[1] Tên một loại bệnh, ở đây người Trung Quốc dùng với nghĩa chỉ những người không bình thường trong suy nghĩ và hành động.

Cả ngày hôm đó, tôi làm việc rất uể oải, thái độ của Lão Lý đối với tôi từ hiền hòa chuyển sang bốn chữ: vô cùng tức giận. Bởi vì khi tôi hứa tham gia bữa tiệc, anh ta luôn tin vào câu: “Hứa ắt làm, làm ắt xong.”

Tôi nghĩ bụng, nếu câu nói đó mà đúng thì trên thế giới này chẳng còn ai bị lừa. Tôi làm bộ biết lỗi, cười nịnh anh ta và giải thích: “Hôm qua tôi có việc, có việc.”

Anh ta bán tín bán nghi nhìn chăm chăm vào tôi đúng nửa phút, sau đó mới bưng tách trà cỡ bự của anh ta rồi đi. Kỳ thực tôi đang nghĩ, chuyện tôi có tham dự bữa tiệc đó hay không chẳng liên quan gì tới anh ta cả.

Tôi thở phào, nghĩ bụng, có những câu nói xã giao không được tin. Cũng giống như trước đây Y Dương từng nói với tôi, trong cuộc sống có hai loại phiền phức, một loại do người khác mang lại, một loại do mình tự chuốc lấy.

Hết giờ làm, tôi buồn không chịu nổi nên muốn đi mua mặt nạ Watsons [2]. Lúc đi qua nhà hàng Khải Thái vô tình nhìn thấy chiếc xe Alto của Hứa Y Nam và chiếc xe đặc biệt to của Lăng Sở cùng đậu ở đó.

[2] Một hãng mỹ phẩm có tiếng ở Trung Quốc

Tôi có chút thắc mắc, sau đó lưỡng lự một hồi, cuối cùng quyết định gõ gõ vào cửa kính xe của Lăng Sở. Người bảo vệ đứng gần đó tức tốc chạy lại, vẫy vẫy đôi tay đang đi găng màu trắng, hỏi tôi: “Tiểu thư, cô muốn làm gì?” Anh ta dùng ánh mắt như đang quan sát phạm nhân nhìn tôi.

Tôi chớp chớp mắt nhìn dáng người eo lả của anh ta, có chút không phục, sau đó xua tay nói với anh ta: “Anh hỏi làm gì?”

Anh ta nhắc nhở tôi không chút khoan nhượng: “Tiểu thư, đây là nhiệm vụ của chúng tôi, phiền tiểu thư tránh qua chỗ khác.” Anh chàng này có vẻ rất cương quyết, giống như là muốn ném tôi khỏi đây.

Phía sau lưng anh ta có thêm ba bảo vệ nữa đi lại phía tôi, có thể đọc được trên mặt họ mấy chữ: “Cô đang gây rối.” Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, tôi quay người lủi mất, cứ thế chạy đi, có khi phải chạy được cả nghìn mét, chân tôi mềm nhũn, đành ngồi xuống đất nghỉ, hóa ra lâu nay tôi đã không chịu rèn luyện đôi chân. Một tối mức tôi chợt nghĩ, giá lúc này có bị bọn lưu manh bắt đi cũng sướng.

Tôi vừa đi vừa nghĩ, tại sao xe của Hứa Y Nam và Lăng Sở lại cùng đỗ ở một nơi, lẽ nào bọn họ có quan hệ gì với nhau? Vừa đi vừa nghĩ, “bing” một cái, đầu tôi đập vào cột điện bên đường đau điếng, phía trước mắt lập tức nghiêng ngả, mơ hồ, đầu tôi quay mòng mòng, vội vàng bám lấy cây cột điện để khỏi bị ngã.

Nghỉ một lúc lâu, đầu bớt choáng, tôi lại tiếp tục đi về nhà. Đúng lúc đó điện thoại đổ chuông, giống như mấy lần trước, chỉ kêu một tiếng rồi tắt ngay, là nháy máy chứ không phải là gọi. Tôi lập tức gọi đến tổng đài 10086 hỏi xem những số đó từ đâu gọi đến, câu trả lời có rất nhanh, có lúc là số từ An Huy, có lúc là số từ Sơn Đông, cũng có lúc lại là Liêu Ninh. Tất cả những nơi này đều không quen thuộc với tôi.

Nếu không phải vì tiếc tiền trả phí điện thoại đường dài, tôi đã gọi lại và mắng cho bọn người nhiều sự kia một trận rồi, nhưng cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại thôi không gọi. Hà tất phải phí tiền điện thoại như vậy, đạo lý ở đời là đại nhân không thêm chấp tiểu nhân.

Hôm đó, trong lúc tôi đang điên cuồng đi trong siêu thị thì nhận được tin nhắn, số rất lạ, không thể biết đó là mã vùng của tỉnh nào.

Tin nhắn viết rằng: “Chúc mừng chủ thuê bao này bạn đã trở thành người may mắn có cơ hội rút thăm trúng thưởng, giải thưởng rất có giá trị của tổng đài chúng tôi. Mời bạn soạn tin theo cú pháp 950 + số điện thoại của bạn và gửi tới 15003XX.”

Tôi đọc đi đọc lại tin nhắn, càng đọc càng vui, tay tức tốc soạn tin 950 + số điện thoại của mình, đúng lúc tôi chuẩn bị gửi tin nhắn thì có người đàn ông dáng người gầy gầy đi xuống từ cầu thang và phải tôi, điện thoại trong tay tôi bay xuống đất, thế nhưng ngay cả một câu xin lỗi anh ta cũng không nói, tôi tức giận mắng người đó: “Mù à?”

Anh ta giật mình quay lại nhìn tôi một cái rồi vội vàng chạy lại.

Không thể tin được, tất cả thật là trùng hợp, người đó chính là cậu thanh niên tóc vàng tôi quen trong quán cà phê internet. Tôi vô cùng bối rối, ngượng đỏ mặt vì câu mắng ban nãy, sau đó không biết bằng cách nào mà tôi đã cất được điện thoại vào túi.

Chúng tôi vào một quán ăn của Nhật Bản, ăn món sushi, trong lúc đợi thức ăn mang lên, tôi kể cho cậu ấy nghe chuyện tôi nhận được tin nhắn, cậu ấy cười rất to, nói: “Không ngờ chị vẫn còn tin vào những trò này.”

Hình như cậu ấy đang cười tôi ngốc nghếch và cả tin, sau đó cậu ấy còn dùng giọng lọc lõi, dạy đời nói với tôi: “Tuyệt đối không được tin vào những tin nhắn như thế này.”

Tôi cầm dao đĩa đặt trên bàn lên, nghĩ mình không gửi tin nhắn, cũng chưa nhận bóc thăm gì đó, tổng đài đó làm sao lại vô duyên vô cớ nhắn vào máy mình, chắc là định lừa tiền thật. Tôi hoang mang xóa luôn tin nhắn đó đi.

Cậu thanh niên tóc vàng lần này đáng vẻ vẫn như lần gặp trước trong quán Starbucks. Đây đã là lần thứ ba chúng tôi vô tình gặp nhau, sự trùng hợp này khiến tôi thấy hơi kỳ lạ.

Lần đó tôi ăn rất nhiều, ăn đến quên luôn cả việc tôi mắng cậu ta rất ngoa ngoắt, quên luôn chuyện tôi ngốc nghếch tin vào cái tin nhắn trúng thưởng vô căn cứ đó. Lúc chia tay, cậu thiếu niên tóc vàng đó nói với tôi: “Chúng ta sẽ gặp lại chứ?”

Tôi xách túi đồ to, lăm bắm: “Có thể, cũng có thể”

Tôi và cậu thiếu niên tóc vàng đó đã được an bài là hữu duyên vô phận, duyên phận của chúng tôi chỉ dừng lại ở chỗ gặp mặt. Một ngày nào đó, khi tôi có chuyện buồn phiền bản, loạn cần người chia sẻ, có lẽ chúng tôi sẽ lại tình cờ gặp nhau. Bởi vì chúng tôi rất có duyên nhưng lại không có ý định tìm hiểu kỹ về nhau.

Một tuần sau, sau khi dùng trăm phương ngàn kế nghe ngóng tình hình, cuối cùng tôi cũng dò la được mối quan hệ của Hứa Y Nam và Lăng Sở. Hóa ra là vì hai cô ty làm ăn với nhau. Tôi bỗng nhận thấy thế giới này rất rộng lớn mà thành phố này lại quá nhỏ bé, cuộc sống của chúng tôi như những vòng tròn nhỏ, nhỏ đến mức không nhìn rõ được.

Đến hôm nay tôi mới biết, họ còn gọi nhau là anh em.

Tôi cho rằng hai người đó vì công việc nên xưng hô như thế, bọn họ đã như vậy, đâu cần tôi ý kiến gì.

Những ngày gần đây trôi qua rất bình yên, không có chuyện gì đặc biệt. Tôi hằng ngày đi làm rồi lại về nhà. Hôm đó, sau khi hết giờ làm, giám đốc truyền thông cau mày nhăn mắt giữ tôi lại, mệnh lệnh cấp trên tôi không thể thoái thác, nếu không thì đến cháo cũng chẳng có mà húp. Lão già này với tôi cũng có chút quan hệ, nếu không tôi cũng chẳng cung kính vâng lời.

Từ công ty đi ra, chúng tôi đứng vậy xe đi đến nhà hàng Trần Ký, đây là nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố, ăn một bữa cũng mất tới mấy nghìn tệ. Nếu như cho tôi chọn chẳng đời nào tôi chọn những nơi xa xỉ như thế này. Được rồi, coi như mở rộng tầm mắt một lần vậy.

Ý định của Giám đốc truyền thông Phan Đại rất rõ ràng, chẳng qua là muốn tôi đi cùng để mời rượu quan khách mà thôi, không biết từ lúc nào tôi cũng đã học theo Mỹ Tuệ.

Trên bàn tiệc đã đông đủ, toàn là đàn ông trưởng thành, lớn tuổi nhất khoảng ngoài năm mươi, nhỏ tuổi nhất cũng phải ba mươi bảy, ba mươi tám rồi, tôi rõ ràng là rất lạc loài đành ngồi thu mình trong góc tường.

“Y Thần à, lại đây, đây là Giám đốc Vương phụ trách công trình biển. Mau đến đây, kính rượu, kính rượu.” Tôi run rẩy bưng ly rượu đèn, vô cùng miễn cưỡng. Có trời mới biết khi uống say tôi sẽ gây ra những chuyện mất mặt gì.

A men, xin Chúa phù hộ con!

Sau khi cạn ly, tôi còn chưa kịp đặt móng xuống ghế thì giám đốc Phan đã lại đi đến: “Đến đây, đến đây, giới thiệu với mọi người đây là trợ lý tổng giám đốc.” Ông ta vỗ vỗ vai tôi, tôi lại dốc rượu vào miệng. Chỉ có uống cạn mới thể hiện được sự tôn trọng người khác.

Như vậy, bắt đầu từ Giám đốc công trình biển họ Vương tôi đã mời rượu hết một lượt những người ngồi ở đây. Sau đó tôi cảm thấy hơi chóng mặt, bò xoài ra bàn mơ mơ hồ hồ ngủ mất. Nói ngủ thì cũng không hẳn, thực ra là tôi hơi lơ mơ, tôi vẫn còn có thể nghe thấy tiếng mấy ông già này chúc tụng nhau, tôi cũng còn nghe thấy tiếng bọn họ cụng ly.

Đại khái đến khi bữa tiệc kết thúc, có người lay vai tôi. Tôi đứng lên, cảm thấy quay cuồng, chóng mặt. Không biết là ai gọi tôi tỉnh lại, cũng chẳng biết là ai dìu tôi đi. Lúc tắt cả qua đường, đi đến bãi đậu xe tôi rũ rượi, chân nam đá chân chiêu, giống hệt một con ma men.

Người đàn ông ngồi ghế sau nói với anh chàng tài xế: “Đến quán karaoke Khải Hoàn Ca.” Tôi nghe mà phát hoảng, bò nhồm khỏi ghế, lắc đầu nói: “Tôi... tôi muốn về nhà.”

Người đàn ông đó dùng tay vòng qua cổ tôi, nói: “Vẫn còn sớm.”

Nghe thấy phía trước có người gọi ông ta là Tổng giám đốc Từ, đại khái ông ta cũng là một nhân vật tầm cỡ trong bữa rượu ngày hôm nay. Lão già họ Phàn không biết lúc này đã biến đi đâu mất, không ở đây để giúp tôi. Nghĩ đến cái đầu còn lơ thơ mây sợi tóc của ông ta, tôi lại không nhịn được cười.

Tôi cố vùng khỏi đôi tay ông ta, dựa vào bên phải. Thật là lên thuyền thì dễ, xuống thuyền mới khó. Trên xe toàn là mùi thuốc lá, cho nên tôi không còn ngửi thấy mùi rượu nữa.

Lúc đến quán karaoke Khải Hoàn Ca, người đàn ông được gọi là Tổng giám đốc Từ đó kèm chặt phía sau tôi, giống hệt như cai ngục áp giải phạm nhân. Tôi không thể kháng cự, đành ngoan ngoãn đi vào trong.

Cả đoàn có khoảng sáu, bảy người, chỉ là lão già họ Phàn vẫn không thấy xuất hiện, xem chừng đợi ông ta đến cứu tôi là chuyện không tưởng rồi, lão ta cũng thật là, dám đưa tôi vào nơi hang hùm miệng rắn. Tôi yên lặng dựa đầu vào thành sofa nghỉ ngơi lấy lại sức, định đợi tỉnh rượu một chút, tháo chạy khỏi đây cũng chưa muộn.

Tổng giám đốc Từ đó lại đi đến, vòng tay qua vai tôi, rất tình tứ hát một bài tình ca cũ Có gì cho em. Tôi phải giả vờ hết lần này đến lần khác cúi người lấy đĩa hoa quả mới thoát được thân. Tôi lại không thể đắc tội với bọn lang sói này, nếu không ngày mai cơm cũng chẳng có mà ăn.

Trên người lão già này không hiểu sao lại có mùi nước hoa của phụ nữ, có lẽ là mùi của một con hồ ly tình nào đó còn vương lại. Khi tôi gục đầu vào vai ông ta, trong lòng trào lên niềm hối hận không nói nên lời.

Không biết khi nào ông ta quay lại nhìn tôi hau háu, sau đó động chân động tay. Bài hát của ông ta sắp hết rồi, tôi đi đến cuối hành lang, vào nhà vệ sinh. Hai nhân viên bảo vệ trẻ tuổi đứng trước nhà vệ sinh, lúc tôi đi đến, thật không ngờ họ lại đưa tay ra chặn lại.

Thật hỗn, lợi dụng tôi uống nhiều một chút, ai cũng muốn bắt nạt tôi.

“Tiểu thư, xin lỗi, bên kia mới là nhà vệ sinh nữ.” Anh chàng người cao cao lễ phép nói với tôi.

Tội giả vờ lắc lắc đầu: “Nhầm rồi, nhầm rồi. Thật xin lỗi.”

Anh ta khe khẽ lắc đầu, chỉ tay sang bên kia. Quỷ cũng biết Hứa Y Thần tôi hôm nay đã uống hết số rượu bằng số rượu cả đời tôi được uống, cũng không biết vì sao tôi lại sa đoạ đến bước này.

Ở phòng vệ sinh đi ra, tôi vốn định chuồn thẳng, không ngờ lão Tổng giám đốc Từ đó đã đứng sẵn ngoài cửa, ôm cây đợi thỏ. Tôi lại ngoan ngoãn để ông ta dẫn vào phòng 206. Mấy lão già này đang vừa uống bia vừa đập cốc.

Tôi thăm rửa, uống cho chết hết đi.

Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy khó chịu thế này, giống như linh hồn và sự tự do của bản thân bị trói chặt vậy. Lão Tổng giám đốc Từ đó ngồi bên trái tôi, lại đưa tay khoác vai tôi, có lúc còn đặt tay lên đùi tôi. Tôi nhìn đám vỏ chai bia trên bàn, thật sự muốn đập chúng vào đầu lão, nhưng tôi biết lý trí vô cùng quan trọng.

Ông ta nhích lại gần tai tôi, nói thầm: “Tiểu Hứa, chúng ta đi tìm chỗ nào yên tĩnh nói chuyện được không?” Tôi nhìn mặt ông ta, đoán ngay ra ý đồ bắn thiu của lão. Đúng là dê già lại đòi ăn cỏ non, không biết lượng sức mình.

Vận dụng trí tuệ khôn ngoan của phụ nữ, tôi đứng lên, cầm lấy micro đứng trước mặt ông ta nói đồng dục: “Được, được, nhưng em muốn nghe anh hát lại bài hát Có gì cho em. Hát xong rồi chúng ta cùng đi, được không ạ?”

Đương nhiên lão ta đồng ý ngay, sau đó túm lấy micro say sưa hát như một kẻ không biết liêm sỉ.

Tôi vô cùng cẩn thận lấy điện thoại ra nhắn cho Lăng Sở một tin cầu cứu, sau khi tỉnh hơn một chút, tôi càng cố nghĩ cách để chạy khỏi đây.

“Quán karaoke Khải Hoàn Ca, mau đến đón tôi, khẩn!!” Để biểu thị tình huống khẩn cấp, tôi cố ý sử dụng hai dấu cảm thán.

Không lâu sau Lăng Sở nhấn lại, tôi thở mạnh ra một hơi.

Tôi lại chọn một bài hát dài nữa để Tổng giám đốc Từ đó hát xong Có gì cho em sẽ phải hát tiếp Nước Mắt nhà giam. Nhưng người đàn ông đó từ đầu đến cuối vẫn không quên chuyện tôi đã đồng ý đi cùng với ông ta ra khỏi đây. Đột nhiên tôi cảm thấy thật nực cười, bốn mươi chực tuổi đầu rồi còn đòi phong lưu gì nữa.

Tin nhắn đến: “Anh đang ở ngoài cửa.”

Lão Tổng giám đốc Từ đó đang hát rất tình cảm, nhìn thấy tôi muốn đứng dậy, liền kéo tay tôi lại, hỏi: “Đi đâu?”

Tôi thoát khỏi bàn tay ông ta, nhả từng chữ một rất rõ ràng: “Đi vệ sinh, quay lại rồi chúng ta sẽ đi, đợi em.”

Ông ta đương nhiên bị tôi lừa rồi, rất nhanh chóng buông tay lão nương tôi ra. Tôi nhẹ nhàng đi ra cửa, không thèm quay đầu lại, thầm chữ: “Đi cái đầu ông ấy.” Đương nhiên tôi đã ra đến ngoài cửa phòng, ra ngoài rồi, thoát rồi, giờ thì tôi muốn làm gì thì làm. Bảo vệ đứng ngoài hành lang trợn mắt nhìn tôi. Tôi cũng nhìn xuống bóng mình dưới đất, sau đó chạy như bay ra bãi đỗ xe.

Tôi giống như tên trộm bị cảnh sát truy đuổi, hoảng loạn leo lên xe của Lăng Sở, thúc giục: “Mau, đi mau đi.”

Lăng Sở đánh tay lái, quay xe chạy vào đường Văn Hồi. Lúc này chúng tôi giống như hai kẻ cướp liều mạng chạy trốn đến nơi chân trời góc bể. Cướp ngân hàng thì có tiền, cướp hiệu vàng thì có vàng, xem ra chúng tôi phát tài rồi.

“Tại sao lại thế này?” Lăng Sở hỏi, kéo tôi ra khỏi giấc mộng kim tiền. Thấy tôi mặt nhễ nhại mồ hôi, anh ấy không chịu được hỏi tôi như hỏi em gái anh ấy.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vừa thở vừa dựa đầu vào ghế, sau đó mới chậm rãi trả lời: “Không, không có gì.”

Lăng Sở luôn là người biết chăm sóc người khác, từ khi gặp anh ấy, tôi thật sự mới hiểu được hàm nghĩa của mấy từ “người đàn ông tốt”.

Sau khi về nhà, tôi nằm ngủ luôn, lúc tỉnh dậy đã là ngày hôm sau rồi, Mỹ Tuệ đứng ở đầu giường tôi khua chiêng gõ trống làm tôi tí nữa thì ngã lún xuống đất.

Tôi chọn trong tủ một bộ quần áo thật đẹp, hùng hổ đi đến tìm lão giám đốc truyền thông. Ông ta đang thư thái ngồi trên ghế bành da, uống trà Long Tĩnh, hướng mặt ra ngắm mặt trời ngoài cửa sổ. Tôi không nói năng gì mà đi đến ngồi xuống trước mặt ông ta, thằng cháu này cũng thật biết đóng kịch, vội vàng gọi thư ký của ông ta mang trà cho tôi.

“Giám đốc Phàn, tôi là loại người nào mà ông phải đối xử tốt với tôi như vậy?” Đêm qua tôi đầy một bụng tức, đến giờ thì không thể nhịn được nữa, tôi tiện tay gạt phẳng đồng giấy tờ, sổ sách đang để gọn gàng trên bàn làm việc của ông ta xuống đất.

Nếu không phải là cái lão giám đốc họ Từ ấy nói cho tôi biết, Giám đốc Phàn đã đồng ý giới thiệu cho ông ta một mỹ nữ thì làm sao tôi biết được bộ mặt giả giả của lão Phàn này. Đúng là đồ con hoang vô đạo đức.

“Hứa Y Thần, cô không muốn làm việc nữa hả? Sáng sớm đã đến phòng làm việc của tôi làm loạn lên.” Lão ta nhặt tài liệu dưới đất, giận dữ vặn hỏi tôi.

“Hừm, giả vờ cũng khéo quá!” Tôi tức giận dùng dùng đứng dậy, dùng hết dũng khí của cả đời này hất chén trà Long Tĩnh vào mặt lão ta. Nước trà vẫn còn nóng, nước trà và cả bã trà dính đầy mặt lão.

Tôi biết lần này thế là xong rồi, họa lớn rồi, kể từ lúc đi tìm lão ta, tôi đã hiểu rõ việc mình làm sẽ có kết quả thế nào rồi. Không có cái gọi là làm hay không làm, tôi vẫn giả vờ như không có chuyện gì, quay về phòng làm việc. Lúc này tôi mới để ý đến những lời lão ta cảnh cáo tôi, chắc sắp sẽ nướng tôi như nướng mực.

Tôi nhìn điện thoại, nhàn rỗi đợi khiển trách, Hứa Y Thần, cô có thể về nhà nghỉ được rồi. Đến lúc đó, tôi sẽ thực sự thất nghiệp.

Có lẽ tôi sẽ nói: “Oh my God!”

Tôi đợi điện thoại đến ngơ ngẩn, lại không ngờ tất cả những việc tôi làm và cái tin tôi chờ chẳng có liên quan gì. Buổi sáng trôi qua, buổi chiều trôi qua, cả tuần căng thẳng trôi qua, tổng công ty không có động tĩnh gì, Giám đốc Phần cũng không có động tĩnh gì, Hứa Y Thần tôi vẫn làm việc bình thường.

Không biết đồ con hoang họ Phần đó nghĩ những gì mà lại dễ dàng bỏ qua cho tôi thế?

Mấy ngày nay, đầu óc tôi không hiểu sao chỉ toàn là đoạn đối thoại của Y Dương và người con gái Bắc Kinh đó. Trong đó, tôi ấn tượng nhất là hai câu: “Anh cứ đi” và “Anh không đi”.

Cô gái đó mãi là một câu đố trong lòng tôi, thân phận của cô ấy, mối quan hệ giữa cô ấy và Y Dương...

Nhưng tôn trọng đời tư của người khác là nghĩa vụ của mọi công dân, tôi lại là một công dân tốt, luôn tuân thủ pháp luật

Những chuyện này về sau cũng dần lắng xuống, tôi lại tiếp tục cuộc sống bình thường, đi làm, tan ca, về nhà và nhớ Y Dương.

Lúc tôi đi đến cổng siêu thị bán rau quả Vương Đạt thì Hứa Y Nam gọi điện, hỏi tôi bằng giọng khàn khàn: “Đang ở đâu?” như thể một người nào đó ở chỗ này đang mặc cả.

Tôi dựa vào tường, đặt mớ rau cải trắng mới mua xuống chân, trả lời điện thoại: “Siêu thị Vương Đạt, có chuyện gì?” Thật không ngờ đồ mặt dày ấy đã cúp máy và cứ đi đâu mất.

Ông chủ siêu thị đang lái xe ba bánh chở đầy trứng gà lắc lư rẽ vào cổng, không ngờ đâm ngay phải một thiếu niên đi xe đạp điện, tôi đau lòng nhìn trứng vỡ đầy trên mặt đất, nghĩ bụng, sớm biết thế này thì bán trước cho tôi có phải tốt hơn không.

Lúc tôi kể cho Hứa Y Nam nghe chuyện đó, anh ấy cười nhạt, sau đó rất chân thành buông hai tiếng: “Tầm thường!”

Tôi trợn mắt lườm anh ấy: “Anh với em là cùng một mẹ sinh ra, tại sao em tầm thường còn anh thì không?”

Hứa Y Nam nhìn cửa kính xe nói: “Anh và em về tương lai muốn mở chung công ty.”

Tôi nghe mà đầu óc quay cuồng.

“Hứa Y Nam, em nói cho anh biết, không được nghe theo chủ ý của Lăng Sở. Không ngờ bọn anh lâu nay vẫn ngầm móc nối với nhau, giả vờ giỏi thật đấy!” Tôi càng nói càng kích động, càng nói càng không biết mình đang nói gì mở chung công ty chẳng phải là để tác hợp ối quan hệ của tôi và Lăng Sở hay sao?

“Không phải, Hứa Y Thần, anh nói cho em biết, cái đầu heo của em cả ngày chỉ toàn nghĩ bậy bạ! Làm sao lại không thể suy nghĩ cho đàng hoàng được thế?” Hứa Y Nam tức sùi bọt mép mắng tôi.

Hứa Y Nam từ năm mười chín tuổi đã bắt đầu lăn lộn trên thương trường, đến nay đã hơn chục năm rồi. Sự nghiệp được như ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì, có thể cùng người khác thành lập công ty sau nửa đời người cũng là chuyện bình thường. (Đương nhiên đây là chuyện tốt đến nhà, tôi còn kêu ca cái gì chứ?) Nhưng chuyện này đối với tôi mà nói quả thật là quá đột ngột.

Hứa Y Nam trước mặt tôi, chẳng thềm đầu khẩu với tôi nữa.

Cuối cùng tôi không thể nhẫn nhịn được nữa, tức giận đuổi theo sau Hứa Y Nam gắt hỏi: “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Mau nói rõ ràng cho em nghe.”

Hứa Y Nam dừng chân, mệt mỏi nhìn tôi, nói: “Anh trai em, đương nhiên phải là giám đốc rồi. Người hợp tác là Lăng Sở. Em đã hiểu chưa?” Anh ấy cốc đầu tôi, dáng vẻ rất thành thực.

Tôi nhìn lên dãy đèn đường phía xa, trông giống như một con rồng làm bằng ánh sáng. Tối nay tâm trạng tôi rất thoải mái. Hứa Y Nam nhìn tôi, có lẽ từ rất lâu rồi anh ấy cũng đã từng như thế này, có lẽ anh ấy

phải chịu áp lực rất lớn, bố mẹ, vợ, cuộc sống... Tôi thở dài, có lẽ làm lưu manh cũng tốt, một người ăn no, cả nhà không đói.

“Đã đến lúc em bán sức lao động cho anh trai em rồi, yên tâm đi, em sẽ nhận được đãi ngộ tốt.” Hứa Y Nam nói rất chắc chắn.

Tôi đi cà nhắc qua chỗ Hứa Y Nam quay lại nhìn khuôn mặt đầy đặn của anh ấy, bấu môi “hừ” một tiếng. Tiểu tử ấy vẫn đứng nguyên tại chỗ, đưa đôi tay múp míp dụi dụi mắt, tôi nhìn mà vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

Hứa Y Nam giống như một vị quan thanh liêm, đứng phía sau tôi lớn tiếng trách móc: “Đúng là đồ phản bội!”

Tôi nhanh như thỏ, chớp mắt đã biến mất trước mắt Hứa Y Nam.

Một thời gian khá lâu sau, công ty của Hứa Y Nam và Lăng Sở khua chiêng gõ trống khai trương, tôi cũng xin nghỉ phép để đến đó. Quy mô công ty cũng không lớn lắm, nhưng có ai lại không biết vạn sự khởi đầu nan.

Không biết làm thế nào, Lăng Sở và Hứa Y Nam lại đi chung một đường. Duyên phận đến, có muốn cản cũng không được.

Từ đó về sau, mỗi khi rảnh rỗi tôi đều đến văn phòng công ty của bọn họ đặt tại tầng mười hai, tòa nhà A, số 56 đường An Tây, hầu hết những người ở đó đều quen mặt tôi.

Từ xa đã thấy biển hiệu công ty: “Chứng chứng nhật thượng” [3], tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực

[3] Có nghĩa là: Ngày càng phát triển.

Hôm đó, tôi nằm trên giường vẹo cổ suy nghĩ xem có nên mua một cái áo khoác dài hay không, Mỹ Tuệ nói gì cũng không biết, cô ấy rón rén đi tới đầu giường tôi, đầu tiên là thở dài, sau đó cau mày. Tôi hỏi cô ấy làm sao thế, nha đầu này không nói gì, chỉ thở dài. Mấy phút sau, Mỹ Tuệ quay đi rồi lại trở lại với cái giẻ lau trong tay, lau tất cả các đồ vật trong nhà một lượt, kết quả là tất cả đồ đạc đều trở nên sáng bóng đến mức có thể soi gương.

Tôi nghe nói chỉ có những lúc tâm toang buồn phiền hoặc những lúc nhớ da diết một ai đó người ta mới không ngừng ăn hoặc không ngừng làm việc nhà, cũng không biết Mỹ Tuệ hiện giờ có như vậy hay không.

Mỹ Tuệ gần đây bỗng trở nên rất lạ, lúc thì trầm mặc không nói gì, có lúc lại cười nói ầm ĩ. Hóa ra nhân loại rất cuộc chẳng ai có thể thoát được chữ “tình”, bất luận đó là tình thân, tình bạn hay tình yêu. Do đó, thất tình lục dục [4] tương đối phổ biến.

[4] Thất tình lục dục: Thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ó, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

Lúc hoảng hốt tôi lại nhớ ra một chuyện, vội vàng chớp lấy quyển lịch bàn giở xem, hóa ra sắp đến ngày Lăng Vũ và Trần Phi Hoàn kết hôn rồi, tuy Mỹ Tuệ có thể tác thành cho người khác nhưng trong lòng vẫn nhớ nhung day dứt. Mỹ Tuệ là người tinh tế, sự tinh tế này khiến chúng ta nhiều lúc không nhận biết được tình cảm thật của cô ấy.

Tuy nhiên gặp phải những chuyện này, tôi lại chẳng biết phải làm thế nào.

Ngày hôm nay, sau khi tan làm, tôi gặp mẹ của Hắc Tử ở cầu thang tầng năm. Bác ấy dạo này có vẻ gầy đi rất nhiều, ngay cả đôi mắt cũng trở nên vô thần. Bác ấy cúi đầu bước đi, dáng vẻ có gì đó u uẩn, không còn giống lần gặp trước, kiên quyết lời tôi về nhà mổ cá nữa. Cầu thang rất hẹp, tôi dựa người vào một bên tường nhường đường cho bác ấy đi trước. Mẹ Hắc Tử khẽ cười với tôi, tôi chớp mắt đáp lại. Lúc cơ thể chúng tôi vô tình chạm vào nhau, tôi mới phát hiện người bác ấy toàn mùi thuốc. Đợi khi mẹ Hắc Tử đi xa, mùi thuốc sát trùng mới dần dần bay đi, tôi hồ nghi, không lẽ bác ấy đang bị bệnh?

Gần đây tôi phát hiện ra hình như mọi người trên thế giới này đều gầy yếu đi, Mỹ Tuệ, mẹ Hắc Tử và tôi. Không biết là vì sao, có lẽ do gần đây chúng tôi đều có quá nhiều việc phải suy nghĩ, ai cũng buồn phiền.

Vậy đây, không biết sự thật có phải như vậy không nữa.

Tôi dựa vào thành giường hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, cuối cùng vẫn không thể hiểu được vì cái gì mà cuộc sống của con người phải buồn phiền thế. Chỉ cần nhắm mắt lại là vô số câu hỏi lại gợn lên, chờ tôi giải đáp. Tôi mất ngủ mấy ngày mà cũng không nghĩ ra. Người mất ngủ gần đây không chỉ có một mình tôi.

“Sao? Nhiệt độ lại hạ à? Vậy tôi có cần mặc thêm áo khoác dài không?”

Tôi cười cười với Mỹ Tuệ. Nha đầu này tiếp tục tập bài thể dục của cô ấy, mỗi động tác đều tập hai lần.

Từ khi Lăng Sở và Hứa Y Nam lập công ty chung số lần tôi gặp Lăng Sở càng nhiều thêm. Anh ấy thích tôi cũng tốt, không cần báo đáp cũng tốt.

“Nói cho tôi biết hai người rốt cuộc đang chơi trò gì? Sao chỗ nào cũng thấy xuân tình rạo rực thế này.” Mỹ Tuệ ngồi trên thảm treu chọc tôi và Lăng Sở.

Tôi tiện tay nhặt gối ôm trên sofa ném Mỹ Tuệ, nha đầu ấy bắt lấy rồi lập tức ném trả lại tôi.

Mỹ Tuệ đã từng nói với tôi, những gì nên quên thì phải quên đi. Những hồi ức đau lòng thì tốt nhất là nên nhanh chóng quên đi.

Không khí có phần lắng lại, Lăng Sở lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Ngày mai mọi người đều được nghỉ, chúng ta đi khu vui chơi đi.” Anh ấy chống tay lên cằm, giống như một học giả đang chiêm nghiệm điều gì.

Mỹ Tuệ phản ứng lại rất nhanh: “Khu vui chơi? Đó là chỗ dành cho những đôi mới lớn tìm hiểu nhau. Anh nhìn lại xem năm này tôi bao nhiêu tuổi rồi mà còn bon chen ở đó với bọn con nít. Còn nữa, tôi cũng không thích làm kỳ đà cản mũi ai kia.”

Tôi phải phì cười vì câu nói của Mỹ Tuệ. Sau khi rún cười hồi lâu rồi mới nói: “Cái đồ đầu đất nhà cậu, sau này sinh con không định cùng chồng cho con đến đây chơi à?”

Định cho con cậu không qua tuổi niên thiếu mà thành niên luôn à?

Mỹ Tuệ lắc lắc đầu, hệt như vừa uống phải thuốc lắc vậy.

Nghĩ đến việc ngày mai chẳng có gì để làm, tôi liền nhận lời đi với Lăng Sở.

Đêm hôm đó, tôi như nhớ lại cả quá trình mình từ một đứa trẻ trở thành người lớn. Những ý nghĩ trẻ con, những trò chơi trẻ con, kể cả gương mặt trẻ con đã dần bị biến đổi. Tôi giống như loài nụ hoa sau cơn mưa, chỉ trong một đêm sẽ bùng nở.

Sau khi chia tay Y Dương tôi đã trưởng thành rồi, anh ấy đã từng hứa hẹn sẽ đưa tôi đi chơi trò tàu lượn siêu tốc, chỉ tiếc là đến bây giờ, lời hứa ấy đã qua đi như gió thổi mây bay ngay trước mắt.

Tôi đứng ở cổng khu vui chơi, mãi cũng không nhìn thấy bóng dáng Lăng Sở đâu, sau đó lại nhận được điện thoại của anh ấy nói là anh ấy đến muộn một chút. Tôi ngồi trước cổng soát vé nhìn tàu lượn siêu tốc chuyển động từng vòng trên không trung mà thấy vô cùng kích động. Nó dường như đang mang theo hạnh phúc và hy vọng của người chơi gửi vào trời xanh.

Lúc đó có rất nhiều người qua lại, nam có, nữ có, xinh đẹp có, xấu xí có, nhưng tất cả đều không liên quan đến tôi.

Tôi gửi tin nhắn cho Lăng Sở: “Nếu còn chưa qua được thì thôi không cần qua nữa.” Thực ra không phải tôi giận Lăng Sở, chỉ là tôi cảm thấy hơi mệt.

Anh ấy nhắn lại: “Cho anh một phút thôi.”

Tôi nắm điện thoại trong tay, ngơ ngẩn nhìn dòng người qua lại, một phút thì có thể làm được gì? Một phút có thể khiến con người ta từ không đến có, một phút có thể giết chết người ta thương yêu nhất, một phút cũng có thể cứu được một sinh mạng.

Tàu lượn siêu tốc vẫn tiếp tục chuyển động, từng vòng từng vòng làm người chơi vui vẻ và hạnh phúc.

“Xin lỗi, anh đến muộn, công ty gần đây có chút chuyện.” Một giọng nói rất khê từ phía sau truyền đến tai tôi.

Tôi quay người lại, cười với Lăng Sở. Thực ra tôi rất khó chịu với những người đến muộn, nhất là khi người đó lại là nam giới. Thế mà hôm nay tôi đã đợi, lại rất bình tĩnh, không chút giận dữ.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu khắp khu vui chơi, tôi giống như một con kiến cánh trong đàn, vòng đi vòng lại trong một cái tổ to. Lăng Sở chăm chú đi sau tôi, không nói câu nào.

Tôi phải xếp hàng rất lâu mới lên được tàu lượn siêu tốc, cứ đứng ở đó ngây ngốc ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lăng Sở từ phía sau đưa tôi một que kem, sau đó hỏi tôi: “Muốn ngồi nghỉ một lát không?”

Tôi lắc lắc đầu, nghĩ bụng, tàu lượn siêu tốc mang lại cho người khác cảm giác vô cùng hạnh phúc nhưng cũng có thể hành trình của nó không đủ dài để chạm đến ngưỡng hạnh phúc của tôi. Tôi nhận que kem vị dâu tây đó, đã rất lâu rồi tôi không ăn kem.

Những người đợi đến lượt mình xếp thành một hàng dài dưới chân tàu lượn siêu tốc, có lẽ những người đó đều bị ma lực thần kỳ của nó hấp dẫn. Tôi vội vàng quay người tránh sang một bên. Trước đây tôi vốn cho rằng tàu lượn siêu tốc chỉ là giấc mộng không đạt tới được, đến lúc nó gần trong gang tấc, tôi lại lùi lại và muốn bỏ chạy.

Thực ra tôi không muốn nói với bất kỳ ai rằng tôi mắc bệnh sợ độ cao, nên hết lần này đến lần khác tôi gào thét đòi tham gia mấy trò chơi tốc độ cao vô vị kiểu này, tôi còn cả gan đứng xếp hàng đợi, Lăng Sở luôn đi sau tôi như thế, không gần cũng không xa.

Nhịp thở của tôi trở nên gấp gáp hơn. Lúc tàu lượn từng vòng từng vòng mang tôi lộn nhào trên không trung, thật sự tôi có cảm giác mình đang tự sát. Không khí trên cao loãng hơn làm tôi bị thiếu oxy. Đầu tôi ong ong như đang bị hàng ngàn nhát búa giáng xuống. Tôi đau đớn đến mức quên cả hét lên.

Tàu lượn siêu tốc vẫn không ngừng quay. Đột ngột lên cao, rồi lại đột ngột hạ thấp. Tôi từ đầu đến cuối đều nhắm chặt mắt, không dám nhìn. Thật sự tôi sắp không chịu được nữa rồi. Thật đáng buồn là không ai có thể nghe thấy tiếng van xin trong lòng tôi.

Tôi ngồi yên trên ghế, không thể cử động. Lăng Sở chạy đến đỡ tôi, giống như dìu người say rượu.

Đúng thế, đây đúng là một thử thách. Thử thách tuyệt đối.

Lúc này tôi có thể cảm thấy hai chân tôi mềm nhũn tựa như làm bằng bông, không có bất cứ một chút sức lực nào. Mọi vật xung quanh đều như đang chuyển động, sợ đến chết khiếp. Đầu tôi quay mòng mòng, giống như nó đang không ngừng chuyển động.

Nói thật là tôi hồi hận rồi.

Lăng Sở ngồi xuống bên cạnh tôi, nhẹ nhẹ vỗ vai tôi, tìm tôi đập mạnh đến nỗi có cảm giác cả người cũng nghiêng ngả theo, tôi như không còn chút sức lực nào mà ngồi bệt xuống đất, cứ ngồi như thế hai mươi phút. Lăng Sở làm gì, nói gì tôi cũng không hề biết.

Tôi đã nghĩ rằng mình thế là xong, không ngờ rất lâu sau tôi cũng dần dần sống lại, chỉ là sức sống không được mạnh mẽ như trước đây. Tôi giống như đã bị rút hết gân cơ, toàn thân mềm nhũn.

“Lăng Sở, chúng ta quay về được không?” Tôi ngẩng đầu khê hỏi anh ấy.

“Ừ.” Anh ấy đồng ý ngay.

Lúc đến bãi đậu xe, tôi thấy buồn nôn, dường như muốn nôn hết những gì có trong dạ dày ra. Lăng Sở vội vàng đỡ tôi ngồi vào xe nghỉ ngơi. Anh ấy như một nhân viên massage cao cấp, nhẹ nhàng massage đầu cho tôi. Ngoài cửa xe gió thổi rất to, rất lạnh.

Những ngón tay dài của Lăng Sở di chuyển trên trán tôi, đôi tay thanh tú đen thê này mà không chơi dương cầm thì thật là đáng tiếc. Tôi ngồi trong xe suy nghĩ lan man.

Lăng Sở vẫn không dừng tay, chỉ là không nói gì, ánh mắt lặng lẽ hướng ra ngoài cửa sổ.

Không biết bao lâu sau, cơn đau đầu của tôi cũng dần nhẹ bớt.

Lăng Sở khẽ thở phào, tôi tự cảm thấy mình vô cùng đáng trách. Lần đi chơi này đã bắt Lăng Sở phải khổ sở vì tôi, thế mà anh ấy lại không một lời oán thán.

Đạo này sức khỏe càng ngày càng yếu, vì thế tôi xin nghỉ phép ba ngày. Tháng này, tỉ lệ chuyển cần của tôi chỉ còn bảy mươi phần trăm, cho nên tiền lương chắc chắn sẽ bị giảm. Tôi nằm trên giường suy nghĩ, tiền không mua được sức khỏe, có tiền mà sinh bệnh thì cũng vô nghĩa.

Mỹ Tuệ đã lâu không nấu cơm ở nhà, chất lượng bữa ăn của tôi cũng vì thế mà bị giảm sút. Cho nên mấy ngày nghỉ phép này tôi rất tích cực về nhà bố mẹ để được mẹ nấu ăn cho.

Nụ cười của Hứa Y Nam tươi sáng hơn trước đây rất nhiều, có lẽ là do cảm giác làm ông chủ rất dễ chịu. Tôi vừa giúp mẹ nhặt rau vừa nói với anh ấy: “Hứa Y Nam, khi nào anh đổi xe Alto thành xe Audi, nhớ cho em chiếc Alto nhé.”

Anh ấy nhìn tôi bằng đôi mắt thèm thuồng như hổ đói nhìn mồi, sau đó chuyển đến tôi ba chữ: “Nằm mơ đi.”

Tôi đang tước vỏ đậu, nói với vẻ không vui: “Phù sa không tưới ruộng ngoài! Thế mà cũng là anh trai với em gái à?” Kết quả là tôi bị mẹ mắng ột trận, hóa ra là tôi nhặt đậu, không cho vào rổ mà lại ném ra đất.

Hứa Y Nam lè lưỡi trêu tôi, điệu bộ ấy trông chẳng khác nào quái thú.

Thật không ngờ lúc này bên ngoài đang có tuyết rơi, đường phố cũng bị tuyết phủ trắng rồi, cây cũng bị phủ trắng, cả mấy chiếc xe ô tô đỗ dưới nhà cũng bị tuyết phủ kín nóc xe. Tôi dụi dụi như thể nghĩ mình đang hoa mắt, thật không ngờ rằng mắt tôi đã không đánh lừa tôi. Bên ngoài không có ánh mặt trời, màu trắng của tuyết trải ra mênh mông.

Nhiều ngày trôi qua, không ngờ mùa đông nơi đây cũng có thể đẹp như trong mộng thế này. Y Dương ở nơi xa kia có khỏe không? Trời lạnh thế này có nhớ mặc thêm áo không?

Tôi cuộn tròn trong chăn ấm, lười nhác như một con cún. Mỹ Tuệ gấp gấp gõ cửa phòng tôi, tôi nhắm chặt mắt, không để ý đến cô ấy. Nha đầu đó gan lì đứng gõ cửa đến n lần mới chịu thôi. Tôi vùi mặt trong chăn, tiếp tục ngủ. Đúng lúc tôi đang chuẩn bị bước vào giấc mơ thì Mỹ Tuệ lại gõ cửa. Đến lúc này, não tôi vẫn không có ý định bảo mắt mở ra dù chỉ là một chút.

Tôi ức chế nhấc đầu khỏi gối, nghiêng ngả đi ra cửa, dùng chút lý trí còn sót lại để mở cửa. Mỹ Tuệ, nha đầu đó đang bê trên tay một bát cháo yến mạch, cười rất tươi nói với tôi: “Ăn cơm thôi.”

Tôi nén giận trong lòng, quay vào thay quần áo ngủ, rửa mặt, chải đầu rồi ngồi xuống trước bàn ăn: “Nói đi, chuyện gì?”

Nhìn thấy Mỹ Tuệ cười gượng gạo, lòng tôi không cảm động chút nào. Bởi vì từ trước đến nay, mỗi lần nha đầu Mỹ Tuệ này đột nhiên quan tâm tới tôi, chắc chắn lại sắp có chuyện xảy ra.

Mỹ Tuệ kích động đến mức làm đổ cả cháo, mặt đỏ lên nhanh như cắt nhào đến, không biết ngại nói với tôi một câu: “Y Thân, cậu đi tiếp khách với tớ nhé, một mình tớ đi không tiện lắm.”

Tôi ngâm một nửa thìa cháo, hỏi: “Tại sao lại là tớ?”

Mỹ Tuệ chớp chớp đôi mắt với hàng mi dài tự nhiên khiến tôi cũng có phần bị thu hút. Tôi bỏ cái thìa xuống, dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào phòng. Cháo yến mạch thực sự rất ngon, nhưng cũng không thể so với giấc ngủ được. Mỹ Tuệ vẫn đứng đó hồi lâu không nói gì, chỉ chà chà chân lên nền nhà, cuối cùng, nền nhà bị chà sát đến sáng bóng.

Thế nào gọi là bạn bè?

Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu thì gọi là bạn bè.

Đương nhiên tôi biết câu danh ngôn này, cuối cùng cũng bị nó thuyết phục.

Nhiệt độ bên ngoài rất thấp, tôi nghĩ nếu phải đứng lâu chắc có thể hóa thành tượng mất.

Cái người mà Mỹ Tuệ gọi là khách hàng đó thật lạnh lợi, là một tay lão luyện trên thương trường. Những điều kiện ông ta đưa ra đều là có lợi và tất nhiên là có lợi với bản thân ông ta rồi, chúng tôi khua môi múa mép mãi mà cũng không thể nói lại ông ta.

Trên đường quay về, Mỹ Tuệ đánh cược với tôi, chỉ cần nói tôi đã uống hơi nhiều, muốn gặp Lăng Sở, anh chàng đó chắc chắn sẽ xuất hiện trong vòng mười phút. Tôi chán nản “hừm” một tiếng, mặc kệ cô ấy.

“Cược không? Cược không?” Mỹ Tuệ cầm điện thoại trên tay lắc qua lắc lại.

Cảnh này khiến tôi nhớ đến lần thứ ba cãi nhau to với Y Dương, tôi đã một mình tìm đến quán rượu uống một trận say khướt. Trên đường về không may gặp một bọn lưu manh. Tôi chắc chắn mình không phải là đối thủ của bọn chúng, định đưa hết tiền của, vật dụng trên người cho bọn chúng, nhưng tìm mãi chẳng thấy vật gì. Không ngờ cuối cùng lại xuất hiện một màn anh hùng cứu mỹ nhân, đúng lúc căng thẳng nhất thì Y Dương xuất hiện. Chỉ là sau khi mọi chuyện kết thúc, Y Dương bị đánh gãy một cái xương sườn.

Tôi luôn cho rằng chỉ trên phim ảnh mới có những chuyện như thế này, thật không ngờ có lúc mình lại trở thành nhân vật chính. Từ đó về sau, đọc câu chuyện cổ tích về nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn tôi liền tin là có thật.

Chỉ là hiện tại, tất cả đều không có thật.

Tôi nhìn qua tấm kính cửa sổ to và trong suốt, ngắm dòng người lại qua, trước mắt là cốc trà sữa trân châu vị sôcôla hãy còn nóng, tôi hút mạnh những hạt trân châu màu đen, chậm rãi nhai nuốt.

Mỹ Tuệ bật đồng hồ đếm giờ trên điện thoại, mỗi phút trôi qua, năm phút, rồi sáu phút...

Ngoài đường, tuyết phủ trắng xóa in hằn vết bánh xe chạy trên đó, từng đường, từng đường. Gió lạnh thổi, người đi đường hoặc là nghiêng người tránh hoặc là giữ chặt mũ áo. Tôi cầm cốc trà sữa trên tay, không ngờ nó cũng lạnh đến thế.

Đột nhiên cửa quán mở ra, rèm cửa được kết bằng những hạt pha lê va vào nhau phát ra tiếng leng keng, tôi quay đầu lại nhìn, người tiến vào chính là Lăng Sở. Anh ấy lạnh đến mức mũi đỏ ửng, cơ mặt cứng như bị đóng băng. Thật không biết làm sao anh ấy lại thành ra thế này. Lăng Sở quét ánh mắt một vòng quanh quán rồi tiến thẳng tới đây.

Mỹ Tuệ cẩn thận đưa tay ấn nút dừng đồng hồ bấm giờ. Sau khi nhìn kỹ màn hình điện thoại, cô ấy quay sang nói với tôi: “Chín phút ba mươi bảy giây”

Ngậm trà sữa tắc nghẹn ở cổ tôi, chết mất, nuốt vào không được, nhổ ra cũng không xong. Lăng Sở vô cùng lo lắng nhìn tôi, nhưng chuyện này cũng không có gì ghê gớm, coi như đây chỉ là một thử thách nhỏ thôi. Lăng Sở nhìn lên trần nhà, có vẻ rất mệt mỏi.

Mỹ Tuệ thắng cược rồi, tôi vuốt vuốt mái tóc bờm xờm trước trán, nhất thời không biết phải nói gì. Mũi Lăng Sở dần hết đỏ, mặt anh ấy cũng hồng lên. Những ngón tay thon dài của anh ấy bám quanh cốc trà sữa như dây mây quấn quanh cây cột vậy. Tôi nhìn đồng hồ trên tường, không biết phải giải thích thế nào.

Hôm nay Lăng Sở vô cùng trầm mặc, tôi đẩy đẩy cốc trà sữa đến trước mặt anh ấy, không nói gì. Sự lo lắng của anh ấy bị chúng tôi lấy ra làm trò cười. Tôi muốn xin lỗi nhưng mấy chữ đó như bị tắc ở cổ họng, không thể nói ra được.

Lăng Sở không nổi giận nhưng cũng không nói gì. Mỹ Tuệ ngồi một bên làm trò chọc cười, tôi chỉ ngồi nhìn tuyết rơi bên đường. Nam tử hán, sao lại nhỏ nhen thế chứ?

Hóa ra từ đầu đến cuối, Lăng Sở đều rất để ý tôi.

Trà sữa trên bàn nguội dần mà tay tôi lại ấm lên. Màn cửa lại kêu leng keng báo hiệu có người đi vào, người vào quán mỗi lúc một đông hơn, thường là mấy tốp học sinh, mỗi nhóm chừng dăm ba người, nam có, nữ có. Bọn họ ríu ra ríu rít, cười cười nói nói khiến tôi nhớ lại thời học sinh của chính mình, tất cả khiến tôi vừa tiếc nuối, vừa mãn nguyện.

Góc nhỏ yên lặng của chúng tôi trở nên ồn ào, tôi nhanh chóng đứng dậy, đi ra cửa. Quán trà sữa nhỏ này chẳng bao lâu sau đã kín người. Màn cửa lại phát ra tiếng leng keng khi chúng tôi đi qua.

“Mời hai người đi ăn lẩu nhé.” Tôi đề nghị. Một là vì thua cược Mỹ Tuệ, hai là muốn xin lỗi Lăng Sở, quan trọng nhất là lý do thứ ba, đó là tôi thích ăn.

Tôi cười thầm trong bụng, một mũi tên trúng ba đích.

Sau khi đi qua mấy nhà hàng đông nghẹt khách, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được chỗ để ăn uống, hóa ra lúc này muốn tiêu tiền cũng khó. Tôi xoa xoa cái bụng không biết vì sao xẹp lép, dự định sẽ ăn thật nhiều.

Ăn uống xong, Mỹ Tuệ nói là có việc phải về nhà gặp lão nương (mẹ cô ấy) nên về trước. Tuyết trên đường vẫn chưa tan. Tôi đi phía sau Lăng Sở, cẩn thận bước theo dấu chân lớn của anh ấy.

“Y Thần...” Lăng Sở đột nhiên quay lại nhìn tôi.

“Ừ.” Tôi dừng chân, nhẹ nhàng đáp lại.

“Tặng em thứ này.” Lăng Sở vừa nói vừa móc túi áo.

Tôi vô cùng tò mò, cảm giác mơ mộng, lãng mạn tràn ngập trong tim. Tôi chờ đợi, từ trước tới giờ tôi luôn là người lãng mạn.

Chỉ thấy Lăng Sở lấy ra một cây bút, chậm chậm xắn tay áo tôi lên, vẽ lên cổ tay tôi một chiếc đồng hồ rất đẹp, chiếc đồng hồ này không có nhãn hiệu, có lẽ gọi là hiệu Noãn Noãn, kim đồng hồ chỉ mười hai giờ đúng. Anh ấy nâng tay tôi lên, khẽ cắn rồi bỏ xuống.

“Làm cái gì vậy?” Tôi nghi hoặc nhìn Lăng Sở, nhìn chằm chằm một lát rồi tiếp tục bước đi.

Lúc về đến nhà hai chân đã mỏi nhừ, tôi chui vào chăn ấm, vô cùng khoan khoái. Cái đồng hồ đó vẫn còn trên tay tôi, kêu “tích tắc tích tắc”.

Lăng Sở nói đúng, những gì lưu lại đều là những đồ vật quý giá hoặc những kỷ ức khó quên. Tôi nhìn nó, cảm giác giống như thấy lại được thời gian quý báu đã trôi đi mất.

Tôi nằm trên giường, mắt đảo liên tục, không ngủ được, tuyết đã ngừng rơi, nhưng trong suy nghĩ của tôi vẫn chưa ngừng. Tôi muốn nói ở nơi phương xa có Y Dương kia tuyết vẫn rơi, tuyết rất nhiều, cả một thành phố lớn tuyết phủ trắng xóa. Đêm nay chúng tôi thật sự có thể cùng nhau leo lên đỉnh núi hóng gió, tất cả những điều này sẽ không còn là giả thiết và mộng tưởng nữa.

Sao tôi còn dằn dặt ngồi trước bàn làm việc cả một ngày trời như thế này chứ? Trong phòng làm việc không có ai thì thầm bàn tán, cũng không có ai quang minh chính đại lên tiếng, nguyên nhân rất đơn giản, đám nhân viên truyền tai nhau rằng giám đốc đang mắc chứng tiền mãn kinh. Mọi người đều sợ chị ta điên lên sẽ đuổi cả đám. Nói thật, tôi cũng sợ, sợ có ngày tên rơi đạn lạc, tôi cũng mất bát cơm này.

Thế đấy, cuộc đời thật là bi thảm.

Tôi cũng chăm chú, khẩn trương làm việc, tất cả đều trôi qua rất bình thản. Buổi trưa hôm đó, tôi vừa đưa được nửa cái bánh quy vào miệng thì điện thoại reo vang, tôi giật mình hoảng hốt, thiếu chút nữa thì tôi bị nghẹn chết.

“Chị Y Thần, chị có đi làm không?” Đầu bên kia là giọng nữ nhỏ nhẹ.

Yên lặng một lúc, dùng tốc độ tra dữ liệu nhanh nhất của đại não tôi mới nhớ ra tiểu yêu tinh đó là Lăng Vũ, sau đó khẽ “à” một tiếng.

Lăng Vũ ngập ngừng nói: “Chị Y Thần, ngày mai... em kết hôn, chị có thời gian đến tham dự hôn lễ không ạ?”

Tôi giống như bị đánh vào đầu, thời gian sao mà trôi nhanh thế. Câu nói của Lăng Vũ đột nhiên làm tôi nhớ đến bài hát Ngày mai em lấy anh, đúng thế, đã là ngày mai. Tôi làm ra vẻ bình thản, giả vờ suy nghĩ một lát rồi nói: “Để xem lúc đó thế nào đã nhé, sợ chị chưa chắc đã rảnh.” Sau đó tôi còn ra vẻ thểu tình đạt lý chúc cô ấy hạnh phúc.

Tôi bò dài trên bàn làm việc suy nghĩ hồi lâu, cái kiểu tình yêu vừa gặp đã yêu này có kết quả nhanh như vậy sao? Đúng là hậu sinh khả úy. Tôi dùng bút bi vẽ đầy lên tập giấy trắng để trên bàn, sau cùng dùng lực thử đủ mọi hình thức để kết thúc sinh mệnh của cái bút.

Mỹ Tuệ... cô ấy có biết không?

Sau khi do dự hồi lâu tôi quyết định không nói với Mỹ Tuệ, giả vờ đi đánh răng, rửa mặt rồi đi ngủ như bình thường. Buổi tối, Mỹ Tuệ gõ cửa phòng tôi hỏi: “Ngủ chưa?”

Tôi ngồi dậy, dựa vào thành giường, nói chuyện với Mỹ Tuệ rất lâu, nha đầu này chỉ cười ngu ngơ.

Hôn lễ ngày hôm sau, tôi đi cùng Mỹ Tuệ, Lăng Sở sắp xếp cho chúng tôi ngồi bàn đặc biệt.

“Em gái vu quy rồi, người làm anh như cậu trong lòng không có cảm giác gì sao?” Đồng nghiệp của Lăng Sở trêu anh ấy.

Khi con gái làm cô dâu là lúc xinh đẹp nhất, tôi muốn chứng minh cho Y Dương thấy nhưng xem ra anh ấy đã không cần nữa. Mọi người tham gia hôn lễ chỉ có Mỹ Tuệ là có vẻ hơi buồn, nhưng cô ấy vẫn cố giả vờ tươi cười vui vẻ. Trần Phi Hoàn rất bối rối khi nhận lời chúc phúc từ Mỹ Tuệ.

Hóa ra có một số người có thể tự mình băng bó vết thương.

Tôi uống rượu mừng xong liền kiểm soát cáo lui, tình cảnh này khiến tôi cảm thấy có chút không thoải mái. Dòng người trên đường đều đổ về phía quảng trường phía trước. Chỗ đó có rất nhiều người già và trẻ em đi lại, khuôn mặt ai cũng tươi cười.

Tôi thẫn thờ nhìn lên bầu trời, mặt trời đang chiếu gay gắt, cho đến khi có cảm giác mắt mình nhói đau mới thôi, sau đó tôi thấy mình nước mắt lưng tròng. Trên thế giới vừa có một đôi đến với nhau, sao tôi vẫn còn cô đơn, lẻ bóng?

Thật không thể biết ngày mai tôi sẽ đứng ở ngã tư nào trên đường chờ đèn đỏ để chuyển hướng.

Tôi cho tay vào túi lấy ra một đồng tiền xu, chán nản tung nó, một vòng rồi lại một vòng, hai mặt của đồng xu thay nhau hiện lên. Hóa ra tôi đang sợ, sợ nhất là lựa chọn cuối cùng.

11. Chương 11: Tôi Tin Thương Đế Vừa Mới Qua Đây

Là khi anh phải xác định thái độ của anh. Là khi anh phải thực hiện lời hứa của mình. Là khi vì “chúng tôi” mà đi đến kết thúc đi. Không có anh, Alpenliebe vẫn ngọt ngào. Chỉ là anh đã thay đổi. Còn hương vị của nó thì không bao giờ thay đổi.

“Hứa Y Thần, cô đến phòng tôi một lát”. Giám đốc biến thái ra lệnh cho tôi.

Tôi nghiêm chỉnh đi vào, tổng lòng chờ đợi cô ta công bố tin tức gì đó mới.

Cô ta dường như không đọc được ý nghĩ đen tối của tôi, chỉ cúi đầu mở ngăn kéo, lấy ra một tập tài liệu đặt trước mặt tôi. Tôi cầm lên đọc, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Đây là tài liệu liên quan đến việc cử người đến Bắc Kinh dự kỳ bồi dưỡng thường niên của công ty. Tôi lập tức hiểu ngay ý tứ của bậc đàn chò này, cô ta muốn tôi đi Bắc Kinh tham gia kì tập huấn.

Không hiểu sao khi đọc nó, lòng tôi lại thấy rộn ràng. Bắc Kinh? Đi Bắc Kinh chẳng phải tôi có thể gặp Y Dương sao? Trước đây, tôi sợ đi, nhưng bây giờ Thương Đế đã ra tay sắp đặt thế này, chẳng phải tôi không đi không được sao? Tâm tư tôi bỗng chốc rối bời.

Giám đốc khề lên tiếng thúc giục tôi, tôi vội vàng cười cười cáo lui.

Kế hoạch đi bồi dưỡng ở Bắc Kinh lần này đối với tôi mà nói không hề đơn giản, hàm ý của nó quả là quá nhiều. Nếu như tôi có thể gặp được Y Dương, nếu như tôi có thể nói với anh ấy một câu: em nhớ anh... Tôi vẫn ngồi ở chỗ đó tung đồng xu như trước, cho đến khi không may lỡ tay làm nó rơi xuống đáy đài phun nước trong quảng trường. Tôi nhào người lên trên hàng rào sắt khá lâu, biết chắc là không thể tìm lại được nó nữa.

Đồng xu đó thật sự mất rồi. Ý nghĩa của nó là tôi phải đi tìm Y Dương. Hạnh phúc đến bất ngờ như vậy khiến tôi có chút bối rối. Tôi ngồi trước tượng đài trong quảng trường cả buổi chiều, đến khi trời tắt nắng, xung quanh bắt đầu tối sầm lại, tôi mới đứng lên đi về.

Mấy hôm nay tôi đều ngồi tưởng tượng những chuyện có thể xảy ra sau khi tôi gặp được Y Dương, từng tình tiết, từng cử chỉ, từng câu nói... Tôi phải phải bụi dính trên người giống như rủ bỏ hết mọi muộn phiền.

Cô nàng Mỹ Tuệ cũng đang thu dọn hành lý. Buổi tối cô ấy gõ cửa phòng tôi, sau đó nói luôn: “Tớ vào nhé”.

Tôi “ừ” một tiếng, cánh cửa liền mở ra.

Mỹ Tuệ đỏ hoe mắt nói với tôi: “Y Thần, bố mẹ tớ mới mua một ngôi nhà mới ở khi phố cũ, có ba phòng, hai cụ nói tớ chuyển về ở cùng để các cụ khỏi bận tâm. Lại còn nói bố mẹ sắp già yếu rồi, phải có tớ ở bên chăm sóc mới được”. Mỹ Tuệ nắm tay tôi rất chặt.

Vì quá bất ngờ nên nhất thời tôi không biết phải nói gì, mở to mắt, giả vờ nói: “Tớ toi rồi”. Sau đó quay người đi, giả vờ hắt xì hơi.

Sau khi Mỹ Tuệ về phòng, tôi ngồi thẩn thờ nhìn lên trần nhà rất lâu, trong lòng cảm thấy rất trống trải, hoang mang, giống như vừa bị mất đi một thứ gì đó, tôi hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Mỹ Tuệ sẽ chuyển đi. Ngày hôm đó, tôi không tiễn Mỹ Tuệ mà đóng cửa nằm im trong phòng.

Căn nhà tĩnh lặng hơn rất nhiều sau khi Mỹ Tuệ chuyển đi, hóa ra sau khi quen sống một mình, tôi đã quen có cô ấy. Một ngày nghỉ phép, tôi một mình điên cuồng đi ngắm nghía và mua sắm những món đồ muốn mang đến Bắc Kinh.

Kỳ thực có cây nói rất đúng, có tiền thật tốt, có tiền thì có gì mà không thể mua được. Chỉ đáng tiếc, tôi lại không thuộc thành phần giàu có.

Mỹ Tuệ ở lại trong nhà mới của cô ấy, tôi có qua đó một lần. Căn nhà rộng một trăm hai mươi mét vuông, ba phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, nội thất đều mới và rất hiện đại, ngay cả ti vi cũng là loại màn hình tinh thể lỏng bốn mươi hai inch. Tôi rất thích căn nhà, sau này nhất định tôi phải mua một ngôi nhà như thế này.

Phòng Mỹ Tuệ ở hướng tây, nhìn thẳng xuống hoa viên dưới sân. Tôi ngồi trên giường cô ấy ăn sữa chua, ngồi rất lâu. Sau đó mẹ cô ấy vào phòng giữ tôi ở lại ăn cơm, tôi cho là cung kính không bằng vàng lệnh nên vui vẻ nhận lời.

Mấy hôm nay tôi luôn sống trong ưu phiền, câu hỏi có nên tìm gặp Y Dương hay không thực sự khiến tôi cảm thấy mâu thuẫn và đau khổ. Mỗi sáng mở mắt ra là nghĩ tới câu hỏi này, buổi tối trước khi đi ngủ cũng suy nghĩ chuyện này.

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra, nhớ một người là chuyện không thể khác được. Trước đây là thế, bây giờ cũng vẫn thế.

Ngày mai tôi bay rồi. Tôi ngồi trước ti vi xem bản tin dự báo thời tiết lúc bảy giờ ba mươi. Thời tiết khá thuận lợi, nhiệt độ là âm năm độ, gió nam từ cấp hai đến cấp sáu.

Sau khi thu dọn hành lý xong, tôi gọi điện thoại cho Lăng Sở. Anh ấy nghe tôi nói tôi sẽ đi Bắc Kinh, chưa đầy mười phút sau đã xuất hiện ở nhà tôi.

Đúng lúc miệng tôi đang nhai mấy cái kẹo cao su, rồi phồng má lên để thổi. Lăng Sở vỗ vỗ vào mặt tôi làm tôi không thổi được nữa.

Tôi kêu la gọi mẹ, Lăng Sở lại bảo tôi là yêu quái.

Nhìn thấy bao nhiêu là hành lý, Lăng Sở đoán là tôi phải ở Bắc Kinh đến hết mùa đông, tôi nói chỉ đi tập huấn một tuần thôi, anh ấy cười khổ mất tiếng, ánh mắt có chút buồn bã và lảng đãng.

Tôi ngồi trên ghế sofa, không nói gì nữa, miệng vẫn nhai kẹo cao su.

“Hành lý sắp xếp xong hết rồi à?” Lăng Sở đột nhiên hỏi tôi.

Tôi ngừng nhai kẹo, suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời: “Ừ, xong hết rồi”

Lăng Sở không hỏi thêm gì nữa, bày lên bàn năm quân cờ. Tôi nhìn Lăng Sở, ngắm sống mũi cao cao và khuôn mặt tuấn tú của anh ấy, cả đôi tay rất đẹp ấy nữa.

“Tôi... tôi muốn đi.. đi gặp Y Dương”. Tôi cúi gằm, khó nhọc nói từng tiếng với Lăng Sở.

Mặt Lăng Sở không hề biến sắc, anh ấy tiếp tục bận rộn với quân trắng quân đen trên bàn cờ. Tôi cũng chẳng quan tâm tới anh ấy, khẽ tươi cười rồi nói nhỏ: “Tôi muốn tìm Y Dương để nói chuyện “.

Không hiểu sao tôi lại lạ lùng như thế này, cũng không biết sao tôi lại gọi Lăng Sở đến đây để nói những chuyện này. Con người ta làm bất cứ việc gì cũng có lý do, nhưng tôi thì ngược lại.

Lăng Sở nắm chặt quân cờ trong tay, nói với tôi bằng giọng rất kiên định và thấu hiểu: “Muốn thì cứ đi gặp xem sao”. Mặt Lăng Sở thoáng ánh cười, đó là một đôi mắt sâu thẳm, ánh cười đó lấp lánh sưởi ấm một buổi tối mùa đông, tôi nhìn thấy ánh mặt trời mùa xuân trong đó.

Lòng tôi đột nhiên dâng lên cảm giác xót xa mà chính tôi cũng không thể hiểu nổi.

Có tiếng gì đó vang lên ở đây, rất lâu sau mà vẫn không có hồi âm, Lăng Sở quay đầu nhìn tôi, cười dịu dàng: “Y Thần, phải biết nắm lấy cơ hội, anh mong em sẽ hạnh phúc.”

Mắt tôi ướt nước, không biết là vì cảm động hay đau lòng. Những lời nói của Lăng Sở khiến tôi đau lòng. Tôi còn nhớ anh ấy đã từng nói với tôi, anh ấy sẽ là bến đậu ở đây đợi tôi quay lại, dù tôi có đi bao xa và bao lâu.

Lăng Sở xuống dưới lầu mua cho tôi một ít thức ăn, sau đó luôn miệng dặn dò tôi đến đó phải chú ý ăn uống, không được bỏ bữa sáng, nếu không bệnh dạ dày sẽ càng nặng. Sau khi miễn cưỡng nhận lời, tôi bảo anh ấy đi về. Lẽ nào tôi gọi Lăng Sở đến chỉ để nghe tôi nói mấy câu muốn đi tìm Y Dương? Hứa Y Thần, mà thật là vô liêm sỉ.

Tôi nằm trên sofa, không làm sao ngủ được. Kỳ thực tôi có chút bối rối, cũng không muốn ngủ. Những lời Lăng Sở nói khiến khoảng trống trong tim tôi dần dần được lấp đầy bằng sự cảm động và cảm giác ngọt ngào. Nhưng khi nghĩ tới Y Dương cảm giác đó lại biến mất.

Tôi không ngủ được nên hết ngồi rồi lại nằm. Tâm trạng rất phức tạp, chỉ là một kì tập huấn một tuần mà tôi lại có cảm giác tôi sắp đi xa cả đời, trong lòng dường như có gì đó rất rối loạn, rất khó nói. Tôi cảm thấy không biết phải đối diện với cái thành phố mang theo biết bao nhiêu nhớ nhung và chờ đợi của tôi thế nào nữa. Một chút cảm giác xa lạ và hoang mang khiến tôi thấy bất an.

Tôi gọi điện cho Mỹ Tuệ, buôn chuyện hai tiếng liền, sau đó điện thoại hết pin thì tự ngắt, chấm dứt cuộc trò chuyện. Tôi không có người nói chuyện, mở hành lý ra rồi đóng lại, một tuần mới lại bắt đầu, không biết khi nào mới được ngủ nữa.

Lăng Sở đến sân bay rất đúng giờ. Từ rất xa tôi đã nhìn thấy bóng dáng thân thuộc mà mình đã từng dựa vào. Tối hôm qua Lăng Sở cứ nhất quyết muốn đi tiễn tôi, còn tôi nhất định từ chối, cuối cùng anh ấy vẫn kiên quyết.

“Anh đợi em.” Đây là câu cuối cùng anh ấy nói với tôi trước khi chia tay, tôi nghe mà không thấy khó chịu, chẳng thấy lãng mạn, cũng không hề cảm động. Nhưng đồng thời tôi lại thấy bên trong câu nói ấy có gì đó rất chân thành.

Tôi vẫy tay tạm biệt Lăng Sở, nhưng quay người đi thì lại nhớ tới Y Dương.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Bắc Kinh lúc ba giờ bảy phút chiều. Tôi kéo va li rất nặng, một mình ra khỏi sân bay. Đoàn người chen chúc khiến tôi cảm thấy mình thật nhỏ nhoi. Lòng tôi tràn ngập cảm giác cô đơn và lạc lõng. Mùa đông ở Bắc Kinh rất lạnh, tôi kéo khóa chiếc áo khoác dài lên đến tận cằm.

“Bác tài, làm ơn đưa tôi đến khách sạn XX.” Công ty đã sắp xếp chỗ ăn nghỉ cho tôi, tôi gọi taxi đến thẳng chỗ đó.

Đường ở đây vừa rộng vừa nhiều xe khiến tôi cảm thấy không quen. Nhưng cuối cùng tôi cũng tìm được một chút cảm giác thân quen với thành phố xa lạ này, bởi tôi nghĩ, ở đây có Y Dương của tôi rồi.

Tôi kéo hành lý bước vào khách sạn, trong lòng vô cùng háo hức và kích động.

Trời không còn sáng nữa, tôi ăn tối qua loa rồi một mình đi đến Vương Phủ Tỉnh. Ở đó rất đông khách du lịch, chỉ có mình tôi cô đơn, lẻ bóng qua lại nơi đây.

Lăng Sở gửi nhắn tin đến: “Y Thần, đến nơi an toàn chưa?”

Tôi nhắn lại: “Yên tâm đi, đã đến khách sạn rồi.”

Lăng Sở trả lời lại bằng hình mặt cười, tôi không biết phải nhắn lại câu gì. Cho dù là như vậy, tôi vẫn cảm thấy rất lạnh. Tôi mua kẹo hồ lô, vừa đi vừa nếm vị chua chua ngọt ngọt của nó. Sau đó, tự nhiên mắt nhắm lại.

Không biết tại sao gần đây tôi bỗng trở thành đồ mít ướt, đã khóc thì sẽ khóc rất lâu. Đôi tay tôi cứng đờ, sau đó tôi lập cập lấy điện thoại trong túi ra nhắn cho Y Dương. Tin nhắn gửi đi đã lâu nhưng không thấy có tin nhắn trả lời.

Đi đến ngã tư, gió rất to, tuyết bay đầy trời. Tôi định cất bước tiếp thì thấy một bà lão chắn trước mặt mình, dưới ánh đèn đường vàng vàng và ánh đèn quảng cáo nhấp nháy, tôi nhìn rất rõ bàn tay bào lão run rẩy đưa về phía tôi, sau khi móc hết các túi tôi cũng không kiếm được hai tệ tiền xu đưa cho bà cụ, trước khi bước đi tôi còn đưa luôn cho bà ấy cốc trà sữa tôi mới mua chưa kịp uống.

Tôi tranh thủ lúc đèn xanh vội vàng sang đường, sau đó nhanh chóng quay về khách sạn. Mùa đông ở đây lạnh hơn mùa đông chỗ tôi rất nhiều, tôi nhìn qua cánh cửa kính trong suốt ngắm nhìn cảnh đêm Bắc Kinh, lại không biết phải tìm lý do gì mới có thể ngủ được.

Hơi ẩm từ điều hòa khiến tôi cảm thấy có chút ngột ngạt, tôi mặc áo khoác ngoài, xuống quán cà phê ngày dưới sảnh khách sạn để lên mạng, cậu thiếu niên tóc vàng cũng đang trên mạng, tôi chủ động chào hỏi cậu ấy.

“Sao IP của chị lại hiển thị ở Bắc Kinh?” Cậu ấy thắc mắc ngay.

Tôi bình thản gật đầu, nói với cậu ấy: “Mới đến.”

“Chưa đến Trường Thành chưa phải hảo hán, không ăn vẹt quay đáng tiếc cả đời.” Đường như thế hệ 8x chúng tôi đều thích thể hiện cá tính. Cậu ấy đổi phong chữ thành một kiểu phong thư pháp được giới trẻ yêu thích, hại tôi mãi mới dịch được câu nói quen thuộc kia.

Tôi ngơ ngẩn nhìn màn hình, nghĩ bụng đã chỉ có một mình thì ăn gì cũng sẽ không thấy ngon.

Cậu ấy hỏi tôi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Tôi cười ngây ngô, trả lời: “Không có.”

Đại sảnh dần dần vắng bóng người. Tôi day day thái dương, rất muốn hút một điếu thuốc.

Cậu thiếu niên tóc vàng đó không biết đang ở bên cạnh tôi hay là cậu ta có thiên lý nhãn [1] nữa mà đột nhiên cậu ấy bảo tôi sau này nên bỏ thuốc lá đi. Tôi gảy tàn thuốc trước mặt, cười nhạt.

[1] Mắt nhìn xa nghìn dặm.

Từ sau khi Y Dương ra đi, tôi bỗng trở nên nghiện thuốc lá, trước đó miệng tôi chỉ ưa bị chua ngọt của kẹo mút vị chanh, sau đó tôi chỉ thêm vị đắng cay của thuốc lá.

Vì Y Dương, tôi đã thay đổi.

Tôi vẫn nhớ tới Y Dương, sau đó dùng một thứ gọi là “thuốc lá” để gọi lại những hồi ức về anh ấy. Tôi không ngừng hết lần này đến lần khác miễn cưỡng và cố chấp giữ chặt lấy sự ngốc nghếch của bản thân để che giấu cho nỗi đau trong tim.

“Yêu một người là có thể vì anh ta làm nhiều chuyện mà không cần báo đáp, không phải sao?”

“Tôi không hiểu phải báo đáp như thế nào mới là xứng đáng, toàn tâm toàn ý báo đáp chắc chắn không giống như lạnh lùng báo đáp, hoặc có lẽ đến một ngày nào đó, tất cả những điều đó sẽ tự nhiên biến mất, cả sự hi sinh, cả sự báo đáp.” Cậu thiếu niên tóc vàng trả lời tôi như thế.

Nhân viên phục vụ mang cho tôi một ly nước lọc nhạt nhẽo, vô vị. Tôi mệt mỏi tắt tài khoản QQ, mơ hồ gục xuống bàn ngủ mất.

Ngày hôm sau, tôi đi học với bộ dạng bơ phờ, ở đó phần lớn mọi người đều là người thành đạt, có nhà, có xe. Họ mặc những bộ quần áo mới mới nhất, đắt tiền và sang trọng, chỉ có mình tôi không như vậy.

Sau khi tan học, cả tiếng đồng hồ tôi ngồi trong phòng của khách sạn mà không làm gì, lòng đầy tự ti và ghen tị. Sau đó tôi nhắm mắt tự mình ngủ đi, đợi đến đêm sẽ dậy để khám phá cuộc sống về đêm của nơi đây.

Cảnh đêm ở Hậu Hải rất đẹp, ánh đèn lung linh rực rỡ, đại đa số mọi người đều thích đến đây đi dạo vào ban đêm.

Tôi gọi xe đi đến một con phố ẩm thực nổi tiếng, định bụng ăn những món đặc sản của Bắc Kinh như mì sợi chiên xì dầu, thịt tẩm bột rán, các loại bánh đậu... Sau đó cười đến mức không khép miệng lại được, thỏa mãn xoa xoa cái bụng đã no căng, trở về khách sạn.

Tôi nhắn tin cho Lăng Sở kể về con phố ẩm thực ở Bắc Kinh để anh ấy thêm chảy nước miếng. Hôm sau, tôi trở dậy đánh răng rửa mặt, tinh thần phơi phới đi đến nơi diễn ra buổi tập huấn.

Đúng thế, tôi đã quen với hoạt động về đêm và ngủ đến sáng bảnh mắt rồi, nói cách khác, tôi yêu thích cuộc sống về đêm ở Bắc Kinh.

Đêm khuya ở đây tĩnh lặng, chẳng có ai làm phiền tôi, nỗi nhớ cũng không còn giày vò tôi như trước nữa. Đến đây được mấy ngày tôi cũng đã không còn ý định gọi điện thoại cho Y Dương nữa.

Bình thường, tôi thường một mình đi lang thang khắp thành phố bằng tàu điện ngầm, vé tàu điện ngầm đã ngón không ít của tôi không ít tiền. Trong toa tàu rất lạnh, cho nên tôi cuộn tròn người lại giống như một quả bóng. Tôi hy vọng sẽ gặp tình huống như trong phim Trai tài gái sắc, mỗi lần nhân vật nữ chính lên xuống tàu điện ngầm đều gặp được người mình muốn gặp. Thế nhưng đã ba ngày nay tôi ở Bắc Kinh, dù đứng ở ngoài đường hay trên tàu điện ngầm đều không gặp được Y Dương.

Hôm nay từ ga tàu điện ngầm đi ra, tôi cảm thấy rất thất vọng bèn gọi điện cho Lăng Sở.

Tiểu tử đó đang họp giao ban thấy, tôi gọi thì vội vàng dừng lại để nói chuyện với tôi. Tôi đứng ở cổng ga tàu điện ngầm, gió lạnh rít ù ù bên tai, mùa đông ở Bắc Kinh thật lạnh.

Tôi kể với Lăng Sở là đã đi tàu điện ngầm tìm Y Dương bốn ngày nay rồi, tôi cũng muốn gọi cho Y Dương nhưng không có đủ cam đảm.

Lăng Sở nói không thấy có thể là do Y Dương trước nay không đi tàu điện ngầm, cái đầu đất của tôi cuối cùng cũng đã có thể hiểu được câu nói của Lăng Sở, hạnh phúc là do chính mình nắm giữ.

Tôi một mình đi dạo phố, lúc đi đến đường Tú Thủy [2] mới nhớ ra là Y Dương đã từng nói với tôi về chỗ này.

[2] Một con phố chuyên bán hàng thủ công mỹ nghệ ở Bắc Kinh.

Quả thực nơi đây có rất nhiều du khách nước ngoài, bọn họ mua xường xám tơ tằm hoặc ngọc trai về làm quà, tuy là người phương Tây nhưng mồm mép rất lợi hại, luôn trả giá rất thấp, các cô bán hàng cũng mất khá nhiều thời gian cùng họ mặc cả rồi mới bán được hàng.

Tôi vòng đi vòng lại đến bốn vòng mà không tìm thấy thứ gì đặc biệt. Chỉ là tôi muốn mua một món quà tặng cho Lăng Sở. Cuối cùng, tôi quyết định mua cho anh ấy một chiếc áo khoác ngoài theo kiểu phong tình đặc sắc của Trung Quốc, kiểu dáng này ngay cả tôi nhìn thấy cũng buồn cười.

Cô bán hàng lăm nhăm rất nhiều, lớn tiếng đòi tôi ba trăm sáu mươi tệ cái áo đó, tôi lắc đầu bỏ đi, cô ta chạy theo lôi tay tôi lại.

Tôi nhìn kỹ cái áo, trả giá: “Một trăm năm mươi tệ, bán thì tôi lấy.”

Đoán chừng tôi không chịu nâng giá thêm nữa, cô bán hàng lườm nguýt tôi, sau đó gấp áo cho vào túi, quay sang nói cộc lốc với tôi: “Trả tiền đây.”

Từ đường Tú Thủy đi ra, tôi bước vào một cửa hàng Mc Donald, một mình ăn kem tươi dâu tây. Khách ăn ở đây tương đối đông, có thể thấy lợi nhuận kiếm được cũng không ít. Tôi nắm chặt chiếc điện thoại sắp

hết pin, gửi tin nhắn cho Y Dương. Mấy ngày ở đây không gặp Y Dương là bởi sợ anh ấy từ chối, hôm nay tôi biết nếu vẫn không gặp thì sẽ không còn thời gian nữa.

“Có tiện gặp anh không?” Tôi lấy hết cam đảm hỏi.

“Em đang ở đâu? Bắc Kinh à?” Y Dương kinh ngạc hỏi lại.

“Vâng em ở cửa hàng Mc Donald trên đường Tú Thủy.”

Từ lúc đó tôi chỉ thấy căng thẳng. Ở Bắc Kinh nạn tắc đường kinh khủng, Y Dương nói anh ấy sẽ tới, nói tôi chịu khó đợi anh ấy một lát.

Tôi nhìn cột đèn giao thông chỗ ngã tư, đèn anh chuyển sang vàng, từ vàng chuyển thành đỏ không biết bao nhiêu lần, cũng không biết đã ăn hết bao nhiêu cốc kem tươi dâu tây, đến mức toàn thân ớn lạnh đến phát run.

Y Dương đi tàu điện ngầm rồi lại gọi taxi đến đây. Anh ấy vẫn khá đẹp trai, chỉ là gầy hơn so với trước đây một chút. Y Dương ngồi xuống phía đối diện với tôi, đã sáu tháng hai mươi một ngày tôi không gặp anh ấy, nhưng khoảng thời gian đó, anh ấy có nhớ được chăng? Y Dương cười với tôi, nụ cười như thể vui mừng vì được gặp lại một người bạn cũ. Lòng tôi tràn đầy thất vọng và chán nản, sau đó cố giả vờ lựa ý hòa theo anh ấy.

Hóa ra, chúng tôi đã sớm đường ai nấy đi.

Hóa ra chúng tôi đã sớm không còn là người yêu.

Sau khi đôi bên hàm huyền mấy câu, Y Dương chủ động nói ngày mai anh ấy sẽ đưa tôi đi Cố Cung, Trường thành, Di Hòa Viên... bất kể là những chỗ đó hai ngày trước tôi đã đi qua nhưng tôi trân quý từng giây từng phút được ở bên anh ấy.

Đúng thế, chúng tôi không thân nhau nữa.

Y Dương như một ông già, thích mặc những trang phục thoải mái, cầm anh ấy râu mọc lún phún, giống như thanh niên mới lớn, cái trán cao cao, sao mà thân thuộc thế. Tôi vô thức muốn đưa tay chạm vào đó, lúc đưa tay lên mới nhớ ra thói quen này không còn thích hợp nữa, nó đã là quá khứ rồi, do đó tôi giả vờ muốn đi mua nước uống.

Tôi và Y Dương đã biến thành xa lạ như vậy đấy, chẳng mấy chốc đã đến mười một giờ. Tôi lấy lý do buồn ngủ để chia tay anh ấy sau đó nhìn vào cửa kính đôi theo bóng anh ấy khuất dần trên đường.

Từ trước tới nay tôi chưa từng nghĩ cuộc gặp gỡ của chúng tôi lại bắt đầu và kết thúc theo cách này, ngọn lửa dâng lên trong tim đã tắt ngấm trong phút chốc. Trái tim tôi bỗng nhiên lạnh giá vô cùng.

Tôi gọi điện cho Lăng Sở, kể cho anh ấy nghe tôi đã gặp Y Dương, anh ấy còn khen tôi giỏi, sau đó hỏi tôi đã nói những gì. Tôi không vui, nói với Lăng Sở rằng những gì tôi giữ trong tim đều không thể nói ra.

Quả thực, chúng tôi đã thành hai người xa lạ rồi.

Lăng Sở gửi tin nhắn an ủi tôi, chúng tôi nhắn tin đến một giờ sáng.

Không biết vì sao mỗi lần gặp chuyện liên quan đến Y Dương tôi đều muốn tìm một người tâm sự, mà người đó luôn là Lăng Sở, có lẽ tôi đã bắt đầu quen ý lại.

Sau khi kết thúc buổi học thứ Sáu, Y Dương đến đưa tôi đi chơi Cố Cung, tôi bảo anh ấy rằng tôi thích đi Di Hòa Viên nữa, anh ấy cười rồi kéo tay tôi lên xe buýt.

“Chúng ta đi ăn vịt quay Bắc Kinh, được không?” Y Dương cau mày “thiết kế” bữa tối.

Y Dương giống như một hướng dẫn viên du lịch, rất tận tâm tỏ lòng hiếu khách với tôi.

Nhà hàng Toàn Tụ Đức nằm ở khi Đại Sách Lan, nghe nói món Vịt quay ở đây ăn một lần sẽ muốn ăn lần nữa. Tôi vừa thấy hứng thú, lại vừa thất vọng. Xuống xe, tôi ngẩng đầu nhìn thấy ngay tấm biển “Toàn Tụ Đức”, dứt khoát nắm lấy tay Y Dương kéo vào trong.

Nhà hàng Toàn Tụ Đức rất đông khách, có khá nhiều khách Tây. Bên trong tiếng nói cười ồn ào, chúng tôi tìm thấy hai ghế trống rồi ngồi xuống, gọi hai suất vịt quay.

Đại Sách Lan là khu vực cổ kính nhất ở Bắc Kinh, cũng từng là khu buôn bán sầm uất khi xưa, là nơi lưu giữ nhiều nét cổ xưa nhất Bắc Kinh.

Đúng lúc tôi nhớ lại những lời Lăng Sở nói, điện thoại của Y Dương đổ chuông. Anh ấy xem số gọi đến, sau đó quay qua tôi cười với vẻ xin lỗi và đi ra ngoài nghe điện thoại.

Tôi ngồi chống tay trên bàn nhìn thực khách xung quanh ăn uống, nói cười vô cùng vui vẻ. Y Dương nghe điện thoại rất lâu, cho đến lúc món ăn được bưng lên mới thấy anh ấy quay lại.

Nói thật, tôi không còn muốn ăn nữa, nhìn món vịt quay trên bàn mà tâm trạng có chút chán nản. Y Dương gấp đùi vịt vào bát tôi và giục: “Mau ăn đi.”

Tôi chớp chớp mắt, ăn mà chẳng biết mình đang ăn gì. Tôi cảm thấy vịt quay Bắc Kinh không ngon như tôi nghĩ. Có thể là vì tâm trạng đã ảnh hưởng đến khẩu vị của tôi.

Ăn xong, tôi cùng Y Dương đi dạo phố.

Đột nhiên tôi dừng bước, quay sang nhìn Y Dương bằng ánh mắt lấp lánh, nói: “Em nhớ anh.” Đúng thế, tôi cũng không biết vì sao tôi lại dừng cảm như vậy.

Trên khuôn mặt tiểu tử đó là một nụ cười gương gạo, anh nói với tôi: “Nha đầu ngốc.”

Có lẽ những điều ấp ủ trong lòng nói ra được dễ chịu hơn rất nhiều. Qua thật tôi rất dũng cảm. Chỉ là câu trả lời của Y Dương làm tâm trạng tôi thấp thỏm không yên.

Chúng tôi lại tiếp tục đi về phía trước, không hề có ý định dừng lại...

Không lâu sau, điện thoại của Y Dương lại kêu, anh ấy nhíu mày rồi quay sang cười với tôi, sau đó tránh sang một bên nghe điện thoại. Phong cảnh ban đêm ở Bắc Kinh rất đẹp, đâu đâu cũng là ánh đèn lấp lánh, khiến tôi cảm thấy hoa mắt.

Tôi quấn thêm hai vòng khăn lên cổ nói: “Ấm hơn chút rồi.”

Y Dương lắc lắc cốc trà sữa trong tay, cười nói: “Anh rất lạnh.”

Chúng tôi đứng ở bên đỗ xe container trên đường 741, từng chiếc từng chiếc container vội vã chạy qua, đường 741 này không biết bao nhiêu xe chạy qua.

“Ngày mai còn phải đi tập huấn không?” Y Dương ngẩng khuôn mặt hoàng tử lên nhìn, chỉ đáng tiếc là tôi lại không phải là công chúa.

Tôi chăm chú nhìn mấy chiếc xe chạy qua chạy lại, lắc đầu.

Sau đó, từ hướng ngược lại, một cô gái đi về phía chúng tôi, dáng người thanh mảnh, eo thon, da trắng, mặc chiếc áo khoác dài bên ngoài bộ váy đen bó sát, dáng vẻ vừa quý phái vừa thanh lịch.

Tôi lùi về sau một bước nhường đường vì nghĩ rằng cô ấy đang vội lên xe buýt, nhưng không ngờ cô ấy lại nhìn thẳng vào tôi và cười. Sau đó cô nàng rất nhanh tiến về phía trước, tự nhiên khoát tay Y Dương. Tôi súp ồ, thật sự súp ồ rồi. Lòng tôi như bị một cơn mưa axit gội xuống, vết thương lòng mỗi lúc một bỏng rát.

Bọn họ quay người, đứng đối diện với tôi.

Hóa ra, tôi và Y Dương đi tới đường 741 này là vì đợi đón cô gái này. Anh đưa tôi đến đây, mặc tôi lạnh run cầm cập, mặc tôi biến thành cái máy hút bụi bên đường lâu như vậy cũng là vì đợi đón cô gái này.

Tôi nhìn lên bầu trời đêm đen thẫm, trái tim tôi vỡ vụn.

“Chào chị, em là Lâm Tư Hiền. Chị là Hứa Y Thần?” Cô ấy chớp chớp đôi mắt to rất sáng nhìn tôi, hỏi.

Người tôi cứng đờ như khúc gỗ, không biết phải trả lời người con gái đối với tôi mà nói là vô cùng xa lạ này thế nào. Cô ấy vẫn dựa đầu vào vai Y Dương rất tự nhiên.

Tay tôi run run, mặt cứng đờ.

“Y Thần, đây là bạn gái anh, bọn anh vừa mới tranh cãi qua điện thoại, cho nên...” Y Dương dừng ở đó nhưng những lời nói đó không ngừng vang vọng bên tai tôi.

“Thật mạo muội, chỉ là em rất hiếu kì. Bởi vì em thường xuyên nghe anh Y Dương luôn miệng khen chị vừa đẹp người lại vừa đẹp nết.” Cô ấy bỏ ba lô đeo trên lưng xuống lấy điện thoại cho vào túi áo khoác.

Tôi cười gượng gạo, cố gắng kìm nén để không bật khóc, nhưng chỉ sợ gió thổi qua, nước mắt tôi sẽ tràn ra khỏi khóe mắt.

“Chúng ta cùng đi ăn đêm đi.” Người con gái đó lại một lần nữa dùng giọng Bắc Kinh. Đúng rồi, cô ấy chính là cô gái tôi nghe thấy tiếng trong điện thoại hôm đó. Trực giác của tôi là không thể nhầm được.

Tôi vội lắc đầu, nói: “Tôi hơi mệt, muốn về sớm một chút.”

Người con gái đó xuyết xoa: “Thật tiếc quá!”

Sau khi chia tay, tôi đứng lại nhìn hai người đó bước lên xe buýt 741, Y Dương nắm tay cô ấy rất thân mật, hỏi: “Tư Hiền, hôm nay sao không nghe lời?”

Tôi nghe bọn họ âu yếm chuyện trò, thấy lòng mình chua xót biết bao.

Nhìn chiếc xe buýt tăng tốc rời khỏi bến, tôi không thể kìm nén cảm giác đau lòng. Ngồi xuống quy người bên dưới biển chờ xe buýt, tôi bật khóc hu hu, nước mắt tuôn rơi, nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất. Lúc sau gió thổi qua, những giọt nước mắt ấy cũng đóng thành băng.

Có lẽ rất lâu sau đó, tôi mới phát hiện ra mặt mình cứng đờ, cuối cùng, tôi chậm rãi rút điện thoại ra gọi cho Lăng Sở.

Lăng Sở không ngừng hỏi tôi đang ở đâu, còn nói anh có việc phải đến Bắc Kinh, tôi biết, đó chỉ là lời nói dối, chỉ là anh không muốn tôi đau lòng. Con người đó lúc nào cũng rất bận, bận đến mức không kịp ăn sáng, không kịp rửa mặt mũi chân tay, tôi không nhẫn tâm.

Tôi nói với Lăng Sở rằng tôi sẽ bay chuyến bay lúc ba giờ bốn mươi chiều mai về nhà. Nói xong câu này, tôi lại tiếp tục khóc, trong khi đó người đi đường đều dừng lại nhìn tôi như thể đang xem khổ làm trò trong sở thú.

Lăng Sở ở đâu đây bên kia thấy tôi lại khóc thì vô cùng lo lắng, luôn miệng an ủi.

Y Dương khiến tôi cảm thấy mùa đông ở Bắc Kinh sao mà lạnh đến thế, có điều, đã cố hết sức rồi thì sau này không cần hối hận nữa. Hóa ra tôi chỉ một lòng nghĩ tới hạnh phúc của Y Dương, bây giờ nhìn thấy anh ấy hạnh phúc như vậy, tôi cũng yên lòng.

Đêm hôm đó, tôi ngồi lại ga tàu điện ngầm, trầm tư suy nghĩ.

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu rõ vì cái gì mà trước đây tôi đã bỏ qua nhiều thứ như vậy, hóa ra tôi không thể từ bỏ Lăng Sở. Đáp án cuối cùng đã có. Đờ heo ngốc nghếch, đợi em về nhé!

Hóa ra trong cuộc đời không có gì gọi là không thể vượt qua, không có gì là không thể quên được. Đến một lúc nào đó ta sẽ có câu trả lời, khiến những việc phải làm đều sẽ làm được.

Hiện tại nhìn thấy Y Dương hạnh phúc, tôi cũng hạnh phúc.

Ngày hôm sau, một mình tôi đến quán Haagen – Dazs ăn kem tươi. Tôi vẫn cho rằng kem tươi ngon hơn. Uống cà phê chỉ vì là muốn nhớ lại những ân tình của Y Dương dành cho tôi, mà quá khứ đã sớm rời xa tôi.

Thế đó, cuối cùng tôi cũng đã có đủ dũng khí để ăn kem tươi.

Tôi thu xếp hành lý đi ra sân bay, lúc ở sân bay, tôi móc bao thuốc lá Trung Nam Hải vứt vào thùng rác. Đúng thế, có những thứ không cần tìm lại nữa.

Giống như tình yêu.

Thực ra, tôi có thể vứt bỏ cả mọi thứ. Thuốc lá và nỗi nhớ, những thứ đó chỉ cần đừng bận tâm về nó nữa là có thể vứt bỏ, có lẽ đừng bận tâm thì sẽ có thể vứt bỏ.

12. Chương 12: Tay Trái Ngọt Ngào, Tay Phải Hạnh Phúc

Là anh cho tôi quyền đan lấy tay anh. Anh nói chỉ cần tay tôi đan vào tay anh, tôi sẽ hạnh phúc cả đời. Nếu thế, một người thông minh như tôi, đương nhiên phải biết quý trọng điều đó. Thế là tôi nắm tay anh. Thượng Đế nói, cô gái này sẽ hạnh phúc suốt đời.

Ba giờ Lãng Sở gọi điện cho tôi, hỏi: “Em đang ở đâu?”

Tôi trả lời: “Sân bay, cửa trước.”

Tôi đưa mắt quan sát một vòng, từ cách xa mười mét đã thấy anh ấy cười. Lần xa cách này cũng lâu, khiến tôi chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy người ấy đứng trước mắt mình. Nước mắt làm nhòe tầm nhìn của tôi.

Tôi nhớ vòng tay của anh ấy, nhớ nụ cười của anh ấy, cũng nhớ anh ấy luôn đối xử tốt với tôi. Đúng thế, tôi bắt đầu nhớ đến một người, mà anh ấy lại đang đứng trước mặt tôi đây.

Lãng Sở chạy lại, ôm chặt tôi vào lòng, dùng tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi

Chúng tôi đứng ở sân bay, mang theo bao nhiêu hành lý.

“Chuyến bay lúc ba giờ bốn mươi vì có tuyết rơi nên tạm hoãn, xin quý khách lượng thứ.”

Chúng tôi dắt tay nhau ra ngoài sân bay, nhìn lên bầu trời đầy tuyết, cuối cùng cũng có thể bên nhau.

Y Dương gửi tin nhắn đến, nói: “Y Thần, chúng ta mãi mãi không vượt qua được khoảng cách. Kỳ thực, không phải mối tình nào cũng có thể đi đến cuối cùng.”

Tôi nhìn lên trời, tuyết rơi càng lúc càng nhiều. Hóa ra tôi và Y Dương chỉ là đã từng yêu nhau mà thôi. Mà cái quá khứ ấy đã sớm trở thành làn khói bay đi mất.

Tôi nhanh chóng nhắn lại: “Cảm ơn anh đã khiến em có thể tìm được hạnh phúc của chính mình. Y Dương, tạm biệt. Hy vọng chúng ta sẽ mãi mãi không gặp lại nhau. Chúc anh hạnh phúc!”

Sân bay thủ đô chứng kiến hạnh phúc của chúng tôi. Tuyết rơi trắng xóa trên đầu Lãng Sở. Tôi ước sao chúng tôi có thể ở bên nhau như thế này cho đến khi tuổi già tóc bạc.

Lãng Sở dùng một cái áo khoác vừa dày vừa to quấn chặt lấy tôi, sau đó anh ấy ôm tôi vào lòng, tựa cằm lên đầu tôi, khẽ hỏi: “Y Thần, em hết cảm chưa?”

Tôi hạnh phúc gật đầu: “Em khỏi lâu rồi.”

Anh ấy đan chặt lấy bàn tay tôi và nói: “Mùa đông ở Bắc Kinh thật lạnh.”

Tôi ngẩng đầu nhìn người đàn ông đã mang đến cho tôi niềm vui và hạnh phúc, ghé sát tai anh thăm thì: “Đúng thế, mùa đông ở Bắc Kinh thật lạnh.”

Từ đó về sau, chúng tôi luôn hạnh phúc như thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-lanh-mua-he>